

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

www.dedikoducucafe.com

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

"Eloisa James'in
özellikleri çok
ilginç ve
Eloisa James

Tarama Dzida75
Düzenleme Ser_reS

Yüregim Sana Ait

ELOISA JAMES

ANLAŞMALI BİR EVLİLİK TUTKULU BİR AŞKA DÖNÜŞEBİLİR Mİ?

*Cosway Düşesi Isidore henüz görmediği bir erkeği özlemektedir;
kendi kocasını!*

Leydi Isidore çok heyecanlıdır. Yıllar önce anlaşmalı olarak evlendiği Cosway Dükü uzun seyahatinden geri dönmektedir. Dük'ün gelmesiyle birlikte artık düşes unvanına kavuşacak olan Isidore, gelecek kişi nasıl biri olsun onu kocası olarak kabul etmeye karardır. Ancak Dük Simeon Jermyn ile karşılaşınca her şey değişir.

Cosway Dükü Simeon maceralarla geçen günleri geride bırakıp evine, henüz tanışmadığı karısına döner.

Afrika seyahatini tamamlayan Simeon, Londra'ya gelir ancak genç adam ne içine girdiği sosyetenin gereklerini yerine getirmek ne de yıllar önce ailesi tarafından belirlenen anlaşmalı evliliğini sürdürmek konusunda heveslidir.

Ancak Isidore, düşes olmak ve kocasından kolayca vazgeçmemek konusunda karardır...

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-5289-14-0

Tarama Dzida75
Düzenleme Ser_reS

Pegasus Yayınları: 492

Bestseller Roman: 197

YÜREĞİM SANA AİT

ELOISA JAMES

Özgün Adı: WHEN THE DUKE RETURNS

Editör: Nilüfer Altmel
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaası

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok.

No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Nisan 2012

ISBN: 978-605-5289-14-0

PEGASUS YAYINLARI © Türkçe Yayın Hakları, 2012

Copyright © 2018 ELOISA JAMES

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans aracılığıyla InkWell

Management LLC'den alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın

hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELOISA JAMES

S YÜREĞİM SANA AİT

İngilizceden Çeviren:
ÖZGÜ ÇELİK

PEGASUS YAYINLARI

S Bu kitap ortak bir çabanın ürünü, bu yüzden bana yardımcı olan harika insanlara yürekten teşekkürlerimi sunmak istiyorum; editörüm Carrie Feron, asistanım Kim Castillo, araştırma asistanım Franzeca Drouin ve takımımın yeni üyesi, metinlerimdeki bilgilerin doğruluğunu kontrol eden Anne Connell. Hepinizi seviyorum!

GİRİŞ

S

Fonthill

Lord Strange'in kır malikânesi

19 Şubat 1784

Kadınlar, Havva ilk incir yaprağı kullanmaya başladığından beri erkekleri etkilemek için giyinirler. Âdem yasak elmayı ısırduğu için asabidir, o yüzden Havva birkaç yaprak ve iple elinden geleni yapacaktır.

O halde, ne giyeceğine karar vermek neden hâlâ bu denli zordur? Cosway Düşesi Isidore, beğenmediği yedinci elbise de hizmetçisi tarafından yatağın üzerine atılırken kocasının, onu dekoltesi derin, yakut rengi kadife elbisesiyle mi; yoksa kuyruklu, gök mavisi kaftanıyla mı görmeyi tercih edeceğine karar vermeye çalışıyordu.

Kocasıyla daha önceden tanışmış olsaydı, karar vermek kolaydı.

Hizmetçisi, “Düşesim, parlak beyaz ipekler size çok yakıştı,” dedi. Kararlı konuşmasından, Lucille'in, her elbisede ayrı ayrı uğraştığı bütün bu küçük düğmelere, kopçalara, kombinezonlara, paçalı külotlara tahammülünün kalmadığı anlaşılıyordu.

Isidore, “Havva gibi benim de birkaç incir yaprağıyla işim bitse, ne âlâ,” dedi. “Benim evliliğimin de cennetle yakından uzaktan ilgisi yok zaten.”

Lucille kendi kendine sabır telkin etti. Onun evliliğe dair derin, felsefi düşünceleri yoktu.

Bir kere, Havva'nın elbisesi yoktu, ayrıca Âdem'le ikisi doğada bulunuyorlardı. Halbuki Isidore, kocası Cosway Dükü'nü, Afrika'nın Ekvator kesimindeki vahşi ormanlardan Londra'ya getirmişti ama kocasının bu akşam geleceğini bildiren mektubun hırçın tarzı, Âdem'in asabiyetine benzemiyor değildi. Etekler emir almaktan hiç hoşlanmazlar.

Büyük ihtimalle çiçeklerle süslenmiş, açık sarı elbiseyi giyecekti. Bu elbisenin kadınsı narinliği ortaya çıkaran, yatıştırıcı bir havası vardı. Isidore elbiseyi yatağın üzerinden alıp bedenine tutarak aynaya baktı. Uysallık onun başta gelen özelliklerinden olmasa da kıyafetiyle kendine böyle bir hava verebilirdi. Geçici olarak.

Lucille onu yüreklendirircesine, “Harika bir seçim, Düşesim,” dedi. “Şeker gibi olacaksınız.”

Elbisenin etekleri güzel bir dantelle çevrilmiş, üzerine açık renk kurdeleler dikilmişti. Lucille, “Saçınıza çiçekler takarız,” diye devam etti. “Ya da küçük inciler. Hatta beden kısmına da dantel ekleyebiliriz.”

Isidore'a, kendisine göre vücudunun en güzel yeri olan göğüs kısmını saklamak, eşe yaraşır ağırbaşlılığı fazla ileri götürmekten başka bir şey değildi. Şüpheyle, “İnci mi?” dedi.

Lucille havaya girmişti. “Bir de elinize, annenizin dantel kaplı şu küçük dua kitabını alırsınız.”

“Dua kitabı mı? Aşağı dua kitabıyla mı ineyim? Lucille, İngiltere'nin en kötü şöhretli ev partisinde olduğumuzu unutuyor musun? Lord Strange'in partisinde, benden başka evinde dua kitabı bulunan tek kişi bile yoktur!”

Lucille, “Majesteleri, Berrow Düşesi'nin vardı,” diye hatırlattı.

“Harriet bu partiye kimliğini gizleyerek –ve erkek kılığında– katılmış olduğundan elinde dua kitabıyla ortada dolaşacağından şüpheliyim.”

Hizmetçi inatla, “Size edepli bir hava verir,” dedi.

Isidore, “Bana verse verse papaz karısı havası verir,” dedi ve elbiseyi yığının üzerine fırlattı.

“Dükle ilk defa karşı karşıya geleceksiniz. Sizi hep böylesi partilerde bulunuyorsunuz sanmasın. Pa elbiseyle sosyetik bir genç kıza benziyorsunuz.” Lucille önemli bir noktaya temas ettiğini düşünüyordu.

Isidore ona hak verdi. Ne bu sarı elbiseyi giyecek ne de incileri takacaktı. O genç kız değildi: on bir yıldır evli olduğu kocasını ilk kez görecekti olsa da tamı tamına yirmi üç yaşındaydı. Ebeveyninin izniyle evlenmişti ama Cosway Dükü zahmet edip de onu görmeye gelmemişti. Ne on altısında ne on sekizinde ne de yirmisinde... Onu genç kız gibi görmeyi beklemeyemezdi. Bütün arkadaşları evlenip çocukluğa karışırken oturduğu yerde yaşlanmanın ne demek olduğunu o hiç düşünmüş müydü? Erik kurusuna dönmemiş olması mucizeydi.

Ürpertici bir düşünce. Ya Dük onun gerçekten erik kurusuna benzediğini düşünürse? Ne de olsa genç kızlık çağını geçeli çok olmuştu.

Isidore bu düşünceyle gayriihtiyari sırtını doğrulttu. Beş yıldır uysal eş rolü oynuyor, kocasının dönmesini bekleyerek edebiyat oturuyordu. İtiraf etmek zor olsa da kocasının dönüşünü hasretle beklemişti.

Peki, Cosway nasıl olmuştu da nihayet Londra'ya dönüyordu? Birdenbire hiç tanışmamış olduklarını mı hatırlamıştı? Hayır. Karısının, limonlu pastasından ziyade uçarıklıklarıyla ünlenmiş bir partiye katılacağını öğrenmişti. Keşke yıllar önce böyle bir şey yapsaydı, o zaman Cosway, tasmalı köpek gibi ormandan çıkar gelirdi.

Kararlı bir şekilde, “Pırlantalı gümüş,” dedi.

Lucille'in benzi solacaktı ama makyajı böyle abartılı duygulara izin vermiyordu. Balkondan fırlatılmak üzere olan bir kadın gibi ellerini çırparak, "Ah, Düşesim," dedi, "sarıyı giymeyecekseniz en azından mütevazı bir elbise seçseydiniz."

Isidore, "Hayır," dedi. Kararını vermişti. "Dük mektubunda bana ne diyor, biliyor musun Lucille?"

"Ne bileyim Düşesim?" Lucille ipek ve saten yığınının arasında dikkatlice Isidore'un en çarpıcı kostümünü aradı. Isidore bu kostümü ilk kez giydiğinde, iki sarhoş Fransız onun yüzünden Versailles Sarayı'nın önündeki çakıl taşlarının üzerinde düelloya tutuşmuşlardı. Ondan sonra da bunu nadiren giydi.

"Diyor ki," dedi Isidore, birkaç saat önce gelen mektubu hışımla eline alarak: "*Kayıp bir malım olduğunu keşfettim. Ve geleceğini bildiren şifreli bir çift sözcük eklemiş: Bu gece.*"

Lucille gözlerini kaldırarak şaşkın şaşkın baktı. "Ne?"

"Kocam benim kayıp bir sandık olduğumu düşünüyor. Belki ta Londra'ya kadar gelip beni Lord Strange'in partisinden kurtarmak ona büyük bir iş olarak görünüyor. Belki benim onu rıhtımda karşılamamı bekliyordu. Hatta belki orada yıllarca gözyaşı dökerek dönüşünü beklediğimi sanıyor!"

Lucille, Fransız düşünce tarzına sahip bir kadındı, o yüzden Isidore'un sesindeki titizliğe aldırmadı. Açık gri ipekten, minimini pırlantaları parıldayan muhteşem bir elbiseyle doğruldu. "Saçınıza da pırlanta arzu eder misiniz?" diye sordu.

Bu elbise üzerine o kadar sıkı oturuyordu ki Isidore göğüslerini kaldırıp belini inceltmek için, yapılmış en dar korseyi giyebiliyordu. Elbise Kraliçe Marie Antoinette'in terzilerinden biri tarafından dikilmişti ve giyenin Versailles'm aynalı salonlarını şerefleştirmesi amaçlanmıştı, Strange'in dumanlı koridorlarını değil. Isidore'un

dükten hokkabaza kadar her seviyeden insanla tanışacak olması da cabası. Yine de...

“Evet,” dedi, “Akşamın sonunda birkaç pırlantamı kaybetmiş olabilirim. Ama kocamın benim arabasına atıp Londra’ya götüreceği bir başıboş sandık olmadığımı anlamasını istiyorum.”

Lucille bu sözlere güldü ve korseyi sıkıca bağlamaya başladı. Isidore aynaya bakarken, Cosway Lükü’nün karısının nasıl görünmesini beklediğini düşünüyordu. Dalgın hatları ve siyah saçıyla o solgun bir İngiliz gülüne hiç benzemiyordu.

O burada onu beklerken, Cosway’in yıllar boyu memleket memleket gezmiş olduğunu acıyla hatırladı. Geçen on yılda onu bir kere olsun düşünmüş müydü? Ailesinden izin alarak evlendiği on iki yaşındaki kızın ne durumda olduğunu hiç merak etmiş miydi?

Cosway için unutulmuş bir eşyadan daha değerli olmadığını düşünmeden edemiyordu. Bu da onu biraz çıldırtıyordu: o bunca yıl nasıl bir adamla evlendiğini merak ederken, kocası onu hiç arayıp sormadan Nil’in kaynağını aramış durmuştu.

Lucille’e, “Dudak boyası,” dedi. “Ve pırlanta topuklu pabuçlarımı giyeceğim.”

Lucille, “*La Grande Toilette*,” dedi ve bir Fransızın ani kahkahasıyla güldü. “Dük başına gelecekleri bir bilse!”

Isidore memnun, “Aynen,” dedi. “Yanlışı düşündüm, Lucille. Havva Ana’yı değil, Kleopatra’yı kendime model alacağım.”

Lucille, Isidore’un kombinezonuyla boğuşarak, bir şey mırıldandı.

Isidore hülyalı bir edayla, “Kleopatra altın kaplı bir gemiyle Nil’i geçti. Marcus Antonius ona bir bakışta vuruldu. Kleopatra gösterişsiz bir kadın olduğu için ona vurulmadı tabii.”

Lucille doğruldu. “Dük sizi bu elbiseyle görünce aklına gelecek kelime ‘gösterişsiz’ olmayacaktır.”

Lucille başına parıltılı bir t  l örterken Isidore aynadaki aksine gülümseyerek, ‘‘M  kemm  l,’’ dedi. Elbisenin beden kısmı vücuduna dikilmiş gibi üzerine oturmuştu ki aslında vücuduna dikilmişti. Provalar sıkıcıydı ama değmişti. Bel kısmında ipek yumuşak dalgalı pili-lerle arkaya doğru toplanarak alttaki mavi harelî ipekten eteği mey-dana çıkartıyordu. Bedene ve eteğe dikilmiş küçük pırlantalar hemen fark edilmese de elbiseye parlant  k veriyorlardı. Bu giyeni kraliçeye   viren bir elbiseydi.

Kraliçe Kleopatra’ya.

Ancak hiçbir pırlanta bir süre sonra merdivenlerden inerken Isidore’u pençesine alan dehşetli korkuya engel olamazdı. *Kocasıyla* tanışacaktı.

Ya   irkin birisiyse? En azından yıpranmış olacağı kesindi. İhtimal ki Afrika’da hijyene dikkat edilmiyordu. Belki adam birkaç dişini kaybetmişti. Bir gözünü kaybetmiş olabilirdi! Kimbilir belki de...

Isidore, kocasının bütün organlarını kesip atmadan önce durdu. Cosway ne olursa olsun, nasıl çıkarsa   ıksın, onun kocasıydı. Niha-yet gerçek bir kocaya sahip olacaktı.   ocuk sahibi olabilecekti. Ba-zılarının Cosway Düşesi, bazılarının ise Leydi Del’Fino olarak tanı-dığı bir kadından ziyade gerçek bir düşes olabilecekti. Yıllardır bu olayı beklemişti.

Lord Strange’in oturma odasına doğru ağır ağır yürürken bu düşünceyle teselli buluyordu. İçeri girince erkeklerin onu –daha doğ-rusu minimini korsesini– s  zd  kleri, ölçüp biçtikleri bir sessizlik anı oldu, arkasından etrafım   yle çabuk sardılar ki Isidore âdeta   rkt  . Aralarında hiç d  k yoktu. Cosway henüz gelmemişti.

Bütün erkekler aynı. Ne zaman kocasını düşünüp heyecanlansa kendi kendine bunu söyleyerek yatışmaya çalışıyordu. şimdi birden-bire fark etti ki bir kocanın vereceği karşılık sadece bir şehvetli ba-

kışla sınırlı kalmazdı. Cosway onu kolundan tuttuğu gibi üst kata sürükleyecekti.

Yatağa. Yatağa!

Elbette, kocasıyla beraber olmak istiyordu. Merak ediyordu, çocuk istiyordu... kusmak istiyordu.

Arkadaşı Harriet ona bir kez baktı ve tutup odadan çıkardı.

Dış kapı açıktı ve içeri kar giriyordu. Uşak havanın aşırı soğuk olmasından bahsediyordu, o sırada...

Bir adam güldü ve işte o zaman Isidore anladı. Gülen kişi, Cosway'di. Isidore onun yalnızca sırtını görebiliyordu: Palto ve kürklü şapka giymiş, dev gibi bir adamdı. Heyecanlandı. "Ben yukarı çıkacağım!" diyerek geri çekilirken neredeyse takılıp düşecekti.

Harriet onun kolunu tutarak, "Geç kaldın," dedi.

Haklıydı. Dağ gibi adam döndü ve girişte başka kimse yokmuş gibi gözleri Isidore'u bulup tanıdı. Elbisesine bakmadı bile, sadece gözlerine bakıyordu. Isidore yutkundu.

Siyah saçlarını omuzlarına dökerek şapkasını çıkarıp uşağa verdi. Ama gözlerini Isidore'dan bir an ayırmıyordu. Bal rengi, sıcak ve esmer tenine yıpranmış denilemezdi.

Hiçbir şey söylemeden yere kadar eğilerek selam verdi. Isidore onun selamını seyrederken dudaklarını araladı, hiçbir şey söyleyemeyerek, biraz geç de olsa o da selam verdi. Kendini bir tiyatro oyununun içine düşüvermiş gibi hissediyordu.

Eğer Cosway, Marcus Antonius olsaydı, asıl Kleopatra onun ayaklarına kapanırdı. Cosway bir İngiliz Dükü'ne benzemiyordu. Ne pudralı saçları ne kravatı, hatta ne de yeleği vardı. Biraz vahşi bir havaya sahipti.

"Düşesim," diyerek elini tuttu ve öptü.

Isidore güçlükle kendini toplayarak Harriet'ı tanıttı ama aklı başında değildi. Nedense, kurduğu hayallerde bir erkeği tasvir etmeyi unutmamıştı.

Narin tırnakları ve pudralı saçları olan bir asilzade değil. Lord Strange'in ev partisine katılanlar erkeklerin çoğu gibi hovarda da değil. Ama bir aslan gibi rahat hareket eden, âdeta girişteki bütün havayı soluyan, gözleri sanki ona sahne gibi Isidore'un yüzünde dolaşan bir adam... Isidore, kendi kalbinin dışından başka bir şey duymuyordu.

Ne tek bacaklı ne de dişsizdi. Gördüğü en güzel erkeklerden biriydi. Isidore konuşamayacak kadar çarpılmıştı.

Cosway uşağa, "Düşes'le beraber sabahleyin ayrılacağız," diyordu.

Sabah mı? Isidore öyle büyük bir dehşete kapılmıştı ki arabaya yürüdüğünü bile gözünün önüne getiremiyordu. Aslında o, böyle güzel bir kadın bulduğuna delicesine sevinerek kölesi olacak bir adam hayal etmişti. Ancak şimdi...

Bütün gücün kendisinde olduğunu sanmıştı. Ama öyle değildi.

İdareyi ele alması gerekiyordu. *Kleopatra*, diye düşündü çaresizce. Kleopatra bir valiz gibi taşınmayı kabul etmezdi.

"Ben şahsen birkaç gün daha burada kalmayı düşünüyorum," derken, kalbi göğsünün içinde çılgın bir tempoyla çarpmasına rağmen gülümsüyordu.

Mesele sadece Cosway'in kravat takmaması değildi. Adam açık mavi çok güzel bir ceket giymişti ama önü tamamen açıktı. Uzun manşetleri ellerinin üzerine dökülüyordu ve manşet düğmeleri iliklenmemişti. Yatağa atlamaya hazır bir havası vardı. Bu düşünceyle Isidore'un siniri oynadı.

Cosway onun elini tutup yeniden dudaklarına götürdü. Isidore onun dudaklarının eldivene değişimini görünce titredi.

Cosway, “Ah ama tatlım,” dedi, “ben evlenmek için sabırsızlanıyorum.”

Bir an Isidore *tatlım* sözüyle, gözlerinin sıcak bakışıyla, bacaklarının içinde hissettiği gizli titremeyle kendinden geçti.

Ama sonra, onun ne söylediğini anladı. “Biz evliyiz,” dedi, elini çekerek. Cosway alaylı bir ifadeyle ekledi: “Siz yıllarca bu gerekten kaçmış olabilirsiniz ama durum bu.”

İşte bu noktada işler ters gitmeye başladı.

Isidore o geceyi bir yatak odasında tek başına geçirdi.

Tabii, ertesi gün, hâlâ bakire olarak, Londra'ya doğru yola çıktı.

Hatta Cosway onu bir sandık gibi etiketlemiş bile olabilirdi:

Isidore, Dük'ün malıdır.

Birinci Bölüm

S

Gore House, Kensington

Beaumont Dükü'nün Londra Konutu

21 Şubat 1784

“*A* dam bakir.”
“Ne!”

“Adam bir bakir ve...”

“*Kocan bakir mi?*”

“Ve benimle yatmayacak.”

Beaumont Düşesi Jemma yüzünde âdeta gülünç bir dehşet ifadesiyle koltuğa çöktü. “Hayatım, eğer evliliği feshetmek için bir neden varsa, işte bu odur,” dedi şaşkın şaşkın. “Adam, münzevinin teki olmasın?”

Isidore başını salladı. “Öyle değil, anladığım kadarıyla. Eninde sonunda benimle birlikte olacakmış ama evlenmeden olmazmış.”

“Ama siz evlisiniz!”

“Evet. Ben kendime Leydi Del’Fino diyorum ama kanunen Düşes Cosway’im.” Isidore, arkadaşının karşısındaki koltuğa oturdu.

“Son saydığımızda on bir yıldır evliyedik. Ve kocamın hâlâ bakir olması benim kabahatim değil. Eğer Mavi Nil’in kaynağını arayarak Afrika’da dolaşmasaydı, şimdiye kadar diğer asil İngiliz çiftleri gibi birbirimizden sıkılmış olurduk.”

Jemma, arkadaşına şaşkın şaşkın baktı. “Bu inanılmaz. İnanılmaz!”

“Yedi yıldır Avrupa saraylarında zamparalardan köşe bucak kaçıyorum. Onu bekliyorum. Ama o ne yapıyor? Evli olmadığımızı söylüyor.”

“Niçin seninle hemen yatağa girmiyor, bakir olsun, olmasın?”

Isidore, Jemma’nın kadehinde kendine baktı. On altı yaşından beri erkekleri peşinden koşturuyordu ve değişmiş değildi: Siyah saç, beyaz ten, dolgun göğüsler. Kısacası, bir Venüs olmasa da erkekleri şehvetten kudurtacak kadar güzel.

Jemma, “Cosway’in egzotik şeyleri sevdiğini farz edersek,” diye devam etti, “senin de hiç İngilizlere benzemeyen bir havan var. Gözlerinin biçimi çok güzel, bizimkiler gibi küçük değil.”

Isidore, “Ben kendimi egzotik görmüyorum,” dedi, “bundan daha önemlisi, o ev işlerinde becerikli birisini istiyor. Daha yeni tanışmışsınız, on dakika bile geçmeden, bana son zamanlarda ne çeşit dokumalar yaptığımı sordu. Dokuma? İğimi çıkarıp işleme mi yapacaktım?”

Jemma gülererek, “Ben bile iğle işleme yapılmadığını biliyorum, bu da gösterir ki Cosway senin ev işleriyle ilgili becerilerine güveniyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak,” dedi. “Belki cazibeli bir kadın karşısında saçmalayan erkeklerdendir. Bu, öyle yaygın bir hastalık ki şaşırırsın.”

“İnan bana, ona çok yakındım, şehvete kapıldığını dair en ufak bir belirti göstermedi.”

“Lordlar Kamarası dışında hiçbir şeyle ilgilenmeyen Beaumont bile düzenlediğim maskeli balodan sonra bana, senin İngiltere’deki en güzel ağızlı kadın olduğunu söyledi.”

Isidore sevinerek, “Beaumont öyle mi söyledi?” dedi. “Ne hoş. Gerçi Jemma ben kocamın yüzüme karşı başka kadınları övmesini hoş karşılamazdım.”

Jemma omuz silkti. “Senin kendi değerlendirmene göre, asil bir İngiliz çifti olarak biz sadece türümüze uygun davranıyoruz. Bence korkmana gerek yok Isidore. Tahmin ediyorum ki Cosway sana deli gibi tutuldu ve rahip huzurunda bir tören düzenleyerek sana olan derin saygısını ifade etmek istiyor.”

Isidore, “Delirmiş,” dedi. “Afrika’nın yakıcı güneşi yüzünden olacak. Biz ailelerimizin vekâletiyle de olsa evlendik. Daha on iki yaşındaydım ama gayet iyi hatırlıyorum.”

“Eh, belki de Dük artık geri döndüğü için romantik bir düğün istiyordur.”

Isidore, “Belki de Dük basbayağı delidir,” diyerek korkusunu dile getirdi. “Hangi erkek otuz yaşına kadar bakır kalır ki? Korkunç bir şey. Onu yatak odasına nasıl sokacağım Jemma? Erkekler böyle şeyleri kendi kendilerine yaparlar. Doğrusu, daha önce takımını hiç kullanmadıysa... bilemezsin ki belki de artık işlemez durumdadır.”

Cevap sessizlikti.

Isidore gözlerinin yandığını hissediyordu. “Benim tek istediğim, kocamın benimle yatağa girmesi. Böylece gerçek anlamda düşes olabilir, unvanımı kullanabilirim. Çocuk sahibi olabilirim. Çok şey mi istiyorum?”

Jemma uzanıp onun elini tuttu. “Hayır. Üzgünüm, hayatım.”

Yaşlar Isidore’un yanaklarından süzölmeye başladı. “Ben Cosway’e asla sadakatsizlik etmedim. Salmont Kontu benim 1764 yılına ait bir

konyaktan daha lezzetli olduğumu şiirle söyledi ve onun mahzenine bakılacak olursa bu büyük bir iltifattır. Salmont'un ısrarlarına dayanamayarak nihayet İtalya'ya döndüm ama onunla beraber olmadım, kendini öldürmekle tehdit ettiğinde bile." Burnunu çekti ve Jemma ona bir mendil uzattı.

"Ben bu anlaşmada üzerime düşeni yerine getirdim ama aklı başında her kadın, kocasının kendisini göstermesini bekler."

Jemma, "Çocukken yapılan evlilikler büyük hata," dedi. "Ben Beaumont'un bizim çocuklarımızı bu şekilde evlendirmesine kesinlikle izin vermeyeceğim. İnsanların yetişkin olunca evlenmeleri gerekir."

"Ben zor beğenen biri değilimdir. Gerçekten değilim. Salmont gibi yakışıklı erkeklerle flört etmiş olabilirim ama diğer türlü erkekleri de beğenirim. Kızaları bile. Cosway ormandan çıkıp gelince nasıl görünürse görünsün, karısı olarak görevimi içimden gelerek olmasa bile şefkatli bir şekilde yerine getireceğimi yıllarca kendi kendime söyledim durdum. Ama..."

Jemma biraz merakla, "Kabul edilmeyecek gibi mi?" diye sordu.

Isidore, "Ah, ah... hayır," dedi. "Mesele o değil. Görüntüsünden bahsetmiyorum. Adam tuhaf biri. Tuhaf!"

"Benim başka bir fikrim var. Cosway bedensel arzularla ilgili meselelere alaka göstermeyecek kadar zeki bir adam olabilir."

Isidore ona keyifsiz bir tebessüm verdi. "Aletini kullanmayacak kadar zeki adam düpedüz dangalaktır." Bunu kendine bile aşırı gelen sert bir ifadeyle söylemişti.

"Bir de, dinî kurallara bağlı olabileceği akla geliyor. Kiliseye filan gidiyor muymuş? Büyük ihtimalle püritendir. Onlar temel arzular konusunda aşırı tutucu, değil mi?"

Isidore, "Onunla hemen hiç yalnız kalmadım," dedi, "ve eğer püriten olduysa bile bundan haberim yok. Strange'in partisine geldi,

beni unuttuğu bir paket gibi aldı, evleneceğimizi ilan etti ve getirip Londra'ya bıraktı.”

Jemma, ciddi bir edayla, “Londra'ya bıraktı derken nereyi kas-tediyorsun?” diye sordu. “Seni nereye bıraktı?”

Isidore keyifsiz bir tavırla, “Nerot Otel'e,” diye cevap verdi. “Dün gece orada kaldık. Aynı odada kalmadığımızı söylememe gerek yok. Bana fikrimi sormadan, kendisi donaneye kadar otelde kalmamı söyledi.”

Jemma boğazını temizledi. “Anaşılın Cosway, İngiliz âdetlerinden bihaber. Sen nasıl karşılık verdin?”

“Sandığın kadar sert bir karşılık vermedim. O benim kendisine düşünmeden itaat edeceğimi sandı ve çok tuhaf gelse de öyle yaptım. Şimdi de o zaman ona söylemem gereken sert sözleri düşünüp duruyorum.”

Jemma, “Evliliğin başta gelen faaliyetlerinden birini çabucak keşfetmişsin,” dedi. “Ben Beaumont'a söylemem gereken zekice söz-leri haftalarca düşündüm.”

“En azından otelde kalmaktansa sana gelmeyi tercih ettiğimi söyleyebildim.”

“Neden bu otel işini Londra'ya gelirken yolda konuşmadın?”

Gerçeği itiraf etmek zoruna gidiyordu. “Arabaya sadece uyumak için girdi.”

“Cosway seninle, karısıyla ilk defa tanıştıktan sonra uyudu mu?”

Isidore başıyla onayladı. “Tahmin ediyorum ki onun beklediği ve istediği gibi birisi çıkmadım Jemma. Geçen gece geldiğinde elbise hayretle baktı. Gümüş rengi elbisemi giymiştim. O kostümü hatırlıyor musun?”

“Korse olma iddiasındaki o kumaş parçasını kim unutabilir? Ben ondan daha büyük elmaslar gördüm.”

Isidore derin bir iç çekerek, “Bu elbise bana kolaylık açısından, kayıp bir kocayı karşılamamın en güzel yolu gibi göründü,” dedi. “Elbiseyi Paris’te giydiğimde Kont Salmont bana dedi ki... neyse boş ver. Kocam zevkimin her zaman böyle geleneklere aykırı olup olmadığı sordu. Bunu bir şikâyet olarak görmedim. Sonra gidip yattı. Tabii, tek başına.”

Jemma kaşlarını çatıp alnını kırıştırarak, “O elbiseni giydiğinde sana dayanabilecek erkek yoktur,” dedi.

Isidore burnunu çekerek, “Ertesi sabah,” dedi, “her şeyin toplanmasını emretti ve Harriet’a doğru düzgün veda etmeme fırsat vermeden beni de arabaya bindirdi. Ondan sonra, benimle konuşacağına uyudu. Bir canavarla evlenmişim!”

“Eğer gerçekten canavarsa, onunla evli kalmana gerek yok.”

“Ya ne yapacağım? Revels House’taki şapelde düğün yapacak. Yani sevgili kayıvalidemle tanışarak yıllarca itinayla kaçtığım bir zevke ulaşacağım.”

“Öyle mi?”

“Aa, Jemma, sana bundan bahsetmeyi unuttum! Afrika’dayken bir prenses düğününe gitmiş. Dört gün sürmüş. Ya da on dört gün de olabilir, sonu gelmez ziyafet ve eğlencelerle. İçimden bir ses bize de böyle bir düğün planladığını söylüyor.”

“İngilizlere pek benzemeyen bir adam, öyle değil mi?”

Isidore mendilini bırakarak, “İşin asıl garip tarafı başka,” dedi. “Anladığım kadarıyla düğün bir âlemle neticelenmiş ama Cosway’in –en azından benimle– cinsel ilişkiye karşı ilgisizliğini düşünecek olursak, düğünün bu kısmım hariç tutacağını tahmin ediyorum.”

“Ne?”

“Âlem. Tabii, bu âlemde misafirler bir bereket ayini olarak kurban edilen bir ineğin sıcak kanını içiyorlar.”

Jemma'nın ağzı açık kaldı. "Cosway düğünü Revels House'taki malikânesinde mi düzenliyor?"

"Canterbury Başpiskoposu kan meselesine pek sıcak bakmazdı, öyle değil mi?"

"Annesi de orada olacak mı?"

Isidore tekrar başını salladı.

Jemma, "Sıcak kan," dedi. Ağzını iyile kapattı ama yine de kıkr-daması duyuldu. "Annesine bir kadeh sıcak kan verdiğini gözünde canlandırabiliyor musun?"

"Zengin dul dünyanın en namuslu, İngiliz..."

Jemma, "Kraliçe olabilirmiş!" dedi. "Kraliçe! O kadar sert birisi. Hayatım, biliyorum, bu büyük kabalık ve bu gidişle delilik sebebiyle evliliğin iptalini isteyeceksin ama ben de düğüne gelebilir miyim, *lütfen*?"

Isidore, "Güleyim mi ağlayayım mı ben de şaşırdım," diyerek burnunu çekti.

Jemma ayağa kalkıp Isidore'un koltuğunun koluna oturdu. "Evlilikte mantık arama ama tabii, aklı başında bir koca bu işin baş şartıdır."

"Nasıl giyindiğini bir görsen. Peruk yok, saç pudrası yok. Kravat yok! Ceketi güzeldi ama önü olduğu gibi açıktı ve içinde yelek de yoktu."

Jemma, "Kocanı çok merak ettim," dedi. "Sırf hastalarla dalga geçmek için Bedlam'a gitmenin ayıp olduğunu düşünüyorum ama eğer bir deli aramızda dolaşıyorsa... Gerçekten, bu noktada sen en iyisi bir avukatla görüş, Isidore. Beaumont'un çevresi avukatlarla doludur, o iyi bir avukat bulur sana."

Isidore tekrar burnunu çekti. "Keşke annem hayatta olsaydı."

Jemma, “İstersen sana kayınvalidemi ödünç veririm,” diyerek ona sarıldı.

“Evinin, Holofern’in başını tutan Judith resimleriyle dolduran kayınvalideni mi?”

“Evet! Kayınpederimle gergin bir ilişkisi olduğu için kendini bu şekilde ifade ediyordu. Düşünür müze renk katar.”

Isidore başını Jemma’nın koluna dayadı. “Cosway gelene kadar ne kadar çaresiz olduğumun farkında değildim.”

“Deli olduğu hemen anlaşılıyor mu?”

“Hayır. Güneşten kapkara olmuş, kaslı bir kâşife benziyor. Çok da vahşi. Burnu da büyük ama tam bir erkek, anlatabildim mi?”

Jemma başını salladı.

“Ama sonra o erkeksi havası uçuverdi. Bakirliği mesela, beni soğuttu. Düşünde herkese söylerse ne yaparım!” diye haykırdı.

“Söylemez!”

“Utanması yok ki. Bana sunabileceği en güzel hediyeymiş. Bütün İngiltere’ye maskara olacağım. Bekâret Düşesi Isidore.”

“Şimdi düşünüyorum da Isidore, kocamla evlendiğimde o bakkir olsaydı, kendine metres tutmazdı.”

“Büyük ihtimalle.”

“Eğer öyle olsaydı, düzgün bir evliliğimiz olabilirdi.”

Isidore iç geçirdi. “Onu diğer kadınlardan uzak tutmama gerek kalmayacak tabii. İnan bana sosyetemiz onun garip düşüncelerini öğrendiğinde şüpheli cazibesinin peşine takılan kalmayacaktır.”

Jemma, arkadaşına daha sıkı sarıldı. “Bilmiyorum, boşanma işlemlerini cinsel ilişki eksikliği sebebine dayanarak şimdi mi açmak daha iyi olur, yoksa akli dengesizliğini öne sürerek daha sonra mı boşanmalı.”

Isidore cam sıkın bir tavırla, “Cosway her halükârda Afrika’ya dönecektir,” dedi. “Boşanmak için arasan da bulamazsın.”

“Şimdi de Kırmızı ya da Yeşil Nil’i mi arayacakmış?”

“Kimbilir? Nil’in Mısır’da olduğunu sanıyordum ama o Etiyopya’dan bahsediyor. Coğrafya konusunda pek iyi değilimdir.”

Jemma, “Eğer Afrika’ya dönersen,” dedi, “o zaman evli kalmak senin yararına.”

“Unvan için mi?”

“Tabii. Bir vâris yapacak kadar dursun da ondan sonra dua et de on yıl filan ortadan kaybolsun.”

Isidore ayağa kalktı, birkaç gergin adım attıktan sonra en büyük korkusunu söyleyiverdi: “Tabii, eğer vâris yapabilirse.”

“Eğer bu olmazsa, yapılacak şeyi biliyorsun. Senin unvanına karşı öncelikli sorumluluğun bir vâris dünyaya getirmektir ve eğer Dük iktidarsızsa, o zaman bu işi yapacak bir erkek bulursun. Hayatın gerçeği bu.”

Isidore, “Konusu açılmışken sorayım,” dedi, “sen İngiltere’ye Beaumont’a bir vâris vermek için dönmedin mi?”

“Beaumont, ben Villiers’la başladığım satranç karşılaşmasını bitirene kadar vâris yapma işine girmek istemiyor. Ama Villiers’ın bevin humması daha iyileşmedi ki satranç oynaması yasak. Bu da benim işime geliyor.”

“Niçin?”

Jemma rahat bir tavırla, “Ah, Beaumont’la birbirimizi yakınları tanıyoruz,” dedi.

“Ama cinsel ilişki kurmuyorsunuz?”

Jemma gülmeye başladı. “Sırf kocan seninle yatağa girsin diye sıcak kana, âlemlere ve pudralanmamış saça tahammül gösterirdin Isidore. Öyle değil mi?”

Isidore biraz bozulmuştu ama ne de olsa Jemma en yakın arkadaşıydı. “Yirmi üç yaşındayım,” dedi. “Yirmi üç! Merak ediyorum! Harriet’la Lord Strange’in kuytulara nasıl oynastıklarını bir görsen. Bir keresinde koridorda öpüşürlerken gördüm, resmen ortalığı ateşe vermişlerdi.”

Jemma arkadaşına acıyarak, “Zavalı Isidore,” dedi. “Ama sana şunu söyleyeyim, bu yatak odası meselesi bence biraz abartılıyor.”

“Cosway bu olaya biraz heves gösterseydi benim için daha kolay olacaktı. Bu şartlar altında, yatak odasına girsek adamı korkutacağım.” Odada sinirli sinirli dolaşıyordu.

Jemma, “Bence daha kötü şeylere hazırlıklı olmalısın,” dedi. “Bana bu durumun altında yetersizlik yattıyor gibi geliyor. Yoksa bakır olmazdı ve düğün işini bu kadar büyütmezdi.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Bu düğünle kaçınılmazı erteliyor. Belki onun düşüncesine göre daha önceki girişimlerinde üzerine düşeni yerine getirememiş olsa da...”

Isidore kendini tutamayarak, “Sıcak kan içince daha iyi mi olacak?” dedi. Yeniden gülmeye başladı. Kahkahasında aynı anda hem neşe hem keder vardı.

Jemma, “Evet,” dedi. “Tam bir erkeğin aklına gelecek tarzda bir şey.”

İkinci Bölüm

S

Revels House

Cosway Dükü'nün Kır Malikânesi

21 Şubat 1784

Cosway Dükü Simeon Jermyn, arabası Revels House'un önünde durunca müthiş bir duygu seline kapılmayı bekliyordu. Ne de olsa çocukluğunu geçirdiği evi on yıldır görmemişti. Akşam karanlığından hemen önce, batan güneş solan mavi göğün altındaki bütün kule ve köşeleri (ve bunlardan Revels House'ta bol miktarda vardı) keskinleştirip belirginleştirirken eve vardı.

Tabii, bu türlü bütün istenmeyen duyguları bastırmaya hazırlanmıştı. Orta Yol'un¹ takipçisi olarak huzur içinde yaşamak için kaosun tehlikelerini önceden tahmin edip ona göre davranmak gerektiğini anlamıştı. Revels House tam bir kaos eviydi; daha çocukken annesiyle babasının kavgalarından, babasının coşkulu söylevlerinden, annesinin şiddetli imtiyaz iddialarından kaçmak isterdi. Onu Eton'a gönderdiler ama bu sayede kendi memleketine benzemeyen memleketleri, kendi ailesine benzemeyen aileleri tasvir eden kitaplarla dolu bir kütüphane elinin altında bulunuyordu.

¹ Orta Yol: Budizm'de nefsi düşkünlüklerin kölesi olmak ile bunlardan kaçınmak arasında bir orta yol bularak özgürleşmeyi ifade eder. (ç.n.)

Tabii, uyuşuk, sakın İngiliz taşrasına ve buranın tam ortasında tombul bir çaydanlık gibi oturan Revels House'a geldiğinde haklı olarak gurur duyması beklenirdi.

Ama o kendini, yakınlaştıkça bakımsızlıkları daha rahat görülen tarlalara bakarken buldu. Uzun araç yolundaki çakıllar tırmıkla düzeltilmemişti; geniş yol kurumuş çamurdaki tekerlek izleriyle doluydu. Ağaçlar yıllardır budanmamıştı.

Gurur –ve sevinç– değil, ne hoş bir suçluluk hissi duydu. Hatta bu duygusu, arabadan inip de doğu kanadında kırık bir pencere camını ve derzleri kaybolmuş tuğlaları görünce daha da arttı.

Hiç değilse aile uşağı Honeydew aynı görünüyordu. Bir an Simeon'a evden hiç ayrılmamış gibi geldi. Honeydew'ün üç katlı peruğu yine arkada güdük bir kuyrukla nihayetleniyordu; frakının kesimi yirmi yıl öncesine aitti ve önünde bir sıra pirinç düğme bulunuyordu. Sadece yüzü değişmişti: Yıllar önce, ortasından burnunun kötü bir hata gibi çıkıntı yaptığı, genç, kederli bir çehresi vardı. Artık Honeydew'ün yüzü daha yaşlı ve kederli idi. Bu ona yakışmıştı. Eskiden cesetle karşılaşmış bir oğlan gibi bir görüntüsü vardı; artık hayatı sorgulamış değerlendirmiş ve kusurlu bulmuş bir adam gibi görünüyordu.

Simeon biraz sonra annesinin oturma odasındaydı. En eski hatıralarının arasında bu odada verilen bitmek tükenmek bilmeyen dersler vardı. Annesi fikirlerini onun kafasına sokmak için coşkuyla bıkıp usanmadan tekrar ederdi. Bir keresinde bir beyefendinin büyük dedesinin portresine dudak bükmeyeceğini tam bir saat anlatmıştı. Simeon'a göre büyük dedesi gülünç kılığıyla soytarıya benziyordu.

Honeydew gibi, zengin ve dul Düşes de aynı görünüyordu... Ama bir taraftan da değişmişti.

Eteklerini kalçasından çok geniş bir alana yayarak, kanepede sopa yutmuş gibi dimdik oturuyordu. Simeon günün kadın modasını

pek bilmiyordu ama İngiltere'den ayrıldığından beri moda değişmiş olmalıydı. Annesi ise yirmi yıl önceki tarzda giyinmişti.

Ayağa kalkınca Simeon onun elbisesinin işli beden kısmında, merdiven şeklinde aşağı doğru inen kurdeleleri gördü ve tahminini tazeledi: Yirmi yıldan fazla. Aslında annesinin kostümü uzun, beyaz keten başlığından eteğinin kuyruğına kadar tıpkı hatırladığı gibiydi. Tek değişen annesinin yüzüydü. Onun genel düşes modelini temsil eden kırmızı yanaklarıyla ve keskin bakışıyla, otoriter ve hayat dolu halini hatırlıyordu. Ama şimdi kırışmış ve şaşkın görünüyordu. Tıpkı bütün kış kilerde kalmış bir elma gibi yumuşamıştı. Yaşlanmıştı.

Annesi elini uzattı. Simeon tek dizinin üzerine çökerek onun viüüklü parmağını öptü. “Cosway,” dedi Düşes. “Karımı o günah yuvasından kurtardığını umuyorum.” Londra'ya döndüğünde derhal Isidore'u kurtarmak üzere bir kır malikânesi partisine doğru yola çıkması talimatını veren mektuplarla karşılaşmıştı. Verilen talimatı verine getirmişti.

“Anne, geçen on iki yılda seni özledim,” dedi.

Annesinin bakışları keskinleşti ve Simeon, o çok iyi hatırladığı, kibir ve hüsrandan başka herhangi bir duygu göstermekten nefret eden kadından bir iz gördü.

Düşes buz gibi bir sesle, “Elbette,” dedi. O zaman Simeon kendisinin yüzlerce –hayır, binlerce– yorumunun bu ezici kelimeyle karşılandığını hatırladı. “Sözüne inanmadığım için beni affet çünkü istediğin zaman dönmekte özgürdün.”

Annesinin hakkı vardı. “Mektubunu alır almaz,” dedi telafi etmek isteyerek, “Fonthill'e yola çıktım. Karım gayet iyiydi.” Bir an duraksadı, acaba karısının bekâret durumunu da bildirmesi gerekir miydi?

“İkinizin de oradan derhal ayrıldığınızı tahmin ediyorum.”

Ellerini bağladı. Mücevherlerinin parlıtısından parmaklarını görmek mümkün değildi. Simeon, annesinin bu yönünü de hatırladı: Parlak eşyalara, mücevhere, altına, gümüşe çok düşkündü.

Simeon başını salladı.

“Düşes nerede? Onun da burada olması gerekirdi. Cosway ailesine karşı sorumluluklarını maalesef ciddiye almadın.”

Simeon ister istemez annesinin, karısıyla ne sıklıkta yatağa girdiklerini kontrol etmeye niyetlendiğini düşündü. “Isidore, Londra’da. Ben düğün hazırlığı yaparken o orada kalacak.”

“Düğün! Siz zaten evlisiniz; düğüne ne gerek var?”

“Biz vekâletle evlendik. Doğru dürüst bir düğün yapmak istiyorum.”

Düşes, “Saçmalık!” diye parladı. “Bu da hep o kafanın içini doldurduğun romantik düşüncelerden biri! Zırva!”

“Isidore da seninle aynı fikirde.”

“Isidore? Isidore? Isidore kim? Yoksa sen karın Cosway Düşesi’nden bahsederken ilk ismini mi kullanıyorsun?”

“Evet.”

“Elbette.”

Simeon bir söylevin yaklaşmakta olduğunu seziyordu. Oturdu, önce izin istemesi gerektiğini unutmıştu.

Ama ayağa fırlamak yerine arkasına yaslandı. Karısından ismiyle bahsetmekle ne büyük bir terbiyesizlik yaptığından başlayıp o ismin (Isidore) İngiliz olmayan tabiatıyla devam eden annesinin söylevi, baharda bir nehir gibi gürülderken, Simeon dönüşünün şaşırtıcı taraflarını düşünme fırsatını buldu.

Annesi desenli ipek elbisesiyle çok şıktı. Fakat dairesi solgundu ve duvar kumaşları ve döşemeler en son babasının üç yıl önceki vefatından çok evvel yenilenmiş gibi duruyordu. Evde hoş bir koku

yoktu. Hatta çok hafif bir tuvalet kokusu hissediliyordu. Kimse fark etmiyor muydu?

Bir para meselesi olsaydı İngiltere'ye daha evvel dönerdi. Avukatı her yıl mülküyle ilgili olarak ona bilgi veriyordu ve bu bilgilerde hiçbir zaman evin yenilenmesi, ağaçların budanması ya da tarlaların bakım görmesi gibi işlere para yetmediğinden bahsedilmemişti.

Söylev bitmek bilmedi.

S

Üçüncü Bölüm

S

Revels House

22 Şubat 1784

“**B**öyle giyinmiş nereye gidiyorsun?” Zengin ve dul Cosway Düşesi bağırmaya alıştı ama bu sefer seslenmişti. Akıllı bir fil olsa, ürküp kaçardı.

Simeon, “Koşmaya,” diye cevap verdi. Münasebetsizlik olmasın, diye üzerine sade bir gömlek geçirmişti; genellikle üstü çıplak, bacasında kısa pantolonla koşardı.

Erkek kardeşi Godfrey annelerinin peşinden hole girerek, “Nereye koşacaksın?” diye sordu.

Bu mantıklı bir soruydu. Simeon’ın bazen bir aslanın önünde hızlı koştuğu olmuştu (tabii, az ileride kucak açmış bir ağacın onu beklemesi şartıyla). Timsahtan hızlı koşamamıştı ve ceza olarak ne-neye yenilecekti. Revels House’un çevresi aşırı düzenli geldi. İngiliz kırsalında koşarak kaçılacak bir şey yoktu; insana, kurtlar bile düşesin koyunlarına sokulmaya cesaret edemezmiş gibi geliyordu.

“Koşacağım işte,” dedi. “Çok güzel bir egzersiz ve hoşuma gidiyor.”

Annesiyle kardeşi aynı anda konuştuılar. Godfrey, “O ayakkabılar da ne?” diye sordu, annesi ise, “Bu faaliyeti derhal bırakmalısın,” diye düşüncesini belirtti.

Simeon iç geçirdi. “Misafir odasına geçip bu konuyu orada konuşabilir miyiz?”

Annesi, “Misafir odası mı?” dedi. “Bu... bu giysisiz halinle...” Artık devam edemeyerek, sadece elini havada salladı.

Godfrey en mutlu yaşlarını sürmekteydi. Simeon kendisi otuz yaşındayken, on üç yaşında bir kardeşe sahip olmasını ancak annesiyle babasının uzun ve canlı bir evlilik hayatı sürmüş olmalarına bağlayabiliyordu. Annesi daima sinirli görüldüğü ve huni biçimli bir arı kovanına benzediği için, babasıyla onun arasındaki münasebeti düşünmek bile istemiyordu.

Godfrey deli gibi gülererek, “Giyinik değilsin,” diyordu. “Dizlerin görünüyor!”

Simeon, “Böyle koşmak daha rahat,” dedi. “Sen de denemek ister misin? Böyle çok pantolonum var.”

Annesi, “Sakin onu da kendine benzetme!” diye bağırdı.

Simeon, “Anne,” dedi.

“Başkalarının yanında bana Düşes diye hitap et.”

“Bizden başka kimse yok ki.”

“Seni özel daireme davet etmediğim sürece başkalarının yanında sayılırız!” diyerek itiraz etti.

Simeon, annesini duymazlıktan geldi. “Döndüğümde beş dakika beni dinleme lütfunde bulunursanız minnettar olurum.” Bir dükkân gibi selam verdi.

Geofrey, “Dinleme lütfunde bulunmak mı?” dedi. “Vahşilerle de böyle mi konuşuyorsun, Simeon?”

Düşes, Geofrey’i, “Dük’e bu şekilde hitap etme,” diye azarladı.

Simeon, kardeşine göz kırptı ve Honeydew'ü beklemeden dış kapıyı açtı. Sonra merdivenlerden aşağı hızla inerek ailesini geçici olarak arkasında bıraktı.

İki dakika sonra malikânesinin arkasındaki bakımsız bir yolda koşuyordu. Malikâne için *bakımsız* kelimesi çok uygun düşüyordu. Bu nahoş düşünceyi aklından uzaklaştırdı ve ayaklarının toprağa vurmasından, kalbinin atışından, rüzgârın saçını arkaya uçurmasından aldığı fiziksel hazza kendini bıraktı.

Zevk için koşmayı, Barnagas adlı bir Etiyopyalı dağ kralından öğrenmişti. Etiyopya'ya dağ yolundan girmek için Barnagas'ın gönülünü almak gerekiyordu. Adam yabancıları öldürüp onların malım kabilesine dağıtmasıyla ünlendiği için Simeon bir parça korkuyordu.

Simeon bir yarışa davet edildiğinde –kazandığı takdirde ödülü, hem kendi canı hem de adamlarının olacaktı– iyi bir şans yakaladığını düşündü. Barnagas kukuletalı cüppeyle kısa paçalı pantolon giymiş, kafası tıraşlı, ufak tefek bir adamdı. Elli yaşlarında olmalıydı. Ayakkabı giymemişti ve ağır bir bıçak taktığı kalın kuşağını çıkarmaya niyetli görünmüyordu. Simeon özgür kalmak için koşması gerektiğini seziyordu.

Dağ kalesinin avlusunda toplandılar. Simeon'ın süvari alayı sayıca çok az olan adamların bütün coşkusuyla ve kendilerini boğazlarından midelerine kadar yarılmış halde hayal ederek neşelendiler. Barnagas'ın adamları da hayatlarında ilk defa at gören ve güzel bir şey gördüklerinde anlayan adamların hayranlığıyla neşelendiler.

Bir silah patladı ve Barnagas içine cin girmiş bir adam gibi birdenbire sıçradı. Bir dağ keçisi gibi geçitten yukarı koşmaya başladı. Simeon da kalbi küt küt atarak arkasından koştu.

Barnagas taştan taşta sekerek dosdoğru yukarı doğru koşuyordu. Simeon, ciğerleri patlayacak gibi ağrımına rağmen, uzun bacakları sayesinde aradaki mesafeyi çabucak kapattı.

Barnagas da adımlarını açmıştı, durmadan koştular. Hava çok hafifti, Simeon'ın başı dönmeye başlamıştı. Uyuşmuş zihninden yarışı kazanmasına imkân olmadığı, eğer çok zorlarsa ölebileceği geçti.

Üç saat sonra Simeon yere yıkıldı. Barnagas duraksadı, bekledi, döndü. Simeon'ın göğsü öyle ağrıyordu ki ciğerlerinin kanıyor olabileceğini düşündü.

Bir zaman sonra yattığı yerden doğrularak, Barnagas'a niyetini sordu: Onu bıçaklayıp cesedini çakıllara mı bırakacaktı, yoksa önce kaleye mi döneceklerdi?

Barnagas büyük bıçağıyla dişlerini karıştırıyordu. İri dişlerinin hepsini göstererek sırttı. Şimdiye kadar yarıştığı hiç kimse üç saat dayanamamıştı, o yüzden Barnagas, Simeon'ı öldürmektense ordu-suna almayı düşünüyordu.

Simeon yeni akıl hocasını Etiyopya'ya girmesine izin vermeye ikna için haftalarca uğraştı. Barnagas, "O ülkede kimse niye savaştığını bilmiyor," diye homurdandı, "ama daima savaş halindeler. Hiç sebepsiz kafanı keserler." Simeon'ın dağ kralının onlardan aşağı kalır yanı olmadığını söylemedi.

Simeon bölge idarecisinin nişanı, kalıcı bir dostluk ve koşma tutkusuyla nihayet oradan ayrıldı.

Koşmak zihnini temizliyordu. Vücuduna canlılık veriyordu. İlerleyen günlerde Godfrey'i de yola çıkarmak istiyordu; zavallı oğlanın karın bölgesi biraz yağlanmıştı. Godfrey'in hem biraz harekete hem de arkadaşlık edeceği bir erkeğe ihtiyacı vardı.

Simeon bir iki kilometre daha koşuktan sonra ölmüş babasını düşünmeye başladı.

Babasının ölmüş olduğunu biliyordu elbette. Haber ona olaydan nispeten kısa bir zaman sonra, cenazeden sadece iki ay sonra ulaşmıştı. Simeon Palmira'dan Şam'a doğru gidiyordu. Şam'ın bir sokağında bulduğu bir İngiliz kilisesine girip dua etmişti.

Fakat asıl Revels House'un kapısından içeri girince gerçekten anladı. İri yarı bir adam olan babası –onu havalara atan, onu bir atmartına atan ve bir keresinde de büyük bir terbiyesizliği yüzünden samanlığın üst katından dışarı atan adam– ölmüştü.

Ev kurumuş bir pınar gibi boş ve cansız görünüyordu. Annesi avaz avaz bağırان bir despota dönmüştü. Kardeşi şişman ve uyuştu. Mülk bakımsızdı. Evin içinde bile eşyalar çatlak ve kırık. Halılar lekeli; perdeler soluktu.

Kimin suçu bu, diye sordu vicdanı.

Artık buradayım, diye cevapladı kendisi.

İngiltere'ye dönmüştü, mülküne ve ailesine çeki düzen verecek, karısıyla ilgilenecekti.

Karısı.

Bu da ihtiyatlı bir şekilde incelediği bir diğer meseleydi. İlk görüşmeleri pek başarılı geçmemişti. Karısı beklediğinin tam tersi çıkmıştı. Orta Yol'a göre güzellik yalnızca dış kabuktu ama Isidore'un güzelliği bir meşale kuvvetiyle içinden dışarı yansiyordu. O bir prenses gibiydi ama Simeon o vakte kadar bütün dişleri tamam olan bir prenses görmemişti.

Onu düşününce yavaşlamak zorunda kaldı çünkü o anda yapmak istediği şey konusunda vücudu tereddüde düşmüştü. Koşmak mı? Yoksa...

Diğer şey.

Pantolonunun önünü düzeltip daha hızlı koşmaya başladı.

Oğle yemeği Honeydew'un et suyu servis etmesiyle kötü başladı. Simeon, İngilizlerin, et suyunun doyurucu ya da perişan bir hastadan başka insanlar için de uygun bir yemek olduğu saçma düşüncesini unutmamıştı.

Kendini toplayabilmek için aşırı bir gayretle bir saat fazla koşmuş ve kurt gibi acıkmıştı.

Honeydew'e, "Ben diğer yemeği bekleyeceğim," dedi.

Honeydew başını salladı ama Simeon onun gözlerinde endişe görür gibi oldu. Masada ancak hizmetçilerin masasına yakışacak don yağından mumlar yanıyordu. Simeon onun yüzünü iyi göremiyordu ama Honeydew'in endişesinin sebebi biraz sonra anlaşıldı. Et suyundan sonra herkese birer ince dilim biftek verildi.

Ondan sonraki yemek daha da şaşkınlık vericiydi. Üzerine kahverengi bir sos damlatılmış bir dilim lop yumurtayı görünce Simeon'ın sabrı taşı.

Sesini yükseltmemek için büyük gayret sarf ederek, "Honeydew," dedi, "rica etsem mönüyü sayar mısın?"

Annesi araya girdi. "Mönüyü ben hazırladım çünkü öyle olması gerekir. Arzu edersen bana teşekkür edebilirsin. Bu yemeğin adı *oe-uks au lapin*."

Simeon, "Yumurta," dedi. "Onu görüyorum."

"Tavşandan yapılan sosla."

"Ah."

"Sen kaba yemeklere alışmışsındır," dedi.

Godfrey'in müthiş bir coşkuyla yumurtasını yemesi Simeon'a bir sonraki yemeği merak ettirdi.

Bir sonraki yemek yoktu.

Simeon hayretle, "Şaka ediyorsunuz," dedi.

Annesi ona dik dik bakarak, "Aynı yemekte hem et hem yumurta yedik," dedi. "Ve başlangıç olarak besleyici et suyu. İngiltere'de aslan eti yemeyiz, biliyorsun! Biz daima ölçülü sofralar kurarız."

Simeon, "Bu ölçülü bir sofraya değil," dedi. "Bu fakir bir sofraya."

Godfrey masanın üzerinden uzanarak yüksek bir fısıltıyla, “Eğer mersersen yatmadan önce uşak sana bir peynir ekmek getirir Simeon. Bazen yağ da olur.”

Anneleri bunu açıkça işitmişti fakat dudağını büküp karşı duvara baktı.

Zavallı çocuk elbette şişman oluyordu. Annesi büyüme çağındaki bir çocuğa gereken gıdayı sağlamadığı için çocukcağız aç bir dilenci gibi depolamayı –ve fırsatı bulunca fazla yemeyi– öğrenmişti. Simeon uşağa döndü. “Honeydew, Bayan Bullock’a rica et, birkaç dakika içinde ne bulabilirse göndersin, ekmekle peynir hariç.”

Honeydew selam verip aceleyle odadan çıktı. Annesi, sanki Simeon onun yanında geçirmiş gibi somurtarak gözlerini çevirdi.

Ama Godfrey çekingen bir tavırla, “Hiç aslan yedin mi?” diye sordu.

Dul Düşes tam ağzını açtığı anda Godfrey sorusunu düzeltti: “Düküm?”

Simeon, “Devamlı olarak aslan yemedim,” dedi. “Barbar ülkelerde besin kaynağı olarak aslanı kullanan kabileler var. Seni temin ederim, arada bir aslan yemezlerse bu sefer aslanlar çoğalarak onları yerler.”

Annesinin ona bakmadan ve tek kelime söylemeden tiksintisini aktarabilmesi hayret vericiydi. Simeon gözleri merakla parlayan Godfrey’ye döndü. “Bir keresinde, anladığım kadarıyla üç farklı aslandan oluşan bir yemek yedim. Ağır kokan, sert bir etti. Bir daha yemek isteyeceğim bir şey değil.”

“Yılan yedin mi?”

“Hayır ancak...”

“Yeter!” dedi anneleri sertçe.

Cosway Dükü’nün sofrasındaki tek sohbet bu oldu.

Dördüncü Bölüm

S

Gore House, Kensington

Beaumont Dükü'nün Londra Konutu

22 Şubat 1784

“Özel olarak baştan çıkarıcı bir gece elbisesi diktirsem, bu onu tahrik edebilir mi, ne dersin? Yoksa sence onu hiçbir şey tahrik edemez mi? Jemma, erkek iktidarsızlığıyla ilgili sorular sorabileceğimiz bir tanıdığın var mı?”

Jemma burnunu kıristırdı. “Bu konuyu kahvaltıda konuşmamız şart mı Isidore? Adamcağız hayatında hiç gece elbisesi görmediği için ben sade bir tarzda giyinmenizi tavsiye ederim. Dantelden verene kurdele, mesela. Danteller ona fazla gelebilir.”

Isidore haşlanmış yumurtalarına baktı, biraz midesi bulamyordu. “Keşke annem hayatta olsaydı.”

“Böyle bir durumda annen ne yapardı?”

“Gülerdi. Annem çok gülerdi. Biliyorsun, İtalyan'dı ve İngiliz erkeklerini çok aptal bulurdu. Aslında babam da İtalyan idi ama annem onu en beter İngiliz'den daha aptal bulurdu.”

“Nasıl öldü?”

“Deniz yolculuğuna çıkmışlardı. Ani bir fırtınada gemileri battı.” Bunu yıllar sonra, ancak şimdi ağlamadan söyleyebiliyordu. Bu da bir başarıydı.

Jemma, “Çok üzücü bir kaza,” dedi. Gerçekten üzülmüş görünüyordu.

“En azından annemle babamın hatıraları duruyor. Sonra beni yetiştiren akrabam da gerçekten müthiş bir kadındı.”

“Teyzen miydi?”

“Hayır, halamdı. Cenazeden sonra benimle beraber Cosway’e geldi; insanlar bir dükle evlendiğim için beni, onun annesinin yetiştirmesinin daha mantıklı olduğunu düşündüler. Cosway on sekiz yaşma girmiş olduğundan vekâletle evlendik. Ama ben orada çok zorlandım, o yüzden kısa bir süre sonra halam beni oradan aldı.

“Düşes’in geçimsiz bir kadın olduğunu tahmin edebiliyorum. Onunla sadece bir kere karşılaştım, burnu havada bir kadın.”

Isidore, “Düşes –daha doğrusu zengin ve dul Düşes– kedere inanmıyor,” dedi. “Bana bunu defalarca söyledi. Sanıyorum gitmeme çok sevindi ama halam hakkında öğrendiklerinden sonra beni geri getirmeye çalıştı.”

Jemma tek kaşını havaya kaldırdı.

“Halam keman çalar. Düşes’e beni babamın İtalya’daki akrabalarının yanına götürebileceğini söylemişti ama biz aslında o konserler verirken Avrupa’yı gezdik. Zaman zaman Venedik’te yaşıyor ama Prusya, Fransa, Brüksel, Prag gibi memleketlere de gidiyorduk.”

“Ne kadar değişik.” Hemen arkasından: “Cosway Düşesi’nin gelini seyyar bir müzisyene refakat ediyor.” Jemma sırtıttı. “Halan hayatta mı?”

Isidore başını salladı. “Artık çok sakın bir hayat sürüyor. Birkaç yıl evvel Avrupa’da gezmeyi bıraktığını ilan etti. Cosway’in dönme-

ami bekledik durduk. *Viyana'ya son bir yolculuk!* diyecektik. Gel-
gülelim hep yeni bir yolculuk çıktı ve Cosway'den hiç haber gelmedi.
Ben yirmi bir yaşma girince halam Galler'e taşındı."

"Tek başına mı?"

"Hayır. Bir ressamla evlendi."

"Öyle mi? Tanıdığım biri olabilir mi?"

Isidore gönülsüzce ressamın kim olduğunu söyledi. "Sargent'lardan
biri."

"Yoksa Owen Sargent mı? Lord Lucien Jourdain'in çıplak vazı-
yette, sadece birkaç kemanla tablosunu yapan adam?"

"Ta kendisi."

Jemma sevinçle, "O zaman tabloyu görmüşsündür," dedi. "Ke-
manlar malum yerlerde miydi? Peki, Lord'un peruğu başında mıydı?
Ben öyle işittim ama güvenemedim."

Isidore iç geçirdi. "Nasıl oldu bilmiyorum ama ben ailemden
daha tutucuyum. Biliyor musun Jemma, Lord Jourdain'i çıplak gör-
meyi gerçekten istemedim."

Jemma, "Isidore..." diye yalvardı.

"Elbette, peruğu vardı. Bir de kumaş parçası. Hatırlıyorum da
öhö- kemanlarının boyutlarına şaşırmıştım." Isidore soğumuş ça-
yını alıp bir yudum içtikten sonra tekrar sehpaye koydu. "Belki de
Cosway'in peşinden kır malikânesine gidip bizzat kendisine sormam
gerekir. Yatak odasında soyunup onu bekler ve nasıl tepki verece-
ğine bakarım. Tabii, *eğer* tepki verirse."

Jemma, "Bu senin düşes olmayı ne kadar çok istediğine göre de-
ğişir," diye karşılık verdi. "İkiniz de utanıp sıkılabilirsiniz."

"Ben düşes *olmak* istiyorum. Ben yıllardır kendimi düşes olarak
görüyorum. Bu yıllar boyunca daima kendi kendime dedim ki Dük
nasıl bir adam çıkarsa çıksın, onu kabul edeceğim. Tek bacaklı ya

da başka kusurları olan bir adamı kabul etmeye hazırlandım. Kendi kendime, gerçekten evli olmak, çocuk sahibi olmak, bu yarım hayat-tan kurtulmak istediğimi söyleyip durdum.”

Jemma başını salladı. “Seni çok iyi anlıyorum hayatım.”

“Öyle bir adam ile deli bir koca arasında aslında ne fark var? Böylesi bir dengesizliğe tahammül edebilirim. Lord Crumple gibi ga-ipten sesler duymuyor ya.”

Jemma, “Doğru,” dedi. “Çok cesursun.”

“Ama Cosway bana karşılık veremezse... O zaman bilmiyorum.” Isidore bütün yumurtalarını tabağın bir kenarına doğru itti. “Sırf bir vâris dünyaya getirmek için eş seçtiğimi düşünemiyorum. Pek maceraperest bir kadın değilimdir.”

“Çoğu kadın, senin gibi kocası yıllarca ortaya çıkmasa, el değme-miş kalmazdı. Sen, *İncil*’de söylendiği gibi, paha biçilmez bir incisin.”

Isidore, “Ben sıkıcı bir inciyim,” derken yumurtalarını bu sefer tabağın diğer tarafına itti. “Bunu Lord Strange’in evinde kalırken fark ettim. Fransız mektupları hakkında ilginç sohbetler etmek ya da yarı çıplak mitolojik tanrıların rol aldığı edepsizce oyunlar sey-retmek istemiyorum. Evliliği yatak odamı canlandırmak için bir araç olarak görmüyorum.”

Jemma, “O zaman Cosway’in iktidarı olup olmadığını mutlaka öğrenmelisin,” dedi. “Eğer iktidarsızsa, evliliği iptal ettirirsin. Eğer iktidarlıysa, adamın ilginç yönlerini kabul edeceksin.”

Isidore başını salladı. Tacitus’un savaş taktiklerini, Machiavelli’nin bir krallığı fethetme yöntemlerini okumuştı. Öyle bir hücumla ge-çecekti ki kocası ne olduğunu anlayamayacaktı. Şüphesiz dul Dü-şes, oğlunu bir düke yakışır şekilde giyinmek konusunda iknaya ça-lışıyordu. Isidore da ona bu elbiseleri çıkarttırmaya gayret edecekti.

Tabağını önünden itti. Bütün savaşlarda bir ön planlama şarttı. Sinyora Angelico'ya bir mesaj yollarsam, bana acilen bir gece elbisesi gönderebilir.”

Jemma sırttı. “Bu çok zekice bir tuzak. Böyle bir elbise ve içinde senin vücudunla karşı karşıya gelen iktidarlı bir erkek derhal tepki verecektir. Eğer vermezse...”

Isidore çanın kordonunu çekerek hizmetçiyi çağırdı. Cosway'in bekârlık –ve bakırlık– günleri sayılıydı.

Beşinci Bölüm

S

Revels House

22 Şubat 1784

Simeon'ın babası çalışma odasını nadir olarak kullanırdı. O dışarıda vakit geçirmeyi seven bir adamdı. Öğleden sonraları oynayarak ıslak ormanlarda dolaşmaları Simeon'ın en mutlu çocukluk hatıralarıydı.

Babasının çalışma odasına girip meşe ağacından büyük masanın arkasına oturmak onu tedirgin etmişti. Simeon'a babası mezarından çıkıp gelerek ona bağırarakmış gibi geliyordu. Simeon başını salladı. En büyük öğretmeni Valamksepa ona kendine hâkim olarak sakinliğini korumanın önemini öğretmişti. Adamın yumuşak sesi hâlâ kulağındaydı: Açlık, acı, arzu, şehvet... Bütün bunlar ruhu kemiren hastalıklardan başka bir şey değildiler.

İnsan hayatta kendi çizdiği yolda yürür. Simeon da onu yolundan saptıracak önemsiz şeylerle ilgilenmiyordu. Kabile kargaşalarıyla, deve sürücülerinin yarısının karahummadan ölmesi olayıyla ve şiddetli kum fırtınasıyla karşı karşıya geldiğinde, hep Valamksepa'nın öğretileri Simeon'ın soğukkanlılığını korumasına yardımcı oldu. Bu durum onların yanında hiçbir şey değildi.

Simeon birkaç kâğıdı daha okudu. Valamksepa suçluluk duygusunu unutmuştu.

Saatler sonra, başını kâğıt yığınınından kaldırdı ve kızarmış gözlerle uşağına baktı.

“Düküm, size hafif bir kahvaltı getirmemi arzu eder misiniz?”

Simeon elini saçlarının arasından geçirdi. “Saat kaç oldu?”

“Saat sabah on bir. Düküm biraz yatıp dinlenmelisiniz.”

Gerçekten sabaha kadar oturmuş muydu? Oturmuştu. Ama masada hâlâ yığın yığın evrak okunmayı bekliyordu. Sabah saat dörtte yeni bir deste bulmuştu, müşterilerden ödeme rica eden avukatların mektupları, babasının avukatlarından gelen mülk hakkında, yatırımlar hakkında bilgilendirici mektuplar... Bu mektupların başlıca ortak özelliği büyük boyutlu olanlar yerine, küçük boyda kâğıtlara yazılmış olmalarıydı.

Annesi mektupların yazıldığı kâğıtların cinsini beğenmediği için cevap vermemiş olabilir miydi?

Annesine bunu sormayı düşünmek bile Simeon'm ruhuna azap verdi.

Honeydew, “Kahvaltı,” dedi.

“Evet.”

Uşak, “Kahvaltıdan önce banyo yapmayı arzu edersiniz,” dedi. “Her gün bir banyo hazırlatayım.” Bu bir tavsiyeden çok, bir emir gibiydi.

Simeon, “Birkaç kâğıt daha okumam gerekiyor,” dedi. Evdekilerin artık ona sanki on altı yaşında asi bir çocukmuş gibi davranmaktan vazgeçmesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra başını kaldırdı. “Ah, Honeydew, unuttum...”

Honeydew, “Saat bir oldu,” diye bildirdi.

Simeon biraz şaşkın, yanında duran tepsiye baktı. Fark etmeden bütün ekmeği yemişti.

“O evrak yıllardır bekliyor, Düküm. Bir iki gün daha beklese hiçbir şey fark etmeyecektir.”

“Bu belgelerin bazıları –hayır, çoğu– ta babamın hayatta olduğu zamandan kalma.”

“Yaa.” Uşağın yüzünde en ufak bir ifade yoktu.

“Ama babam uzun bir hastalık dönemi geçirmedi; araba kazasında öldü. Nasıl olur da...” Simeon sözlerini geri yuttu. Babasının postalara neden karşılık vermediğini uşağa sormak uygun olmazdı.

Ne var ki düşüncesinde haklıydı. Babası faturaları, temsilcilerinin mektuplarının sinirli ve nahoş bir tarza vardığı son raddeye kadar ödememeye azmetmiş gibiydi. Simeon bütün mektupları bulmuştu. Hatta bir sistem bile keşfetmişti: babası alacaklının dördüncü, beşinci mektubundan sonra ödeme yapıyordu, genellikle de faturanın sadece bir kısmını ödüyordu.

Anlaşılan, tüccarlar birkaç peni koparabildikleri için o kadar sevinmiyorlardı ki şikâyet etmeyi kesiyorlardı. Anlaşılmaz bir şey.

Belki geliri olmayan bir adam için anlaşılır bir şeydir. Fakat Cosway Dükü fakir bir adam değildi.

Simeon düzenli bir şekilde tutulmuş hesap defterlerine defalarca baktı. Mülk geliri artıyordu. Simeon bunun sebebini ve ne şekilde olduğunu açıklayamıyordu. Yıllardır hiçbir ıslahatta bulunulmamıştı. Babası mülk idarecisini yıllar önce kovmuştu. Buna rağmen gelir artıyordu. Bütün yüklü faturaları hiç zorlanmadan ödeyebilirdi.

Peki ama babası neden böyle yapmıştı?

Bunu ona söyleyebilecek tek bir kişi vardı ama Simeon onunla konuşmak istemiyordu.

Honeydew, “Bay Kinnaired geldi, Düküm,” dedi.

Çok şükür. Babası nedense Londra’daki mülkünün idarecisi olan Kinnaired’i kovmamıştı, belki onu sık görmediği için. “Lütfen hemen içeri gönder.”

Kinnaired içeri girip selam verdi. Dar pantolonu içinde hiç dikkat çekmeyen sıska bir poposu olan, uzun boylu, asabi görünümlü bir adamdı. Giydiği enine çizgili tozluklar, ihtimal ki bacaklarını daha kalın göstermek için uşağının düşündüğü bir çareydi.

Adamın şapşal görünüşü karşısında sinirlenen Simeon ters ters, “Kinnaired,” dedi. Bu adama yıllarca binlerce sterlin değerinde kumaş ve mücevher gönderdiğini düşündü.

Masanın altında duran elini sıkı ama sesine nazik bir ton verdi. “Lütfen oturun, Bay Kinnaired. Az evvelki kaba karşılamamdan dolayı beni affedin. Revels House’un durumuna fena halde canım sıkılıyor da.”

Bay Kinnaired beklenmedik bir şekilde, “Sizi gayet iyi anlıyorum,” dedi.

Simeon, “Yıllar boyu anneme gönderdiğim kumaşların ve diğer şeylerin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?” diye sordu.

Bay Kinnaired, “Southwark’taki doğu deposunda,” diye cevap verdi. Küçük siyah bir defter çıkarıp açtı. “İlk olarak 1776’da on kutu mal

gönderdiniz, Düküm. Bunlar deponun üst kısmında saklanıyor. Daha sonra gelen mallar da numaralandırılıp raflara yerleştirildi. 1779'da daha güvenli olması açısından depoyu satın aldık. Günün her saati korunuyor ve bütün mallar kuru ve sağlam bir şekilde muhafaza ediliyor.”

“Peki, ya mücevherler ve diğer mallar?”

“İki kere mücevher geldi, Mart 1781’de, bir de Kasım 1783’te İngiltere’ye. Her iki sefer de depomuzun yeteri derecede emniyetli olduğunu gördüm. Mücevherat, Hoare’ın Londra’daki bankasına konuldu. Banka müdürünün, benim ve sözü edilen geminin kaptanının imzalarını taşıyan faturalar burada.”

Simeon, “Bay Kinnaird,” dedi, “sizin hakkınızda yanlışmışım. Maalesef ki buraya gelip evin içinde bulunduğu vaziyeti görünce suçlayacak birini aradım.”

Kinnaird etrafına baktı. “Size gücenemem, Düküm. Gerçek şu ki dul Düşes benim buraya gelmemden hoşlanmıyor ve sizin onun çalışması gönderdiğiniz eşyaları kullanmayı kabul etmiyordu. Ayrıntılı listede görebileceğiniz gibi o sandıkları depoya geri gönderdim.”

Simeon bir an öylece oturdu. “Size açıklamada bulundu mu?”

“Düşes oldukça sabit fikirlidir, Düküm. Yaşını almış hanımlar genellikle böyle olurlar. Belki Hindistan ve Afrika ona çok uzak görünüyordu.”

“Bu kâğıt yığınlarına bakılacak olursa, sizin onun işleriyle meşgul olmanıza da izin vermiş.”

“Hayır, Düküm. Bana işleri babanızın tarzında yürütmeye devam edeceğini bildirdi. Size bunu bir mektupla bildirmiştim Düküm.”

Simeon, “Her mektup elime ulaşmadı,” derken, babasının masasını kaplayan kâğıt yığınlarına dalgın dalgın bakıyordu.

“Haklısınız, Düküm.”

Simeon nihayet, “Pekâlâ, Bay Kinnaird,” dedi, “Londra’ya dönüp hediye olarak gönderdiğim malların nakliyesini temin etmenizi isteyebilir miyim? Buraya gönderin. Ben bütün gecikmiş faturaları ödemekle meşgul olacağım.”

Kinnaird boğazını temizledi. “Bay Honeydew kısa bir süre önce bütün faturaları bana verdi, ben de hepsini kapattım, elbette.”

“Yani Honeydew faturaları bu masadan çalıp Londra’ya mı gönderiyordu?”

Kinnaird, “Aksi takdirde evin işleri yürümezdi Düküm,” dedi.

Kabul etmek zordu ama annesi aklını oynatmıştı. Keçileri kaçırmıştı. Kafayı üşütmüştü.

“Çok güzel, Kinnaird,” dedi. Duraksadı. “Babam öldüğünden beri hizmetçilerin ücretlerine zam yapıldı mı?”

“Hayır, Lordum. O hazin olaydan evvel de yıllardır zam yapılmamıştı. Ama ben kendi inisiyatifimi kullanarak hepsine birer Noel hediyesi vermekle ücretlerini hemen hemen günün şartlarına uygun seviyeye getirdim. Bay Honeydew bu konuda da çok asil bir tavır sergiledi.”

“Tıpkı sizin gibi, Bay Kinnaird.”

Kinnaird’in dizleri içe doğru döndü ve Simeon’a sevinç gösterisi gibi gelen garip bir reverans yaptı. “Teşekkür ederim Düküm.”

Simeon masadaki kâğıtları bir kez daha gözden geçirmek istiyordu ama kalkıp annesinin dairesine gitti ve kapıyı çaldı.

Annesi pencere kenarında küçük bir yazı masasında oturuyordu. Simeon bu masanın da kâğıt istifleriyle kaplı olduğunu fark ederek üzüldü.

Annesinin istediği tarzda eğildi, öpmek için onun elini uzatmasını bekledi, onun bir koltuğa oturmasını ve ona da yer gösterme-

ını bekledi. Düşes taşrada olmalarına ve sabah sabah misafir beklememelerine rağmen pudralı ve incili bir yüksek peruk takmıştı.

Ellerini kavuşturarak, “Tabii, özür dilemeye geldin,” dedi. “Babanın oğlundan da bunu beklerdim.”

Annesinin sesi ne zaman bu kadar tiz ve titrek olmuştu? Yünyüğüne bu hafif aksama ne zaman gelmişti? Ne zaman bu kadar yaşlanmıştı?

“Anne,” dedi.

Annesi elini kaldırdı. “Senin gibi bir dükün bana bir oğlan çocuğuna yakışacak tarzda hitap etmesi için hiçbir sebep göremiyorum.”

Simeon, “Düşes,” diyerek baştan aldı. “Çalışma odasındaki evrakin halinden endişeliyim.”

Ona bağışlayıcı bir tebessüm bahşederek, “Sen onu dert etme,” dedi. “Ben her şeyi hallettim. Ben büyük bir mülkü idare etmek üzere yetiştirildim ve babanın vefatından beri de buna devam ediyorum. Her konuda Honeydew’e verdiğim talimatları not düştüm, yani kâğıtlarda eksiklik bulamazsın.”

Simeon, “Ödenmemiş faturalar var,” dedi.

“Sadece saçma faturalar.”

“Herhalde ben sorunu anlayamıyorum. Mesela mum imalatçısına bir yıldır herhangi bir şey ödenmemiş.”

“Saçma faturalara çok güzel bir örnek. Yılda iki yüz don yağı mumunu kullanmamız mümkün mü? Senin mülkünün koruyucusu olacak hilekârlığın devamına izin verecek değildim. Ya hizmetçiler mumları alıyorlar ya da mumcu bizi dolandırıyor. Her iki durumda da mesele aydınlanana kadar fatura ödenmeyecek. Baban hırsızlık komusunda gerçekten çok katıydı. Hırsızlığa tahammülü yoktu!”

Simeon, “Muhakkak,” diye mırıldandı. “Anne, babamın evin faturalarını neden ödemediğini biliyor musun? Vefatından önce gönderilmiş faturalar var.”

Annesi kibirli bir şekilde, “Sadece hırsızlarınkini ödemedi,” dedi. “Bize iki kat fiyat çıkarıyorlar, yalnızca unvanımızdan dolayı. Düklik çok saygın olduğu için hırsızlıklara ses çıkamaz sanıyorlar.”

Simeon pek böyle düşünmüyordu. Aslında düklükte yaşayanlardan çoğunluğun yıllardır boğazını düzgün ödeme alamadıkları için onlardan nefret ettiğinden şüphesi yoktu.

“Şimdi... özür dile.” Ona bakarak bekliyordu.

Simeon ne için özür dileyeceğini bilmiyordu.

Boğazını temizledi.

Annesi, “Tıpkı baban gibisin!” diye haykırdı. “Ona da bu tür şeyler için tek tek kelimeleri söylemem gerekirdi. Bacaklarını sadece bana değil, evin hizmetçilerine de göstermekle uygunsuz davrandığın için özür dilemeye geldin. Alt sınıfa mensup insanlar çok hassastır.”

“Neye karşı?”

“Bozuk ahlaka karşı tabii.”

“Bir de benim çıplak bacaklarıma karşı mı?”

“Dizlerin, Cosway, hem itici hem de görmemiz icap etmeyen şeyler. Uşakların senin dizlerini görmek istediklerini sanmıyorum, ben de bunu istemem.”

Simeon, “Bunun için mi ahlaksızlık?” diye sordu.

“Zorunlu durumlar dışında, alt seviyedeki insanların önünde çıplak kalmaktan mutlaka kaçınılmalıdır.”

Simeon, “Çıplak dizlerimden dolayı özür dilerim,” dedi. “Düşesim, bu tür yazışmaları benim devam ettirmemi ister misiniz çünkü siz idare edemiyorsunuz?” Başıyla masaya işaret etti.

Annesi tek kaşını kaldırmıştı. “Benim hastaya benzer bir yarının mı var? Yok, değil mi? O halde niçin yazışmalarımı senin yapmamı isteyeyim?”

“Ben düşündüm ki...”

Annesi amirane, “Düşünme,” dedi. “Bu evde çok fazla düşünülüyor. Honeydew de hep düşünür. Kendisine de zaman zaman söylediğim gibi, fazla düşünmek ondan hazımsızlığa yol açıyor.”

Simeon, zavallı Honeydew, diye düşündü. İhtimal ki faturaları nasıl ödeyeceğini kara kara düşünüyordu. Suçluluk hissi içini kaplı. “İzninizi rica edeceğim,” diyerek kalktı.

Düşes bağırdı. Simeon tekrar koltuğa çöktü.

Göğsüne pat pat vurarak, “Ben otururken sen ayağa kalkamazsın,” dedi. “Ben izin verene kadar çıkamazsın da.”

Simeon dişlerini sıktı. “İzninizi rica ediyorum Düşes.”

“Eee, öyle söylesene.” Çabucak ayağa kalktı. “Çekilebilirsin.”

Simeon selam verdi ve kendini bir okul çocuğu kadar kızgın –ve tıccık– hissederek dışarı çıktı.

Altıncı Bölüm

S

Revels House

14 Şubat 1784

Ertesi sabah hava değişti ve evin içindeki kötü koku kabarak insanın nefesini tıkayan cinsten tiksindirici bir kokuya dönüştü. Simeon daha önce böyle –hatta daha beterini– bir koku duymamış değildi. Ama kendi evinde böyle bir koku beklemiyordu.

Kelimenin tam anlamıyla bir pislik yığınına bakıyordu. Elini saçımdan geçirdi ve Godfrey’e döndü.

“Bu ne?”

Godfrey, “Tuvalet,” dedi.

“Onu görüyorum.” Aşağılayıcı alaycılığı o da bilirdi ama buna lali yoktu.

Godfrey eğildi ve büyük bir yığıtlik göstererek deliğin içine baktı. İğrenç kokuyor. Tuvaletlerden nefret ediyorum. Hizmetçilerin mutlak bahçesinin arkasındaki tuvaletleri daha iyi.”

“Yani bütün tuvaletler bu halde mi?”

“Evet. Rutubetli havalarda daha kötü oluyorlar. Bugün de yağmur yağıyor. Sen evi bir de on günlük yağmurdan sonra bir kokla.”

Simeon, “Demek ki çalışmıyorlar,” dedi. “Bu tuvaletlerin suyla temizlenmesi gerek. Dışkı böyle beklemez.”

Godfrey besbelli sifonlu tuvaletlerin mantığını kavrayamamıştı. “Honeydew’ün buraya bir uşağı sokmak isteyeceğini hiç sanmam,” dedi. “Buraya bir giren bir daha çıkamayabilir. Bir uşağa ne kadar para ödüyoruz, haberin var mı senin?”

Simeon iç geçirdi. Bir uşağın yıllık ne kadar ödendiğini gayet iyi biliyordu, ayrıca Cosway malikânesinde bu paranın hemen hemen yarısı ödeniyordu. “Uşaklar bu işleri yapmazlar. Sanıyorum demir işçileri yapar.”

“Demir işçileri mi?” Godfrey doğal olarak şaşırmıştı. Görünüşe göre yıllardır borulara tek bir demir işçisi elini sürmemişti.

“Yardıma ihtiyacımız var.” Düşünü bahara ertelemesi gerekiyordu. Simeon elini yeniden saçlarının arasından geçirdi. Kim bilir Isidore bu haberi duyunca ne düşünecekti. Annesinin eli sıkılık huyu edindiğini, bu yüzden tuvaletlerin yıllardır temizlenmediğini ona nasıl söylerdi?

Godfrey kararsız bir şekilde, “Sence doğru düzgün bir tuvaletimiz olması ihtimali var mıdır?” dedi. “Komşu kontlukdaki Oglethorpe’ları hatırlıyor musun? Rupert bana yeni tuvaletlerini gösterdi. Mermerden. Tabii, bizim böyle bir şeye gücümüz yetmez ama sifon yaptırabiliriz.”

Simeon tuvaletten çıktı. “Godfrey eğer istersen bütün evi mermerle donatabiliriz.”

Godfrey uzun bacaklarıyla Simeon’ın yanında yürümeye başladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Büyük ve sağlam bir mülkümüz var,” diyerek kardeşine göz ucuyla baktı.

Kardeşinin gözleri yuvarlak, ağzı açıktı. “Annem gelir meselesini asla tartışamayacağımızı söyledi.”

“Neden?”

“Ayıpmış.”

Simeon aşağılayıcı bir tavırla, “Asıl evin leş gibi kokması ayıp,” dedi. Annesinin, hatta onun çocuğunun da yüzlerine karşı tenkitte bulunamazdı. Ama gerçekleri dile getirebilirdi. “Burası çok kârlı bir mülk. Benim seyahatlerim de ikinci bir servetle neticelendi. Her odaya tuvalet borusu döşetebiliriz ama buna gerek var mı, bilmiyorum.”

Godfrey ayağı takılarak düşeyazdı.

Simeon durdu. “Sen niye Eton Koleji’nde değilsin?” diye sordu. Nihayet bir gariplik olduğunu görebilmişti.

Godfrey, “Paramız yok,” dedi. “Annem öğretmenimi işten çıkardığından beri kendi kendime ders çalışıyorum.”

“Ah... *Kahretsin!*”

Simeon kardeşini sonbaharda Eton’a yeniden başlama fikriyle şaşkın halde bırakarak, kütüphaneye döndü ve içeri girip oturdu. Önünde, Bay Pegg diye birinden gelmiş, 1775 ve 1780 yılları arasında yaptığı işlerin parasını istediği bir mektup duruyordu. Bay Pegg, Dük’ün atlarını nallamış, arabaları tamir etmişti. Pegg ailesi uzun zamandır Cosway düklerine hizmetlerde bulunmuş olmakla birlikte, Bay Pegg bunun artık mümkün olmayabileceğini söylüyordu.

Simeon mektubu alıp annesinin üst kattaki oturma odasına çıktı. Annesiyle iki çift laf konuşmadan önceki deli saçması merasimi yerine getirdi: Eğildi, öptü, oturmak için izin istedi vs.

“Düşesim,” diye söze başladı.

Fakat annesi elini kaldırdı. “Sohbeti hanım başlatır, Cosway.”

Simeon dişlerini sıktı.

“Tuhaflığınla karımı ürkütüp kaçırmamak için beyefendiye yakı-
n bir şekilde davranacağına dair senden söz istiyorum.”

Simeon odun gibi bir tavırla, “Elimden geleni yaparım,” dedi. “Yarın Londra’ya gidip ondan af dileyeceğim; maalesef düğün törenimizi ertelemek zorundayım.”

Annesi, “Ben de seninle bir mektup gönderirim,” diye bildirdi. “Ona senin beyin humması geçirdiğini söylerim. Eğer ona bu bilgiyi ulaştırırsan, bana büyük bir lütfata bulunmuş olursun.”

Simeon şaşırdı. “Beyin humması mı?”

“Elbette. Yabancı memleketlerde beyin hummasının yaygın olduğunu herkes bilir. Bu birçok konuyu açıklar.” Öne doğru eğildi. “Karın iyiniyetli bir kadın. Aynı evde yaşarken bazı çekişmelerimiz olduğu doğru; o çok dikbaşı ve zaman zaman şarkı söylemek gibi garip bir huyu olan, saygısız bir kızdı. Onun etrafımda olması bana eziyetti. Ama artık yaşını başını almış olduğu için biraz daha oturaklı bir hanım olmuştur.”

Simeon tekrar, “Beyin humması mı?” dedi.

“Kendini temize çıkarmak için,” dedi. Sonra da lütfedercesine ekledi: “Seni.” Elini de şöyle salladı.

“Beni.”

“Kendine bir bak, Cosway. Hiç düke benzer yanın yok. Küçük bir kâtime benziyorsun. Gerçek bir asilzadenin duruşu yok sende. Gözlerinin çevresinde mor halkalar, kol ağzında mürekkep. Ne peruk takıyor, ne saçına pudra sürdüürüyorsun, biçimsiz giyiniyorsun ve yanıma geldiğinde uygun davranış tarzını kullanmayı sana zorla kabul ettirdiysem de başkalarının önünde böyle eğitilmiş köpek gibi davranacağını düşünenecek kadar saf değilim.”

“Kısacası sosyeteye sunmak üzere bir hikâyeye ihtiyacım var.” Düşes korsesindeki baleni çatırdatarak yeniden eğildi. “Gerçekten beyin humması geçirmediğinden emin misin Cosway?”

Simeon, Valamksepa'nın şimdi kendi yerinde olmasını isterdi. Tabii böyle bir vaziyette dahi sükûnetini koruyabilir miydi acaba? Zaten Valamksepa güzel, temiz bir çadırın içinde oturarak öğretileni uyguluyordu. Bir düşesle muhatap olmuyordu. Böyle koşullarda olkeye hâkim olmak kolaydı.

Dişlerini sıkarak, “Eminim, **S**mm,” dedi. “Şansım varmış, beyin hummasına yakalanmadım. Bu benim doğal halim.”

“Elbette, ben de öyle düşünmüştüm.” Uğursuz bir sessizlikten sonra: “Beyin humması her şeyi açıklayacaktır.”

“Beyin humması filan yoktu.”

“Şimdi var!” Mühürlü bir mektup destesini gösterdi. “Bozuk sağlığından herkesi haberdar ettim. En kısa zamanda bu mektupları göndermeni istiyorum. Eş dost anlayış gösterecektir, Cosway. Asilzadeler birbirlerine karşı anlayışlıdır.”

“Anne söyler misin, neden Bay Pegg'in atların nallanması ve arabaların tamiri için kestiği fatura ödenmedi?”

“Pegg? Pegg mi? O kimdi?”

“Pegg ailesi nesiller boyu Cosway düklerine nalbant olarak hizmet verdi, en azından Bay Pegg böyle söylüyor.”

“Bay Pegg böyle söylüyormuş! Mesele de bu zaten. Onlar her şeyi söylerler. Ödeme! Sana yaptığı işi göstermeden ona tek peni ödeme!”

“İş yıllar önce yapılmış.”

“İyi bir nalbandın yaptığı iş en azından dört yıl dayanır. Eğer dayanmadıysa kötü yapılan iş için para ödemene zaten gerek yok.”

“İzninle anne, çalışma odasına döneceğim.”

“Daha değil,” dedi. “Honeydew bana, senin tuvaletleri yetersiz bulduğunu söyledi.”

“Evet. Kokuyorlar.”

Annesi şöyle doğruldu ama el kaldırma sırası bu sefer Simeon'daydı. “Kokuyorlar işte, anne. Kokmalarının sebebi de babamın bütün eve klozetler koydurup sonra da temizletmeyi ihmal etmiş olmasıdır. Boruların şimdiye kadar patlamamış olması bir mucize. Borulardan artık su geçmiyor; boruların temizlenmesi gerek.”

Annesinin çehresi hiddetle gerilmişti. “Dük her zaman ne uygunsa onu yaptı!”

“Yılda bir kere boruları temizletmesi gerekirdi. Honeydew bana babamın bunu gereksiz bir harcama olarak gördüğünü söyledi. Neden, anlamıyorum. Ama netice bütün evi saran kötü koku olarak ortaya çıkıyor. Tanrı aşkına, Dük'ün evi Bombay'daki bir fakirhaneden daha kötü kokuyor!”

“Benimle böyle rahatsız edici tarzda konuşmaya hakkın yok! Dük o klozetleri iyi niyetle taktırdı. Borular öyle dayanıksız malzemedен yapılmış ki parçalandılar.”

“Babam niye tamir ettirmedi?”

“Boruların tamir edilmesini istedi tabii!”

Simeon, “Tahmin ediyorum borular ilk döşendiğinde para ödemedi,” dedi.

“Yapılan üstünkörü işe göre fazla bile ödedi. Kanalizasyon tesisi satı hemen iflas etti. O üçkâğıtçı hırsızlara para vermemekle iyi etti.”

“Elbette.” Protokol sorusunu görmezden gelerek ayağa kalktı. “Keşke bunun doğruluğuna yürekten inanabilseydim. İzninle.” Eğildi ve dışarı çıkıp kapıyı ardından sessizce kapadı.

Yedinci Bölüm

S

Clare House, Kensington

Beaumont Dükü'nün Londra Konutu

10 Şubat 1784

A raba saat tam onda Beaumont'ların şehir evinin önünde durdu. Simeon tam bu saatte varmayı planlamıştı. Asi kabileler, hırsızlar, kum fırtınalarıyla uğraşmak zorunda kaldığı küçük askerî gezintiler şeklinde seferler düzenlemeye alışkındı. İngiltere'de ise yol düzgündü, arabalar kullanılıyordu, hırsızlar yolunu kesip atlarını devirmiyordu. Londra'ya bir gece evvel varmış, tan ağarırken uyanmış ve karesini ziyaret etmek için uygun saati beklemişti. Her şey çok kolaydı.

Diğer yandan hiçbir şey kolay değildi.

Bir kere, zaten aklından zoru olduğunu düşünen karısına düğünlerini ertelemek gerektiğini söylemek zorundaydı.

Isidore şüphesiz evlilik iptalini düşünüyordu ve belki bu haber üzerine harekete geçecekti. İki de kendilerine daha uygun birilemini bulabilirlerdi.

Isidore beklediği gibi çıkmamıştı.

Simeon, karısını düşündüğü zaman –ki zaman zaman düşündü– bir Rönesans prensesi gibi gösterişli giyinmiş, tatlı çehreli

bir kökü kızın portresi aklına gelirdi. Babası bunun için bu evliliği ayarlamıştı, elbette. Del'Fino ailesi çok zengindi ve kendi babası, kızın drahomasını istiyordu. Evlilik sözleşmesi yapıldığında oğlunun henüz  ocuk olması umurunda bile değildi.

Simeon on sekizine girdiğinde vekâleten evliliği hemen kabul etti ve Hindistan'a gitti. Valamksepa'yla çalışmaya henüz başlamıştı ve sırf babası, hiç görmediği gelinden drahomanın ikinci yarısını koparsın diye eve dönmeyi reddetti. Üç yıl sıkı bir yalnızlık içinde yaşarak dayanıklılığı, erkekliliği, Orta Yolu  ğrendi. Sağında ve solunda ne olursa olsun, etrafında bir s   net vahası yaratmayı öğrenmişti.

Ama İngiltere'de böyle bir şey yapmak çok zordu. Isidore'a baktığı an tatlı  ehreli  ocuk gelin hayali dağılvırmıştı.

O bir Rönesans prensesi gibiydi. Ya da Kleopatra.

Hayatında gördüğü en çekici kadındı ki o, Sultan İlla'nın haremindeki bütün kadınları kıyslama yapabilmek için görmüştü.

Eğer Isidore t lden bir elbise giyse, bir çift bilezik taksa, sultanın ilk karısını gölgede bırakırdı. Bu enfes kadının dudakları olgun kiraz gibi, vücudu bir harem ağasını ağlatacak cinstendi. Simeon'ın hiç beklediği gibi bir eş değildi.

Aslında Simeon'ın istediği gibi bir eş değildi.

Doğu memleketlerinde geçirdi yıllarda kadınlar ve erkekler hakkında bir ak şey öğrendikten sonra şu kaniya vardı: Erkek için halim selim bir karısının olması daha kolaydı.

Nedense, farkında olmadan Isidore'u de böylesi bir eş olarak düşünmüştü. Utangaç, tatlı, peçeli. Elbette, yetişkinlik hayatı boyunca birçok kereler ona kadınlar sunulmuş ve kadınlar kendilerini ona sunmuşlardı.

Ama onlar hiçbir zaman Valamksepa'nın öğretilerini bastırarak kadar çekici gelmemişti. *şehvet*, derdi durmadan, *birçok kötülüğün*

anısıdır. Gerçi Simeon, tabiatında hastalığa karşı hususi bir nefret olmasaydı, ihtimal ki kötülük meselesini bir kenara iterdi. Isidore'a bunun ahlaki bir karar olduğunu söylese de kendisini kandırmaya kalkmıyordu.

O sağlıklı olmayı seviyordu. Çok sağlıklı. Frengili bir yüzün burnusuz nasıl görüldüğünü öğrenmek ya da özel bir organın vücudun düşmesiyle ilgili bir şaka işitmesi için Doğu'da bir gün geçirilmesi yeterliydi.

Riske girmeye değmeyeceğine o daha baştan karar vermişti. Ona sunulan kadınlar haremdendi. Kendini ona sunan kadınlar devamlı olarak çeşit çeşit adamlarla her türden ilgi çekici yatak faaliyetlerinde bulunuyorlardı.

Simeon bekleyebilirdi.

Bekledi de.

Daima, güzel, halim selim karısını hayal ederek. Bu kadını öpeilmek için binbir naza katlanmak gerekecekti. Kadın onun vücudunun görüntüsü karşısında hafif bir çığlık atacaktı. İngiltere'ye dönme karar verdikten sonra geceleri çölde kilometrelerce koşarak, vücudunu gemleyerek, ürkmüş bir kadının ihtiyatlı, nazik ilerlemelerine hazırlanmıştı.

Ne aptal ama!

Karısı şehvetli bir kadındı. Simeon onu ilk gördüğünde, vücuduna ikinci bir deri gibi oturmuş bir elbise giymişti. Elbise yaz yağmuru rengindeydi ve üzerindeki küçük pırlantalar sayesinde ıslık ıslık pırıltıyordu. Bu pırlantalardan saçlarında ve terliklerinde de vardı. Her şeyiyle diyordu ki: *Nefisim. Kaliteliyim. Düşesim.*

Yüzü de şunu diyordu: *Bakire olmak istemiyorum.*

Beaumont Dükü'nün evinin dış kapısı açıldı ve bir uşak aceleyle merdivenlerden aşağı koştu. Simeon'ın refakatçileri çoktan yere at-

lamış ve oyuncak askerler gibi hazır ol vaziyetinde, arabanın etrafını çevirmişlerdi.

Isidore onu oturma odasının kapısında karşıladı. Sakin sakin koltukta oturarak erkeğin gelmesini bekleyecek bir kadın değildi. Erkeklerin askerî kıyafetlerini hatırlatan bir kostüm içindeydi. Omuzlarında beline doğru sivrilerek inen dev yakaların bittiği yerde çan şeklindeki etek başlıyordu. Simeon eteğin altında çember iç etek olduğunu tahmin etti. Yabanda yasa dışı halde, saçma bir hayat tarzını korumaya çalışan misyoner hanımlarında bu türden etekler görmüştü.

Ama Isidore'da birdenbire bu modayı kavradı. Amaç erkeğin dikkatini bele çekmekti. Isidore'un ki de inanılmaz derecede ince, narin bir bel di. Onun üzerinde ise göğüsleri korsesiz halde kabarıyordu.

Simeon gözlerini zorla ondan ayırdı.

Ne yapıyordu böyle? O kadın elbiselerine de, bu elbiselerin içindeki vücutlara da aldırmaı. Valamksepa böyle şeyleri hafiflik sayardı.

Isidore'la odada yalnız kaldıklarında, "Günaydın Isidore," dedi.

Isidore başını eğerek, "Dük," dedi.

"Annem bile yalnızken babama böyle hitap etmiyor."

Isidore, "Günaydın Cosway," diyerek onun gözlerine baktı. Gözleri badem biçiminde ve o kadar güzeldi ki Simeon'm kalbi duracaktı.

Hemen ardından bir kızgınlık hissi duydu.

Etraftaki bütün çakalların kapısında kölesi olacağı kadar güzel bir eş istemiyordu. Isidore'un, Lord Strange'in ev partisinde olduğunu haber alan annesi söylenmekte haklıydı. Beş memleketin bütün av köpekleri onun kokusunu alırdı.

İnsan onun bekâretini kaybettiğini düşünebilirdi... Ama hayır. Isidore'un gözleri berrak ve dürüsttü. Mağrur... kızgın... bakire. Onu beklemişti. Bu da Simeon'a garip bir his veriyordu.

"İlk adım Simeon," dedi.

“Birbirimizi pek tanımıyoruz.” Güzelliği bir tarafa bırakılabilirse, Isidore’un dikkat çeken başka bir tarafı daha vardı. Öfkesi.

Simeon bedensel dürtülerini dizginlemek için yıllarını vermişti... Ama şimdi vücudunun her zerresi Simeon’a, *o senin, senin, senin... ona sahip ol!* diye bağırıyordu. Yıllarca tehlike içinde yaşamış olmaktan gelen doğal ihtiyat tetiklenmişti.

Isidore’suz yapabiliirdi.

Isidore Del’Fino’yu karısı olarak kabul ederse hayatının niteliği ve huzuru bozulurdu. Isidore şimdi dönüp küçük bir kanepeye oturmuş, eldivenlerini çıkarıyordu. Parmakları ince, uzun, güzeldi ve parmak uçları pembe idi.

Simeon onun karşısına oturarak, “Biliyor musun,” dedi, “bence evlilik iptali konusunu görüşmeliyiz.”

Isidore hayretle ağzını açtı, gözlerini hızla onunkilere çevirdi ve eldivenlerinin birini yere düşürdü.

Simeon daha nazık bir şekilde, “Sen de bunu düşünmüş olmalısın,” dedi.

“Tabii.”

“Eğer evlilik iptali istersen sana engel olmam.”

Isidore ona bir an şaşkınlıkla baktıktan sonra, “Seni anlamıyorum,” dedi.

Adam da kendini anlamıyordu. Üç kıtanın en güzel kadınlarından biri ona sunuluyor ama o bu kadını elinin tersiyle itiyordu. Ama bu kadın başa belaydı. Bütün tenini saran karıncalanma ona bunu söylüyordu... Hayatının en büyük tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Öyle bir tehlikeydi ki az daha parmaklarını koparacak olan timsahı bile geride bırakıyordu.

“Yabancı memleketlerde dolaşarak ve evliliğimizi ihmal ederek çok büyük kabalık ettiğimi biliyorum. En azından sana başka bir seçe-

nek teklif edebilirim, eğer kabul etmek istersen. Annem benim iyi bir asilzade hanımla evlenmeye layık olmadığımı hararetle dile getirdi.”

Isidore’un gözleri onun pantolonuna döndü. Simeon’ın pantolonu dizinde bitmiyordu. Koşarken baldırlarını açıkta bırakmakta bir sakınca görmüyordu ama tozluk giymeye bir türlü alışmamıştı. Tabii, annesi onu görünce çığılı basmıştı. Zanaatkârlardan ve tuhaf adamlardan başka kimse böyle bir pantolonu giymezi.

Simeon da cevaben aşıkâr geçiği dile getirmişti: O tuhaf bir adamdı.

Annesi, “Tuhaf adamlar ve hırsızlar!” diye ilave etmişti. “Fakat onlar bile beyaz pantolon giyerler!”

Isidore’un yüzünden düşüncesini sezemiyordu. İhtimal ki saçına pudra sürmediğini, peruk takmadığını da fark etmişti. “Kulakların üstünde üç sıra minik istiridye kabuğu olan bir peruk dene-dim. Deliye benzedim.”

Isidore’un dudaklarının ucu çok hafif bir tebessümle kıvrıldı. Simeon bu renkte yakut bulabilseydi...

“Dudaklarını boyuyor musun?” diye sordu.

“Niçin? Yüzünü boyayan kadınlara karşı mısın?”

“Hayır, neden karşı olayım?” dedi adam şaşırarak.

Isidore rahatlamıştı. “Kadınların yüzlerine ne sürüp ne sürmeleri gerektiği konusunda kendilerini söz sahibi gören erkekler var.”

Simeon, “Benim bir şikâyetim yok,” dedi. “Ne de olsa ben İngiliz asilzadesinin bütün âdetlerine uymuyorum.”

“Besbelli.”

“Annem senin Nerot Otel hakkındaki şikâyetini çok hafife aldığımı, hanımların böyle yerlerde ancak Londra dışına seyahat ederlerken kaldıklarını söylüyor. Bu tecrübenin kadınlara yasak olduğunu bilmiyordum.”

“O zamanı bu benim hatam mı? Daha mı ısrarcı olmalıydım?”

Simeon ağzını açtı. Duraksadı. “Seni dinlemeli miydim?” dedi.

Isidore hafifçe gülümsedi. “Eton’da kravat takmışsındır.”

“Taktım tabii. Ama üzerinden çok uzun zaman geçti. Beni ben yapan bulunduğum yerlerdir. Eton da geçmişimin ancak küçücük bir çekirdeğidir. İngiliz mevsimlerini severim. Çölün ortasında, yağmurmuzun ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak neredeyse ağladığım zamanlar oldu. Ama benim özüm, Etiyopya çölleriyle, Hint kumlarıyla şekillenmiştir.”

Isidore iç geçirdi.

Simeon başını sallayarak, “Biliyorum,” dedi. “Bu yüzden evlilik iptali meselesini açmayı düşündüm.”

Isidore ona bakarak, “Benimle evlenmeyi neden istemiyorsun?” diye açıkça sordu.

Simeon ağzını açtı ama Isidore elini kaldırdı. “Lütfen bana yine benim iyiliğim için iptal istediğini söyleme. Senin benim düşünceme verdiğin değeri çok iyi biliyorum; on yıl ortaya çıkmayarak bunu ikna edici bir biçimde ifade ettin.”

Simeon bunu hak etmişti. Isidore da bir açıklamayı hak ediyordu.

“Güzelim,” dedi âdeti olan hırçın bir dürüstlikle. “Bakireyim. Ve biz evliyiz. Neden düğünü feshetmek istiyorsun?”

“Çöl beni değiştirdi.”

Isidore bekledi. Simeon’ın hissiyatına göre, Isidore dudak bükmemek için büyük bir irade hâkimiyeti kullanmıştı. Evet, bu söylediği şey deliceydi. Üstüne bir de bakir olması... “Hindistan’a ilk gittiğinde Valamksepa isimli büyük bir öğretmenle tanıştım. O bana erkeklikle ilgili çok şey öğretti.”

Isidore, “Ah,” dedi. “Belli ki bir erkeği peruğuyla ya da bacaklarıyla belirleyemeyiz. O halde söyleyin bana, erkekliğin ölçüsü nedir?”

Sesi sakindi fakat altında set çekilmiş alevler yanıyordu. Simeon evliliği bozmakla doğru bir iş yapıyordu.

Onun gözlerindeki küçümseme dolu bakışa aldırmayarak, “Erkeklik kendini kontrol etme becerisiyle ölçülür,” dedi. “Ben ilkel duygularının esiri olmayan bir erkek olmak isterim.”

Isidore biraz afallamıştı. Simeon, “Öfke,” dedi. “Kork. Şehvet.”

“Öfkeden kaçınmak mı istiyorsun? Bunu nasıl yapacaksın?”

Simeon güldü. “Ah, elbette öfkeleniyorum. Önemli olan öfkeyle hareket etmemek, öfkenin beni etkilemesine ya da hayatımın önemli bir parçası haline gelmesine izin vermemek.”

“Ama bunun benimle ne ilgisi var?”

Hassas noktaya varmışlardı. İhtiyatlı bir şekilde, “Bana öğretilene göre, bir insan hayata birçok seçenekle beraber gelir,” dedi. “Kaderin oyuncağı olduğuna inanan kişi aptaldır. Biz her gün seçimler yaparız.”

“Ve?..”

“Evlilik de en önemli seçimlerden biridir. Seninle evlenseydik –gerçekten evlenseydik– bir düğün törenimiz olsun isterdim çünkü düğün bu önemli kararın ilanı olacaktır. Bu bana göre vekillere bırakılacak bir şey değil. Bunlar benim vereceğim ve tutacağım sözler.”

Isidore, “Ya da hiç vermeyeceğin sözler,” dedi. “Gerçek şu ki Cosway benimle tanıştıktan sonraki kararın bu sözleri vermemek. Öyle mi?”

“Ben...”

“Başta düğün töreni düzenlemek istiyordun,” dedi. “Fakat şimdi evlilik iptalinden bahsediyorsun.”

Yine eldiveniyle oynuyor, parmaklarını çekerek düzeltiyordu. Simeon'ın karnından yukarı bir alev yükseldi. O küçük el... *onundu*. Eldiveninden çıkaracağı, öpeceği...

Ceketinin bütün düğmelerinin ilikli olup olmadığını kontrol için omine baktı. "Beklediğim gibi çıkmadın," dedi açıkça. "Evlendiğimiz zaman annem bana bir minyatür göndermişti. Seni Strange'in evinde böyle tanıdım."

"Hatırlıyorum. Annenin yanında yaşarken poz vermiştim."

"Tatlı ve uysal görünüyordun. Kırılğan."

Isidore'un gözleri kısıldı.

Kocasının niçin evlilik iptali istediğini birdenbire anlamıştı. Kocasısı onu tatlı ve uysal bulmuyordu. Hakkı vardı.

"O portreden birkaç ay önce annemle babamı kaybetmiştim," dedi. "Kırılğan olmam gayet tabiiydi. O olayın üzüntüsünü artık atlatmış olduğum için özür mü dilemeliyim?"

"Tabii ki hayır. Ben yalnızca kendi yanlış hükmümü ifade ettim."

Isidore alınmış bir sokak kadını gibi başını geriye doğru atmak için kendini zor tuttu. "Annenin evinde kaldığım kısa süre zarfında annen devamlı olarak benim iyi bir eş olamayacağıma dair korkularını dile getirdi. Görüyorum ki sen de onunla aynı fikirdesin."

"Maalesef, annem dileğini gerçekleştirmiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annem bana yıllarca sık sık mektup yazdı, senden daha sık."

Isidore'un ağzı bir karış açıldı. Ayağa fırladı. "Sana yazmadığım için beni ne cüretle tenkit edersin!"

Simeon da ayağa kalktı. "Ben seni tenkide çalışmıyorum..."

Isidore ona doğru bir adım attı. "Sen? Bana tek satır mektup yazmayan sen? Sana yazdığım mektupları doğruca avukatlarına gön-

deren sen? Nereden mi biliyorum çünkü cevap onlardan geliyordu. Sana daha sık yazmam gerektiğini söylemeye mi kalkıyorsun?”

Bir anlık bir sükûn oldu. “Ben bunu bu şekilde düşünmemiştim.”

“Düşünmedin. Karına mektup yazmayı düşünmedin mi?”

“Sen gerçekten benim karım değilsin.”

Bu sözler üzerine Isidore bu bütün hiddetlendi. “Bal gibi karınım! Ben senin tek karınım ve şu da söyleyeyim, evliliğimizi öyle kolay iptal ettiremezsin. Aptal mısın sen? Bu vekâleten evliliği kabul ederek, bir eşin olduğunu kabul ediyorsun. Sen yoktun ama ben oradaydım. Tören geçerliydi!”

“Ben onu kastetmiyorum.”

Simeon’ın hiçbir öfke belirtisi göstermemesi Isidore’u daha çok sinirlendirdi. Derin bir nefes aldı. “O zaman neyi kastediyorsun?”

“Sanıyorum benim garip bir evlilik anlayışım var.”

Isidore, “Orası belli,” dedi.

“Birçok evlilik gördüm. Hangi evliliklerin daha iyi yürüdüğü konusunda da çok düşündüm. Aptalca gelebilir ama nedense kendiminkini de iyi bir evlilik olarak düşünüyordum.”

Isidore abartılı bir sabırla, “Az önce bizimkinin gerçek bir evlilik olmadığımı söylüyordun,” dedi. “Kiminle yaptın bu kusursuz evliliği?”

“Seninle. Ne var ki aslında seninle değildi; bunu şimdi anlıyorum. O minyatür ile annemin tarifleri birleşince...”

Isidore, “Annen sana benim hakkımda ne söyledi?” diye sordu.

Simeon susuyordu.

“Ben alınmam, söyleyebilirsin.”

“Senin hakkında asla kötü bir şey söylemedi.”

“Çok şaşırdım.”

“Seni mükemmel bir İngiliz hanımefendisi olarak tasvir etti: Tatlı, uysal, her bakımdan mükemmel.”

Isidore hayretler içinde kalmıştı.

“Elišinde çok marifetliymişsin, hatta bazen geceleri geç vakte kadar oturup fakir fukara için dikiş dikermişsin. Hayır, işleriyle meşgul olmadığında da örümcek ağı gibi hafif danteller örüyormuşsun.”

Isidore alçak sesle, “Ne?” diyerek tekrar koltuğuna oturdu.

Cosway de oturarak, “Örümcek ağı gibi hafif,” diye tekrar etti. “Hatta daha ayrıntılı bilgi istemeyi düşündüğümü hatırlıyorum. Hindistan’da bir dokuma fabrikası kuruyordum.”

“Ne yapıyordun, ne?”

“Dokuma. Bilirsin, ipek.”

“Ben senin Nil Nehri’nde dolaştığını sanıyordum.”

“O da var. Ama ben çok meraklıyım. Yeni bir yere gittiğimde orada mutlaka bazı şeylerin nasıl yapıldığını öğrenmeden ve bunların nasıl daha iyi yapılacağını bulmadan duramam. Yaptığım şeyleri de sağa sola, genellikle de İngiltere’ye satılmaya gönderirim.”

Isidore, “Sen tüccarsın,” dedi. “Annen bu gelişmeden haberdar mı?”

Simeon düşündü. “Bilmem. Bildiğini sanmam.”

“Onun için üzıldüm. Benim el işlerindeki marifetlerimi öven mektuplar yazdığında onun yanında kalmadığımı farkındasm, değil mi?”

“Maalesef hiç şaşırmadım. Benim dönüşüm annem için dehşetli bir şok oldu. Bana gönderdiği mektuplarda devamlı olarak itaatkâr, sadık karımı...”

Isidore, “Ben mi sadeyim!” diye parladı.

Simeon onun gözlerine baktı. “Değilsin.”

Isidore'un sırtından bacaklarına doğru bir sıcaklık indi. "Yani benim uysal bir püriten olduğumu düşündün..."

O başını sallayarak, "Yumuşak," dedi. Gözlerinde sinir bozucu bir tebessüm vardı. "Uysal ve itaatkâr."

"Annen gönlünce yazmış."

"O eşe göre bir evlilik payalı kurdum."

"Ama öyle bir eş yok."

Simeon başını salladı ama yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Belli ki sen annemin tarif ettiği mülayim kadından çok daha akılsısın Isidore. O yüzden sana dünyada gördüklerimden söyleyebilirim ki en iyi evlilikler adamın karısının... yumuşak başlı olduğu evliliklerdir."

Isidore yeniden kabaran öfkesini bastırdı. Ne bekleyebilirdi ki? Simeon'da İngiliz beyefendilerinde görülen tuzaklar yoktu ama çoğu erkeğin düşündüklerini dile getiriyordu.

"Aynı fikirdeyim," dedi. "Gerçi ben bu kategoriyi biraz genişletirdim. Ben kendi eşimi seçecek olsaydım mesela, onun, nasıl desem, daha medeni olmasını isterdim."

Simeon gülümsediğinde bronz teni sayesinde dişleri çok beyaz göründü. "Bir başka deyişle, uysal ve itaatkâr mı?"

"Erkekler bu sözcükleri pek sevmezler. Fakat ben yanımda ben-den daha sakın bir koca isterim. Benim," öksürdü, "... dehşetli bir öfkem vardır."

"Öyle mi?"

"Bu kadar alaycılık iyi değil," dedi. "Arabada bana her sözünün dosdoğru olmasını istediğini söylemiştin."

Simeon güldü. "Senin zavallı şeytan bir kocaya hükmettiğini hayal edebiliyorum."

Isidore gücenerek, “Ne münasebet,” dedi. “Konuşarak anlaşabildiklik. Ve sırf ben karıştım diye sözümün onunkinin karşısında hükmüsüz kalmadığı bir anlaşmaya varabilirdik.”

“Makul. Ama işin aslı sen ona gülümserdin ve parmağının bir hareketiyle adam bir fino köpeği gibi yanına koşardı.”

Isidore başını iki yana salladı. “Bu senin anlayabileceğin bir dışki değil.”

“Seni böyle bir ilişkide görmeyi çok isterdim. Eğer biz evliliğimizi iptal edersek ve başka bir adamın seninle evlendiğini görebiliriz. Tabii, o zaman drahomamı faiziyle geri öderim.”

Yani Isidore’u istemiyordu. Isidore öyle öfkelenmişti ki konuşamazdı. Yıllarca bekledikten sonra kocası tarafından reddediliyordu! Ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaşarak kendini toplamaya çalıştı.

Simeon, “Bence her türlü ilişkide açıkça tayin edilmiş bir lider olmalıdır,” diyordu. “Kendi evliliğimde lider ben olmak isterim.” Sonra ekledi: “Kusura bakmazsan bu sefer ayağa kalkmayacağım Isidore.”

Cosway, evlilik iptalini onunla evlenmeye tercih ediyordu.

Isidore bu haberi sindirmek için bekledi ama hissettiği tek şey kalbinin çarpıntısı, bunu hızlı bir trampet çalışına çeviren öfke ve aşağılanmışlık duygusuydu.

Sesine sakın bir kayıtsızlık havası vermek için bütün gücünü harcayarak, “Şans eseri Jemma da bana Beaumont’un avukatını tavsiye etmişti. İptal konusunda ona danışacağım.”

Simeon’m gözlerinde bir ifade belirip kayboldu. Neyin ifadesiydi bu? Pişmanlık mı? Elbette, pişmanlık değil. Adam tahtına kurulmuş bir kral gibi rahat bir şekilde oturuyordu. Dikiş bilen uysal bir kızcağız olmadığı için, sinirine dokunacağı için onu başından atıyordu.

Ama onu tahrik de edebilirdi. Bunu bir düşünmek gerek. Isidore hemen oracıkta soyunabilirdi, o zaman Simeon onunla evle-

nirdi ama sonra üzülen yine kendisi olacaktı. Böyle bir adamla ne-
den evlenecekti? Adam çölde öğrendiği aptal fikirleri savunuyordu.

Simeon, “Yarın öğleden sonra avukatla görüşmeye gidelim mi?”
diye sordu.

Isidore onun avukatla görüşme hevesi karşısında kendini iyiden
iyiye aşağılanmış hissetmek istemiyordu. Bu adam sersemin tekiydi
ve Isidore onu daha ilk gördüğünde bunu anlamıştı.

Evliliği iptal ettirmek daha iyi olacaktı.

Yüzünde hafif bir kızgınlıktan daha ağır bir ifade olmadığından
emin, Simeon’ın karşısına oturdu. “Yarın sabah saat on birde özel bir
elbise için görüşmek üzere mantocuyla görüşmem var.”

“Nasıl özel?”

Isidore ezercesine, “Düğün gecem için gecelik,” dedi.

“Önce avukata gidersek, sana seve seve eşlik ederim.”

Isidore gözlerini kısarak kocasının yüzünü inceledi. Kocasının
pek de şehvete kapılmış gibi bir hali yoktu.

Bir erkeğin kaçınması gereken üç şey vardı değil mi? Öfke, şeh-
vet... bir de evlilik... ama nasıl evlilik?

Ah, evet.

Akıllı bir kadınla evlilik.

İşte bu noktada *korku* devreye girer.

Sekizinci Bölüm

S

Gore House, Kensington

Beaumont Dükü'nün Londra Konutu

16 Şubat 1784

“Düşesim.”

Beaumont Düşesi Jemma başım satranç tahtasından kaldırdı. Kocasını Lordlar Kamarası'ndan eve erken döner ümidiyle satranç tahtasını kütüphaneye koydurmuştu. “Efendim, Fowle?”

“Villiers Dükü kartını gönderdi.”

“Arabasında mı?”

Fowle başını eğdi.

“Teşrifini rica et, vakit ayırabilirse memnun olurum.”

Fowle kütüphaneden girdiği gibi haşmetli bir şekilde çıktı. Jemma, uşağının, daha çok şişman bir köy papazına benzeyip de kendini dük, hatta belki kral olarak hayal etmesinin acıklı bir şey olduğunu düşündü. Mesela Fowle'un satranç tutkusuna tahammül edişinde bir parça, *asalet bunu icap ettirir* tavrı vardı.

Tabii, Villiers Dükü de muhteşem bir giriş yaptı. Manşetleriyle yakası siyah dantelden, açık gül rengi kıyafetiyle kapıda bir an durdu. Sonra da Fowle'un ancak hayal edebileceği tarzda bir dük selamı verdi.

Jemma bıyık altından gülerek ve Villers'ı gördüğüne çok sevine-rek ayağa kalktı. Eskiden onun sosyetedeki en soğuk bakışlı adam ol-duğunu düşünürdü. Fakat yerlere kadar çömelerek verdiği selamın-dan doğrulup ellerini tutarken bu fikrini değiştirdi. Villiers'ın gözleri yaşlı dadısının deyişiyile şeytanın yatak entarisi kadar karaydı. Ama...

Villiers onun ellerini dudaklarına götürerek, "Fonthill'deki mi-safirliğim sırasında seni özledim," dedi.

Soğuk değildi.

Kalın saçını, gül rengi bir kurdeleyle arkada bağlamıştı. Solgun ama sağlıklı görünüyordu, birkaç ay önce neredeyse canına mal olan düelloda aldığı yara iyileşmişti. Jemma hafif bir suçluluk hissi için-deydi: düelloyu kardeşi kazanmış, sonra da alelacele Villiers'm ni-şanlısıyla evlenmişti. Yeni gelinini ne kadar sevse de en sevdiği sat-ranç rakibini yaralamadan bu akrabahğın kurulabilmesini dilerdi.

"Gel," diyerek onu şömineye götürdü. "Henüz çok zayıfsın. Ayağa kalkmak için acele etmedin mi?"

"Bu hakaret için seni düelloya davet edebilirim. Öbür tarafa git-tim, anlatmak için geri geldim, sen tutmuş çok zayıf olduğumu söy-lüyorsun."

Jemma güldü. "Benimle satranç oynamaya geldiğini söyle? Ate-şin düşeli bir ay oldu ve doktorunun oyun için koyduğu ambargo sü-resi doldu, değil mi?"

Villiers onun karşısına oturdu. Jemma da uzanıp taşları diz-meye başladı; Villiers'ın iri eli Jemma'nın elini tuttu. "Satranç oy-namaya gelmedim," dedi.

"Öyle mi?" Eğer satranç oynamaya gelmediyse niçin gelmişti? Jemma onu tıpkı kendisi gibi bir oyunun ustası olarak bilirdi. Bir usta oyun oynamaz da ne yapar? "Doktorunun oyunu sadece bir ay için yasakladığını sanıyordum, tarihleri mi karıştırdım?"

Villiers başını arkaya yasladı. “Oyunu bıraktım.”

“Mümkün değil!”

“İnan. Başta özledim tabii. Taşları, hamleleri aklımdan bir an çıkmıyordu, oynadığım ya da oynadığımı sandığım oyunlar da keza. Ama yavaş yavaş alıştım. En az bir ay daha oynamama kararı aldım.”

“Satrançtan kendi isteğinle mi uzak duruyorsun?”

Villiers’in tebessümü biraz hüznüydü. “Sana şunu söyleyebilirim, artık günler daha uzun. İnsanlar nasıl vakit geçiriyorlar?”

Jemma başını salladı. “Hiç anlamadım. Peki, Fonthill’deki parti nasıldı? Dur! Bana Harriet’i anlat.” Villiers’m, arkadaşı Harriet’m, Fonthill’in sahibi Lord Strange’le bir gönül ilişkisi yaşadığından haberi olup olmadığını bilmediği için nefesini tuttu.

“Harriet, Strange’le mutlu,” dedi. “Ama bu ara eğlenceye gölge düştü çünkü Strange’in kızı çok hasta. Bu koşullarda onlara yük olmak istemediğim için kaçiverdim. Çocuk umuyorum ki bir-iki güne iyileşirse dönerim.”

“Ah, yazık! Hastalığı neymiş?”

Villiers, “Sıçan ısırgından ateşlenmiş,” dedi. “Ama kız güçlüymüş, doktor da umutsuz değil. Harriet, kızın baş ucundan ayrılmıyor.”

Jemma, “Harriet’in böyle yapmasına hiç şaşırmadım,” dedi. “Fakat benim aklımin almadığı Strange’le gönül ilişkisi. Isidore’un söylediklerine göre ateş bacayı sarmış.”

Villiers tek kaşını kaldırdı. “Düşes’in böyle şairane değerlendirmeler yaptığını hiç bilmezdim. Anladığım kadarıyla Strange ile Harriet âşık olmuşlar, bana çok yabancı bir duygu.” Gözleri Jemma’ya döndü. “Sen nasılsın?”

Jemma hafifçe gülümsedi. “Âşık değilim.”

Ama mutsuz da değilsin?”

“Hayır.”

Villiers bundan, belki dile getiremeye hazır olmadığı bir soruya cevap çıkarmış gibiydi çünkü başını sallıyordu.

Jemma, “Peki ya satranç oyunumuz ne olacak?” diye sorarken, onun satrancı bırakması karşısında kendi duyduğu derin hayal kırılığına şaşırdı.

“Günde bir hamle... o oyun mu?”

“Evet, o maç,” dedi. “Kaç tane ilginç oyun var da hatırlamıyor-sun? İkimiz de birer oyun kazandık dersem belki hatırlarsın. Bera-berliği bozmak için bir oyun daha oynamamız gerekiyor.”

Villiers göz kapaklarının altından onu izleyerek, “Şimdi hatırladım,” dedi. “Dur bakayım... eğer karşılaşmamız üçüncü oyuna gi-derse, sonuncusunu gözlerimiz bağlı ve yatakta oynayacaktık.”

“Evet.” Jemma ellerini kavuşturdu. “Hatırladığına çok sevindim. Hizmetçim Brigitte’i eğitiyorum; o yatağın kenarında dikilip taşları-mızı hareket ettirecek.”

“Yatak odasında bizden başka kimsenin olacağını düşünme-miştim.”

“Hayat hayal kırıklığı doludur.”

“Ne kadar doğru. Sen hizmetçini biraz daha eğit. Bir ay daha satranç oynamamayı tercih ederim. Fonthill’e dönmeliyim; veda bile etmedim.”

Jemma, “Kendimi kırk yıllık içki arkadaşını kaybetmiş, ihtiyar bir ayyaş gibi hissediyorum,” dedi. Çok kızmıştı.

“Satranç alkolden daha iyidir... Tiryakiliği daha ağırdır, daha kışkırtıcı, daha zekidir.”

Jemma ona bir an baktı ve ağzının ucu yukarı doğru kıvrıldı. “Yeniden başlayacaksın.”

“Beni bekleyeceğine güveniyorum.”

“Erkekleri beklemekte pek iyi değildir.” Jemma kendi ağzından çıkan sözlerle irkildi. Bir anlamda kocasını kastediyordu. Gençliklerinde, bir kızgınlık içinde kendini Manş Denizi’nde bulduktan sonra, üç yıl Elijah’ın gelip onu Paris’ten almasını beklemişti. Elijah ise ancak dördüncü yıl gelmiş ama iş işten geçmişti. Jemma kendine bir sevgili bulmuş, evliliğini ardında bırakmıştı.

Villiers’m yarı kapalı gözleri yere indi. “Ben ise beklemeyi iyi bilirim. Senin için, Jemma... Uzun zaman beklerim.”

Jemma uyandı. Sohbet bir süredir iki katmanlı devam ediyordu, Jemma bunu şimdi anlıyordu. “Beaumont birazdan Lordlar Kamarası’ndan gelir,” derken Villiers’ı seyrediyordu. “Dostluğunuzu hasta odasından misafir odasına mı taşıyacaksınız?”

Villiers hafifçe gülümsedi. Jemma’nın kendi içine dert olan üstü kapalı reddine hiç de alınmış gibi görünmüyordu. Kocasının adının anılmasına daha büyük bir tepki göstermesi gerekmez miydi? “Maalessif önceden verilmiş bir sözüm var. Ama senin tavsiyeni almak istedim. Geçici olarak satranca olan ilgimi kaybedebilirim,” dedi, “ama ben bir insanlığa duyduğum artan alakayla telafi ediyorum.”

“Sen mi?” diye sordu şaşırarak.

“Evet. Ben, ebedî seyirci.”

“Ben senin başkalarının ilişkilerini daima yorucu ve sıkıcı bulduğumu sanırdım. Bana bak Villiers yoksa reform yapmayı mı düşünüyorsun? Bundan sonra seni, evlerimize sırf bir saygınlık havası katmak için çağırıcaksak çok üzülürüm.”

“Bu hiç hoş olmazdı,” dedi adam düşünceli bir edayla. “Aslında hiç de püriten yönelimlerim yok.” Gözlerindeki gizli anlam Jemma’yı da gülümsetti, elini uzattı...

“O zaman benden tavsiye iste,” dedi. “Her konuda sağduyulu açıklamalarda bulunabileceğimden eminim, buna rağmen kimse benim fikrimi sormaz.”

Villiers onun suskunluğunu fark etmemişe benziyordu. Bir kâğıt çıkardı. “Oku bunu, Jemma.”

Jemma kâğıdı açtı. Mektup, Cosway Dükü’nün başlığını taşıyordu. “Isidore’un Dük’ü!”

“Ülkeye dönmüş.”

“Bunu biliyorum. Isidore şu anda benimle kalıyor. Dük onu bir otele yerleştirmişti, düşünebiliyor musun Villiers? Otele! Düşes’ini bu otele bırakıp annesini görmeye gidiyor.”

“Adamı tanıdığım için hiç şaşırmadım. Cosway’le serseri bir premin gemisinin güvertesinde satranç bile oynamıştık.”

“Nil Nehri’nde mi?”

“Aynı yarıkürede. Düşün, alacakaranlıktı ve boğucu bir sıcak vardı. Hemen hemen yedi yıl önceydi. Nedense Arabistan’a gitmek istemiştim...”

Jemma başını salladı. “Tabii.”

“Ne?”

“Yolculuğunun, elbette ki keşif aşkı gibi hafifletici bir sebebi yoktu. Satranç oynamak istedim.”

Villiers’m tebessümü bir kadını etkileyecek cinstendi. “Senden bu şey saklanmaz Jemma. Akdeniz’in doğusundaki satranç ustalarıyla oynamak istedim. Ama orası hiç rahat değildi!”

“Kum yüzünden mi?”

“Sıcak yüzünden.” Kolunun birini uzatarak dantelini kontrol etti. Çocukluktan beri huyumdur, şüphesiz bana bir taraftan zarar verirken, diğer taraftan bir özellik de katıyor. Temiz olmayı severim, güzel giyinmeyi de severim. Belki inanmazsın Jemma, yatak kıyafetlerini bile büyük bir titizlikle seçerim.”

Jemma’nın hayalinde ipeklere bürünmüş bir Villiers canlanıyordu. Gayriihtiyari cevap verdi. “Hastalıktan beri çok zayıfladın...”

Gardırobundaki giysilerini değiştirmen gerekir mi acaba, diye merak ediyorum.”

Villiers iç geçirerek, “Maalesef öyle,” dedi. “Kuvvetlenmek istiyorum tabii. O kadar boşum ki kendimi toplayana kadar hiçbir hanımın yatak odasına giremem.”

Belki de bu yüzden yataktaki üçüncü oyun oynanmayacaktı. Jemma bunun uzun bir mücadele olacağını düşündü. Dük Villiers o son oyunun oynanmasına izin vermeden önce onu baştan çıkarmaya kalkıyordu.

O, daha önce bu hedefi onun üzerinde tecrübe eden erkeklerin en tehlikelisiydi.

Jemma zihnini Villiers’in cazibesi meselesinden zorla uzaklaştırarak, “Peki Cosway’le satranç maçında ne oldu?” diye sordu.

“Ah, beni yendi.”

“Moralin bozulmuştur.”

“Çok. Ben tam bir geri zekâlı gibi oynadım ama sebebini biliyorum. Hava bir İngiliz için aşırı derecede sıcaktı. Ama Cosway hiç rahatsız olmuyordu.”

“Nasıl bir adam bu Cosway?”

“Becerebilirsen, bir İsfahan Beyi’ne ait çok büyük bir gemi düşün. Orada oturuyoruz, aramızda boyuna şeritli bir ahşap masa, aynı ahşaptan yapılmış satranç taşları. Fil yerine şaha kalkmış bir aslan; vezir yerine bir Afrika prensi; kale yerine bir deve.”

“Sen de işlemeli ve dantelli kostümünle oturuyordun...”

“Tam bir İngiliz dükü timsali olarak. Gemideki hiç kimsede benim üzerimdeki elbiselerin beşte biri yoktu. Fakat yeleğimden fedakârlık etmiştim.” Gözlerini kocaman açtı. “Yelek yok, Jemma.”

Jemma gülerek, “Fedakârlığının ciddiyetini anlayabiliyorum,” dedi.

“Alacakaranlıktı ve hava nehrin üzerine –çünkü İngiltere’de gör-
lüklerimden daha büyük bir nehrin üzerindeydik– şişman bir fahi-
şenin üç kuruşluk bir yatağın üzerine çöktüğü gibi çökmüştü.”

Jemma homurdandı.

Villiers masum masum baktı. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

Villiers bu ahlaksız, muzip ve komik tarzıyla çok etkileyiciydi.
Jemma, “Hayır,” dedi. “Lütfen devam et.”

“Ne zaman taşlarımı oynatmak için elimi uzatsam, kolumdan
ayrılır ter damlaları süzülüyordu.”

“Ama Cosway hiç rahatsız olmuyor muydu?”

“Sen onunla hiç karşılaştın mı?”

Jemma başını iki yana salladı.

“Sanıyorum benim tam tersim olduğunu söylersem yanlış ol-
maz. Pudra yok. Teni güneşten esmerleşmiş, tabii ve bir beyefen-
diye yakışmayacak kadar kahlı. Ama onun asıl alametifarikası, pud-
raz ve hatta toplanmamış simsiyah bir saç kümesidir. İnsan onun
aynı anda dört beş vahşiyle boğuşabileceğine inanır.”

Jemma içten bir tavırla, “Bunu sen de yapabilirsin,” dedi.

Villiers, “Kendimi o vaziyete sokacak kadar aptal değilim,” dedi.
Hatırladığım kadarıyla, dizlerinin üzerinde bir kısa pantolonla tu-
nuk benzeri bir şey giyiyordu ama sonra onu çıkarıp çocuklara ve-
rip nehre daldırdı. Çocuklar tuniği ıslak bir halde ona geri getirdi-
ler. Çok rahat görünüyordu.”

Jemma, “Haksızlık!” dedi.

“Ayaklarının çıplak olduğunu söyledim mi?”

“Hayır. Sende?”

“Çizmeler vardı. Dünyanın hayvan ve bitkilerine dair faydalı bil-
gileri toplamaya çıkmış kâşif İngilizler için yapılmış sağlam İngiliz
çizmeleri.”

Jemma, “Sen eve dönmüşsündür,” diye tahmin etti.

“Büyük paşaların saraylarında kazanabileceğim bütün satranç oyunlarından vazgeçtim... Sıcağa yenik düştüm.”

Jemma muzip bir edayla, “Ya da dük gibi giyinme ısrarına.”

“Bana da öyle geliyor. Gösterişin adını Villiers koyalım. Cosway’in mektubunu okusana.”

Jemma mektubu unuttu. Mektup resmî bir selamlaymayla başlamıyordu.

Villiers,

Döndüğümden beri çok hareketli günler geçiriyorum. Beni ziyaret etme inceliğinde bulunur musun? Düşüncelerim onay görmüyor. Fikrimce, öncelik ve saygınlık konularında bana tavsiye verebilecek en uygun kişi sensin.

Jemma güldü.

Villiers, “Sanıyorum benim saygınlığın standartları hakkında hakemlik etme konusundaki kabiliyetimden bahseden kısma geldin,” dedi.

“Seni çizmeli ve dantelli halde o gemide düşünüyordum.”

“Mektup devam ediyor.”

Annem Cosway ismini bütün İngiltere’de karalamaya azmettiğimi söylüyor. Eğer Revels House’a ziyaretime gelirsen minnettar olurum.

Saygılar

Cosway

Jemma başını mektuptan kaldırdı. “Neler çeviriyor bu adam? Isidore onun kurbanlı filan bir düğün merasimi ima ettiğini söylüyor ama bu kadarla bir kabile ritüeli düzenlemeyi düşünüyor olamaz. Tutuklarlar!”

Villiers, “Hayvan kurban edince tutuklanmazsın,” dedi. “Bontle seven biri olarak seni temin ederim ki beni memnun etmek için bu çok büyükbaş hayvan kurban edilmelidir.”

Jemma, “Ne demek istediğini biliyorsun,” dedi. “Isidore da *atlemlerden* bahsediyordu.”

“Şimdi anlaşıldı. Seninle konuşmak gerektiğini anlamıştım. Onu ziyaret etmek zorundayım, keşke bu sayede âlem planlarına dâhil olabilsen.”

“Kaç tanesine katıldın?”

“Âlem mi düğün mü?” diye sordu masumca.

Jemma, “Senin hiç düğüne katıldığın sanmam,” dedi. “Bildiğim kadınlarıyla, vasisi olduğum kızla nişanın ilk ve sondu.”

“Heyhat,” dedi. “Âlem tecrübem o kadar bile yok. Bu fırsat benim için çok iyi bir eğitim olacak, ciddi olarak kaçındığım iki şeyi bileştireceğim.”

Jemma, “Beni şaşırtıyorsun,” dedi. “Senin gençliğinde böyle heyecanlı şeyleri çok yaptığını, sonra usandığını düşünürdüm.”

“Mesele benim dük olmamda yatıyor sanıyorum ya da şımarık tabiatımda. Ben âlemi daima bir paylaşma fırsatı olarak görmüşümdü... eh, ben de paylaşmayı pek sevmem.”

“O halde merak ediyorum, evli kadınlarla gönül ilişkisi niye?”

“Nadiren. Çok nadir, ayrıca akılsızlık.”

“Anlıyorum.”

“Sadece karşımda, dünyada başka kadın olmadığını düşündüm... çok kadar büyük bir cazibe varsa,” diye ekledi nazıkçe.

“Ah.”

“Aslında, bu kadar kötü bir şöhreti hak etmediğimi söylemeliyim. Şimdiye kadar o tarz bir ilişkim olmadı.” Ayağa kalktı. “Ran devuma yetişmeliyim Düşes.”

Jemma bir an oturduğu yerde kaldı, sonra başım kaldırıp Villiers’a baktı. “Leopold.”

Villiers’m, onun ilk adını kullandığını fark ettiğinin tek belirtisi göz kapaklarını indirmesiydi.

Ama Jemma tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Villiers, “Unutuyordum,” dedi. “Sana bir hediye getirdim.”

Jemma nasıl cevap vereceğini bilemeyerek ayağa kalktı. “Hediye mi?”

Villiers bir yelpaze çıkararak masanın üzerine koydu. “Önemsiz, küçük bir şey. Bana seni hatırlattı.” Gitmek üzere arkasını döndü.

“Bekle...”

Geri döndü.

“Revels House’a ne zaman gideceksin?”

“Yarın Fonthill’e döneceğim. Strange’in kızı hâlâ hastaysa birkaç güne kadar Revels House’a doğru devam ederim.”

Jemma başını salladı.

“Tabii, senin de düğüne davet edilmeni sağlarım.”

“Beaumont’la beraber katılmaktan mutluluk duyarım.” Jemma neden kendisini kocasının adını anmak zorunda hissettiğini bilmiyordu. Elijah, onun Villiers’la yataktaki satranç oyunu sona erene kadar onunla beraber olmayı reddediyordu. Onun Villers’la bir ilişki yaşayabileceğini sezmişti.

Jemma Villiers gül rengi ipeklileriyle beraber çıkıp gittikten sonra uzun zaman oturdu, erkekleri düşündü. Kocaları, âşıkları, satranç ustalarını, vârisleri.

Erkekleri.

Dokuzuncu Bölüm

S

More House, Kensington

Heaumont Dükü'nün Londra Konutu

17 Şubat 1784

Ertesi sabah

Isidore refakatçiye gideceği yönü söyledi, arabaya bindi ve eldivenlerini çıkarmaya başladı.

Simeon, "Eldivenlerini böyle her fırsatta çıkarır mısın?" diye sordu.

Isidore ona şöyle bir baktı. "Sen de eldiven takmıyorsun." Kravat, peruk takmıyordu, yelek de giymiyordu, peki ayrıntılara bu düşkünlük niye?

"Eldiven sevmem, anladığım kadarıyla sen de sevmiyorsun."

Isidore, "Evet," dedi.

Simeon uzanıp onun elini tuttu ve çevirdi. Kendi elleri çalışan bir adamın elleri gibi iri ve nasırlıydı. Yüzük de takmıyordu.

Isidore, "Falıma mı bakacaksın?" diye sordu.

"Fal bakmayı bilmem. Bir kere Hindistan'da falıma baktırmıştım. Çok korkunç bir tecrübeydi, bir daha da o tür insanlarla eğlenmedim."

“Ne dedi ki?” Yapılı ve korkusuz Cosway’in bir falcının karşısında titrediğini hayal etmek güçtü.

“Geleceğimin onun dediği gibi çıkmamasının benim elimde olduğunu söyledi.”

Isidore merakına yenik düştü. “Anlat lütfen!”

Cosway başını salladı. “Belki yaşlandığımızda.”

“Tabii, eğer beraber yaşlanırsak!”

“Yaşın geldiğinde dönmediğim için ya da şimdi sana evlilik iptali şansı sunduğum için bana kızıyor musun?”

Isidore elini çekerek, “Sana kızmıyorum,” dedi. Sesinde titizlik seziliyordu ama Isidore bu iri adamın yanında kendini tecrübesiz hissediyordu.

Ona bakıp “*Bu mu bakir?*” diye düşünmekten kendini alamıyordu. Böyle bir adam nasıl bakir olabilirdi? O tam bir erkekti, her tarafından erkeklik fışkırıyordu...

Isidore’un yanakları kızarmıştı.

“Yoksa karı koca ilişkisinden bihaber olduğum için mi kızıyor sun bana?”

Isidore, “Hayır!” deyip pencereye döndü. “Bak Cosway, Somersed House’un önünden geçiyoruz. Başını çevirirsen güney terasındaki avluyu görebilirsin. Henüz tamamlandı... Avukatlar Hanı’na yaklaştık.”

Bir saat geçmeden yeniden arabanın içindeydiler. Isidore şoktaydı

“İnanamıyorum doğrusu!” dedi. “Cinsel uyumsuzluk sebebiyle de bir evlilik gayet kolay bir şekilde iptal ettirilebilir. Bu geçen yıllar boyunca bana insanlar bin kere söylemişlerdir.”

Kocasını tek kaşını kaldırdı. “İnsanların bizim yatak odamızla bulaşık derecede ilgili olduklarını bilmiyordum.”

Isidore sabırsızca, “Cosway,” dedi, “yaşım oldu yirmi üç. Yıllardır Avrupa’da geziyorum. İnsanlar Debrett’s’lerine² özellikle bakmıyorsa, bizim sadece nişanlı olduğumuzu sanıyorlardı, ben de bu kamı hiç düzeltmedim. En yakın arkadaşlarımdan biri olan Jemma bile bir zaman böyle sandı. Böyle düşünmeleri benim de işime geliyordu, en azından utancım azalıyordu.”

“Ama...”

Fakat Debrett’s’lerini kutsal kitap gibi okuyan çok insan var, onlar vekâleten evliliği biliyorlar. Senin ne zaman geleceğini soruyorlardı. Cinsel uyumsuzluğu çok kereler işittim. Villiers’in gündeme gettiğini biliyorum. Artık böyle bir seçenek kalmadı.”

Cosway, “Özür dilerim,” dedi. “Yasal olsa bile iktidarsızlığımı ispat için bir testten geçmem gerek. Yapamam.”

Isidore emin olmak için kendini zorlayarak sordu: “Emin misin?”

“Evet.”

“Gerçekten emin misin?”

“Hiç şüphem yok. Sen bundan mı endişe ediyordun?”

“Ben endişeli değilim.”

“Çünkü sana gösterebilirim.”

Isidore’un gözleri büyüdü. “Ne?”

Simeon hınzırca güldü. Paltosunu çıkarmaya başladı. “Sana göstereyim...”

Isidore ters ters, “Yapma!” dedi.

“Gerçek şu ki senin yanında çok zorlanıyorum,” diyerek arkaya doğru vaslandı ve paltosunu bıraktı.

² Debrett’s: İngiltere’de kraliyet ailesinin ve üst sınıf ailelerin soy ağaçlarının yer aldığı birer kitap. (ç.n.)

Isidore anlatılmaz derecede incinmişti. Tabii, Simeon iptal a
mak istiyordu ama bu kadar zalim olmasına gerek yoktu. “Bu av
kata göre evliliğimizi iptal ettirmenin başka yolları da var,” dedi b
raz soğukça. “Yani uysal kuşbeyinli bir kadın bulma hayalinden v
geçmek zorunda değilsin.”

“Kuşbeyinli mi? Hiç loş bir tabir değil Isidore... Ama ben ipt
meselesinden değil, penisimin durumundan bahsediyordum.”

Harriet ufak bir çığlık koyuverdi. “Sen...”

Gözlerinde bir gülümseme, sesinde bir yumuşaklıkla, “Bu kel
meyi bir hanımın yanında kullanamaz mıyım?” diye sordu.

Isidore, “Hayır!” dedi. “Böyle konuşursan...”

“Cık... cık... Isidore. Meğer annemle ne kadar birbirinize benz
yormuşsunuz. Ama bu nasıl olabilir? Ben seni Lord Strange’in me
hur ev partisinden almadım mı? Ben bile oranın randevuevi tarzı
daki atmosferini iştmiştiim. Ama şimdi tutmuş dilimizin güzel, sa
lam bir kelimesine, yani...”

“Söyleme!”

“Strange’in yemek masasında bu tür kelimeler havada uçmuş
yor muydu?”

“Ben o tür kelimeleri iştmemeye gayret ettim.”

“Öyle mi?” Birdenbire öne doğru eğildi. “O zaman uygunsuz ke
limeleri kullanmadan Isidore, senin yanındayken vücudumun o par
çasının hazırola geçtiğini söyleyebilir miyim?”

Isidore kızardığını hissediyordu. Kızarmış yanakların kendisine
hiç yakışmadığını düşünürdü. “Böyle şeyleri söylemek zorunda mısın?”

“Erkekliğimden şüphe ettin,” dedi. “Benim iktidarsız olduğumu
düşünmeni istemedim.”

“Ne bileceksin?” dedi ve dediğine pişman oldu.

Simeon'ın zevkten çehresi aydınlanmıştı. "Gerçekten, sana göstermem şart oldu Isidore."

"Olmaz!"

Simeon kahkahayla gülmeye başladı. "Seni Strange'in evinde düşünemiyorum. Uyanık kalmayı becerdiğim yarım saat içinde bile Plutoposun tekiyle ilgili müstehcen bir hikâye dinledim."

Isidore titredi. "Oradan nefret ettim."

"O zaman orada ne işin vardı?"

Isidore derin bir nefes aldı. "Oraya seni eve döndürmek için gittim."

"Annem de böyle dedi."

"Doğru tahmin etmiş. Öyle bir noktaya gelmiştim ki ya sen eve dönecektin ya da..."

"Ya da ne?"

Isidore birdenbire Simeon'dan, ona takımlarını göstermeyi teklif etmesinin öcünü almak için iyi bir fırsat gördü. Eğilip onun eline pat pat diye hafifçe vurdu. "Jemma bir keresinde bana eğer bir koca iktilasızsa, ona bir vâris vermenin eşinin görevi olduğunu söylemişti. Benim Afrika'dan dönmeye niyetin yok gibi görüldüğü için ben artık takımlarımı zorlamaya başlamıştım."

Simeon'ın çehresindeki bütün zevk belirtileri kaybolmuştu.

"Bana vâris mi doğuracaktın?"

Oteki omuz silkti. "Hem Cosway, dün gecemizde işler yolunda gıncıncı, buna rağmen ayrılmazsak, senin endişe duymanı istemem. Ben her zaman..."

"Asla benim yerime başka bir adam bulmayacaksın! Benim iktilasız olduğumu nereden uyduruyorsun, biliyorum!"

Isidore, "Bu işin gerçeğini ikimiz de bilemeyiz," dedi. Tehlikeli anlarda dolaşıyordu ve bu hoşuna gidiyordu.

Simeon'ın ağızı, sudan çıkmış bir balığinki gibi açılmıştı.

Isidore bu sefer uzanıp onun dizine çok hafifçe vurdu. “Senin yaşında bir bakır... yani. Kimseye söylemezdim.” Sırttı.

Bu çok güzel bir andı. Uygun bir eş olmaması yüzünden evliliği iptali teklif etmesinin intikamını almıştı.

Fakat Simeon onu şaşırttı.

Ona bir an baktıktan sonra katıla katıla gülmeye başladı.

Isidore bir an sükûnet içinde oturdu ama Cosway'in kahkahası öyle etkiliydi ki insan katılmadan edemiyordu, Isidore da kendini gülümsemekten alamadı.

“Bir kadın üzerinde denemediğim için takımımın çalışmadığını mı sanıyorsun?”

“Gayet mantıklı...”

Cosway yine uluya uluya gülmeye başlamıştı ama sonra doğruldu

“Ne var bunda bu kadar gülünecek, anlamıyorum,” dedi makul bir ağırbaşlılıkla.

“Sana gülüyorum. Sanırım hanım olduğun için. Senin benim takımıyla ilgili düşünceni öğrenen hemen anlar senin hiç...” Anlamalı bir şekilde tek kaşını havaya kaldırdı.

Isidore, “Ne?” dedi. Anlamamıştı.

“Senin hiç kendi kendini tatmin etmediğini.”

Isidore bakakaldı. “Ne?”

“Gerçekten hiç yapmamışsın.”

Isidore kızarmaya başladığını hissediyordu. “Kaba saba konuşmalara girmeye lüzum yok.”

“Hay, ben...”

“Sus!”

“Ben zevkten bahsediyorum,” dedi. “Senin hiç tatmadığın bir şey.

Isidore sessiz kaldı. Hangi zevki tattığı ya da tatmadığı onu hiç ilgilendirmezdi.

Simeon, “Anlamıştım,” diye mırıldandı. “Şimdi, beni dinle, Isidore. Benim... eee, o zaman hangi kelimeyi kullanayım?”

Bilmiyorum. Çubuk olabilir. Ama kimse benimle çubuk hakkında konuşmaz.”

İsterler ama sen onlara hiç fırsat tanımamışsındır. Çubuk mu? Belki başına çişini yapmayı yeni öğrenmiş beş yaşında çocuk gibi. Daha uygun bir kelime kullanamaz mıyız, hani o şeyin boyutuna yakıncak bir isim?”

Isidore ağzını açtı, kapadı, tekrar açtı ve: “Çubuk.”

“Pekâlâ. Benim çubuk biraz büyüktür Isidore.”

Hâlâ onu alaya alıyordu. Isidore kollarını göğsünde bağladı. Tatlı tatlı, “Bir erkeğin organının boyutuyla övünmesi kadar acı bir şey olamaz,” dedi.

“Övünmüyorum, söylüyorum.”

“İlmm.”

“İspat etmemi ister misin?” Tekrar paltosunun önüne doğru davrandı.

“Hayır!”

Simeon, Isidore’a baktı. Isidore hem gülüyor hem danlıyordu. Ne uysal görünüyordu ne tatlı ne de saf... Bir kıvılcımla alev alacak gibi görünüyordu. Hiç kendini tatmin etmemişti... Hiç sevişmemişti... Beklemişti.

Simeon’ın kanı damarlarında coşuyor, ona yalvarıyor, söylüyor, emmediyordu. Onu kollarına almak arzusuna bütün gücüyle karşı koyuyordu. “Endişeni çok iyi anlıyorum,” dedi.

“Oyle mi?”

“Ne çıkacağını bilmiyorsun. Ben buradaki İngiliz beyefendileri gibi son on beş yıldır randevuevlerine girip çıkmıyorum. Ama evlenirsek sana hastalık bulaştırmam Isidore.”

Isidore başını salladı.

“Sen haklı olarak çubuğuna çalışmadığından, biçimsiz olduğundan şüpheleniyorsun. Kullanılmaya kullanılmaya kurumuştur, diye düşünüyorsun. Kendi kendine kurcalamaktan...”

“Yeter.”

“Nitekim ben sana kendimi kanıtladıktan sonra senden evliliğimize kendini vermeni bekleyebilirim.”

“Ama sen de kendini adanmış değilsin çünkü ben uysal kuşbeyinli bir eş değilim.”

Arabada bir anlık bir sükûnet meydana geldi. Isidore’un onun evlilikle ilgili ihtiraslarını özetleyişi fazlasıyla kırıcıydı. “Ben aptal bir kadınla evlenmek istemiyorum,” dedi kelimeleri dikkatlice seçerek ama Isidore onun sözünü kesti.

“Yalnızca benimle evlenmek istemiyorsun.”

“Mesele sen değilsin Isidore.”

Yine o bütünüyle sakın ve uyumlu hale bürünmüştü. Isidore, Simeon’ı artık biraz tanımıştı ve bu yüzden ona biraz acıyordu. Kocasını öfke ve şehvetini, hatta korkusunu kontrol edebildiğini sanıyordu. Hayatı kontrol edebildiğini sanıyordu.

Kocasını aptaldı ama Gemma’yla düşündükleri türden bir deli değildi. Söylediğine bakılırsa, iktidarsız da değildi. Şüphesiz Isidore şimdi ne yapacağını düşünmeliydi.

Simeon, “Eğer evliliği iptal ettirirsek, doğru Afrika’ya dönerim,” dedi. “Kâğıtları imzala ve kurtul, sonra da kendine başka bir kocararsın.”

Isidore başını salladı. “Çok nazıksın.” Gözlerini aşağı indirince ellerinin sıkılmış halde onun avuçlarının içinde olduğunu gördü. Bizim evliliği iptal ettiriyoruz? Simeon besbelli evliliklerinin ilk on bir yılında olduğu gibi sonunda da söz sahibi olacağını sanıyordu.

“Yeni koca, eski kocanın sürekli etrafında dolaşarak onu değerlendirmesinden çok memnun olacaktır,” dedi. “Ben onunla bir çubuk yarışına girmek isteyebilirim mesela.”

Isidore gergin bir şekilde gülmeye başladı. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Böyle bir yarış görmüştüm.”

“Nerede?”

“Akdeniz kıyısında bir şehirde. Orada, seyahate çıkmış bir vezir ve kardeşiyle tanışmıştım. Bir şeyhin kızma kendilerini koca olarak kullanacaklardı. Karar bir çubuk yarışı neticesinde verilecekti.”

“Boyuta göre mi?”

Simeon, “Boyut ve dayanıklılık,” dedi. “Şeyh yarışma boyunca katılımcılara haremının kapılarını açtı. Beni de yarışmaya davet etti.”

Isidore, “Şeyh öyle önüne geleni çağırıyor muydu? Onlar sana tek kelime edebilirler, tabii, ama sen evlisin,” dedi.

“Şeyh, İngiliz evliliğini evlilikten saymıyordu. Yarışmaya katılmak için bir kaplan yakutu sunman gerekiyor. Tesadüf eseri benim de bir koleksiyonum vardı. Beylerden bazılarının yarışmayı kazanmak gibi bir beklentileri olduğunu zannetmiyorum, buna rağmen kaplan yakutlarını seve seve veriyorlardı.”

Isidore tek kaşını kaldırarak, “Harem için mi?” diye sordu.

Simeon, “Çok güzel kadınlar,” diye cevap verdi. “Her bakımından seçkin.”

Harika.” Ses tonu bir sütün kesilmesine sebep olacak kadar ekildi. “Sen nasıl kendine hâkim oldun?”

Simeon güldü. “Ben sana sahiptim.”

Isidore, “Bana sahip değildin,” dedi.

“Doğru. Şöyle diyelim: Sana henüz sahip değildim. Ama sen haremde bir geceden de kaplan yakutundan da kıymetlisin.”

Isidore kendi kıymetini kuşbeyinli eşinkiyle kıyaslayarak yapabileceği çeşitli yorumları aklından geçirdiyse de kendini tuttu. “Kapan yakutu nasıl bir şeydir? İç duymadım.”

“Harikadır. İçinde sarı çizgileri olur. Çok nadirdir. Şeyh haremının çekiciliğine rağmen nihayet sekiz tane kaplan yakutu toplayabildi.”

“Sen nereden biliyorsun? Düğüne gittin mi?”

“Elbette! Vezir Takla Haymanot kazandı ve on bir gün süren bir kutlamadan sonra (Takla’nın yarıştan sonra dinlenmesi gerekiyordu), şeyhin kızıyla evlendi. Sonra ben o sekiz yakutu şeyhten satın aldım. Hepimiz sonuçtan memnunduk.”

“Bir tanesini bana da gösterir misin?”

“Şimdi gösteremem. Bankadalar.”

“Bankada mı? Benim öyle yakutlarım olsaydı... Gerçi geçmişleri tartışmalı...”

“Tartışmalı mı? Zevk için alınıp satıldılar.”

“Haremdeki kadınların öyle düşündüğünden şüpheliyim.”

“Eğer öyle düşünmedilerse bile bunu belli etmemeleri iyi oldu Çünkü birini seçeceklerdi.”

Isidore kızardığım hissetti ama çok şaşırmıştı. “Birini seçecekler miydi?”

“Bu şeyhin haremde iki yüz on üç tane karısı vardı. Şeyh de epeyce yaşlı bir adam. Bu yüzden haremdeki genç kadınlar pek eğlenemiyorlar. Sekiz erkek sunuldu, hanımlara da seçme izni verildi. Bu da yarışın bir başka kuralıydı: Bir erkek bir turda hiçbir kadın tarafından seçilmez de açıkta kalırsa, yarışmadan çıkarılıyordu.”

“Aa!”

“Harem peçesi sana çok yakıştı,” dedi.

Isidore eğer üzerinde sadece bir peçeyle hoplayıp zıplayarak evliliği tamamına erdirseydi, Simeon asla iptal kararı çıkarttıramazdı. Bunu düşünmek gerekirdi.

Isidore, “Şeyhin işleri yürütme tarzı hoşuma gitti,” dedi.

“Gerçekten mi?”

“Gerçi ben prenses olsam şeyhi yarışmayı değiştirmeye ikna ederdim.”

“Nasıl?”

“Eğer prenses de haremdeki kadınlar gibi müstakbel kocasını seçebilseydi çok ilginç olurdu. Tahmin ediyorum söz konusu beyler de giyinik değillerdi?”

Simeon’m şaşırmış görüntüsü Isidore’u çok eğlendirdi. Müstehcen konularda konuşabilen tek kişi o değildi ya.

Araba durdu ve Isidore hemen eldivenlerini giymeye başladı.

Simeon elini uzatıp bir tanesini çekip aldı.

“Ne oluyorsun?”

Sonra diğerini de aldı. Nihayet, arabanın kapısı açıldığında eldivenleri sokağa fırlattı. Eldivenler bir refakatçinin yüzünün önünden uçarak geçti. İrkilen refakatçi hafif bir feryatla geriye doğru senelerce kaba etinin üzerine düştü.

Isidore, “Sen kesinlikle dengesizsin!” diye kızarak eğilip sokağa baktı. “Randevuma eldivensiz gidemem.” Tabii, eldivenleri çamurlu bu yağmur birikintisinin içine düşmüştü.

Simeon, “Eldivenlerini sevmiyorsun,” diyerek arabadan indi ve eldivensiz elini ona uzattı.

Isidore dişlerini sıktı ve elini verdi.

Hissettiği ateş ise büsbütün saçmaydı.

Onuncu Bölüm

S

65 Blackfriars Caddesi

17 Şubat 1784

Londra'nın, Simeon'a yabancı bir kesiminde, bir sıra evin önünde idiler. Zaten Londra'yı pek bilmezdi. "Senin mantocunun dükkânı yok mu?" diye sordu. Refakatçi küçük bir evin kapısında duruyordu.

Isidore, "Sinyora Angelico'nun atölyesine geldik, Cosway," dedi. Bu sadece kendi hemşerilerine tanıdığı bir ayrıcalık, o yüzden lütfen nazık ol."

"İlk ismimi kullanamaz mısınız?"

"Kibar olmaz."

Simeon dinlemiyordu. "Benim adım Simeon. Güzel, hoş bir isim. Tımarı'ya şükür ki zavallı kardeşim gibi Godfrey olmamışım."

"Birbirimize ilk isimlerimizle hitap edemeyiz."

"Ben sana Isidore diyorum."

"Bana Isidore demen için sana izin vermedim!"

"Sen Cosway dedikçe aklıma cinsel organ geliyor," dedi dalgın bir şekilde. "O kadar da kötü değil aslında. Sen bana Cosway deme ve devam et."

Isidore güldü. “Tamam. Simeon.”

Sinyora Angelico giriş katta büyük bir odada çalışıyordu. Simeon’ın ilk dikkatini çeken, odanın bütün duvarlarını kaplayan açık raflardı. En üst rafa ipek, saten, tafta kumaş topları istif edilmişti. Burası ona Fas’taki çarşıları hatırlatmıştı. Topların uçlarından canlı renkler nazlı nazlı parlıyordu: Koyu kırmızı ipekli, gümüşü çizgileri olan leylak rengi, bahar gelince açan düğün çiçeği sarısı. Kumaşların bir altındaki rafa, ağzına kadar dolmuş, hatta taşan kutular yerleştirilmişti. Bu kutularda iplik, düğme ve metrelerce kurdele vardı. Her yer dantel doluydu. Ağaç değneklerden sarkan danteller, bir araya yığılmış danteller, ince dantel dereleri, odaya yayılmış masaların üzerine tepeme konulmuş, daha kalın dantel dereleri.

Simeon odanın kapısında dururken Isidore dosdoğru içeri girdi. Orta yaşlarının sonunu süren, dolgun hatlı bir kadının önünde yerlere kadar eğildi. Mantocu, Isidore’u iki yanağından enerjik bir şekilde öpüyor, ona *bela* diyordu.

Sonra ikisi beraber dönüp Simeon’a baktılar.

Simeon içeri girip gösterişli bir reverans yaptı. Isidore, “Dük,” dedi, “bu Sinyora Angelico.”

“*Onorato di conoscerla, signora.*”³

Isidore’un tek kaşı havaya kalktı. “Demek İtalyanca biliyorsunuz.”

“Pek sayılmaz ama Portekizceden bir şeyler uydurabiliyorum.” Tekrar Sinyora Angelico’ya döndü. Kadın küçüklüğünden beri tanıyıp sevdiği sevgili düşesinin *marito*’su⁴ ile nihayet tanışmış olmandan büyük *felicissima*⁵ duyduğunu söylüyordu.

Isidore, “Sinyora Angelico yıllarca halamın elbiselerini dikti,” diye açıkladı.

3 (İt.) “Sizinle tanışmak bir şereftir, sinyora.” (ed.n.)

4 (İt.) Koca, eş. (ç.n.)

5 (İt.) Mutluluk. (ed.n.)

“Halan mı?”

“Biz evlendikten sonra halamla kaldım.”

“Tabii ya! Halan.”

Isidore, “Augustina Del’Fino,” diye tamamladı.

Sinyora Angelico elleri havada arkasını dönerek terzi kadınları
dağıttı.

Simeon, “Biz kaç yıldır evliyiz?” diye sordu.

Isidore ona şöyle bir baktı. Kendisinden çok iyi bir politikacı
olurdu; tek bir kaç hareketiyle karşısındakine haddini bildiriyordu.
“Hatırlamıyor musun?”

Öteki şaşırarak, “Hatırlasaydım, sorar mıydım?” dedi.

“Haziran 1765’te nişanlandık, haziran 1773’te evlendik.”

“Tabii. Evlendiğimizde on iki yaşında olduğunu söyledin.”

Sinyora Angelico odanın diğer ucundan deli gibi el kol hareket-
leri yapıyordu.

“Sen de on sekizindeydin.”

“Ben Hindistan’daydım. Annemle ne kadar kaldın?”

“Birkaç ay. Maalesef, huylarımız birbiriyle çatışıyordu. Bu yüz-
den, halamla kalmamın benim için daha iyi olacağına karar verdik.”
Arkasına döndü. “*Cara signora, arriviamo!*”⁶

Sinyora Angelico, Isidore ile İtalyanca sohbet ederken o kadar
luzlu konuşuyordu ki Simeon takip edemiyordu. Sinyora raflardan
kumaş toplarını çekip masanın üzerine atıyor, yardımcılarına bağı-
rıyor, ellerini sağa sola sallıyordu...

Simeon düşüncelerine döndü. Demek Isidore, halasıyla yaşamış
ve bir gün gelip onu almasını beklemişti.

6 (İt.) “Sevgili sinyora, geliyoruz!” (ed.n.)

Sinyora başka yöne dönünce, Isidore'a, "Seni almaya geleceğimi ne zaman düşündün?" diye sordu.

"On altı yaşındayken."

"Ama bu..."

"Yedi yıl önceydi."

"Yedi yıldır beni mi bekliyorsun?"

"Sen ne yapıyorum sanırsın?" Dönüp sinyoranın kumaş seçimi için övgü belirten bir ses çıkardı.

Simeon kumaşa baktı. Öyle iyi bir ipten dokunmuştu ki örümcek ağı gibiydi ama Simeon kendi deposunda daha iyi kumaşları olduğunu biliyordu. Londra'ya sandık sandık kumaş göndermişti.

"Hindistan'dan gönderdiğim kumaşları hiç aldın mı?"

Isidore ona buz gibi soğuk gözlerle baktı. "Senin gibi onlar da yolunu kaybetmiş olacaklar."

Simeon her şeyi annesinin adresine göndermiş olduğunu, onun da o zaman bunları geri çevirdiğini hatırladı. Şimdi düşününce, neden böyle yaptığını kendisi de anlayamıyordu.

Güzel kumaşlar seçip kenara ayırıyor ve Düşes'e verilmek üzere eve gönderiyordu. İki tane düşes olduğu şimdi kafasına dank ediyordu.

Mantocu gümüş kumaşı, açık mavi güzel bir dantelle yan yana getirmişti. Isidore, Rus masallarındaki hani o kalbi buzdan olan karlar prensesi gibi görünecekti.

Birdenbire, "Hiç sevmedim," dedi.

Sinyora Angelico besbelli işine karışılmasına, hele de itiraza hiç alışık değildi. Yarı İtalyanca yarı İngilizce bir haykırma nöbetine tutuldu.

Isidore, Simeon'a dönüp tslayarak, "Sinyora Angelico'ya böyle şey söylenmez! Fransa Kraliçesi bile sinyoraya elbise siparişi vermiştir."

Simeon, “Sinyora dişleriyle kralın terliklerini dikse, yine de umurunda değil,” dedi. “Ben senin bu kalitede bir kumaşı giymeni istemiyorum. Kibar sosyete yi pek bilmem Isidore ama kumaşın iyisinden anlarım.”

“Sen ne...”

Simeon, Sinyora Angelico’ya ondu. Yağmurda kalmış tavuk gibi allak bullak olan kadıncağzın yanakları kızarmıştı, elleri başının etrafında çılgın hareketler yapıyordu.

Ama Simeon pazarlıkta yenilmenin başını kaybetmek anlamına geldiği yerlerde birçok tüccarlarla pazarlık yapmıştı. “Bu kumaş çok iyi değil,” dedi.

“Çok iyi değil mi?” Sinyora Angelico’nun yüzü morarmıştı. “Bu en iyi kalite, *magnifico*7, her bakımdan çok hoş, her türlü...”

Simeon kumaşı parmaklarının arasında ovuşturdu ve kafasını iki yana salladı. “Hint ipeği.”

“Bu ipek, Maharaja’mn tezgâhlarından...”

Simeon başını sağa sola sallıyordu. “Sinyora, Sinyora... Beni aptal mı sandınız?” Kumaşı kenara itti ve masaya oturdu.

Isidore kısık ama öfkeli bir sesle, “Ayağa kalk!” dedi. “Bizim yanımızda oturamazsın.”

Simeon parmaklarını şaklatarak, sinyoranın kaş çatışı karşısında onun fenalaşacağından korkarmış gibi duvar kenarında toplaşan kızlardan birini çağırdı. “Düşes’e ve Sinyora Angelico’ya sandalye getirin.”

Kızlar dikiş dikerken oturdukları sandalyeleri hanımlara getirdiler. Çok güzel. Sinyora Angelico şimdi Simeon’ın hemen altında oturuyordu. Simeon kadına tepesinden gülümsedi. Yumuşak bir sesle, “Sizin kumaşları seven bir kadın olduğunuz belli,” diye mırıldandı.

“Muhabbet çiçeği renginde dantelle zenginleştirilmiş, gösterişli *ant-herine* ipeğine tutkun bir kadın.”

Sinyora’nın bütün çehresi değişti. “Kumaştan anlıyorsunuz Düküm.”

Simeon kadına gülümsedi. “Şimdi bu...” kadının tavsiye ettiği ipeğin üzerine tenezzül ederek parmağını koydu, “...ipek. Güzel, kalın bir ipek. Bazılarına yetebilir. A...na...” kelimeleri teker teker vurgulayarak, “...benim karıma layık değil Sinyora.”

“Siz!” dedi Sinyora. “Siz benim sevgili Düşesim’e yol göstereceksiniz, öyle mi?” Siyah gözlerini kocaman açmıştı ama Simeon kızların gerilmiş enselerinin gevşediğini hissediyordu.

Simeon ciddi bir şekilde, “Karım gibi bir güzel hanımın kocası olarak bu benim görevimdir,” dedi ve karısının elini alıp öptü. “Tabii, gençken sizi görmüş olsaydım...”

Sinyora ayağa fırladı. “Sanki ben böyle kapkara bir düke bakardım!” Ellerini çırpı. “Lucia! Bana muslin kumaş topunu getir.”

“Bu muslinin Margilan tezgâhlarında dokunmuş muslin olmasını ümit edebilir miyim?”

Sinyora, “Göreceksiniz!” diye öttü.

Isidore şaşkın bir sessizlik içinde sandalyede oturuyordu. Bundan sonra Sinyora Angelico Simeon’ın elinde oyuncığa dönmüştü. Muslini çok kaba diye beğenmedi; nihayet makbul gördüğü bir tafta bulabildiler. Biraz sıkı, kiraz kırmızısı bir kumaş.

“Kabararak yere kadar iniyor, küçük bir de kuyrukla harika olur.”

“Ama renk...” Sinyora başını salladı. “Keşke...”

“Çayla yıkayın.”

“Kumaşı çayla mı yıkayayım?” Kumaşa baktı. Sanki melekler dokumuş gibiydi; parmaklarınızın arasından geçirirken çıkan ses, tatlı bir şarkı gibiydi.

Simeon, “Tabii,” dedi. Kadının elini tekrar öptü ve konu kapanmıştı. Isidore’a çayda yıkanmış taftadan elbise dikilecekti. Elbisenin kenarlarına da Brüksel’de yapılmış gösterişli ince bir dantel çekilecekti.

Sinyora dikeceği elbisenin hayaliyle sarhoş olmuştu. Kendi kendine, “Orta kısma geliyoruz,” diye mırıldanıyordu, “dekolteye, elbette.”

Isidore ayağa kalkarak, “İşimiz bitti mi?” diye sordu.

Simeon, “Hayır,” dedi. “Böyle şeyler zaman alır.”

Isidore, “Benim için öyle değil,” diye cevap verirken, Sinyora Angelico’nun iştiti iştirmedigine baktı. İştitemiştir; halası yeni bir sonat çalışırken nasıl kendinden geçiyorsa, o da şimdi mest olmuş haldeydi. “İlk gösterdiği kumaş gayet güzel olurdu. Neden bu kadar alaka gösterdiğini anlamıyorum çünkü elbise herhalde başka bir erkeğin zevkine sunulacak!”

Simeon ağzını açtı... ve kapattı. Kadın haklıydı. Isidore insanın aklım başından alıyordu; onun yarımdayken insan her şeyi unutuyordu.

Isidore, “Şimdiye evde olurduk,” dedi. “Başka bir randevum var.” Bir kurdelenin ucunda sallanan saatine göz attı ve hafifçe bağırdı. “Geç kaldım. Beğendin mi yaptığımı!”

Simeon arabada, “Hemen Revels House’a dönmem gerekiyor,” dedi. “Mülkle ilgili birkaç önemli sorun var. Haftaya Londra’ya gelirim, evlilik iptali tartışmamıza devam ederiz.”

Isidore ona baktı. “Tabii,” dedi. “Eğer ben burada olursam.”

Isidore’un ses tonu yumuşak olmasına rağmen Simeon fena halde şaşırıldı.

On Birinci Bölüm

S

Gore House, Kensington

Beaumont Dükü'nün Londra Konutu

27 Şubat 1784

Beaumont Dükü çok kötü bir gün geçirmişti. Karısı kahvaltıda görünmemişti, halbuki Dük onun kahvaltıya gelmesini ümit etmişti. Lordlar Kamarası, Pitt'in Hindistan yasa tasarısı ve isyan yasa tasarısı ile ilgili türlü garip savaşlar nedeniyle karışmıştı. Kral, Fox'un onu bir kukla mertebesine indirgemeye çalıştığını söylüyordu. Fox, Kral'ı görevinden el çektirmek için çalışıyordu...

Dük yorulmuştu. Öyle yorulmuştu ki arabadan inerken sendeledi. Uşaklarından biri seksenlik bir ihtiyarmış gibi ona doğru hamle yaptı ama Elijah elini sallayarak onu uzaklaştırdı. Ne küçük düşürücü bir durum.

Vücudu güçten düşmüştü.

Geçen yılda olduğu gibi bir daha insanların içinde bayılmadı gerçi. Geçen yıl Lordlar Kamarası'nda yere yığılmıştı.

Bugünlerde herkesin gözüne kesinlikle çok iyi görünüyordu.

Ama o iyi olmadığını biliyordu. Omzunun üzerinde bir saat işliyormuş gibiydi ve bu saat Noel tatilinden döndüklerinden beri daha

sesli işliyordu. Belki de tatilde kırsala gitmek, Jemma'nın rezil maskeli balolarından birinde dolaşmak, karısıyla satranç oynamak, oylama sonuçlarına önem vermeyen dostlarla tatlı tatlı siyasi konuları tartışmak çok rahatlatıcı bir şey olduğu için.

Kaynayan kazan halindeki Lordlar Kamarası'na dönmek ona zor gelmişti.

Hayır, o ilk seferden sonra **S** daha bayılmamıştı.

Ama zaman zaman bir saniye kendinden geçiyordu. Şimdiye kadar bu kendinden geçmeler hep otururken olduğu için kimse fark etmemişti.

Aslında onun karısıyla konuşması gerekliydi.

Jemma, Paris'ten dönmüştü, artık bir vâris sahibi olabilirdi. Beyninin içinde bu sözleri yüzeye çıkaramıyordu bir türlü. Jemma'yla bu şekilde beraber olmak istemiyordu. Geçen yıl karmakarışık bir oyuna dalmışlardı. Bir şeye başlıyorlardı...

Ama neye başladıklarını tam olarak bilmiyordu. Ama bunun önemli olduğunu biliyordu. Daha önceki her şeyden daha önemliydi.

Gelgelelim vücudu ona ihanet ediyordu.

Uşağı onu, "Çok çalışıyorsunuz Düküm!" diye haşladı. "Meclis-teki serseriler bir süre siz olmadan idare etsinler."

Zaten iş yükünü azalttığım sadece o biliyordu. Fowle'a gülüm-sedi, paltosunu verdi, Düşes'in nerede olduğunu sordu.

Uşak, "Kütüphanede, Düküm," dedi. "Satranç tahtasının başında, sizi bekliyor sanırım."

Kütüphaneye girdi ve onu bekleyen kişinin zevkine varmak için bir an durdu. Jemma insanı afallatacak denli güzeldi. Mumların yay-dığı ışığın içinde oturuyor, satranç tahtasını inceliyordu. Saçını kar-maşık bir topuz halinde toplamış ama pudralamamıştı. Saçı güneş ışığının parlak rengi olan altın sarısı rengindeydi. Çiçekli bürümcük-

ten elbisesinin yaka kısmı yukarıdan altın rengi kıvrımlarla derin bir V şeklinde göğüslerine iniyordu.

Beaumont birdenbire karısını her şeyiyle arzuladı: İnce zekâsı, güzelliği, göğüsleri, ihtişamı...

Nasıl olmuştu da bunu ilk evlendiklerinde fark edememişti? O yılları nasıl harcayabilmiş, siyasete ve metreslere dalmıştı? Zamanın ne çabuk geçtiğini fark edemez miydi? Babasının otuz dört yaşında öldüğünü aklına getiremez miydi?

O da bu aydan itibaren otuz altıydı. Zaman süratle ilerleyerek her şeyi değiştirmişti... evliliğinin ilk haftalarına dönmek için her şeyini verirdi. O zamanlar Jemma sabahları yanında yatarken ona sarılır, meclisle ilgili sorular sorarak ona fikir danışırdı.

Ama o kadar aptaldı ki meclise gitmeye can atarak yataktan fırlar, doğru dürüst tanımadığı karısıyla oturmazdı. Salı ve cuma günleri öğle saatlerinde metresi gelirdi. Bu onun rutininin bir parçasıydı: Meclisten kurtulup hemen ofisinde Sarah ile meşgul olurdu. Sarah Cobbett, Beaumont'u seviyordu, Beaumont da onu bir bakıma severdi. Şimdi onun mutlu olduğunu umuyordu.

Jemma onları dairesindeki masanın üzerinde beraber yakalayıncaya Beaumont, Sarah'ı emekliye ayırmıştı.

Suçluluk hissi o zamandan bu yana yakasını bırakmamış, hatta azalmak yerine giderek şiddetlenmişti.

Jemma ise onu affetmişe benziyordu. Bilinmez.

Jemma başını kaldırıp ona bakınca Beaumont'un kalbi duracak gibi oldu.

Hayat ona Avrupa'nın en zeki kadını vermişti. Beaumont bundan kesinlikle emindi. Ama zekâ bakımından tek özelliği, haftada iki gün onları buluşturan randevularına, altı yıllık ilişkilerinde bir kere

dahi geç kalmamak olan, sevecen bir kadınla çiftleşmek için onu elinin tersiyle kenara itmişti.

Beaumont artık Sarah'ın yüzünü bile hatırlayamıyordu ki bu yüzden suçluluk duygusu artıyordu.

Jemma, “Şuna bak!” diye seslendi.

Beaumont yanma gidip ahtaya baktı ama pek bir şey görecekti halde değildi.

“Bu Giuoco’ya atfedilen bir karşı gambit. Sanırım ben bunu geliştirdim. Bak...” Taşları öyle hızlı hareket ettirdi ki Beaumont âdeta takip edemedi ama elbette, takip etmişti. Beyinleri dikkate değer ölçüde birbirine benziyordu.

Oturdu.

Jemma, “Korkunç bir gün müydü?” diye sordu.

Beaumont müthiş bir duygu yoğunluğu yaşıyordu. Jemma’nın gözleri gece mavisiydi. Ve Beaumont onu istiyordu. Hayatı istiyordu. Burada kalmak istiyordu, bu dünyada, Jemma’yla beraber. Eğer zamanları olursa, yapacakları çocukları görmek istiyordu.

Jemma şaşırarak, “Elijah!” dedi. Yerinden kalkıp onun dizine oturdu. Beaumont yüzünü onun omzuna çevirdi. Gül kokuyordu.

Ağlamadı tabii. O hiç ağlamazdı. Babası öldüğünde bile ağlamamıştı, kendi ölümünde de ağlamayacaktı.

Ama kolunu karısına dolayarak, onu kendine çekti. Yıllar vardı ki Jemma ona bu kadar yakın olmamıştı.

Bu güzel bir histi.

On İkinci Bölüm

S

Revels House

19 Şubat 1784

Honeydew çalışma odasının kapısını açtığı an Simeon yine bir sorun olduğunu anladı. Tüy kalemını masaya koydu.

Cosway Dükü'nün döndüğü ve aile borçlarını ödemeye başladığı haberi hızla yayılmıştı. İngiltere'nin yarısı hizmetçiler kapısının önünde sıraya girmiş, genellikle annesiyle babasının ödemeyi reddettikleri faturalarla ilgili olarak, beş dakikalık bir sürede kendi durumlarını anlatmak için yalvarıyorlardı. Bazı borçlar yirmi yıllıktı.

“Evet?”

Honeydew, “Bir misafirimiz var,” diye bildirdi.

Simeon kızgın bir alacaklıya karşı kendini hazırladı.

“Düküm, Sayın Cosway Düşesi.”

“Ah...” Az kaldı ağzından bir küfür kaçıracaktı. Bitkindi, toz içindeydi ve odasının kapısı kapalı olduğu halde tuvaletin kokusunu duyuyordu. İhtimal ki Isidore bu çürümüş düklük sarayı müsveddesini gördüğü zaman, hemen yarın evlilik iptali talep edecekti. Tabii, bu iyi olurdu.

Honeydew giderek daha sıcak davranmaya başlamış, hatta giysi ve tavırlarıyla ilgili olarak Simeon'a talimatlar vermeyi bırakmıştı. Ama bu sefer kendini tutamadı. "İsterseniz..."

Simeon ona öyle baktı ki Honeydew derhal sustu. İhtimal ki Isidore onu peruk ve kravat takmış, boğazına kadar iliklenmiş bir yelek giymiş halde görmeyi bekliyordu. Hatta, Revels House'u parfüm kokan, şık bir ev olarak kabul ediyordu.

Simeon ceketini aşağı çekti, kollarını düzeltti, mürekkep lekesini gördü ama aldırmadı. Beyaz manşetleri ve kravatı, kendine yeni bir eş bulmak için Londra'ya giderken düşünürdü.

Honeydew oldukça endişeli bir şekilde, "Düşes Ekselansları Sarı Salondalar," dedi.

"Sarı mı? O hangisi?"

"Perdeler eskiden sarıydı."

"Ah," dedi Simeon. "Ekşimiş Süt Salonu."

Uşağın yüzünde âdeta bir tebessüm belirdi. "Bu taraftan, Düküm."

Isidore saman rengi bir kanepeye, sırtı ona dönük halde oturmuştu. Simeon, bu saman rengi bir zamanlar limon sarısıydı, diye düşündü. Isidore bir saman yığınının üzerine yerleştirilmiş parlak bir mücevher gibi görünüyordu. Karısının saç parlak siyahtı; dudakları kıpkırmızı kirazlardı. Her delikanlının hayali, mendil kadar bir giysiyle dans eden egzotik bir prenses gibiydi.

Önüne bakıp sessizce inledi.

Karısıyla tanışana kadar bedenini mükemmelen terbiye edebiliyordu. Karısının yanma giderken uzun ceketinin önünü alt düğmeden başlayarak ilikledi.

"Isidore," demeden önce, rengi solmuş halının üzerinde ona bağırmadan sesini duyurabileceği yere kadar ilerledi. Evlerinde boş alandan bol şey yoktu.

Isidore ayağa fırlayarak yüzünü döndü. Önü iliklenmiş bir ye-
leğin üzerine dar bir ceket giymiş, başına da arı kovanı şapka tak-
mıştı. Ceket erik rengiydi; aynı renkteki eldivenleri çıkarılıp kane-
penin üzerine yanına konulmuştu.

“Dük,” diyerek, reverans yaptı.

Simeon ona doğru yürüdü ama eğilmedi. Ellerini tutup ona gül-
lümsedi. Onu kollarına alıp dudaklarıdan öpüvermemek için ken-
dini güçlkle tuttu. Karısı olmayan karısını öpemezdi. “Ne güzel bir
sürpriz.”

Isidore gülümsediğinde dudakları mükemmel bir Eros yayı
oluşturuyordu. “Londra’ya gelmeni beklemeyebileceğimi söylemiş-
tim. Umarım rahatsızlık vermiyorumdur,” dedi tatlı bir edayla. El-
lerini çekip oturdu.

O da kanepeye, onun karşısına oturdu. Kanepe ağırlığı altında
yıkılacakmış gibi gıcırdadı. “Seni burada ağırlamaktan utanç duyuy-
yorum. Ev sefil bir halde. Bu oda, mesela...”

Isidore etrafına bakınarak, “Temiz görünüyor,” dedi.

Temizdi. Honeydew’ün pisliğe tahammülü yoktu ama Simeon,
uşağın evdeki birkaç hizmetçiyi canları çıkana kadar çalıştırdığını
düşünüyordu. Bu kaba zeminden de en kısa zamanda kurtulabilirdi.
“Annem bir süre önce faturaları ödemeyi kesmiş. Evdeki hizmetçi-
lerin çoğunu da kovmuş.”

Isidore’un yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve Simeon onun ne dü-
şündüğünü biliyordu. Tuvalet kokusu, pis bir talip gibi odanın içinde
süzülmeye başlamıştı.

“Tuvaletleri temizletmemiş, arduvazları tamir ettirmemiş, evi
boyatmamış, mobilyayı kaplatmamış, hizmetçilerin parasını ödeme-
miş, kulübelerin çatılarını yeniletmemiş...”

Isidore birdenbire elini yukarı kaldırıp ağzıyla burnunu kapadı. “Ah, Tanrım!”

Simeon başını salladı. “İşte seni bu yüzden Revels House’a davet etmedim. Yağmur yağdığında, rüzgâr şiddetli estiğinde...”

Isidore elini indirdi, gülümsüyordu ki bu Simeon’ı çok rahatlattı. “Seni ilk gördüğümde yorgun bir halin vardı,” dedi. “Ama şimdi daha da yorgun görünüyorsun.”

“Bir sürü evrak işi var. Ödenmemiş faturalar, avukatların mektupları...” Omuz silkti. “Pek uyuyamadım.”

“Benim büyük bir mülküm var ve sen benim kocamsın Cosway. Bu mülk senindir. Yani çoktan senin olması gerekirdi ama sen gelip de ilgilenmediğin için ben ilgilendim.”

Şimdi Simeon’m yüreği iyice ferahlamıştı. “Aslını sorarsan, benim artık epeyce param da var. Tuhaftır düklüğün de parası çoktur. Paraya ihtiyacım yok, yine de sana çok teşekkür ederim.”

“O zaman neden...”

Başını salladı. “Doğru. Uzun zamandır annemi anlamakta güçlük çekiyorum. Burada kaldığın sırada onu sen anlayabildin mi?”

Isidore eldivenlerini aldı ve parmaklarını tek tek düzeltti. “Malesef ben çok genç ve toydum. Annen çok hassas bir kadın.”

Simeon’a göre bu gerçeğin nazık bir ifadesiydi: Çünkü annesi tam bir deliydi. “Eskiden böyle değildi,” dedi. “Sanıyorum babamın ölümünün şoku her şeyi tepetaklak etti.”

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Sen bir şey yapamazsın ama teklifine çok teşekkür ederim.”

“Olmaz öyle şey,” dedi ayağa kalkarak. “Her şeyi kendi başına yapamazsın, Simeon.” Etrafına baktı. “Annenle evi yeniden dekore etmeyi konuştun mu?”

Simeon ayağa kalkarken Isidore'un, ismini ne kadar doğal bir şekilde söylediğini düşündü. Nihayet. "Annem daha benim buradaki varlığıma alışamadı. Hırsız olarak gördüğü alacaklıların faturalarını ödememi kabul edemiyor. Ama bu kadar zaman geçtikten sonra faturaların hileli olup olmadıklarını anlamamın imkânı yok, ben de mecburen hepsini ödüyorum."

Isidore başını salladı. "O zaman benim en büyük meselem tuvalete yakın olmayan bir yatak odası bulmak."

Elbette, ana dairede kalmayı düşünmüyordu. Kalmayacaktı tabii. Evliliği feshetmek istediğini kendisi söylemişti. Niye böyle bir aptallık yapmıştı?

Isidore, "Uşağa sorayım, değil mi?" diyerek döndü. Sırtı dimdik ve inanılmaz derecede incedi. Hele yuvarlakları... yürürken eteğinin kabarışı Simeon'da ellerini sırtından kalçalarına kaydırma arzusu uyandırdı. Sessizce inleyerek Isidore'a kapıyı açtı ve Isidore hızlı bir şekilde dışarı çıktı.

Honeydew, Düşes'in uzakta bir yatak odası istemesini nasıl karşılayacaktı? Gayet anlayışla karşıladı.

"Büyük Düşes'in kendi tuvaleti var tabii," diyordu Isidore'a. "Nemli havalarda kokuya nasıl tahammül ettiğine gelince..."

Isidore gayet mantıklı bir cevap vererek, "Alışmıştır herhalde," dedi.

Simeon meditasyon yaparken ve vücudunu kontrol etmeyi ilk öğrendiği zamanlarda erkeksi bir nezaketi korumak kolaydı. Afrika'ya gidip de koşmayı keşfettiği zaman açlık gibi bedensel isteklerini kontrol etmeyi öğrenmişti.

Ama İngiltere özenle kurduğu bütün engelleri yıkmakla tehdit ediyordu. Soğukkanlı, erkeksi görünüşü sarsılıyordu. Sorumluluklarını yerine getirmediği için babasına kızıyordu. Annesine sinirliyordu. En kötüsü de karısına duyduğu şehvete yenik düşüyordu.

Valamksepa'nın, hiçbir erkeğin duygularının ve kesinlikle bedeninin buyruğuna girmesine gerek olmadığını söyleyen sesi beyinde çınladı. Bu hatıra uzaklarda çakıl taşlarının üzerinden akan suyun şırıltısı gibi gelmişti.

Isidore elini onun koluna koyduğunda dokunuşu kasıklarında alev alev bir yanmaya yol açtı. "Simeon, Godfrey okulda mı? Onu en son bebekken görmüştüm. Artık uzun paçalı pantolon giyiyordur."

Simeon buruk bir şekilde tebessüm etti. "On üç yaşında, boyu bana yaklaştı. Bu akşam görürsün."

Isidore şaşırdı. "On üç mü?"

"Ona hoca bulmam gerek. Annem Eton Koleji'nin çok pahalı olduğunu düşünmüş ama doğru düzgün bir hoca da tutmamış. Neyse ki Godfrey çok akıllı ve babamın kütüphanesinden hayli seçici bir şekilde kitaplar okumuş."

"Beaumont uygun bir genç hoca bulabilir. Godfrey kendi kendine mi çalışmış?"

Yine utanç hissi. Burada olup kardeşinin düzgün bir eğitim ve öğretim görmesini temin etmesi gerekirdi. Ama Simeon utancını belli etmemeye çalıştı. Zayıflığı göstermek zayıflıktır. "Akranlarına çabucak yetişecektir."

Isidore ona meraklı bir şekilde baktı ama dönüp Honeydew'le konuştu. "Ben hafif seyahat etmem," dedi. "Arkadan valiz valiz giyim geliyor."

Honeydew –koku bakımından– en makbul odayı göstermek için onu üst kata çıkarırken Simeon da çalışma odasına döndü.

İstedığı en son şey Isidore ile aynı odada olmak ve bir yatak görmektir.

On Üçüncü Bölüm

S

Revels House

29 Şubat 1784

Isidore daha önce hiç böyle bir koşul üzere oda seçmemişti: Honeydew’le beraber bütün odalara tek tek girip kokladılar. Ama pis koku yayılmıştı. Sadık bir köpek gibi odadan odaya onları takip ediyordu.

Isidore yakınlarda bir han bulup bulamayacağını düşünmeye başlamıştı ki Honeydew birdenbire, “Büyük Düşes Evi olabilir, Düşesim. Düşünür müydünüz? Maalesef açılıp havalandırılmadı ama güzel bir evdir.”

“Honeydew, içinde klozet olmayan her yere razıyım.”

Honeydew, “Bu evdeki klozetler çok güzel olabilirdi,” dedi, “ama sayın Dükün babası, müteveffa Dük’ü boruların düzenli olarak bakımı görmesi gerektiğine ikna edemedim.”

Isidore, “Ne zaman temizlenecekler?” diye sordu.

Honeydew’ün yüzünde ızdıraba benzer bir ifade vardı. “Sanıyorum Dük uygun bir yardım bulmakta zorlandı ama bir iki güne adamlar geliyor. Bu haftaya kadar o kadar kötü değildi... Nemli hava.” Ellerini ovuşturuyordu.

“Anladığım kadarıyla sizin yapabileceğiniz pek bir şey yokmuş.” Aşağı inip bir yan kapıdan dışarı çıktılar ve Isidore ne kadar dile getirmediyse de soğuk da olsa açık havaya çıkmak rahatlatmıştı. Honeydew’ün de derin bir nefes aldığını gördü. “İnsan alışıyor sanırım?” diye sordu.

Honeydew, “Bazıları alışıyor,” dedi. Onun alışmadığı belliydi.

Çakıllı bir yolu takip ederek evin çevresinden dolaştılar. Önlerinde harabe bir bahçe uzanıyordu.

Isidore ağzı açık kalarak Honeydew’e döndü ama onun cevabı hazırды. “İki gün önce Dük Ekselansları evin kalan son bahçivanına süratle yardımcı elemanlar bulması talimatı verdi. Bahçeleri yeniden düzenleyecekler.”

Büyük Düşes Evi aslında bir ev değildi; daha çok bir kulübeydi. Ama pencerelerine tırmanan gül ağacıyla güzel bir kulübeydi. Bir bebek evine benziyordu.

Isidore, “Çiçekler ne renk olacak?” diye sordu.

Uşak, “Açık pembe,” diye cevap verdi. “Pek çok var. Asma iyi budanmıyor ama yine de birçok gül veriyor. Arka tarafta leylaklar var ama tabii, nisan ayma kadar açmayacaklar.”

Kocaman bir halka anahtarlık çıkardı ve nihayet kilidin anahtarını buldu. “Dük Ekselansları’nın büyükannesinden sonra burada kimse yaşamadı,” dedi başını arkaya çevirerek. “Eskiden burayı havalandırıp kıyı köşe temizlerdik ama son yıllarda...”

Elbette, yeterince yardımcısı yoktu.

Küçük bir girişten sonra güneş ışığı şaşırtıcı derecede büyük bir oturma odasına düşüyordu. Mobilyalar yumuşaktı ve Hollanda kumaşlarıyla kaplanmıştı. Bir düklük zarafetine özenilmemişti, tam aksi söz konusuydu. Duvarlar karaağaçla kaplanmış, krem rengine boyanmış, hercai menekşe desenleriyle süslenmişti. Yer döşemesi

kireç taşmıydı fakat solmuş olmasına rağmen hoş bir hah ortamı kucaklıyordu. En güzeli de ev toz kokuyor ama en ufak bir tuvalet kokusu duyulmuyordu.

Isidore, “Ne kadar güzel!” diye haykırdı.

Honeydew, “Vefat eden Dük’ün annesi resmiyeti sevmezdi,” diyerek perdeleri açtı. “Püf! Şu tozu bakın. Derhal bütün hizmetçileri buraya getireceğim Düşesim ve burayı en kısa zamanda temizleyip havalandıracağız.”

Isidore içinde büyük bir karyola, bir de üzerinde yıpranmış, deri ciltli kitaplar istifli masa olan küçük sevimli bir yatak odası keşfetti.

Honeydew, “Dükün büyükannesi çok okurdu,” dedi. “Kendi hayatı da masal gibiydi.”

Isidore bulduğu “Nil Masalları” adlı küçük bir kitaptan başını kaldırdı. Kitap dağılmış haldeydi ama Isidore bunun eskilikten mi, yoksa çok okunmaktan mı olduğunu anlayamadı. “Romantik miydi?”

Honeydew, “Evet, Dük Ekselansları’na sorun, size anlatsın,” derken panjurları ileri doğru itti. “İşte, şimdi bana eve kadar eşlik etme nezaketini gösterirseniz, biz burayı sizin için hazırlarız.”

Isidore başını salladı. Akşam yemeği için eve tekrar girmesi gerektiğini biliyordu. Ama henüz buna hazır değildi. Eline bir kitap alıp sallanan koltuğa oturdu. “Ben de tıpkı kocamın büyükannesi gibiyim,” dedi. “Çok okurum. Burada çok mutlu olacağım. Hizmetçiler geldiğinde çıkar biraz yürürüm.”

“Sizin kendi hizmetçiniz arkadan gelen arabalarda mı yolculuk ediyor?”

“Evet, Lucille’in araba seyahatinde midesi bulanıyor, o yüzden o daha yavaş arabayla beni takip ediyor. Eğer mümkünse banyo yapmak isterim. Yolculukta toz içinde kaldım.”

“Hizmetçiler işlerini bitirir bitirmez sıcak bir banyo hazırlatırım. Rahat olduğunuzdan tamamen eminseniz...” Isidore’u orada bırakmaktan rahatsız oluyor, oyalanıyordu.

Ama Isidore kitabını açmıştı bile. “Benim burada rahatım yerinde Honeydew. Gerçekten. Lütfen saygıdeğer Düşes’e, hizmetçim gelmediği için yanma çıkamamaktan dolayı büyük üzüntü duyduğumu söyler misin?”

Birdenbire aklına bir düşünce geldi. “Biliyor musun, yolculuk beni çok yordu.” Gülümsedi. Uşak, Düşes’in pespembe yüzünden sağlık fışkırdığını düşünse de belli etmemeye çalıştı. “Bu akşam yemeği burada yiyeyim.”

Honeydew eğilip selam verdi.

“Eğer Dük de işlerine ara verip yemeği benimle yerse memnun olurum,” diye ekledi. “Tabii, gayriresmî bir yemek olacak. Kravat takmasına gerek yok.”

Honeydew’ün yüzü uşaklara has ciddiyetini korusa da gözleri gülümsüyordu. “Olur, Düşesim. Kendilerine bildiririm.” Tekrar selam verdi. “Dük Ekselansları’nın kıyafetiyle ilgili fedakârlığınızın çok büyük bir minnet duygusu uyandıracığını da ekleyebilir miyim?”

On Dördüncü Bölüm

S

Revels House

29 Şubat 1784

Honeydew, “Düşes Ekselansları, Büyük Düşes Evi’ndeler,” diye Dük’e bildirdi. “Hizmetçiler temizlik yapıyorlar, ev gayet konforlu. Şöminede bir ateş yaktık. Duvarlar nemli, ateş çabucak bu nemi kurutacaktır.”

Dük yazdığı mektuptan başım kaldırdı ve elini saçlarının arasından geçirdi. “Gerçekten mi? Koku yüzünden mi? Ben kokuya alışmaya başladığımı düşünüyorum, Honeydew.”

“Hayır, Düküm. Hava sabahkinden daha kuru, bu yüzden koku daha az duyuluyor. Ama bu gece yine yağacakmış, bahçıvan Bay Summerall öyle söyledi.”

“O zaman Düşes’in burada kalmaması iyi olacak,” dedi. Yorgun görünüyordu.

Honeydew, “Düşes akşam yemeğini sizinle Büyük Düşes Ev’inde yemek istiyor,” dedi. Tahminine göre Düşes, klozetler temizlenene kadar büyük eve gelmeyecekti. Bay Kinnaird, Londra’dan klozetleri temizleyecek adamlar bulmuş –ve Dük’ün gönderdiği parayı onlara

vermiş– olsa da Honeydew onların bir iki günden önce gelemeyeceklerini tahmin ediyordu.

Ayrıca Honeydew, bütün gün geceyarısına kadar çalışan ve herkese dürüstçe parasını ödeyen genç Dük’e karşı sevecen hisler duymaya başladığını keşfediyordu. Çevrede herkes bundan bahsediyordu. Bir yıl önce nakit para olmadan bir olgun kavun bulamazken, şimdi her yerden teklifler yağıyordu.

Dük, “Büyük Dük’e müthiş hizmette bulunduğunu iddia eden şu Bay Purfew,” dedi. “Bunun kim olabileceğini biliyor musun, Honeydew?”

Honeydew dudaklarını büzdü. “İsim hiç tamdık gelmedi. Bir Pursloe vardı...”

Dük sağ yanında açık duran kocaman bir muhasebe defterine döndü. “On yıl önce babamın satın aldığı on adet peruk için dün Pursloe’ye bir ödeme yaptım, peruklar eski moda olduğu için ödeme yapmayı reddetmişler.”

Honeydew sessiz kalmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Ama Dük hafifçe gülümsedi. “Sanıyorum babam başında bu eski moda peruklardan biriyle gömülmüş.”

“Galiba cenaze peruğunu yapan Bay Westby isimli bir Londra perukçusundan o tarihlere ait bir mektup var efendim. Dük Ekse-lansları en çok onu severdi.”

Dükün tebessümü kayboldu ve iç geçirerek defterine baktı. “Wetsby’nin mektubuna rastlamadım Honeydew. Ama bir ara biraz kestireyim dedim, kanepenin bacağına yaslanmış gizli bir mektup destesi buldum. Vaktin olduğunda bir uşaklara o kanepeyi attırır mısın? Artık tamir edilemez.”

Honeydew kadife, aslan ayaklı kanepenin, eksik olan bacak tarafında yere doğru sarktığını gördü. Ayrıca kanepenin içindeki sa-

manlar yere saçılmıştı, besbelli iç kısım da dağılıyordu. Honeydew birdenbire utandı. “Affedersiniz... Babanız olsa...”

Dük elini havaya kaldırdı. “Gerek yok,” dedi usanmış bir şekilde. “Gerçekten. Her mektupta babamın inatçılığını daha iyi anlıyorum ve senin tahammülüne de ayrıca hayran oldum. Kinnaird’e ücretlerinizi iki katma çıkarma talimatı verdim; bunu müşkülât ödemesi olarak görün.”

Honeydew kendini şöyle diletti. “Teşekkür ederim, Dük Ekselansları.” Gözünün önünde emekliliğe ve küçük bir kulübeye dair güzel hayaller canlandı. Sonra meseleye döndü. Dük ile Düşes’in evli olup da karı koca gibi olmamaları ona tuhaf geliyordu. Hele de ayrı odalarda yatmaları çok garipti.

Eski tarzda bir yakınlık yaratmak lazımdı.

“Düşes Ekselansları akşam yemeğinin Büyük Düşes Evi’nde servis edilmesini istedi,” dedi. “Ben sizin için bir mazeret bulurum.”

Dük başını salladı. Ama sonra, Honeydew çıkarken, başını masasından kaldırarak, “Godfrey de bizimle yesin,” dedi.

Godfrey mi? Yeni kavuşmuş karı kocanın samimi yemeğinde on üç yaşında bir çocuğun işi ne? Honeydew bu durumu uygun bulmuyordu.

Godfrey’in meşgul olduğundan emin, “Küçük bey müsait mi diye sorarım,” dedi.

Odanın diğer tarafından bir ses, “Gelirim tabii,” diye konuştu.

“Lord Godfrey!”

Oğlanın kahverengi lüleleri yine solmuş bir kanepenin diğer ucundan görünüyordu. “Ben henüz Düşes’le tanışmadım.”

Dük, kardeşine gülümseyerek, “Sen hâlâ orada mısın?” dedi. “Bir saat sonra seni zorla koşuya çıkaracağım Godfrey.”

Honeydew mağlup bir edayla eğilip selam verdikten sonra odadan çıktı.

On Beşinci Bölüm

S

Büyük Düşes Evi

29 Şubat 1784

Isidore kulübesini büyük bir itina ile hazırladı. Küçük bir hizmetçi ordusu kulübeyi baştan aşağı temizledi. Sonra Isidore bunlardan becerikli olan iki tanesini birkaç parça eşya getirmeleri için Revels House'a gönderdi.

Akşam olmadan kutu gibi evi biraz daha konforlu hale getirmişti. Mumlar odanın her yerinde parlıyordu. Büyük Düşes'in sevdiği minderler koltukların yerine kapitone koltuklar yerleştirildi. Isidore'un bahçeden topladığı kardelenler vazodaydı, (iki kişilik geniş) bir yatağa kar gibi beyaz çarşaf serilmiş, yastıklar yığılmıştı.

Kulübe küçük olmasına küçüktü ama allanıp pullanmıştı, (çok pahalı bir *parfüm* sayesinde) Fransız leylağı kokuyordu. İnsanın rahatı için her şey mevcuttu.

Ve son derece baştan çıkarıcıydı.

Hizmetkârlar küçük bir yemek masası getirdiler ve Isidore bir iki yeri denedikten sonra masanın odanın köşesine yerleştirilmesine karar verdi. Orada Simeon'la gizemli, loş bir samimiyet içinde yemeklerini yiyeceklerdi.

S

Simeon deli değildi. Ayrıca Isidore onun yatakta da iyi olduğu fikrindeydi. Garip kılıklıydı. Ama erkeksi görünüyordu. Ashnda onun gıysısız olması Isidore'a korkunun tam tersi bir his veriyordu.

Küvetten çıkıp Lucille'in bıraktığı havluyu aldı. Tek yapması gereken onunla cilveleşip onu gevşetmekti. Sonra o narin bir İngiliz gülü, Simeon da vahşi bir korsan olacak ve bütün sorunlar çözülecekti.

S

On Altıncı Bölüm

S

Gore House, Kensington

Beaumont Dükü'nün Londra Konutu

29 Şubat 1784

“**B**u akşam ne yapmak istersin?” Jemma masada oturan kocasma bakıyordu. “Leydi Feddrington’ın, Prusya prensi Ferdinand von Brunswick şerefine vereceği akşam yemeğine davetliyiz; ya da Leydi Cholmondelay’in verdiği bir özel resital var; tabii, bir de geçen hafta tartıştığımız *Size Nasıl Geliyorsa* oyunu var, bütün kadın rollerini erkekler oynuyor.”

Elijah peçetesini masaya koyup ayağa kalktı, uzun masanın yanında yürüyerek Jemma’nın yanına gitti. Jemma meraklı bir ifadeyle kocasına bakıyordu. Elijah nedense yemekten önce görüldüğünden daha iyi görünüyordu: O kadar bitkin görünmek için yaşı çok gençti.

“Genç erkeklerin sahnede caka satmalarını seyredecek havada değilim,” derken, Jemma’yı kolundan tutarak ayağa kaldırdı, “ama diğer iki davetten birine seve seve seninle gelirim.”

Jemma ona şaşkın şaşkın baktı. Çalıştığını söyleyerek gelmek istemeyeceğini düşünmüştü. O daima evrak okurdu, yemekte bile. “Yani...”

Elijah kolunu uzattı. “Artık akşamları çalışmayacağım. Emrinizdeyim, Düşes.”

“Yaa,” dedi tereddütlü.

Oturma odasına doğru yürüdüler. “O zaman akşam yemeğine gidelim,” dedi, karar vererek. “Dans etmek istiyorum.” Küçük yeşil yaprak desenleri olan, açık sarı satenden, yeni, güzel bir elbise giymişti. Eteklerine çift volan dikilmişti ve geçen yılkinden daha kısaydı.

Elijah gözlerinde bir tebessümle onu baştan aşağı süzdü.

“Evet, üzerimdeki yeni bir elbise ve yeni elbisemi göstermek istiyorum,” derken uzun süre evli olmanın güzel tarafları olduğunu düşünüyordu.

Elijah, “Eteğinin altından terliklerin çok hoş bir biçimde görünüyor,” dedi ciddi bir şekilde.

“Fark ettin!” Ayağının ucunu dışarı uzattı. Üzerinde küçük şirin gülleri olan, çok yüksek topuklu sarı terlikler giymişti.

“Sarı güller,” dedi, “senin ince bileklerin kadar güzel değiller, Jemma.”

Jemma gülümseyerek, “Tanrım,” dedi. “Sen karına iltifat eder miydin? Yelpazemle çantamı alayım...”

Fowle onları Jemma’ya uzattı.

Elijah, “Ne tatlı bir yelpaze,” dedi, yelpazeyi onun elinden alarak. “Üzerindeki resim nedir?”

“Dikkat etmedim,” dedi ve dönüp Fowle’un tuttuğu mantoyu giydi.

“Venüs ile Adonis... Hem de çok hoş bir sahne.”

Jemma geri geldi ve parmak uçlarında yükselerek Elijah’nın önüne açmış olduğu yelpazeye baktı. “Aa, evet, görüyorum, Venüs var. Tanrım.”

Elijah, “Zavallı Adonis’i çalışanların içine çekiyor,” dedi. Jemma onun tutucu ve ahlakçı bir politikacı gibi davranmadığı zamanlarda

yaptığı ciddi nükteleri çok seviyordu. “Göğüslerine baksana! Zavallı çocuk o yüzden hem korkmuş hem içi bir hoş olmuş gibi görünüyor. Çok kışkırtıcı bir sanat eseri bu.”

“Sen uygun bulmaz mıydım?” dedi. “Düzgün bir politikacı olarak?”

“Beni çalırların içine çeken bir Venüs olmadığı için bir şey diyemiyorum.” Yelpazeyi kapattı. “Nereden geldi bu Jemma? Resme bakmadan mı aldın?” Fowle, Elijah’ın omuzlarına bir pelerin attı.

Jemma, “Bu aralar hediye olarak yelpaze çok moda,” dedi. “Bu Villiers’tan geldi. Birkaç gün önce verdi.”

“Ziyaretine geldiğini bilmiyordum.”

Jemma garip bir endişeye düştü. Bu çok zordu, kocasının çocukluk arkadaşı onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. “Cosway Dükü’nün yaptığı tuhaf şeyleri anlatmaya gelmiş.”

Gözünün ucuyla, Elijah’nm yelpazeyi hışımla bir uşağa verdiğini gördü. Bu akşam yelpazesiz kalmıştı. Yelpazesiz de gidilmezdi ki. Ama arabada unuttuğunu söyleyebilirdi.

Arabaya binip köşeye oturunca birdenbire bir şeyi fark etti. Villiers geç kalmıştı, yelpaze olsun ya da olmasın. Jemma onu çalırların içine çekemezdi. Fransa’dan döndüğünde Elijah’ya o kadar kızgındı ki Villiers ile bir gönül ilişkisine girmek istemişti ama Villiers onu reddetmişti.

Şimdi Villiers fikrini değiştirmişti... Ama çok geçti.

Elijah onu birkaç hafta önce öpmüştü. Ashnda iki kere öpmüştü. Jemma bu öpücüklerin hatırasıyla kocasına daha çok bağlanmıştı.

Elijah onun ilk erkeği, biricik kocasıydı... Her şeyiydi.

Ashnda ona deli gibi âşıktı. Akşamüstleri kütüphanede oturur, onun Lordlar Kamarası’ndan dönmesini beklerdi. Gündemden haberdar olup onunla sohbet edebilmek için bütün gazeteleri gizli gizli

okurdu. Onun sözlerini okurken çok heyecanlanır; o, parlamentoda konuşma yapacağı bir günün sabahında hazırlanırken, titrerdi.

Tabii, Elijah bunu bilmezdi.

Jemma kocasına, sevdasını belli etmektense ölmeyi tercih ederdi.

Genç bir kadinken Paris'e kaçtığında, Elijah'nın gidip onu geri getirmemesi onu çok kırmıştı. Kendi kendine kocasının metresini sürekli hatırlatırdı ama öfkesi geçmişti. Belki de öfke duyacak coşkusu...

Öfke filan kalmamıştı, hatıraların solgun kutusunun bir köşesine tıklmıştı. Jemma'nın evliliğine dair bildiği, apaçık olan yegâne şey, çok güzel bir adamla evli olduğuydu; çıkık elmacık kemikleri, İngiliz zarafetiyle, uzun, güçlü vücudu ve zeki gözleriyle öyle yakışıklıydı ki Jemma onu tekrar yatağına çekmek için her şeyi yapardı.

Elbisesini giyer, rujunu sürer, ayakkabılarını ayaklarına geçirirken, hayatının en ciddi oyununu oynadığının farkındaydı. Kocasının ona gelmesi şarttı. O kocasının peşine düşemez, ona yalvaramaz ya da hiçbir şekilde kalbinde ona yer olduğunu belli edemezdi.

Onun yeri kalbinin ta ortası olsa bile.

Böyle davranırsa eline hiçbir şey geçmeyecekti.

Elijah'yı istiyordu ama evliliklerinin ilk yıllarında sahip olduğu gibi değil. İsteddiği onun garip birliktelikleri için gösterdiği yumuşak alaka da değildi. Jemma, meclisin en güçlü adamlarından birinin, Beaumont Dükü'nün, *ayaklarına kapanmasını* istiyordu.

Bundan azma razı olmayacaktı.

Bu mücadelesinde Villiers'ın de ona faydası dokunabilirdi. Villiers ile Elijah çocukluk arkadaşı olmakla beraber artık birbirlerine karşı soğuktular. Güzel. Jemma onu kullanabilirdi. Kocasının medeni kalbinde en ufak bir kıskançlık kıpırtısına yol açacaksa, Londra'da onu dansa davet eden bütün erkekleri kullanabilirdi.

Ama aslında bunu kıskançlık değil, kendisi yapabilirdi: Her zamankinden daha zeki, daha güzel, daha çekici olmak zorundaydı.

Elijah arabanın karşı köşesinde oturmuş dalgın dalgın camdan dışarı bakıyordu. Her zamanki gibi peruğu kusursuz ve mükemmeldi. Piramit gibi, parfümlü lüleler ya da kıvrır kıvrır saçların üzerine oturmuş yerinden kımlıdamaz kütleler Beaumont Dükü'ne göre değildi. Lüleleri göze çarpmayacak kadar sade, kısa kesimli bir peruk takmıştı.

Jemma peruğun altındaki saçın tokayla başa tutturulduğunu biliyordu. Bu hemen her erkek için itici hale getiren bir tarzıydı. Fakat Elijah yaptığı gibi, elmacık kenarları ve ince, kıbar, ölçülü erkeksiği ortaya çıkıyordu.

Onlar Leydi Feddrington'ın akşam yemeği davetine gidene kadar, misafir kuyruğu bitmiş ve balo salonu dolmuştu. Salona inen merdivenlerin tepesinde bir an durdular.

Elijah, "Burası biraz boğucu," diye mırıldandı. "Hele siz hanımlar bu geniş eteklerinizle böyle kalabalık alanlarda nasıl dolaşıyorsunuz?"

Jemma, kocasına gülümsedi. "Bu sezon aşırı geniş etekler yok. Bana bak mesela."

Elijah baktı. Bu bakış Jemma'ya dokunuş gibi etki etti. Ama elbette, belli etmedi. Versailles Sarayı'nda uzun yıllar geçirmişti; o yıllarda bir şey öğrendiyse, o da asla zaaf göstermemekti.

Elijah, "Eteklerin bir ambar kapısı kadar geniş görünüyor," dedi. Ama ciddi gözleri gülüyordu. Keşke daha sık gülseydi.

Jemma onun gözlerine bir erkeğe ondan hoşlandığını belli eden bir tebessümle baktı. Kocasına böyle bakmak tuhaf bir histi. "Çoğu etekten daha dar," dedi.

Elijah, "Senin *à la mode*⁸ olduğundan eminim," diyerek tekrar koluna girdi. "İnelim mi?"

Aşağı indiklerinde, ağır tempolu bir dansın ilk notaları çalınmaya başlamıştı. Elijah, "Dans etmek ister misin?" diye sordu. "İn-

8 (Fr.) Modaya uygun. (ç.n.)

sanın kocasıyla dans etmesinin büyük bir kabahat olduğunu biliyorum ama sen aldırmazsın.”

Jemma başını kaldırarak ona baktı ve gözlerinin güzelliği karşısında yutkunmak zorunda kaldı. Elini onunkinin içine koydu. “Şeref duyuyum.”

Elijah onun önünde eğildi ve çalan müzik eşliğinde, beraber dansa katıldılar. Dans onları ayırdı; Jemma bunu âdeta fiziksel bir acı olarak duydu.

Dans onları tekrar birleştirdi; Jemma saadetinin gözlerinden çok belli olmasından korkarak onun yüzüne bakmaktan kaçındı. “Bak!” diye bağırdı safça, “Leydi Piddleton, Saint Albans ile dans ediyor. Saint Albans malzeme topluyor olmalı... O söz konusu olduğunda hiç acıması yok.”

Elijah cevap vermedi. Jemma gözlerine kaçamak bir bakış attığında, o da ona bakıyordu ve gözlerinde bir anlam vardı.

Herhalde Elijah onunla konuşacaktı. Öpecekti. Diyecekti ki...

Dans sona erdi ve Elijah reverans yaptı. Saint Albans, Jemma’nın sağında, arkadaşı Lord Corbin ise solundaydı. Lord Sosney gerçekten de “Düşes!” diye bağırarak, Lord Killigrew ile beraber ona doğru geliyordu.

Jemma bir an Elijah’nın gözlerini yakaladı ama Elijah başını çevirdi.

O da başını çevirdi.

Bir satranç oyuncusu oyunu kaybedebileceğini hissettiği anı asla belli etmez. Oyunun onun aleyhine döndüğünü; siyah taşların taarruz için bir araya toplandığını. İyi oyuncular kendilerini koruma şansından sonuna kadar faydalanırlar.

Jemma da en iyilerden olduğunu kendi kendine hatırlattı.

Gülerek Lord Corbin’e dönüp eldivenli elini öptürmek için uzattı.

On Yedinci Bölüm

S

Büyük Düşes Evi

29 Şubat 1784

Masa eski gümüşlerle hafifçe parlıyordu. Honeydew, Bayan Bullock'un yemeğin enfes olacağına dair vaadini aktarmıştı. Uşak üstü kapalı bir şekilde geçmişteki bazı zorluklardan bahsetse de Isidore arkasını araştırmadı. Evle ilgili sorunları bilmemenin huzuruyla yüksek beklentilerin birleşimi ona göre izlenecek en iyi politikaydı.

En iyi ipekten şarap rengi bir elbise giymişti. Üst eteklerin neredeyse şeffaf olan kumaşı arkaya çekilip büyük ilmikler haline getirilerek, orman yeşili ipekten düğümlerle bağlanmıştı. Bu alışılmadık ve çekici bir elbiseydi... ve belki en önemlisi, beden kısmının yakası aşırı derecede derindi.

Isidore'un göğsünün büyük bir bölümü meydandaydı. Isidore göğüslere karşı biraz mesafeliydi çünkü göğüsler bazı korseleri giymeyi imkânsız hale getiriyor, bazılarını da rahatsız kılıyordu. Ama erkeklerin göğüslerin sergilenmesinden ne kadar hoşlandıklarını görmekten gelemezdi; eğer Cosway süt ineğine yaraşır genişlikte göğüslerden hoşlanan bir adamsa Isidore tam ona göre bir kadındı.

Isidore tam da bakir bir erkeğin hayaline uygun bir görünüşe sahipti. Yarısı meydanda göğüsler, kolayca çıkarılabilecekmiş gibi görünen hafif, kabarık etekler, *tamam*. Pudrasız, lüle lüle saçlar, *tamam*. Hafif ama etkili bir parfüm –Fransız ve baştan çıkarıcı değil, temiz ve masum kokan bir parfüm– bu da *tamam*.

Yıllar boyu erkekleri cezbeden şeyleri incelemiş olmak işine yarıyordu. Kocasının onun kadınıyla bir yıldırım çarpması gibi tecrübe etmesinin mümkün olduğunu düşünüyordu.

Bir şey vardı ki onu hiç aklına getirmemişti.

Kapıda iki erkek duruyordu. İki bakir erkek. Bu iki bakir erkek, Simeon üst pervaza başını çarpmamak için hafifçe eğilerek, içeri girdiğinde, yıldırım çarpmışa benzeyen küçük kardeş Godfrey idi. Godfrey birdenbire durunca, Simeon arkadan ona çarptı.

Ağzı açık kalmıştı. Yaz gecelerinde serenat yapan kurbagalar gibi garip sesler çıkarıyordu.

Isidore onlara doğru yürüyerek, “İyi akşamlar Simeon,” dedi. Bu adamda hiç akıl yok muydu? Hiç düşünmemiş miydi?..

Belli ki düşünmemişti. Simeon gözlerinde en ufak bir pişmanlık belirtisi olmadan kardeşini takdim etti. “Godfrey, dik dur. Yıllardır Düşes’i görmüyorsun ama onu tanıyacağından eminim.”

Godfrey o kadar eğildi ki Isidore onun bir daha geri gelemeyeceğinden korktu. Godfrey yüzü kızarmış, saçları havaya dikilmiş halde geri geldi.

Isidore da reverans yaptı ve maalesef bu hareketle göğüslerini Godfrey’in burnuna dayamış oldu. Godfrey morararak, ağabeyine çaresiz bir bakış fırlattı.

Isidore, “Memnun oldum,” dedi. Ona sakinleşmesini telkin eder biçimde gülümsedi.

Fakat Dük odaya giriyordu ve oda birdenbire yarı yarıya küçülmüş gibi göründü. Isidore şaşkırmaktan kendini alamadı. Simeon ne kadar da... erkeksiydi. Ne kadar iri yapılıydı.

“Ne sevimli bir odacık,” dedi, sanki Isidore orada değilmiş, fırından yeni çıkmış jöleli tart gibi titremiyormuş gibi odada dolaşıyordu.

Isidore, “Evet, sevimli,” dedikten onun omuzlarını gözetliyordu. Ne de geniş ve güzeldiler. Isidore karar vermişti: Eğer Simeon ona iyi geceler öpücüğü vermezse, mutlaka iktidarsızdır.

Ya da onu çekici bulmuyordur. Hayır. Bu seçenek kabul edilemezdi.

Simeon onun sandalyesini çekti ve Isidore zihnindeki düşünceleri sıraya koyarak oturdu. Planı boşa gitmişti. Ama bir zamanlar bütün erkekleri cezbetmekle övünürdü. Cazibe yatak odasına giden yolun yarısı demekti.

Dük neye uğradığını anlayamayacak, Godfrey ise, yetişkinliğe dair bir şey öğrenmiş olacaktı.

Isidore yüzünde, yirmisindeyken Paris’in yarısını ateşe veren gülümsemesiyle öne doğru eğildi. Tabii, erkek nüfusundan oluşan yarısını.

“Bana kendinden bahset, Simeon,” diye şakıdı. “Seni hemen hiç tanımıyorum.” Tecrübelerine göre, bir erkeğin en sevdiği şey kendinden bahsetmektir.

Simeon kalın ketenden peçetesini kucağına serdi. “Ben çok sıkıcıyım,” dedi uysalca. “Seni dinlemeyi tercih ederim. Ben Etiyopya gibi yerlerde dolaşırken sen o yıllarda neler yaptın?”

Besbelli dişli bir rakipti. Güler yüzlü, sıcak, çok sakın görünüyordu... Isidore’un dadısı olması durumunda ne denli ilgilenecekse, o kadar ilgili görünüyordu.

“Halamla birlikte Avrupa’yı gezdim,” dedi. “Mektuplarımdan hatırlıyorsundur?” Sesinde çok hafif bir ima seziliyordu.

Uşak kadehlere şarap dolduruyordu ve Isidore göz ucuyla, Godfrey’in dikkati çekecek kadar coşkulu içtiğini gördü. Bu yaştaki çocuklar şarap içer miydi? Isidore bu yaşta çocukların okullara gönderilmiş olmaları gerektiği düşünceşindeydi; resmî yemeklerde bunlar görülmezlerdi.

“Çoğu mektubunun bana ulaşmadığından şüpheleniyorum. Hatırlıyorum da bir seferinde avukatım bana gönderdiği mektupta seni temsilen yaptığı bir işten bahsediyordu.”

“Mektuplarımda özel meselelerden bahsetmiş olabileceğinden endişe etmedin mi?”

Simeon şaşırmişti. “Hiç karşı karşıya gelmediğimiz için bu ihtimali hiç aklıma getirmemiştim. Ne tür özel meseleler olabilir bunlar? Elbette, ben avukatlarıma ailemden gelen her tür mektubu benim adıma cevaplamaları talimatını verdim. Oralarda, Londra’ya talimat vermek şöyle dursun, mektubun elime ulaşması bile çok uzun zaman alabiliyordu.

“Karının nerede olduğunu hiç merak etmedin mi?”

Bir an düşündükten sonra cevap verdi: “Hayır.”

Açıksözlü bir cevap.

Godfrey hevesle, “Ben senin nerede olduğunu merak ederdim,” dedi. “Kısa bir süre de olsa bizim evimizde kaldığını hatırlıyorum.”

Isidore, “Mümkün değil,” dedi. Godfrey bacaklarının çok uzun olduğu o sıırk dönemindeydi. Burnu erkek burnu, gözleri ise çocuk gözleriydi. “Sen daha... kaç yaşındaydın? ‘73 yılıydı.”

Godfrey, “Üç yaşına yakındım,” dedi. “Bana ce-ee yaptığım hatırlanmıyor musun? Bizimle oturmaya gelmiş olabileceğini düşünmüştüm.”

Isidore ona yalan söylemek için bir sebep göremeyerek, “Öyleydi,” dedi. “Ama annene o kadar büyük rahatsızlık verdim ki halam beni yanına aldı.”

Godfrey başını salladı. “Hizmetkarlâr senin gelişinle ilgili yıllarca hikâyeler anlattılar.”

Isidore tek kaşını kaldırdı.

Cosway’in kardeşinin komik bir sırtışı vardı. “Senden başka kimse Düşes’e cadaloz dememişti.”

Isidore, “Görüyorsun ya,” dedi. “Halamın beni yanına alması ne iyi olmuş. Ben evden ayrıldığımda annenin ne kadar sevindiğini tahmin edebiliyorum.” Bir çocukla konuştuğunu hatırladı ve ona yol göstermek amacıyla, “Umarım,” dedi üstüne basarak, “benim saygısızlığımı örnek almamışsmdır.”

Godfrey ciddi bir edayla, “Annem o kadar korkunç değildir,” dedi. “Gerçekten. Para konusunda biraz korkuyor, bu da onu ki-birli gösteriyor.”

Simeon, Isidore’a, bir ağabey tavrı olarak görünen bir hareketle uzanıp kardeşinin omzuna pat pat vurdu.

Honeydew peşinde üstü kapalı yemekleri taşıyan uşaklarla içeri girdi. Yemekler, Isidore’un tıpkı baştan çıkaran bir yemek hayal ederken buyurduğu gibi bir duvar masasının üzerine yerleştirildiler. Honeydew elini sallayarak hizmetkârları gönderdi ve tam bir sükûn içinde oturan bu üçüne bizzat servis yaptı. Godfrey şarabını bitirmişti, Honeydew ona bir kadeh daha doldurduktan sonra büyük eve çekildi. Godfrey ilginç bir surette pembeleşmişti. Isidore onun içmeye alışık olmadığını düşündü.

Simeon’ın gözlerinde Isidore’a oldukça çekici gelen bir tür alaycı baygınlık vardı. Ne de olsa, erkeklere ilgi gösterdiğinde, özellikle göğüslerini sergilediğinde, çoğunun gözleri parıldardı.

Simeon, “Halanla belli bir konutunuz var mıydı?” diye sordu.

Gerçekten de onun hiçbir mektubunu okumamış ya da almamıştı.

O, “Uzun zaman Venedik’te yaşadık,” diye anlattı, “çünkü ailem bu şehirden gelmiştir. Ama halam keman çalar, bu yüzden çeşitli Avrupa başkentlerini dolaştık ve saraylarda konser verdik.”

“Halan müzisyen mi? Yani konserler veren bir müzisyenle Avrupa’yı dolaştın?” Şimdi şaşırmaşa benziyordu.

“Hiç aç kalmadık Simeon. Halamın yol kenarında üç beş peni için keman çaldığını sanmayasın diye söylüyorum.”

“Neden avukatlarıma vaziyetinizden hiç bahsetmedin? Bir düşes için uygun olmayan bir hayat, ben de asla izin vermezdim!”

Godfrey ikinci kadehi yarılamıştı ama tam kadehi ağzına götürürken durdu. Hevesle, “Panayırılar mı gezdiniz?” diye sordu. “Panayırılara bayılırım! Köye bir tane gelmiş ve annem gitmeme izin vermişti. Bay McGurdy diye müthiş bir kemancı vardı. Onunla hiç tanıştınız mı?”

Isidore çok eğlenerek, “Hayır, Bay McGurdy ile tanışmadım,” dedi. “Ah, Simeon, benim çaresiz olduğumu bilseydin, araştırmanı tamamlamadan İngiltere’ye döneceğini mi söylüyorsun?”

Simeon ona buz gibi baktı. “Annemin evine dönmek istemiyorsan sana uygun bir yer bulmaları için avukatlarıma talimat verirdim.”

Isidore alay edercesine, “Bir manastır mı, mesela?” diye sordu.

Simeon’ın gözleri bir an kadının göğüslerinde durdu. “Manastır seni kabul etmez.” Isidore bir zafer kazanmış gibi hissetti.

Godfrey, “Yol kenarında uyumak zor muydu?” diye sordu. İkinci kadehi bitirmişti ve tabağındaki parça tavuğu, koordinasyonunu kaybettiğini gösteren bir tarzda doğruyordu.

Isidore, “Hiç yol kenarında uyumadım,” dedi ve ciddi bir tavrıyla ekledi: “Tanrı’ya şükür.”

Simeon çatal bıçağını masaya koyarak, “Bu aileyi anlamıyorum!” dedi. “Isidore senin para sıkıntın yoktu ki. Ailenden hatırı sayılır bir miras aldığın gibi, istediğin zaman benim paramdan da kullanabildin. Ne diye panayırları geziyordun? Herkesin parayla bu garip ilişkisi niye?”

Godfrey baykuş gibi başını ağız büküne çevirerek, “Annem senin o kadar paran olduğunu bilmiyor,” dedi. “Paramız olmadığını sanıyor.”

Simeon nemrut bir şekilde, “Biliyor,” dedi. “Hesap defterlerini görüyor. Harcamaya kıyamıyor, o kadar.”

Godfrey kaşlarını çatı. “Yani...”

Isidore, kocasına bir bakış attı. Kardeşi, kendisine yalan söylenmiş bir çocuk gibi şaşırmişti. “Düşes Ekselansları mülkünü tıpkı kocası gibi idare etmeyi sürdürmekle ona olan saygısını gösterdi, hiç şüphesiz.”

Godfrey sevindi. “Evet, tabii. Babam lüzumsuz harcamalara asla izin vermezdi. Bunu bir şeref meselesi olarak gördü.”

Simeon, “Tüccarların alın terinin karşılığını vermemesiyle bunun ne alakası var?” dedi.

Godfrey yine şaşır. Isidore bir kere daha müdahale etmeye çalıştı. “Yıllar önce bu eve geldiğimde, babanın tutumluluğuna çok şaşırdığımı hatırlıyorum. Ama annenle samimi bir sohbetimizde, o bana babanın kendisini düklüğün muhafızı olarak gördüğünü ve mülkünü, çoğu asilzadenin yaptığı gibi har vurup harman savurmayaarak, dağılmamış şekilde çocuklarına bırakmak istediğini anlatmıştı.”

Godfrey servis masasının üzerindeki şarap şişesine uzandı ama Isidore ona tehditkâr bir bakış attı ve Godfrey’in kolu düştü. Çatalını aldı ama biraz sonra Simeon üç kadehe de şarap doldurdu.

Simeon buz gibi bir sesle, “Halanın ve senin gibi asil bir ailenin kızının, üstelik benimle evliyken, panayırlarda müzik yapacak dere-

cede alçalmanızı bana anlatırsan çok memnun olurum,” dedi. On iki yaşında, onun dönmesini beklerken kendi isteğiyle manastıra girmemiş olması kendi kabahatiydi besbelli.

Isidore, “Bazıları halamın dünyanın en iyi kemancılarından biri olduğunu söylüyor,” dedi. Tavuğunu bitirmiş olan Godfrey biraz şaşırmış görünüyordu.

“Bay McGurdy’den daha iyiydi, o halde,” diye mırıldandı. “Gerçi o aynı anda sağ ayağıyla tef de çalıyordu.”

“Halam yalnızca keman çalıyordu.”

Simeon tekrar çatalını masaya koydu. “Geçen hafta iki ayrı dünyada yaşıyorum sandım, bu durum, bu zannımı ancak kuvvetlendiriyor. Halanın çok ilgi gördüğünü ve panayırnlarda gezmediğinizi mi söylüyorsunuz?”

Isidore, “Hayır, biz panayır panayır gezmedik,” dedi. “Uzun yıllar Paskalya dönemlerinde Fransız sarayında keman çaldı; Kraliçe Marie Antoinette müziğe çok düşkündür, biliyorsunuz. Halam, Versailles bahçelerinde ona solo keman çalardı. Zaman zaman büyük labirentin içine gizlice girer, öyle çalardı. Hanımlar labirente girer, müziğin sesini takip ederek onu bulurlardı.”

Godfrey, “Bunu görmeyi çok isterdim,” dedi.

Simeon, “Ben de bir müzik aleti çalmak isterdim,” dedi. “Bir defasında bir Hint pazar yerinde ihtiyar bir adamın kemana benzer bir enstrüman çaldığını işittim. O kadar güzel çalıyordu ki ağlamaya başladım.”

“Ağlamaya mı başladın?” Godfrey’in sesi tiz bir çılgılık halinde çıkmıştı. “Herkesin içinde mi ağladın?”

Simeon kardeşine gülümsedi. “Erkeklerin ağlaması ayıp değildir.”

Isidore, bakir olması da, diye düşündü kendi kendine.

Geofrey, “Bence ayıptır,” dedi. “Hem biliyor musun ağabey, bence sofraya kravatsız oturman da biraz ayıp. Yeleğin de yok. Düşes Ekselansları...” Dili sürçtü, sonra sözlerini topladı, “Düşes Ekselansları adı üzerinde bir düşes. Ona saygı göstermiyorsun. Ya da ona saygın yok.” Biraz kafası karışmış ama inatçı görünüyordu.

Simeon meraklı bir ifadeyle Isidore’a baktı. “Bir kravatın boyutunun ya da varlığının kadına karşı saygının ölçüsü olduğu hususunda kardeşimle hemfikir misin?”

Isidore tatlı tatlı, “Başlangıç olarak, evet,” dedi. “Ondan sonra kadının düşüncelerine saygı geliyor elbette.”

Isidore, Simeon’ın zeki olduğunu teslim etmek zorundaydı. Onun neden bahsettiğini derhal anlamıştı. “Eşimin fikirlerine saygı göstermeyeceğimden değil...”

Godfrey, “O senin eşin,” diyerek araya girdi.

“Fakat acil durumlarda insan sorumluluk almalıdır.”

Isidore sesine çok hafif bir istihza katarak, “Acil durum,” dedi. “Nasıl bir acil durumdan bahsediyorsun?”

“Her çeşit.” Kadehini kaldırdı, gözleri kadehin üzerinde kara ve çok ciddi görünüyorlardı. “Tehlikenin her yönden gelebileceğini bilecek kadar güç durumda kaldım ben Isidore.”

“Mesela?”

Godfrey, “Hiç bir aslanın saldırısına uğradın mı?” diye sordu. Dili dolanıyordu. Göz kapakları ağırlaşmıştı, midesi bulanıyor gibi bir hali vardı.

Simeon, “Son zamanlarda, hayır,” diye cevap verdi.

Isidore, “Godfrey, biraz benim koltuğumda dinlenmek ister misin?” diye sordu.

Godfrey boş boş bakıyordu, nihayet Simeon, “Godfrey,” dedi. Sesi sakindi ama mutlak bir otoriter tavrı da vardı.

Godfrey sendeleyerek koltuğa yürüdü ve oturur oturmaz gözleri kapandı.

Isidore, “Verdiğin örnek bu mu?” diye sordu.

“Olabilir sanırım.”

“Dikkat gösterseydin bu durumun da önüne geçilebilirdi. Üçüncü kadeh fazlaydı.”

“Erkek gururu söz konusu. Sınıyorum Godfrey’e ilk defa bir yemekte sarhoş olabileceği kadar şarap ikram edildi. Bu gece içebildiği kadar içsin de bu ona ders olsun, daha sonra insan içine çıkınca daha dikkatli davranır.”

Isidore, “Her evlilikte bir komutan olması gerektiği fikrine katılmıyorum,” dedi.

Simeon, “Genel geçer evlilik düşüncesine göre, erkek lider olmalıdır,” dedi. “Tersinin geçerli olduğu evliliklerin yürüdüğünü pek görmedim. İki kişiden birinin lider olması gerekiyor.”

Odanın diğer tarafındaki Godfrey’in gürültülü nefes sesi işitiyordu. Isidore ilk baştan çıkarma girişimini köşede uyuyan on üç yaşında bir sarhoş olmadan yapmayı tercih ederdi.

Fakat Simeon düşün gecelerine kadar beklemeleri gerektiğini söylerken ciddiydi. Gerçekten onu bırakıp giderdi. Isidore *bir şey* denemeye mecburdu.

Isidore ona doğru eğilerek göğüslerini iyice göz önüne serdi. “Kapıda bekleyen uşağa Godfrey’in uyuduğunu söyler misin?” dedi. “Honeydew onu yatağına götürsün.”

Simeon, “Bu tabakları da kaldırsın,” dedi. Simeon, sanki Isidore ona şekerleme ikram eden uzak bir tanıdıkmiş gibi konuşuyordu. Isidore bu ses tonunu taniyordu. Adam daha bir sakın, daha bir mesafeli oluyordu. Isidore bunu daha önce de görmüştü...

Bu, onun kendini tehdit altında hissettiği anlamına geliyordu.

Güzel.

Göğüslerinin vazifelerini yaptıklarını düşünerek geriye yaslandı. “Lütfen,” dedi.

Simeon ayağa kalktı, kapıyı açıp uşakla birkaç kelime konuştu. Rengi sararmış, sendeleyen Godfrey odadan çıkarıldı.

Simeon, “Midesindekileri çöpe çıkaracak,” dedi.

Tatlı, romantik, sıcak ev onları beniden sarıp sarmalamıştı. O esnada kapı açıldı ve Honeydew elinde Porto şarabında pişmiş armut tabaklarıyla içeri girdi. Derhal kaybolup onları köpüklü şarap kadehleriyle baş başa bıraktı.

Isidore yıllardır flört ederdi. Kirpiklerini indirdi ve Simeon’a kirpiklerinin altından uykuyla bir bakış fırlattı.

O ise armudunu kesmekle meşgul olduğu için görmedi. Isidore biraz bekledi ama o bir sülünün kemiklerini ayıklıyormuşçasına işine dalmıştı. İyi. Isidore da ümitsizce şuh bir konu arayarak, kendi armuduna döndü. Aklına hiçbir şey gelmedi, bu yüzden kendini ihtimal ki dünyanın en romantik olmayan şeyini söylerken buldu: “Klozetler ne zaman tamir olacak?”

Simeon başını kaldırarak: “Honeydew’le bugün boruları tetkik ettik. Tamamen çürümüşler. İnanamazsın, ilk borular ahşaptan yapılmış. Tabii, yıllar içinde su ahşabı çürütmüş.”

Isidore, “Baban evine klozet yaptıran ilk kişi herhalde,” dedi. “Çok yenilikçi biriymiş.”

Simeon dürüstçe, “Bulduğum mektuplardan anladığımı kadarıyla klozetleri çok ucuza yaptırmış,” dedi. “Onun imalatçılara ismini kullanma müsaadesi vermesi ve onayını ifade etmesi gerekiyordu. Boruların doğru düzgün çalışmadığını söyleyerek ödemesi gereken çok az bir parayı ödemekten kaçınıncı bu fikirden vazgeçmişler sanırım. Ondan sonra borular çürümüş, kimse de tamir etmemiş.”

Isidore lokmasını bitirdi. “Bir yetişkin olarak insanın ebeveyni hakkında hüküm vermesi güç olmalı,” dedi. “Benimkiler ben çok küçükken öldükleri için ben onları insan olarak değil, yalnızca ebeveyn olarak tanıyorum.”

“Sana iyi davranırlar mıydı?”

“Ah, evet. Ebeveynim İtalya’da biliyorsun, yani aile anlayışları çoğu İngiliz ebeveyninkinden farklıydı. Dadılar vardı elbette fakat annemle babam her gün bana gelirdi. Özellikle annemle çok vakit geçirdim.”

“Öldüklerinde de buraya annemin yanına mı gönderildin?”

“Evet, sonra da halam beni yanına aldı.”

“Halan sokakta müzik yapsa bile doğrusu bu olurdu,” diyerek, çatalıyla bıçağını bıraktı.

Isidore hafifçe gülererek, “Geleceğin dükünün karısı üç kuruş için Bay McGurdy ile müzik yapıyor.”

Simeon, “Annem biraz sabit fikirlidir,” dedi. “Halan haklıymış. Az önce onu eleştirmem doğru değildi. Halanla nasıl vakit geçirdiğin kimseyi ilgilendirmez, hele uzun süreli yokluğumu göz önünde bulundurursak, benim hiç söz hakkım bulunmuyor.”

Isidore göğüs kafesinin altında bir sıcaklık duydu. Bu erotik bir sıcaklık değildi ve bir süre sonra sözde kocası en ufak bir cesaret örneği göstermeden kulübeyi terk etmeye kalktı. Ufacık bir flört sözü bile etmedi.

Tam elini kapı koluna attığında Isidore, “Dur!” dedi.

Simeon döndü.

Isidore ona doğru yürürken ne o kendine has uykulu bakışını ne dikkate değer bir tebessüm ne de eskiden erkekleri dizlerinin üstüne çöktürmek için kullandığı numaralardan birini kullandı. Sadece yanma gitti ve ona baktı. Güçlü çenesini, vahşi bir kesime sahip saçla-

rını, omuzlarının genişliğini inceledi. Bir adam, bir yetişkin gibi görünüyordu. Yetişkin bir adam.

Şimdiye kadar hep oğlan çocuklarıyla oynamış gibi, bu onu biraz tedirgin etti. Simeon'ın içindeki yoğunluk ve ateşte bir farklılık vardı.

“Bana iyi geceler öpücüğü verir misin lütfen?” dedi.

“Öpücük mü?”

“Evet. Evli insanlarda âdettir.”

Evli olmadıklarını söyleyeceğini sandı ama o böyle söylemedi. Başını eğip onu öptü.

Bir saniye içinde olup bitmişti. Isidore o bir an dolgun ve sıkı dudakları hissetti, bir de bir koku... onun kokusu... erkeksi, hafifçe baharatlı. Ve Simeon geri çekildi.

Isidore öpülmeyi beklemiyormuş gibi şaşkın şaşkın ona bakıyordu; o kadar iyi değildi.

“Kahretsin.” Sesi kısıktı ama gece de sessizdi.

“Ne?”

“Bu senin ilk öpücüğün değil miydi?”

“Aslında ilkti,” dedi. “Ama...” Sözlerini tuttu. Neden bu kadar zaman beklemiş, kendini öptürmemişti? Özel bir şey değildi.

Sonra Simeon biraz daha yaklaştı. “Tamam,” dedi aceleyle. Onun tekrar öpeceğini hissetmişti.

Bu sefer Simeon'ın kolları onu yavaşça sardı, bu sırada Isidore'un onun yüz hatlarını görecektir vakti buldu. Gözlerinin içine bakışını, vücudunun ona yaslanışını... Bu sefer dudakları birbirine değdiğinde hemen kaçmadılar.

Isidore öpüşenleri görmüştü. Bunun ağzı açık yapılan bir eylem olduğunu, kadınların dizleri tutmuyormuşçasına sevgililerine kenetlediğini biliyordu.

Bunların hepsini biliyordu, yine de...

Simeon bu sefer onu adamakıllı öpüyordu, okşar gibi değil, hükmedercesine. Onu kollarının arasına alarak, ellerini duvara dayadı, vücudunu da ona. Tadı, hissi, öpüşü, vücudu, Isidore'un vücudunda dolaşan bir alev dalgası gibiydi.

Titredi, anlaşılmaz bir **S**ey mırıldandı, bir gürültü, bir feryat. Dilleri buluşarak dansa başladı. Akli başından gitmiş gibiydi. Kollarım onun boynuna doladı. Baştan çıkarmaya, narin İngiliz gelinlerine dair bütün düşünceleri uçup gitmişti.

"Evet," diye fısıldadı ağzının içine doğru. Vücutları birbirine yaslanmıştı. Göğüsleri artık erkekleri cezbetmeye yarayan büyük kütleler gibi gelmiyordu. Alev alev yanıyor, onun ceketine sürtünen yerlerinden ürperiyorlardı. Simeon onu duvara yapıştırarak sertçe öptü. Isidore gözlerini açmak istiyordu ama arzu onu teslim almış, sesini, aklını ve planlarını bozuyordu. Tek yapabildiği Simeon'a yapışıp dilini bir onunkine dokundurarak, bir geri çekerek, adamı öpmekti.

Simeon'ın ağzından değil, göğsünden geliyor gibi görünen boğuk inlemeye cevap vererek cesaretleniyordu.

Nihayet Simeon geri çekildi.

Tekrar konuşabildiğinde, "Senin ilk öpücüğün müydü?" diye sordu.

Simeon bir an durdu. Şömine ateşinin ışığı saçlarında çağıldarken, yüzünün yarısı karanlıkta kalıyordu.

Nihayet alçak sesle, "Hayır," cevabını verdi.

"Ah." Isidore ne işitmek istediğini bilmiyordu. Öpüşmekte tecrübeli olması doğaldı. Yoksa nasıl?..

Simeon, "İkinciydi," dedi. "İlki bir ya da iki saniye öncekiydi ama eminim ikisi aynı sınıfa girmiyor."

Ardından, kapıyı içeri giren akşam esintisinin üzerine kapatarak gitti.

On Sekizinci Bölüm

S

Revels House

1 Mart 1784

Ertesi sabah Isidore uyandığında yağmur hafifçe yağıyordu. Banyo yaptı, ateşin yanma oturdu ve Lucille onun elbisesiyle uğraşırken, “Nil Hikâyeleri”ni okudu.

Ama rahat değildi. Simeon büyük evde tek başınayken o kütübesinde oturmak istemiyordu. Uysal farenin kediye beklemesi gibi, evliliklerinin sonunu konuşmak için onun gelmesini beklemek istemiyordu. Hem o henüz bilmese de, evlilikleri bitmemişti.

Birkaç dakika sonra Isidore tüylü şapkasını, yağmur damlalarını silkeleyerek, Honeydew’e veriyordu. Honeydew, “Düşesim,” diyordu. “Size biraz çay servis edebilir miyim?”

Isidore başını iki yana salladı. Yüksek tavanlı giriş holüne bakıyordu. Burası mermeri çatlak olsa, bir kapının kaplaması çizik çizik görünse de, çok kötü durumda değildi. Pelerinini bile çıkarmadan kapıya doğru yürüyerek, “Ne oldu buna?” dedi.

Honeydew, “Müteveffa Dük’ün köpeği tırmaladı,” dedi. Isidore onu artık tanıyordu ve bu alçak ses tonu dehşetli bir hoşnutsuzluğa işaret ediyordu.

İslanmış pelerinini bir uşağa vererek, “Bize büyük bir kâğıt lazım,” dedi. “Bir de tüy kalem. Yapılması gerekenlerin bir listesini çıkaracağım, girişle başlayayım.”

Duvarları incelemeye, resimlere, kaplamalara ve pervazlara bakmaya başladı.

Honeydew hayret ve minnet dolu bir sedayla, “Düşesim izin verirken, ben sekreteriniz olayım,” dedi.

Isidore, “Olur, teşekkür ederim,” dedi. Oturma odasına açılan kapının yanında küçük bir tablo keşfetmişti. Yamuk duruyordu ve çerçevesi kırıktı. Ama bir köpekle bir güvercinin işlendiği hoş bir tabloydu. “Bahsettiğin köpek bu mu?”

Bir uşağı kâğıt almaya gönderen Honeydew döndü. “Ta kendisi, Düşesim. Müteveffa Dük köpeğinin birçok portresini yaptırmıştır.”

Isidore, “Çok hoş,” dedi. “Ressamın parası ödendi mi?”

Honeydew epeyce şaşırarak, “Evet,” dedi.

Isidore başını salladı. “Dük çalışma odasında mı?”

Honeydew, “Çalışıyor. Maalesef hizmetçiler büyük yatak odasındaki bir dolabın içinde bir yığın evrak buldular,” dedi. “Aralarında ödemesi gecikmiş birtakım faturalar bulunuyormuş. “

“Ya Dük’ün annesi?”

Honeydew, “Düşes Ekselansları öğlene doğru aşağı iner,” dedi. “Sabahları dua ederek geçirir.”

Isidore, Simeon’ın annesini dua ederken gözünün önüne getirmeye çalıştı, beceremedi ve evin en büyük oturma odasına girdi.

Honeydew buraya, “Sarı Salon,” diyordu. Aslında, daha önce sarı olan döşeme kumaşları gri-krem rengine dönmüştü. Fakat odanın uyumu güzeldi. Duvarların üst kısmında kornişlerin önünde mavi ve sarı alçı levha vardı.

Isidore, “Yeni perde lazım,” dedi. “Bu kanepede çok iyi durumda, yalnızca yeniden kaplanması gerek. Bütün bunların burada makul bir zaman zarfında yapılabileceğini zannetmiyorum; eşyaları gemiyle Londra’ya mı göndersek? Beaumont Düşesi’nin Bay George Seddon’ın atölyesini kullandığını hatırlıyorum.”

Honeydew sevinçle gülümsedi. “Katılıyorum, Düşes Ekselansları.” Sesini alçalttı. “Mobilyaları beraber ödemeyi de göndermeyi öneririm. Maalesef müteveffa Dük’ün şöhreti yayılmış durumda.”

Isidore, “İki katı fiyat ödeyeceğiz,” dedi. “Mobilyanın mümkün olan en kısa zamanda kaplanmasını istiyorum.” Hatta dün geceyi ve o öpücüğü düşününce... “Bu evin on gün içinde pırıl pırıl ve oturulabilir hale gelmesini istiyorum Honeydew. Sen ne düşünüyorsun?”

Honeydew’ün gülümsemesi yüzünden silindi ve ifadesi şaşkın bir hal aldı. “Bilemiyorum.”

“Nakit paranın mucizeler yarattığını keşfettim. Bu mobilyaları taşıyacak arabamız var mı?”

Honeydew, “Evet, Düşes Ekselansları,” dedi. “Var ama...”

Isidore ona gülümsedi. “Sana güvenim tam.”

Honeydew vücudunu dikleştirip başını salladı. “Elimden geleni yapacağım.”

“Şu sarı kanepelerle şu büyük parçayı da listeye koyalım. Tanrım, bu bir arp mı?”

Honeydew başıyla onayladı.

“Bütün telleri gitmiş. İki liste yapsak iyi olacak. Mobilyanın bir kısmı dosdoğru Londra’ya gidecek, ya tamir olunacak ya da kaplanacak. Kalanlar tavan arasına kaldırılabilir, arp da onlarla birlikte götürülebilir. Ayrıca bir alçı ustasına ihtiyacımız olacak; odanın iskeleti çok hoş ama duvarların yeniden yapılması gerekiyor. Tavan-daki mavi ve sarı hatların sadece yenilenmesi lazım.”

Honeydew listesine birtakım şeyler yazdı. “Evet, Düşes Ekselansları.”

Isidore üç buçuk metre yüksekliğindeki bir aynanın önünde durarak, “Neyse ki bu ayna sağlam,” dedi. “O madalyonun içindeki portre kimin?”

Honeydew, “Dük Ekselansları’nın küçüklüğü,” dedi. “Avizenin sadece bir sıra cam incisi eksik.”

Isidore, “Onu da yaz,” dedi. “Yeni işlemeli koltuklara bayılıyorum, Honeydew, buraya da çok yakışırılar... açık sarı zemin üzerine kiraz rengi çiçekler olabilir?”

Arkasındaki kapı birdenbire açıldı ve Isidore arkasına döndü. Kapıda dul Düşes duruyordu. Zayıf ve geçkin görünüyordu ama gözlerindeki hırçın ifade yerindeydi.

Isidore derhal yere oturacak kadar eğilerek reverans yaptı. Başının saygı belirten eğik pozisyonunu uzun süre koruduktan sonra gözleri hâlâ yerde, “Düşes Ekselansları, ne büyük bir şeref,” dedi. “Sizi bu kadar erken saatte rahatsız etmek istemedim.”

Düşes, “Honeydew,” dedi. “Yapacak çok işin olduğundan eminim.”

Isidore, Honeydew’e döndü. “Biz konuşurken arabayı hazırlayabilirsin, ben de biraz sonra geleceğim.” Dul Düşes bir kanepenin üzerine yerleşti. Isidore da onun peşinden gitti.

Kayınvalidesi girizgâhlarla vakit kaybetmiyordu. Ciddi bir edayla, “Birbirimize hiç tahammül edemedik,” dedi, “fakat artık bu bir gereklilik oldu, bunun için gayret göstermeye mecburuz.”

“Sizi afiyette gördüğüme gerçekten çok sevindim, Düşes Ekselansları.”

Yaşlı kadın huysuz bir tavırla elini salladı. “Benim neslim bu türden anlamsız iltifatlardan hoşlanmaz. Benim sıhhatim senin umu-

rında değil ama oğlumun sıhhatiyle benim kadar alakadar olduğumu larz ediyorum.” Gözlerini kıstı.

“Oluyorum. Dün akşam Godfrey ile beraber yemek yedik.”

Düşes’in yüzü yumuşadı. “Godfrey iyi bir delikanlı. Büyüğüm ise...” Başını salladı. “Benim neslim lafı dolandırmaz, o yüzden sana söyleyeceğim, onun menteşeleri verenden çıkmış. Başta evlilik iptalini önleyene kadar bunu senden gizli yebileceğimi düşündüm, lakin beyin humması geçiren bir adamın karısıyla konuşmasının imkânsız olduğunu anladım. Kocam aklını oynatmış olsaydı ben bu durumu hemen anlardım, senin de anlayacağını düşünüyorum.”

Isidore boğazını temizledi. “Onun kesinlikle kendine has düşünceleri var.”

“O deli. Aklını kaçırmış. Eğer evliliği devam ettirirsen seni rezil edecek.”

Bu kadarım daha önce Isidore da düşünmüştü.

Simeon’ın annesi, “Ancak,” diye devam etti, “o bir dük. Her ne kadar bayağı bir hırsıza benzese de bu bir gerçek ve kimse bunu ondan alamaz.” Isidore’a buz gibi bir bakış fırlattı. “Sen de artık yeni bir koca bulamazsın, doğrusunu söylemek gerekirse. Bulsan da bu bir dük olmaz. İtalyan olman filan... Bir baron yakalarsan şanslı sayılırsın.”

Isidore cevap vermeye tenezzül etmedi.

“O bir dük, dolayısıyla sen de bir düşessin,” diye devam etti. “Düşeslik öyle az buz bir şey değildir. Memleketin en yüksek insanların arasına gireceksin. İnsanlar arkandan kocanın davranışları hakkında konuşabilir ama yüzüne karşı bir şey söylemezler. Arkandan söyledikleri vız gelir.”

Isidore’un ağzı açık kalmıştı.

Düşes, “Öyle yapmacık yapmacık tavırları bırak!” diye onu tersledi. “Küçük insanların arkamdan ne söylediklerini asla düşünüp de

gece uykularımı bölmedim. Sana da aynısını tavsiye ederim. Sen düşes olarak doğmadın ama biz, seni titizlikle seçtik.”

Isidore, “Siz beni babamın teklif ettiği drahomadan dolayı seçtiniz,” diye müdahale etti. İçinden öfkesinin kabardığı hissediyordu. Bir anne nasıl olurda oğlu hakkında böylesi utandırıcı sözler sarf edebilirdi? Doğru, Simeon biraz farklıydı ama...

Kayınvalide ezici bir şekilde, “Senin söz dinleyen bir kız olduğuna bizi ikna etti,” dedi.

Isidore, “Hata etmiş,” diyerek, tebessüme benzeyen bir hareketle dişlerini gösterdi.

Düşes, “Bunu seni gördüğüm an ben de anladım,” dedi. “On iki yaşındayken, bir hizmetçi kadar küstahtın. O zaman bu işin düğünden önce bozulacağını düşünmüştüm, oğlum İngiltere’ye dönmeyi reddetmeseydi bozulurdu da. Tabii, beyin humması geçiriyordu.”

Isidore, “O beyin humması geçirmedi,” dedi.

Düşes, “Eldivenlerini tak!” diye bağırdı. “Hiçbir düşes topluluk içinde eldivensiz durmaz. Görüyorum ki seni bir düşes yapmak da oğlumu kabul edilebilir bir şekle sokmak kadar zor olacak.”

Isidore, “Oğlunuzun kabul edilemeyecek bir yanı yok,” diyerek, eldivenleri kararlı bir şekilde önündeki sehpayı koydu.

Bu bir savaş işaretiydi. Şimdiye kadar yaşlı bir buldoğa benzeyen Düşes birdenbire doğruldu ve bir çoban köpeği havasına büründü. “Tahmin ediyorum Cosway’lerin gelecek nesilleri pisliğe batacak.”

Isidore kibarca gülümsedi. “Bu odayı pislikten kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, kenar mahallelerden beter kokan bu evi de, tabii.”

“Bir düşes böyle önemsiz konularla ilgilenerken kendisini alçaltmaz.”

“Eviniz fakir düşmüş bir köylünün virane kulübesine benziyor. Ev tuvalet gibi kokuyor, mobilyalar dökülüyor, hizmetçilere ise paraları ödenmemiş. Ben bir dükün kızı olmayabilirim ama babam kendisine bağlı insanlara sizin çalışanlarınıza karşı davrandığınız gibi muamele etmekten utanırdı.”

Sustu ama Düşes tartışmada henüz söz almaya hazır değildi, bu yüzden Isidore devam etti. “Babam atalarından kalan evin böyle bir bakımsızlık içinde çürümesine göz yummaktan da utanırdı.”

Düşes, “Ev bakımsız değil,” diye gürledi. “Bir iki eşya ufak tefek tamir isteyebilir ama mesele...”

Ama Isidore saymaya devam ediyordu. “Kırık camlar,” dedi. “Tığrılmış ahşabın değiştirilmesi gerekecek. Batı kanadındaki baca içeri doğru yıkılmış, gördüğüm kadarıyla. Babam bunun için *rezale* derdi, Düşes Ekselansları!”

Sessizlik.

Kayınvalidesinin yüzü kızarmış ve hafifçe şişmişti. Tıpkı bir kurbağanın viraklamadan önce şişmesi gibi. Isidore eldivenlerini sehpanın üzerinden aldı. “Odanıza çekilirseniz daha rahat edersiniz,” dedi sakın bir sesle. “Alt katın bütün eşyası birkaç saat içinde toplanıp Londra’ya tamire gönderilecek.”

Bu Düşesi konuşmaya sevk etti. “Kimin izniyle böyle bir işe kalıyorsun!” diye bağırdı.

Isidore ayağa kalktı. “Kendi salahiyetimle.” Eldivenlerini taktı, her parmağı tek tek oturttu. “Cosway Düşesi olarak.”

“Düklüğü iflas ettireceksin!”

“Ne münasebet. Cosway Düklüğü, krallığın en zenginlerinden biridir, öyle olmasa bile babamın bütün malı bana kaldı. İhtimal ki ben, Düşes Ekselansları, kraliçeden sonra bu krallığın en zengin kadınıyım. Hem oğlunuz da Afrika’dan kaplan yakutları getirdi. Londra’dan

bile görünsün diye bu evi altınla kaplatmak istersek, bunu da yapacak gücümüz var.”

“Ne günlere kaldık! Büyüklerin dişiyile tırnağıyla kazandığı serveti yeni nesil gösterişe, ıvır zıvır şeylere, altın duvarlara harcıyor.”

“Aksine, burada gençler umursamaz büyüklerin ihmalini ve hasarını tamir için gerekli birtakım harcamaları yapıyorlar.”

Düşes, “Bana umursamaz deme!” diyerek ayağa fırlarken, korsesinden çıtır çıtır sesler geldi. “Kırık camlara önem vermemişsem, senin yaptığın gibi krallığın en zengin kadını olmakla övünmüyorsam, bu evi ihmal ettiğim anlamına gelmez. Ben burayı çok seviyorum. Burası...”

Döndü, odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Isidore, “Of!” dedi. Her şeyi berbat etmişti. Eldivenlerine bakarak, “Öfkeme engel olamadım,” dedi.

Kapı tekrar açıldı ve Honeydew yanında birtakım güçlü kuvvetli adamlarla içeri girdi. “Düşes Ekselansları bize hangi mobilyaların arabaya yükleneceğini söyleme inceliğinde bulunur musunuz?”

Öğlene kadar alt kat boşalmıştı. Yemek odasında bile hiçbir şey kalmamıştı. Isidore, Honeydew’e, “Bu çizilmiş,” diyordu. “Bu kara meşeyi çok seviyorum ama bakım görmesi gerek. Ayrıca açıkçası daha zarif hatlı bir masayı tercih ederim. Georges Jacob’dan bir yemek odası takımı sipariş etmeyi düşünüyorum. Kraliçe Marie Antoinette’in Petit Trianon’una çok güzel bir takım yaptı.”

Honeydew yutkundü. “Fransa’dan mı Düşesim?”

Isidore, “Evet, tabii,” dedi. Parmaklarıyla sayarak aklında bir liste oluştuyordu. “Mobilyaları Bay Seddon’ın atölyesine gönderdim. Öğleden sonra Sinyora Angelico’dan yeni perdeleri dikmesi için uygun birini göndermesini, ayrıca Antoine-Joseph Peyre’den balo salonun-

daki kırık heykeli tamir etmesini isteyeceğim.” Sustu çünkü Honeydew şaşırmışa benziyordu. “Mösyö Peyre, Venedik’teki *palazzo*’mda⁹ bazı işler yapmıştı. Bu sıra Londra’da bulunuyor. Bize yardım edeceğinden şüphem yok.”

Honeydew, “*Palazzo* mu?” diye sordu.

Isidore gülümsedi. “Keşke y^Skın olsaydı da, oradaki eşyaları buraya getirebilseydim. Mösyö Peyre, Venedik’teki bütün duvarlarımı benim en sevdiğim tarzda çok güzel çiçeklerle süsledi.”

Honeydew zor duyulur bir sesle, “Bir haftada mı?” dedi.

“Bir haftada bitiremez, tabii.”

Çalışma odasının kapısının açıldığını işiterek döndü: çalışma odası giriş katta boşaltmadıkları tek odaydı. Simeon odadan çıktı. Saçları havalanmış, göz altları morarmıştı. “Honeydew,” dedi, Isidore’u görmemişti bile, “Verbeckt Kardeşleri hiç duydu mu?”

Honeydew kaşlarını çatı.

“Büyük bir meblağ talep ediyorlar, ne için olduğunu pek anlayamadım, avdan bahsediyorlar. Yazanın Alman olabileceğini düşündüm.”

Honeydew, “Köydeki Verby olacak,” dedi. “Ne kadar saçma! Av için mi diyor? Verby arada bir tüfek temizleyici olarak babanızın yanında ava çıkardı, o da ancak Dük yanına alacak daha iyi birisini bulamadığı zaman. Verbeckt Kardeşler!”

Simeon, Isidore’a döndü ve selam verdi. “Affedin Düşes; Burada olduğunuzu görmedim.”

Bu bir yalandı. Isidore onun kapısı açılır açılmaz anlamıştı. Listesini yaparken kapalı kapının arkasındaki varlığını bile duymuştu. Aynı odada bir araya geldikleri an da ihtiras görünmez bir ip gibi onları birbirine bağlamıştı.

Ama Isidore sadece güldü. O, ihtirassız, korkusuz hayatının yalınsamalarını korumak istiyordu. “Günaydın.”

Simeon’m gözleri üzerinde gezindi ve Isidore hayli toz içinde ve yorgun olmasına rağmen bu bakış altında hatlarını ve kadınsı güzelliğini duydu.

Önce Simeon toparlanarak “Kulağıma garip gürültüler geldi,” dedi. “Ne oluyor Honeydew?”

Honeydew, “Düşes Ekselansları bütün mobilyayı Londra’ya gönderdi,” dedi. Aptal değildi, başına geleceği biliyordu. Yavaş yavaş koridora doğru gerilerken, “İzinizle, öğle yemeğiyle ilgilenmeliyim.” Durdu. “Masa!”

Isidore teskin edici bir tavırla, “Büyük Düşes Evi’nde yiyeceğiz,” dedi. “Düşes dün geceki gibi odasında hafif bir yemek tercih edecektir şüphesiz.”

Honeydew gittikten sonra Simeon, “Masaya ne oldu?” diye sordu. “Bacağı mı çıktı?”

Isidore, “Ah, hayır,” dedi. “Honeydew’ün dediği gibi hepsini Londra’ya gönderdim. “Görmek istemez misin?”

Yemek odasına girdiler. Mobilyalar ve erimiş perdeler gidince, geniş, yankılı bir oda olmuştu. Honeydew mobilyalar gider gitmez hizmetçileri göndermişti; duvarlar bile parlıyordu.

Simeon’m bomboş oda karşısında sessizleştiğini görerek Isidore, “Ev birkaç haftaya kadar misafir ağırlanacak duruma gelecek.”

“Bütün mobilyaları attın mı?”

Sesindeki bastırılmış öfke karşısında Isidore gözlerini kısıtı. “Atmadım,” dedi. “Tamam, bazılarını attım. Ama yenilenebilecek olanların hepsini Londra’ya gönderdim.”

Simeon büyük oturma odasının kapısına yürüdü. Isidore onun neye baktığını çok iyi biliyordu: İki eski püskü Aubusson kilim ile

kırık dökük birtakım mobilya kalktıktan sonra ortaya çıkan boş, lekeli zemine.

Simeon, “Bütün mobilyamı göndermişsin,” dedi. Bir elini saçından geçirdi.

Isidore onun sırtına bakıyordu. Omuzları çok gergin görünüyordu. “Onlar benim de mobilyalarım.”

“Eğer evliliğimiz sürerse,” dedi. Sonra da süratli bir hareketle döndü. “Bu evdeki bütün mobilyaları göndermeye hakkın yok. Burada insanlar yaşıyor. Ben yaşıyorum. Önce benim iznimi alma nezaketini gösterebilirdin.”

“Senin iznini! Ne için alacakmışım senin iznini? Babanın çişini tutamayan köpeğinin tuvalet olarak bellediği halıyı mı, yoksa ortası yırtık olanı mı tutacaktın?”

“Benimle alay mı ediyorsun?”

Tabii, bu noktada korkup sinecek kadınlar vardır. Ama Isidore şimdiye kadar Simeon’ın annesi de dâhil kimseden korkmamıştı, bundan sonra da korkacak değildi. “Kesinlikle,” dedi. “Alay edilecek bir şey varsa, alay ederim.”

“Sen...” dedi adam hiddetle ve sustu.

“Evet?”

Sonra o cevap vermeyince: “Haydi durma benim adi suçumu tanımlayacak bir söz söyle! Alt tarafı bu evi oturulabilir, en azından misafir ağırlanabilir bir yer haline getirmek için mobilyayı tamire gönderdim.”

Simeon, “Annem nerede yemek yiyecek?” diye sordu.

Isidore ağzını açtı... sonra durdu. “Büyük Düşes Evi’nde?”

“Dördümüz o köşeye mi sığılıcağız?”

Isidore, “Honeydew daha büyük bir masa buluverir,” dedi.

“Evi boşaltmak gibi işlere kalkışmadan önce lütfen bana danışır mısın?” diye sordu.

Kendini yine tutmuştu. Isidore âdeta iç geçirdi. Simeon’m bu öfkeli hali ona çok büyüleyici geliyordu. Tabii, onu öfkelenlendirmek istemiyordu. “Tabii,” dedi. “Hemen. Her zaman. Sana o kadar çok soru soracağım ki benim sesimden sıkılacaksın.”

Simeon ona alaycı bir bakış fırlattı ama en azından çenesindeki gerilme gevşemişti.

Duvardaki bir deliği incelemek üzere duvara doğru yürüyerek, “Bu duvara ne olmuş olabilir?” diye sordu.

Isidore, “Baban tekmelemiş,” diyerek onun sorusunu cevapladı.

“Babam...”

“Baban bir iskambil oyunundan sonra duvara tekme atmış. Bacağı öyle kuvvetliymiş ki bir ayağı duvarda, diğeri yerde kalmış da uşaklar gelip çıkarmışlar.”

Simeon elini saçlarından geçirerek arkasına döndü. “Isidore, ben aklımı mı kaybettim? İngiliz ailelerinde bu normal bir davranış şekli midir?”

Isidore bu sözlere gülümsedi. “Ben ne bileyim? Ben İtalyan’ım unuttun mu?”

“Bütün sabah tatsız mektupları inceledim durdum. Hepsi altı ila sekiz yıl öncesine ait, hepsi para da istemiyor ama babam hiçbirine cevap vermemiş.”

Ne güzel adamdı: Yapılı ve vahşi görünüşlü. Gözleri bile güzeldi, hayal kırıklığıyla dolu olsalar bile.

Elini bir daha saçlarından geçirdi. “Ben gerçekten deli miyim Isidore?”

O hemen, “Hayır,” diye cevap verdi. “Bu sabah annenle aramda ufak bir tartışma geçti.”

“Annem sert sözler söylemiştir, onun adına özür dilerim.” Isidore’u vıındaki duvara yaslandı.

Isidore onun gözlerine bakarak, “Ben de kendimi kaybettim,” dedi. “Çok saygısızca konuştum. Tatsız sözler söyledim.”

Simeon ona yukarıdan bakarak, “İşte benim İngiltere deneyiminin özeti,” dedi.

Isidore birdenbire dizlerinde bir güçsüzlük duydu. Simeon onu opecekti. Ve öptü. Dudakları ona yabancı gelmedi. Dudaklarını yaladığında Isidore âdeta kıkırdadı ama sonra kollarını boynuna dolayarak onu kendine çekti.

Vücutları birleştiği an düşünceler uçup gitti. Simeon sert kaslardan oluşmaktayken, Isidore eriyen bir yumuşaklıktan ibaretti. İkisi de toz kokuyordu. Fakat toz ve hafif mürekkep kokusunun altından, Isidore’un burnuna onun baharlı temizlik kokusu geliyordu. Bu koku onu Simeon’a çekiyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

S

Revels House

1 Mart 1784

Öğleden sonra

Simeon deste deste geri çevrilmiş faturalara göz gezdirdikçe babasının –ve kendisinin– sebep olduğu müthiş hayal kırıklığını fark ediyordu. Bir gece önce Büyük Düşes Evi’nden dönmüş ve çalışma odasına çekilip rakamlar gözünün önünde dans etmeye başlayıncaya kadar çalışmıştı.

Ancak asıl meselesi babası değildi. Asıl meselesi Isidore idi. Evi tamir ettirebilir, faturaları ödeyebilirdi. Isidore’un yanındayken kendini kaybetmesinin ise çaresi yoktu. Onu görünce kendini avlanan bir hayvan gibi hissediyordu, sanki onun varlığını duyunca ensesindeki tüyler ürperiyordu.

Daha önceleri anlam veremediği bütün o arzu ve şehvet şiirlerini geç de olsa anlıyordu. Valamksepa beş yüzyıl önce yaşamış bir şair olan Mevlânâ’nın manzumelerini okurdu; Simeon ise şairin tasvir ettiği utançlardan arı olduğu için iftihar ederdi. Fakat şair haklıydı: Akıllı Isidore için hissettiği arzusunun karşısında gücünü kaybediyordu. Tek istediği bir yatak odasına kapanmak... ve onunla birlikte olmaktı.

Bir hayvan gibi.

Prensipli ve düşünceli bir insan gibi değil, daima kendini hissettiği türden bir insan gibi.

Ancak o artık bundan da şüphe etmeye başlamıştı.

Nihayet tüy kalemını bıraktı ve korktuğu şeyi tam olarak tespit etti: Isidore ile evlenmek e kendinden vazgeçmiş olacaktı. Duyguların şiddetli fırtınasına kapılacaktı. Evi, annesiyle karısı arasındaki çığlık çığlığa kavgalarla sarsılacaktı. Ona karşı koyamayacaktı çünkü onu aklını kaybetme derecesinde arzuluyordu.

Bir kaplan tarafından takip edildiklerinde duyduğu huzursuz telaşı şimdi de hissediyordu.

Tehlikedeydi.

Karısı da aynı derecede endişeliydi. Isidore, düşes olmak istiyordu. Kocasını ortaya çıkmadan önce öyle sanıyordu ve Simeon'ın, kendisinin dizlerinin bağlarını çözecek denli yakışıklı olduğunu keşfettikten sonra, daha çok böyle düşünüyordu.

Bununla birlikte, onunla hayat gurur kırıcı olacaktı.

Toplum içinde utanmanın her türlüüne katlanabilirdi. Kocasını isterse Londra'da peruksuz dolaşsın, ya da altını bezleyip Hyde Park'ta koşsun. Asıl sorun Simeon'ın ondan pek hoşlanmaması idi.

Isidore bunu Simeon'ın ona karşı davranış tarzından, ev için düşündüğü değişiklikleri anlatırken gözlerindeki gizli soğukluktan anlıyordu. Ona bakışından belliydi.

Onu sevmeyen bir koca. Bu beklediği şey değildi fakat bunu hiç düşünmemiş de sayılmazdı. Kadınlar onu severlerdi. Erkekler onu arzularlardı. O ise bazı insanları çok beğenir, bazılarını ise tahammül ederdi.

Isidore evde kalan birkaç sandalyeden birine oturdu. Simeon'ın gözlerindeki öfkeyi büyük ihtimalle hak etmişti. Zaten Simeon onu istemiyordu.

Ama ne yapabilirdi? Bir erkeğe kendini nasıl sevdirebilirdi? Erkekler eşlerinden ne isterlerdi? Espri yeteneği, ortaklık...

Ortaklık. Ona biraz daha yardımcı olabilirdi.

Ayağa kalktı. Simeon uşağa kurtularla ilgili sorular sorup duruyordu. Isidore'un usta olduğu bir iş olsa o da sorup soruşturmakta.

Birkaç dakika sonra, "Honeydew, köye gitmek istiyorum," diyordu. "Benim için bir banyo hazırlatırsan, üzerimi değiştireyim."

"Arabanızı ne zaman istersiniz Düşesim?"

Isidore toz içindeki etekliğine baktı. "Hazırlanmam en az iki saat sürer."

Isidore'un hazırlanması tam üç saat sürdü ama arabaya bindiğinde mükemmel biçimde giyinmiş olduğundan emindi: Bir düşüş gibi ama abartısız. Yanma Lucille ile dolgun bir kese taşıyan bir uşağı da almıştı. Sağa sola borç yapacak değildi.

Köy altı, yedi dükkândan ibaretti: Fırın, kasap, nalbant, bira-hane ve kumaştan seramik sürahiye kadar her şeyi satan bir dükkân. Bir de kilise. Bir an duraksadı, papaz da şüphesiz önemliydi ama papaza ne diyecekti ki?

Biraz sonra marketteydi. İçerisi oldukça karanlıktı çünkü tavandan sayısız şey sarkıyordu. Bir masanın üzerine kumaşlar, kurdeleler, düğmeler, mutfak gereçleri, bir de tereyağı yayığı yığılmıştı.

Lucille, "Düşesim," diye fısıldadı, "burada ne yapıyoruz?"

Tam o sırada, yanaklarında küçük mağaracıklara benzeyen oyuklar bulunan, ince yüzlü bir adam geldi. Yere kadar eğilerek reverans yaptı.

Isidore eldivenlerini çıkardı.

Adam, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

“Evet, bir şey satın almak istiyorum.”

Adamın yüzündeki ifade değişmedi. “Kurdele mi?”

Adamın sesinde çok hafif bir istihza vardı. Sanki bir düşes küçük bir çocuk gibi yalnızca kurdele istermiş gibi ya da belki bir düşesin parası sadece kurdeleye yetermiş gibi.

Isidore, gözüne ilişen en büyük ve işe yarar şeyi seçti. “Bir top yünlü kumaş,” dedi. Büyük bir şey satıcıyı Cosway Düşesi’nin borcunu ödeyen biri olduğuna ikna edecek bir şey alması gerekiyordu.

“Bir top kumaş,” dedi satıcı. “Tabii, Düşesim.”

Demek kim olduğunu biliyordu. Garip bir ses çıktı ve adamın yanakları birdenbire içeri doğru çekildi. Sonra arkasını döndü, bir top kıvılcık kahve yün kumaşı çekip çıkararak Isidore’un önüne pat diye koydu. “Bu olur mu? Metresi yedi şilin. Kaç metre istersiniz? Sadece nakit kabul ediyorum.”

Yetmez. Yanından bile geçmez. Isidore, “Daha çok istiyorum,” dedi.

“Daha çok kumaş mı?” Tekrar bir ses çıkararak yanaklarını içeri çekti. “Mavilerim, grilerim, yeşillerim ve çeşit çeşit yünlerim var. Düşes Ekselansları’nın bu sabah kaç metre kumaşa ihtiyacı var?”

Adam onu alaya alıyordu. Isidore gözlerini kıstı. Göz kamaştırıcı bir tebessümle, “Pek çok,” dedi. “Kaç metre kumaşınız varsa hepsini. Kumaşı severim.”

Satıcı, “Yün,” dedi, “yaygın olarak sevilir.” Arkasına dönerek, “Toplar!” diye haykırdı.

Isidore, uşaktan keseyi aldı. “Köyde kaç tane hane var?”

“Yirmi üç.”

“Hane başına beş metre istiyorum.”

“Nehrin aşağısında birkaç kulübe daha var.”

“O halde yirmi yedi hane için, toplamda 135 metre kumaş alacağım. Yanlış hesaplamadıysam.” Keseyi açtı.

Satıcı bir parça boğuk sesle, “Bin şilini geçer,” dedi.

Isidore neşeyle, “Bin sekiz şilin,” dedi. “Yani kırk dört sterlin.” Paraları birer birer saydı, sonra da mahsus tezgâhın üzerine bir İngiliz altını koydu. “Bu da kumaşların köydeki evlere tek tek dağıtılması için fazladan para.” Satıcı âdeta gülümsedi.

Isidore bir İngiliz altını daha koydu ve satıcının gözleri açıldı. Bir tane daha. Bir küçük altın tepeciği meydana gelmişti. Isidore mahsus paraları yıkıldı yıkılacak bir dağ şeklinde istiflemişti.

Bir tuhaf bir ses daha işitildi. Kimse çıt çıkarmıyordu; uşak bile nefesini tutmuştu.

Isidore, “Yirmi yedi tane ev var,” dedi. “Bir altın daha vereyim de kumaşların yanına iplikle iğne de ilave ediverin.”

Adam yarı boğuk bir sesle, “Evet,” dedi. “Gerçi gerek yok...”

“Ben Cosway Düşesi’yim. Aldığım malın bedelini daima öderim. Keza teslimat ücretini de tabii. Zamandan daha kıymetli bir şey yoktur, Bay...”

“Bay Mopser, Düşes Ekselansları, Harry Mopser.”

Isidore elini uzattı. “Bay Mopser, işletmenize gelmek bizim için zevkti.”

Satıcı, “Ba, ba... Düşesim,” diye geveledi.

Isidore tebessümünü saklayarak dükkândan hızla çıktı. Fırında yirmi yedi tane etli börek sipariş etti. Kilisede nihayet papaza söyleyecek bir şeye bularak, yeni bir kule yaptırma sözü verdi.

Nalbanda geldiğinde artık kendini yabancı bir memleketin sefresi gibi hissediyordu. Papaz köydeki bütün hanelere yün kumaş dağıtılmasını büyük bir coşkuyla karşılamıştı; fırıncı, Düşes’in Revels House’a müteveffa Dük’ün annesinin hatırası için haftada birkaç tane kek gönderilmesini istediğini söylemişti; Isidore beş yıllık kekin parasını peşinen ödedi.

Nalbandın alçak bir kapısı ve kükürt gibi keskin bir kokusu vardı. Lucille, “Burada satın alacak bir şey yok,” diye söylendi.

Isidore neşeyle, “O zaman biz de nalbanda bir selam verimiz,” dedi.

Nalbanda girdiğinde alçak bir tavan, kapkara kirişler ve ateşin loş parlaklığıyla karşılaştı. Daha ağzını açamadan uşak, “Cosway Düşesi,” diye ilan etti.

Bir tangırtı oldu ve ocağın S adam doğruldu. Adam ne reverans yaptı ne de hatta gülümsedi. Ellerini beline koyup Isidore’a dik dik baktı. Adamın çarpık bir burnu ve içeri gömülmüş, kömür gibi gözleri vardı. “Yeni düşes, zannederim,” dedi.

Isidore şaşırıldı.

Adam kelimeleri uzatarak, “Yeni, zengin bir düşes,” dedi. “Yanında bir uşak, aç bir köylü geçerken üzerine çamur sıçratırsa, onu korusun diye.”

Adam inanılmaz derecede kuvvetli bir insan havası taşımasına rağmen aşırı derecede kuruydu. Isidore’un arkasındaki Lucille kaçan bir fareymişçesine kısık bir ses çıkardı.

Isidore, adamın gözlerine bakarak, “Ellerinin çamurlu olmasını ister miydin?” dedi.

“Alaycılıktan korkmayan bir düşes... Ne garip.”

Uşağı öne doğru tehditkâr bir adım atarken elini uzatarak, “Hiç aldırış etmem,” dedi. “Benim tecrübeme göre, insana kimse kendi denginden daha ağır hakaret edemez.”

“Onlar birbirlerini aç çocuklardan konuşarak mı paylıyorlar o halde? Yoksa kötü tohum yüzünden heba olan ekinlerden konuşarak mı? En büyük ihtimamı göstermesi gerekenlerin elinde ihanet ve ilgisizliğe maruz kalmaktan konuşarak mı?”

Isidore’un kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Asıl mesele bu idi. Etrafına baktı, üzeri toz kaplı üç bacaklı bir tabure gördü. Hiç tereddüt

etmeden gidip oturdu ve ellerini kavuşturdu. “Lucille, John’la beraber beni arabada bekler misiniz? Ben biraz oturup biraz sohbet edeceğim. İsminiz...”

Nalbant, “Pegg,” dedi. “Silas Pegg.”

Lucille kapıya cennetin kapısına bakar gibi bakarak, “Ah, hayır, Düşesim,” diye inledi.

Isidore ona bir düşes bakışı flattı. Bir saniye sonra içeride kimse kalmamıştı.

Isidore, “Oturun,” dedi.

Adam öyle bakıyordu.

“Arzu ederseniz.”

“Ben sadece dengimle otururum.” Dişleri bembeyazdı. “Düşes.”

Isidore kendisinin daha alçak seviyede olduğu izlenimine kapıldı. “Lütfen bana çocuklardan bahsedin,” dedi. “Tarlalardan da.”

Bay Pegg dudak büktü.

Isidore, “Tabii, siz de ilgilenmesi gerekirken ihmalkâr davrananlardan değilseniz,” dedi.

Bay Pegg, “Genç Dük’ün bütün zamanı geçmiş faturaları ödediğini işittim,” dedi.

Isidore, “Hepsini,” dedi. “Düklüğün bütün borçlarını ödüyor.”

Nalbant homurdandı.

Isidore aralarında sessizlik doğmasına izin verdi.

Nalbant bir zaman sonra, “Köye bir ebe, bir de eczacı lazım,” dedi. “Nehrin üzerindeki köprü çatladı, tehlikeli bir durum oluşuyor, bu yüzden artık köye posta da gelmiyor.”

Isidore, “Ebe mi?” dedi. “Hekim var mı?”

“Pasterby, diğer köyde. Kimsenin parası yetmez ona.” Yan tarafa dönerek ateşin içinden maşayla bir nal çıkardı. Nal, nar gibi kı-

zarmıştı ve Isidore'un burnuna cehennem ocağından çıkmış gibi kokuyordu. Sonra nalbant, Isidore sanki orada değilmiş gibi nah örsünün üzerine koydu ve eline çekici alıp yukarı kaldırdı, sonra da büyük bir tangırtı sesiyle indirdi.

Isidore iki çekiç darbesinin arasında, "Okul var mı?" diye sordu. Adam yine dudak büktü. "Okul mu? Şaka yapıyor olmalısınız." Isidore bekledi.

Öteki nihayet, "Okullar düküğün buyruğundadır," dedi. Uzun maşayla nalin diğer yüzünü çevirdi.

"Hiç okul oldu mu?"

"Ben hiç görmedim."

"Ya ebe?"

Çekiç hafifçe yana kaymış olacaktı çünkü nal birdenbire fırlayarak Isidore'un yüzünün kenarından geçti ve barakanın duvarına çarptı.

Isidore arkasına dönmedi, gözlerini ayırmadan nalbanda bakmakta devam etti. Adamın biraz rengi atmıştı. Çekici dikkatli bir şekilde elinden bıraktı, bir tabure aldı ve Isidore'un karşısına oturdu.

Âdeta arkadaşça bir tavırla, "Bir adam bir düşesi öldürürse ne olur?" dedi.

Isidore gözlerinin gülümsemesine izin verdi ama ağzını kıpırdatmadı. "Asılır," diye cevap verdi.

Nalbant ellerini dizlerine koydu. "Müteveffa Dük, ben onun için çalışmayı bıraktıktan sonra, nehir üstündeki köprüyü tamir için komşu köyden bir demirci tuttu. Demirci, Dük'ten iki kat fiyat almayı ve belki masraflarını çıkarmayı düşünerek, masrafı düşürmek amacıyla demire kum kattı."

"Niçin böyle bir şey yaptı?"

"Dük'ün özel isteğini kabul etmezsen, seni bir şeyi bahane ederek tutuklatır. En azından insanlar böyle düşünüyor."

“Ama sen hapiste değilsin,” dedi. “Hayret.”

Bay Pegg, açıkça, “Dük süs köpekleri gibi bol bol havlar ama ısırmazdı,” dedi. “Ben onun için çalışmayı reddettikten sonra bu-
raya hiç girmedi fakat bundan daha kötüsü oldu. Ondan sonra...”

Bay Pegg sustu.

“Ne?”

“Ebe gitti,” dedi. “Kalamadı çünkü ona para ödeyen yoktu. Ben idare ediyorum çünkü atlara daima nal lazım, fırıncı da idare ediyor çünkü insanlar ekmek yiyorlar. Ama diğer bütün esnaf gitti. Büyük evin burada, taşrada ne kadar önemli olduğunu anlayamıyorlar. Uşaklara paralarını ödemeyi bıraktılar ya da yılda bir kere ödüyorlardı. Kimse yarım maaşla geçinemiyordu. Yerliler orada çalışamaz oldu.”

“Peki, Revels House’ta şimdi kim çalışıyor?”

“Çaresizler. Honeydew iyidir ve suçluları eve almaz.”

Isidore başını salladı. “Köprü,” dedi. “Ücretler, okul, eczane, posta yolu. Bir de ebe mi?”

Adamın gözlerinde şaşkınlık peyda oldu. “Evet.”

Isidore kötü kokulu, pis nalbanda bir daha göz gezdirdi. Duvar dibinde üzerine gri bir battaniye örtülmüş bir karyola vardı. Burası ev değildi fakat nalbant burada kalıyor gibi görünüyordu.

Isidore, “Karın bir bebek mi kaybetti?” diye sordu.

“Bu nasıl baktığınıza göre değişir. Bebeği de yanında götürdü, o yüzden ben çocuğu hiç görmedim.”

Isidore toprak zemine baktı çünkü adamın gözlerinde dayanılmaz bir acı vardı. Yine de sordu: “Yani bebek doğmadı mı?”

Başını kaldırmadı ama nalbandın erkeksi öfkeyle karışık, acıdan kalınlaşmış sesi anlatmakta devam etti. “Joan iki gün mücadele etti. Komşu köyden hekim buldum, Pasterby, zorla getirdim. Ama

geç kaldık.” Başı hâlâ yere doğru dönük olan Isidore onun ayağa kalkıp nah almak için ağır adımlarla duvara doğru yürüdüğünü işitti.

Adam nah örsün üzerine koydu ve çekiçle daha yumuşak, daha sessiz bir darbe vurdu. “Karım ebe olsa da ölebilirdi.” Bir çekiç vuruşu daha. “Ama ben komşu köye gittiğim için yalnız başına ızdırap çekerek öldü. Bu yüzden...”

Isidore, “Senin yolda olduğun biliyordun,” dedi. “Yardım etmeye çalıştığını...”

Nalbant, “Bu yüzden Dük’ün mermer tabutunun üzerine işedim,” dedi. Isidore’a döndü. “Ve bu yüzden az kaldı gelinini öldürecektim.”

Isidore başını salladı.

“Sinir krizi geçirip çılgık çılgıca dışarı kaçmadınız ama?”

Isidore, “Yeni şeyler öğreniyorum,” dedi. “Honeydew’ü gönderiyim de aile mezarını temizlesin.”

Kısa bir sessizliğin ardından adam öksürdü. Isidore o anda bir gözyaşı damlasını zapt etmeye uğraştığı için bu sesin ne anlama geldiğinin farkına varamadı. Nalbant gülüyordu.

Isidore ayağa kalktı ve eteğinin arkasının tozunu silkeledi. “Bay Pegg, bana yardım edecek biri lazım.”

Bay Pegg gülmeyi bırakıp ona baktı. “Bütün düşeslerden peşin ödeme talep ettiğimi söylersem şaşırmasınız zannederim.”

“Papaz insanların gücü yetmediği için ölülerini bir mezar taşı yaptıramadan gömdüklerini bildirdi. Ben de ona Cosway Dük’nün mezarlığa çeki düzen vereceğini, bütün mezarlara uygun birer taş yaptıracağımı söyledim.”

Bay Pegg, Isidore’a baktı. “Joan’ımm mezar taşı var.”

Isidore başını salladı. “Joan kadar şanslı olmayanlara da birer taş temin etmekte bana yardımcı olur musun?”

“Şanslı mı?” dedi. Alaycılık karşısında güldü.

Isidore, “Şanslı,” dedi. “Bazı bakımlardan şanssız, bazı bakımlardan şanslı.”

Adam, “Tanrım,” diye mırıldandı. “Filozof düşes. Köyümüzün en gerekli ihtiyacı.”

Isidore, “Hem filozof, hem varlıklı,” dedi.

Bay Pegg, Isidore’u kapıya kadar geçirdi, kapıyı iterek açtı. “Değim gibi Düşes Ekselansları. Köyümüzün en gerekli ihtiyacı.”

Yirmıncı Bölüm

S

Revels House

2 Mart 1784

Ertesi gün

Londra'dan gelen adamın, Simeon'a, Fas'ta gördüğü ağaç kurbağalarını hatırlatan patlak gözleri vardı. Eskiden bir asilzadeye ait olduğu belli şarap kırmızısı kadife bir yelek giymişti. Yeleğin ön tarafı Bay Merkin'in çarpıcı göbeğini kapatmakta zorlanıyordu.

“Dük Ekselansları,” diyerek göbeğinin izin verdiği ölçüde eğildi.

Simeon, “Bu sorunun halledilmesine yardım ettiğiniz için minnettarım,” dedi.

Bay Merkin, “Tuvalet meselesi benim işimdir,” dedi. “Bu konuyu benden iyi bilen bulamazsınız.”

Simeon: “Bu pek tuvalet sayılmaz. Babam içeri bir su pompa-lama tesisatı koydurdu...”

Bay Merkin, neşeyle, “Tuvalet işte,” dedi. “İyi çalışmıyor diye tuvalet olmadığı anlamına gelmez. Güzel kokuyu alıyorum, uşağınız bana tuvaletin yerini gösterebilir de bir değerlendirme yapayım.”

Simeon ayağa kalktı. “Size ben refakat edeceğim. Konunun çözümünü merak ediyorum.”

Bay Merkin odadan çıkarken burnundan derin bir soluk alarak, “Size hemen söylerim,” dedi. “Böyle vakalarla sık karşılaşıyorum. Akması gerekirken akmıyor. Pislik yapabiliirdiniz ama pislik yapmadınız.”

Simeon, “Ah,” dedi.

Bay Merkin, “Boru döşemek gerek,” dedi.

Simeon, “Pislik derken neyi kastettiğinizi anlamadım?” dedi.

Giriş katın tuvalet kapısına gelmişlerdi. Honeydew yüzünde tiz bir ızdırap ifadesiyle bir uşağı kapıyı örtmek için duvara çakılmış keçe örtüyü kaldırmakla görevlendirdi.

Bay Merkin, “Burası bütün giderin toplandığı yer olacak,” dedi. “Diğer bütün tuvaletlerin gideri buradaki çukura bağlanıyor. Adamlar içeri girecekler. Baştan sona temizlememiz gerekiyor; siz de anlamışsınızdır.”

Simeon, “Ben de temizleyeceğinizi ummuştum,” dedi.

Bay Merkin, “Bunu ön kapıdan çıkarmamız gerekecek,” dedi. “Bunun düşüncesiyle bile kalp çarpıntılarını geçirenler var ama bunun başka yolu yok. Borular tıkanmış; bütün boruları iyice temizlememiz, sonra çıkarıp yeni borular döşememiz lazım. Bunlar parçalanmış.”

“Belki de sadece...”

Uşak yeşil örtünün son köşesini de indirip de kapıyı açınca Simeon birdenbire geriye doğru sıçradı. Londra sisi kadar kesif ve iğrenç koku onları karşılamıştı. Âdeta ağırlığı ve kütlesi olan bir şeydi. Hatta canlı.

Bay Melkin kokuyu almamış gibi içeri girdi.

Honeydew inançlı bir kahraman edasıyla, “Dük Ekselansları sizin girmenize lüzum yok,” dedi. “Ben Bay Merkin’in yanında durur bir şeye ihtiyacı olursa ben temin ederim.”

Rengi atan Simeon, “Burada bir şey ölmüş olmasın?” diye sordu. “Bir keresinde vebanın kırıp geçirdiği bir köye gitmiştim, oradaki koku da şaşırtıcı derecede buna benziyordu.”

Merkin geriye doğru, “Olabilir,” diye seslendi. “Her canlı gibi sıçanlara da hava lazım. Buraya bir şey düşerse, boğulur gider. Bu oturağın...” bir tahta çatırtısı işitildi “... kaldırıyorum ki, içeriyi iyice görebileyim.” Bay Merkin bir saniye sonra dışarı çıktı. “Burası fena olmuş.”

Simeon, “Deligi nasıl temizleyeceksiniz?” diye sordu.

“Ah, adamlarım temizleyecekler. Bir asansör kuracağız, çıkanları da el arabalarıyla dışarı taşıyacağız. Adamınız en iyisini istediğinizi söyledi, ben de yanımda Ölü Bekçileri’ni getirdim.”

Honeydew vahşi bir hayvanın üzerine kapı kapatan biri edasıyla tuvaletin kapısını kapatırken, Simeon geriye çekildi. “Kim bu Ölü Bekçileri?”

Merkin, “Ölü Bekçileri,” diye tekrar etti. “Londra’nın en iyileri. Tabii, onlara iki kat ücret ödüyorsunuz çünkü paranızın karşılığını veriyorlar. Her zaman söylerim, cimrilik edip de daha sonra daha çok paradan olmaya gerek yok. Bu gençler defalarca aşağı inip aşağısı pırl pırl olana kadar temizleyecekler. Tabii, düzenli olarak bakımını yaptırmanız gerekecek Dük Ekselansları. Bu ihmalkârlığı devam ettirmemelisiniz. Üç ayda bir beni çağırıp borulara baktırtmalısınız; günde iki kere su dökmelisiniz. Uşağınızla beraber bir program yaparız.”

Simeon, Honeydew’den işittiği pırl pırlı sesini, onun gönülsüzlüğünün bir işareti olarak yorumladı. “Ölü Bekçileri mi?” dedi ısrarla.

Bay Merkin, “Bekçilerin ölüleri toplayan kesimi,” diye cevap verdi. “Nehirde yüzenleri, tabii. Ama evde ölüp de kimsenin bulmadığı insanlar oluyor. Cinayetler var, tabii. Ölü Bekçileri sıradan işlere bakmazlar. Ama gerçekten pis bir iş mi var? Bunlar biçilmiş kaftan.”

Adamın neşesi Simeon’ın biraz başını döndürmüştü.

Merkin, “Ben böyle şeyler için daima onları kullanırım,” dedi. “Birahanede beni bekliyorlar, Dük Ekselansları, izin verirseniz, işe koyulalım.”

Simeon, “Tabii,” dedi.

“Oraya önce bir boru koyacağım. Gazı çıkartmam gerek, yoksa adamlarım bayılırlar. Havas... K... Sonra da uşağınızla beraber pisliği en zahmetsiz şekilde dışarı çıkarmanın yolunu konuşacağız. Sayın Düküm, sizden de evden çıkmanızı rica edeceğim.”

“Evden çıkmak? Çıkamam, ben...”

Bay Merkin, “Çıkınız,” dedi. “Şimdilik kokuyu mideniz kaldırıyor ama bu daha bir şey değil. Yarın evi terk ediniz ve ertesi güne kadar gelmeyiniz, Dük Ekselansları. Bütün hizmetçilerle ev ahalisi de dâhil. Uşak benimle kalsın ki gümüşlere göz kulak olsun.”

Simeon’m kulağına Honeydew’ün tarafından bir homurtu geldi.

“Evin bütün kapı ve pencerelerini açıp gazı dışarı çıkaracağız. Bu bir gün bir gece, belki iki gün sürer. Sonra boruları döşeyeceğim ama o ayrı mesele.”

Simeon, “Sizde deliğe girecek misiniz?” diye sordu. Süslü püslü Bay Merkin’in çukura girdiğini hayal edemiyordu.

Merkin sabırsızca, “Hayır, hayır,” dedi. “Ölü Bekçileri’ni bunun için getirdim. Normal bir işte köprü altından iki çocuk getiririm. Şimdi gitmem gerekiyor, Düküm. Sabaha kadar evi boşaltırsanız minnettar olurum. Siz de takdir edersiniz ki Bekçiler’e şehirde her an ihtiyaç olabilir, o yüzden bir an önce başlamalıyım.”

Durup yeleğini çekerek göbeğini kapattı. “Size bir şey daha söylemeliyim Düküm. Ölü Bekçileri benim hizmetçilerim değil, o yüzden onlara kefil olamam.”

Simeon, “Onlar hakkında seni endişeye düşüren nedir?” diye sordu.

“Endişem hırsızlıkla ilgilidir. Kendi köprü altı çocuklarımı bilirim de.”

“Köprü altı çocukları kim?”

Merkin sabırsızca, “Thames’in çamurları içinde büyüyen çocuklardan bahsediyorum,” dedi. “Aralarından en iyilerini seçtim, bunlar çalmazlar. Ama Ölü Bekçileri yağmacıdır. Şehirde kimsenin gitmeyeceği yerlere giderler. Kimsenin yapamayacağı işleri yaparlar. Kendilerini kanuna tabi görmezler, anlıyor musunuz?”

Honeydew homurdandı.

“Onlara ihtiyacınız var, Düküm çünkü o pisliği onlardan başkasına temizletmem. Onlar tek seçenek.”

“Para versek...”

“İstedığınız kadar verin. Hem benim çocuklardan birini indirsem, zavalcılık ölür, sonra her şeyin üstüne bir de bununla uğraşmak zorunda kalırım. Bilmiyorum belki aşağıda zaten bir tane vardır. Koku çok fena, söylememe gerek yok.” Süratle arkasına dönüp Honeydew’e baktı. “Son birkaç yılda evden kaybolan oldu mu? Haber vermeden kaçan bir hizmetçi filan?”

Honeydew şöyle doğruldu. “Katiyen.”

“İyi. Aşağısı gaz dolu, anlıyor musunuz? Hava yok. Şimdi bu Ölü Bekçileri’nin ciğerleri çeliktendir. Ben bunları iş başında gördüm, bunlar kimsenin gidemediği yerlere giderler, nefeslerini bir insanın tutabileceğinden daha uzun süre tutarak Thames’in dibine dalarlar örneğin.”

Simeon özür diler gibi, “Honeydew,” dedi, “bu çukuru temizletmeliyiz, evdekileri rahatsız etme pahasına.”

Merkin başparmaklarını yeleğinin ceplerine takarak ve hafifçe öne, arkaya sallanarak devam etti: “Bir ay, iki ay beklemiş bir cesedin bulunduğu bir eve girerler. Cesedin üzerinde ne kadar para varsa alırlar, bunu da kendi payları olarak görürler. Nehirden çıkardıkları

cesede de aynı muamele. Evden bir iki süs eşyası yürütülürse de, kim bilecek? Adamın akrabası yok ki. Olsaydı adamcağız çürümeden bulurlardı.”

Simeon, “Şüphesiz,” dedi.

Honeydew, “Her şeyi ardiveye kaldıracam,” dedi. “Ayrıca, koruyacağım.”

Merkin, “Tamam,” dedi. “Ahlı soyguncu değiller.”

Honeydew, “Sadece hırsız,” dedi.

“Gözlerinin önündeki tek tük ufak tefek şeyleri alabilirler ama dediğim gibi Dük Ekselansları, kimsenin yapamadığı işleri de yaparlar.” Döndü. “Şimdi izninle işlerimi halletmeliyim. Bay Honeydew bana tepede boruların çıktığı yeri gösterdi. Ölü Bekçileri işlerini yaparlarken biz de boruları oradan çekeceğiz, en azından elimizde kalana kadar.” Sonra da çıkıp gitti.

“Ben evde kalacağım Honeydew. Gümüşleri çalışma odama koyabilirsin. Babamın evrakını toparlıyor olacağım.”

Honeydew teskin edercesine, “Büyük Düşes Evi’nde güzel bir masa var,” dedi. “Bütün evrakınızı derhal oraya aktarırım. Dük Ekselansları izninle ben işe koyulayım. O ahlaksızları gümüşlere yaklaştırmak istemiyorum. Gümüşleri evden çıkarmak gerek. Gümüşleri ve korunabilecek diğer her şeyi.”

Simeon çalışma odasına dönüp oturdu. Masasının üzerinde Bay Kinnaird’den karmaşık bir mektup açık halde duruyordu. St James Meydanı’ndaki evin durumuyla ilgili ayrıntılı açıklamasına dönmeye çalıştı. Çatıdan tavan arasına su sızıyordu, sıçanlar mutfakta yuva yapmıştı...

Tuvaletin kokusu âdeta tenine sinmişti. Kolunu kokladı ama ona öyle geliyordu. Ya da...

Ayağa kalktı. İki saat önce banyo yapmıştı ama şimdi bir banyonun daha zamanı gelmişti.

Yirmi Birinci Bölüm

S

Revels House

1 Mart 1784

Akşama doğru Isidore eve girdiğinde elleri kolları süs eşyaları ve biblolarla dolu olduğu halde sağa sola seğırtten hizmetkârlarla karşılaştı. Nihayet trafiği idare eden Honeydew'ü buldu. “Ne oluyor?”

Honeydew, “Tuvalet temizlenecek,” dedi. “Londra’dan adam getirttik, evi boşaltmamızı istediler. Büyük Düşes evden ayrılmayı reddediyor.”

“Ah.”

“Godfrey Bey bir iki gece kalmak üzere papazın yanına gitti. Papaz, Latince öğretmenidir, Godfrey Bey’in de okula başlamadan önce bilgilerini tazelemeye ihtiyacı var.”

Isidore, “Düşes’le konuşayım mı?” diye sordu ama sonra, bir uşaktan izin istemenin tuhaflığını fark etti. Fakat Honeydew sıradan bir uşak değildi.

O gözünü bile kırpmadan, “Pek tavsiye etmem,” dedi. “Eğer Düşes Ekselansları odasından çıkmamaya karar vermişse katiyen çıkmayacaktır. Cüretimi mazur görünüz.”

Isidore, “Haklı olduğundan eminim,” dedi. “Kocamı nerede bulabilirim, Honeydew? Onunla dünkü köy ziyaretimi konuşmak istiyorum.” Isidore *kocam* kelimesini kullanmaktan çok hoşlanıyordu. Bu onun belirsiz durumunu hafifletiyordu, gerçi bir kelimeyi kullanmakla bunu yapabildiğini kendisi de bilmiyordu.

“Odasında, Düşes Ekselansları.”

“Ah.” Durdu.

Honeydew, “Evrakını gözden geçiriyor,” dedi. “İsterseniz yanına girebilirsiniz Düşesim, rahatsız etmezsiniz. İzinizi rica edeceğim.” Bir hizmetkâr içi gümüş şamdanlarla dolu bir fıçıyla yanlarından geçti. “Güvenlik nedeniyle her şeyi kaldırıyoruz. Başlarında durmalım...” Acele bir reverans yapıp gitti.

Isidore üst kata çıktı, ana yatak odasının kapısına geldi ve kapıyı iterek açtı. Simeon evraki üzerinde çalışmıyordu.

Sırtı ona dönüktü ve çıplaktı.

Güzel bir sırt; sağlam, kaslı ve yüzü gibi bronz. Isidore kapıda kalakaldı. Simeon solunda duran küçük bir masanın üzerinden bir kalıp sabun aldı. Sağ elini uzatıp sol kolunun üzerinde gezdirirken su, kaslarının oyuklarını takip ederek teninden aşağı kayıyordu. Münferit sabun köpükleri minimini öpücükler gibi teninden aşağı kayıyordu.

Odada baharatlı ve tatlı bir koku vardı. Isidore onun teninde hiç parfüm kokusu almamıştı. Gerçi şimdiye kadar onun tenini koklamış da değildi.

Simeon başını öne doğru eğdi ve parmaklarını ıslak, temiz saçlarının arasından geçirdi. Elleriyle küvetin kenarına tutunarak ayağa kalkarken Isidore nefesini tuttu.

Simeon’m vücudu onun vücuduna benzemiyordu. Kendi vücudu İtalyan annesinin armağanı olan kıvrımlarla dolu idi. Korse-sini sıkma derecesine göre beli inceliyor, kalçalarıyla göğüsleri ka-

barıyordu. Hem de öyle İngiliz tarzında kibarca, ince bir surette değil, dolgun Latin bonkörlüğüyle.

Simeon'm vücudunun ise dolgun bir yanı yoktu. Her yanı, kalçaları bile sıırım gibi kaslarla doluydu. Ayağa kalkınca son köpükler derarından ve bacaklarından aşağı kaydı. Isidore'un parmakları seğiriyor, hayalinden, sırtının, havluya uzanırken esneyen kaslarını okşadığını geçiriyordu. Simeon öne doğru eğildi... Bu kaslı bacakları koşu yarışında kazanmış olabilir miydi? Isidore bacakları dolgun görünümü diye pantolonlarının içine destek koyan erkekler olduğunu işitimişti. Simeon'da bir liman işçisinin kasları vardı.

O şimdi tek bacağı küvetten çıkarmıştı, diğer bacağı kuru-lıyordu. Isidore sessizce geri geri gitmeye başladı.

Simeon başını arkaya çevirmeden, "Gitme," dedi.

Kapının sesini duymuş ve uşak geldiğini düşünmüş olacaktı. Isidore geri geri dışarı çıkıp kapıyı kapatmaya başladı.

"Isidore."

Isidore'un ağzı açık kaldı.

Simeon her zamanki düşünceli kontrolüyle hareket ederek havluyu beline sardı ve yüzünü döndü. Isidore ağzını şap kapativerdi.

Heyecanını sesine aksettirmemeye çalışarak, "Banyonı böldüğüm için özür dilerim," dedi. "Annenin evden çıkmak istememesini konuşmak istiyordum." Yutkundu. Simeon'm göğsünde bir kıl yunağı yoktu. Isidore her bir kasın şeklini ve ebadını, insan bedeninin tasarımını görebiliyordu.

"Benim geldiğimi nasıl anladın?" Gözlerine bakmaya gayret ediliyordu. Tabii, onun gözleri son derece sakın ve anlaşılmazdı.

"Kokundan."

Isidore boğazım temizledi. “Senin sabununun son derece ilginç bir kokusu var.” Ne aptalca bir şey söylemişti. Kelimeler havada süzülür. Şu an Simeon’ı baştan çıkarmak için mükemmel bir fırsattı.

“Kakule,” dedi o.

“Doğu’da bir yerden almışsındır bu sabunu?” Isidore’a aptalca konuşuyormuş gibi geliyordu.

“Hindistan’dan. Kakule yemeklere de konulan bir baharattır.”

“İlginç,” dedi.

Beyaz havlu Simeon’ın belinde biraz aşağıda duruyordu. Isidore düşünmeden harekete doğru baktı, sonra çabucak gözlerini adamın yüzüne çevirdi. Simeon ise sanki oturma odasındaymışlar da Isidore’a bir fincan çay alır mı, diye sormuş gibi sevimli bir merakla ona bakıyordu.

Isidore onu baştan çıkaramazdı. Bunu nasıl yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu ve Londra’dayken ona kolay görünen şey hiç de kolay değildi. Adam yatak odasında yarı çıplak vaziyetteyken onun içeri girmesinden zerre kadar etkilenmişse benzemiyordu.

Ayrıca...

Çok iriydi. Omuzlarından ayaklarına kadar her şeyi çok iriydi.

Isidore resmiyete sığınarak reverans yaptı. “Banyonuzu böldüğüm için affımı diliyorum,” diyerek geriye doğru bir adım attı ve dönmüş çıktı. Kapaıyı öyle hızlı çekti ki çarpma sesi koridorda yankılandı.

Odada, Simeon kenetlenmiş dişlerini açtı ve içinden bir küfür savurarak olmaz olası havluyu fırlattı. Isidore ön taraftaki kabarıklığı fark etmemiş olsa da onun kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu kesinlikle anlamıştı. Çölde ona kılıç savuran bir alay kabile adamına rastlamış gibi telaş içinde kaçmıştı.

Simeon önündeki silaha baktı ve bir koltuğa çöktü. Ne büyük utanç. Patlayacak korkusuyla kendisine dokunmaktan çekiniyordu.

O gelmeden küvetin içinde onu düşünüyordu: Dağınık, siyah ipek teller gibi parlayan saçlarını düşünüyordu. O ipek tellerden doku-
nacak giysiye bir erkek yüzünü gömebilir, yanağını, vücudunun di-
ğer uzuvlarını sürtebilirdi.

Kanı kızışmaya başlamıştı ki kapıda hafif bir tıkırtı işitti ve aklını
başına toplamaya fırsat kalmadan kapı açıldı ve gelen o idi. Simeon
hemen anladı tabii. Evde başka kim çiçekler içinde bir şiir gibi, ya-
samin kokardı? Evdeki ağır tuvalet kokusuna rağmen Isidore yakı-
nına geldiğinde anlıyordu çünkü onun kokusunu duyuyordu.

Ama Isidore'un asıl kokusu yasemin değildi. Onun kokusu bu
taze, temiz çiçek kokusunun altında, Simeon'a bütün parfümlerden
çok etki eden, ona yüzünü saçlarına gömme, tenini öpme, baştan
ayağa yalama isteğiyle yakıp kavuran bir şeydi.

Simeon bu duygularından utanıyordu.

Isidore bir meşale gibiydi, onu tanıdığı diğer bütün kadınlardan
daha çok yakıyordu. Simeon bu evliliği kabul edebilirdi... Ondan sonra
daha kıymetli eşeğini çalınmaktan korumak için kendini parlayan bir
kabile üyesi gibi bütün hayatını onun etrafında dönerek geçirirdi.

Başka seçeneği var mıydı?

*Bir erkeğin daima seçenekleri vardır. Kendine seçeneğin olma-
dığını söylersen yalan söylemiş olursun... Hem de en kötü biçimde:
çünkü kendi kendine seçeneği olmadığını söyleyen bir adam yan-
lır. Seçenekte karar kılmış demektir.* Valamksepa'nın sesi kulakla-
rında nefretle yankılanıyordu. Simeon da bu gerçeğin farkındaydı,
belli, şanslıydı. Avukatının tavsiyesine uyarak evlilik sözleşme-
ni feshedebilir ve İngiliz yasalarını lanetleyebilirdi. Bugüne bugün
o bir düktü. Ülkede kraldan sonra en yüksek unvanlı insan olarak
para ve gücünü bir kulüp gibi idare edebilir ve diğer adamların ya-
pamadığını yapabilirdi.

Ama böyle yapmak doğru olur muydu? Ahlaka sığar mıydı? Isidore düşesliğini kaybedecekti. Ama onun kendini Leydi Del'Fino olarak tanıttığını işittiğini üzümlere hatırladı. Sonra Isidore...

Dişlerini sıkıştırdığını fark ederek kendini topladı. Isidore sadece ismen ona aitti. İsmen.

S

Yirmi İkinci Bölüm

S

Mansfield Place, Bir Numara

Lord Brody'nin Londra Konutu

· Mart 1784

Lord Brody'nin gelinlik çağma gelmiş kızı –kıvr kıvr saçlı, sivileli, itici bir mahluk– şerefine verdiği davette Jemma oda oda dolaşırken kocasını aradığını belli etmemeye çalışıyordu.

Madam Bertière onu durdurdu. “Düşes Ekselansları, gelin bakın Paris'ten kim geldi. Tabii, siz ikiniz birbirinizi çok iyi tanıyorsunuz.”

Jemma'nın canı sıkıldı. Söz konusu kişi, Paris'in en sevilmeyen insanlarından biri olan Markiz Perthuis idi. Jemma ile Markiz, Fransız sarayında birbirlerinin en büyük rakipleri sayılırlardı, gerçi Jemma hangi konuda rekabet ettiklerini tam olarak anlamamıştı. Fakat birbirlerine karşı nefretleri Madam Bertière gibi insanların dedikodu ihtiyacını büyük ölçüde tatmin ediyordu.

Markiz her zamanki gibi, Londra Kulesi kadar yer kaplayan bir elbise giymişti. Jemma taşı gediğine koymak için, Markiz'in peruk kütesini yavaşça, doldurulmuş dört kuşun her birinde durarak, aşağıdan yukarı süzdü. Tabii, siyah ve beyaz renkte minimini kuşlar çok sevimliydiler. Markiz sadece siyah ve beyaz giyerdi.

Jemma derin bir reverans yaptı. “Elbette, Markiz’i tanıyorum,” derken, tebessümü kayıtsızlık ile kayda alma arasında mükemmel bir noktayı yakalamıştı.

Markiz makyajdan anlayan ve bunu mükemmel bir beceriyle kullanan, neredeyse ifadesiz bir yüze sahip bir kadındı. Aslında siyahla beyaza olan düşkünlüğü bütün dikkati yüzünden çok, kostümlerine çekmeseydi, alımlıydı. Jemma’ya göre bu özentisi onun yaşını yirmi yediden fazla gösteriyordu.

“Ah, güzel Düşes Beaumont! Siz İngiltere’ye döndüğünüz zaman Fransız sarayının kadınları nasıl sevindi. Bildiğiniz gibi,” dedi Madam Bertiére’ye dönerek, “Düşes centilmenler için müthiş bir rekabet vesilesidir.”

Jemma, *iyi bir tokat attı*, diye düşündü. *Beni bir yandan överken, diğer yandan aldatmaya yönelik davranışlarımı da ima etmeyi becerdi.* Yelpazesini açarak onun üzerinden gülümsedi. “Ne kadar güzel bir kostüm giymişsiniz. Madam. Keşke bende de sizin gibi modaya aykırı giyinecek cesaret olsaydı. Kalçalarım sizinkiler kadar geniş olsaydı çok hantal görünürdüm ama siz zarafetinizden hiçbir şey kaybetmiyorsunuz.”

Markiz kasılmayacak kadar sofistikeydi; o, Jemma’ya tatlı, muzip bir tebessüm fırlattı. “Ben de elbisenizin üzerindeki şu nefis küçük çiçeklere bayıldım Düşes. Eteğinizi niçin bu kadar küçük tuttuğunuzu kesinlikle anlıyorum... Bir kadının böyle geniş kalçaları olunca büyük etekler onu kum saatine benzetir. Ya da saman balyasına. Giyimdeki becerinize o kadar hayranım ki!”

Jemma, “Bize uzun bir ziyarette bulunmaya niyetiniz var mı?” diye sordu.

Markiz iç geçirerek: “Ah, insan can sıkıntısından seyahate çıkar. Biliyor musunuz, sizin eğlenceleriniz olmadığında Paris aşırı tutucu bir yer.”

Bir tokat daha. Gerçi o kadar etkili değil. Markiz'in eski sivridilliliği kalmamıştı, sanki söz düellolarına karşı ilgisini kaybetmişti ki bu düellolar onun Versailles'daki en büyük eğlencesiydi.

Jemma onun boyalı yüzüne dikkatlice bakınca Markiz'in yanaklarının epey çöktüğünü fark etti.

Jemma, Versailles'da asla yapamayacağı bir harekette bulunarak Markiz'in elini tutuverdi. Elinin bir hareketiyle Madam Bertière'i gönderdi. "Markiz'le beraber bir iki tur dolaşıp herkesi kendimize hayran bırakacağız. Markiz'in güzelliğinin benimkini gölgede bırakacağımı düşünürsek, bu benim nazıkçe bir davranışım olarak görülebilir."

Eskiden olsa Markiz ona katıldığını belirten bir tarzda gülerdi. Şimdi ise hiçbir şey söylemedi. Bu âdeta sinir bozucu bir şeydi.

İkisi çenelerini eğmek suretiyle tanıdıklara selam vererek kalabalığın içinde gezindiler. Jemma, Markiz'i hanımlar odasına doğru götürüyordu. İçeride çene çalmakta olan üç tane genç kız akıllıca davranarak dışarı çıktılar. Jemma odada hazır bekleyen hizmetçiye döndü. "Ben pek fena oldum. Lütfen kapının önünde bekle de kimse içeri girmesin."

Hizmetçi çabucak kapıya çıkıverdi.

Markiz muazzam eteğinin ağırlığı onu aşağı çekiyormuş gibi koltuğa çöküverdi. O şimdi Jemma'nın iki yıl önce tanıdığı kadından daha yaşlıydı. Bu kadın eskiden küstahlığı ve kahkahasıyla Fransız sarayında çekinilen bir şahsiyetti, saray adamlarını mücevherli pabucunun topuğu altında ezer, bir alaycı bakışla bir kadına –iyi ya da kötü– bir şöhret kazandırırdı.

Hiçbir zaman iyi huylu bir insan olmamıştı. Fakat aynı zamanda çok güçlüydü.

Jemma onun karşısına oturarak, "Söyleyin Madam la Markiz, iyi misiniz? Sanki kendinizde değilsiniz."

Markiz her zaman yaptığı gibi cevaben güldü. Fakat gülüşü yarım kaldı ve çıkan ses daha çok, şiddetli bir hıçkırık gibiydi. Jemma bekledi.

Markiz, “Kocamı gördünüz mü?” diye sordu. Sesi boğuklaşmıştı.

Jemma, “Hayır,” diye cevap verdi. “Bildiğim kadarıyla Londra’da değil.” Duraksadı.

Fakat o incelikli bir soru duşünene kadar Markiz müdahale etti. “Gitti. Bir kadının peşinden İngiltere’ye geldi. Birkaç hafta sürecekt kısa bir ziyaret olacak, dedi. Sekiz ay oldu.”

Jemma ihtiyatlı bir şekilde, “Öyle bir söylenti duydum,” dedi.

Markiz elinde dantelden güzel bir mendili sıkıca tutuyordu. Jemma bir an Markiz’in, bir piyesteki deli kadın gibi mendili parçalamaya başlayacağını sandı. Ama hayır; Markiz elini açıp mendili bıraktı.

Buruşmuş mendil yere düştü. İki kadın bakiştılar. Markiz, “İşte o da bana böyle muamele etti,” dedi. “Bir parça kirli kumaş gibi, kullanılıp bir kenara atılmış.”

“Ah...”

“Onu bulmalıyım. Bulmalıyım.” Kadının bastırılmış öfkesi öyle şiddetliydi ki ürperen Jemma odadan çıkma isteğı duydı.

“Onun size dönmesini istiyor musunuz?” diye sordu.

“O namussuzu mu? Asla. Ama onun yüzüne nasıl bir adam olduğunu söylemek istiyorum. *Petit amie*’sine¹⁰ de nasıl bir kadın olduğunu söylemek istiyorum. Onlara... onlara...”

Jemma, kadının koluna elini koydu. Nazık bir şekilde: “Münasebetsizliğımi affedin ama bunları söylemek neyi değıştirecek?”

Markiz başını kaldırdı. “Beni terk etti.”

Jemma birdenbire Markiz'in bir dük kızı olduğunu, Fransız kraliyet ailesiyle akrabalığı bulunduğunu hatırladı. Markiz şu anda, te-bası durup dururken kaçarak başka bir krallığın sınırından içeri girmiş haldeki bir kraliçeye benziyordu.

“Beni terk etmeye hakkı yoktu!”

Jemma, “Erkekler inanılmaz aptallıklar yapabilirler,” dedi.

“Beni sarayın önünde rezil etti. Bana büyük... büyük sıkıntı ya-şattı.”

Jemma, Markiz için bunun, kocasının herkesin içinde ona da-yak attığını söylemekle aynı şey olduğunu tahmin ediyordu.

“Ama ne bekliyorsunuz...”

Markiz, “Tövbe etmesini beklemek faydasız. Artık kimse bu tür şeyler yapmıyor. O da sadakat gibi eski moda oldu. Ama beni küçük düşürdü, kendi seviyesine indirdi. Onun için...”

Sustu.

Jemma başını salladı. “Yıllar önce ben de aynı sıkıntıyla karşı-laştım. Kocam bana karşı en ufak bir saygı duymadığını, başka bir kadını sevdiğini bana açıkça gösterdi. Neticede yıllarca Fransa’da yaşadım. Evlilik cüzdanının kalp üzerinde hükmü olmadığını anla-mam yıllar sürdü.”

Markiz'in yüzü çarpıldı.

Jemma, “Kocam başkasına âşıkta,” diye tekrar etti. “Bu durumu değiştirmek için söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Cidden, benim tavsiyem odur ki peşinden gitmeyin. Kendinize bir ha-yat kurun. Paris’te hep mutlu olmadım ama halimden memnundum.”

Markiz yelpazesini açiverdi ama Jemma onun gözlerindeki ışıl-dayan yaşları görmüştü bile. Ayağa kalkıp elini ona uzattı.

“Baloya dönelim. Kadınların kendi aralarında konuşmaları erkekleri huzursuz ediyor. Komplo korkuları onları kadın cinsindeki fazilete fazla değer vermeye sevk ediyor.”

Markiz kıkırdadı. Jemma’nın hatırladığı kakhaha bu değildi ama bu da ona yakın sayılırdı.

Dışarı çıktılar. Elijah kapının önünde duvara yaslanmış duruyordu. Jemma kendini tutamadı; kalbinden bir tebessüm dudaklarına sıçradı. Markiz ona buz gibi bir bakış fırlattı. “Fazilet sevenler sadece erkekler değil, besbelli,” dedi. “Dikkat edin de muhafazakârlaşmaym, Düşes.”

Bu sivridilli nükteleri önceki asabiyetini telafi ediyordu.

Elijah, Markiz’in önünde eğildi, elini dudaklarına götürdü. Damlalar şapkasına düşerken yağmur kehanetinde bulunması kadar samimi gelen politikacı sesini kullanarak, “Her zamanki gibi mükemlersiniz,” dedi.

Markiz ağır adımlarla uzaklaştı. Omzunun üzerinden arkaya baktı ve Jemma’yla göz göze geldi. Yüzünde kıskançlık –ya da öfke– gibi bir şey vardı.

“Gaflete düşmeyin Düşes. Bir hata yaptım.”

Sonra eteklerini hışırdatarak dönüp salona girdi.

Elijah, “Tanrım, ne sevimsiz kadın,” dedi. “Tepeden tırnağa böyle siyah, beyaz giymiş. Satranç tahtası gibi.”

Jemma yelpazesini kapattı. “Güzel kadın ama. Öyle değil mi?”

“Şüphesiz.” Duraksadı. “Villiers burada. Bana seninle üçüncü oyunumuza başlayıp başlamadığımızı sordu.”

“Sen ne dedin?” Elijah’nın yüzüne baktı, çıkık elmacık kemiklerine, derin gözlerine, yorgun zekâsına.

Elijah da ona bakarak, “Ona seni sadece gözü bağlı ve yatakta sevdiğimi söyledim,” dedi. Şaka yapıyor olmalıydı...

Şaka yapmıyordu.

Gözleri ciddiydi.

“Öyle mi?” dedi. Bunu söylemek için bile ciğerlerine havayı çekmekte zorlanmıştı.

“Bundan dolayı, onun oyununu acilen bitirmesini tercih ettiğimi söyledim.”

“İnsanlar benim onunla bir ilişki olduğundan şüphelenirlerse, çocuğumuzun bizim olmadığımızı düşünürler demek istiyorsun.”

O başını salladı. Ama bu sohbetle dile getirilmeyen başka şeyler de vardı. Jemma’nın kalbi göğsünde hızlı hızlı çarpıyordu. “Ben...” Boğazını temizleyip tekrar denedi. “O son oyunu oynamak istemiyorum.”

Elijah’nın yüzü tamamen ifadesizdi. Bir an öyle durup ona baktı. Sonra o muhteşem tebessümü göründü ve Elijah eğildi.

“Ö halde, Leydim, sizi asla zorlamayacağım.”

Gitti, Jemma da ardından bakakaldı.

“Villiers’la olan maçımı kastettim,” dedi. Ama Elijah çoktan gitmişti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

S

Büyük Düşes Evi

2 Mart 1784

Akşamüzeri

Simeon'ın evraki Büyük Düşes Evi'ne götürülmüştü. Küçük bir masada oturan Simeon, Isidore içeri girince bir elini masaya dayayarak diğer elinde bir kâğıtla ayağa kalktı.

Isidore onu son gördüğünde çıplak olduğunu hatırlamamaya çalışarak oturdu. “Dün akşam yemekte bana katılmadığın için sana dün köye gittiğimi söyleyemedim. Yüz otuz beş metre yün kumaş, yirmi yedi tane de kıymalı börek aldım.”

Simeon şaşkın şaşkın bakarak kâğıdı masaya koydu. “Birden-bire etli böreğe mi ihtiyaç duyuldu? Ya da yün kumaşa?”

“Bunlar ilişkileri düzeltmek için Düşes'ten köylülere armağan olarak gitti. Köydeki her hane Dük ve Düşes'in jesti olarak, beşer metre kumaş ile birer etli börek alacak.”

“Ah.” Önündeki kâğıda baktı. “Mopser'in dükkânına mı gittin?”

“Evet. Yünü bana o sattı.”

Simeon'm çenesi kasıldı. “Elimdeki mektubunda eski bir mum alışverişinin ödemesini istiyor.”

Isidore neşeyle, “Böyle çok mektup olduğunu tahmin ediyorum. Baksana, insanlar babanın para ödemese bile, eğer düklüğün ihtiyaçlarını temin etmezlerse onları mahkemeye vereceğine inanmışlar,” dedi. Eldivenlerini çıkarıp dizinin üzerine koyarak düzeltti.

Simeon bir an eldivenlere bakakaldıktan sonra: “Isidore, hileli olduğundan emin bulunduğum faturaları ödemek zorunda kalıyorum.”

“Ya?”

“Mesela Mopser’in istediği meblağı kısaca bir hesapladım. Son beş yılda eve gönderdiğini söylediği sayıda mumu kullanabilmek için bu evin bütün odalarında gece gündüz durmaksızın yedi ila dokuz tane mumu aynı anda yakmamız gerek.”

Isidore dudağını ısırды. “Fakat kollu şamdan...”

“Bu hesaba göre bir mum yaklaşık dört saat yanıyor ama çoğu mum aşağı yukarı altı saat dayanır,” dedi ellerini kavuşturarak. “Honeydew, kollu şamdanın yıllardır kullanılmadığını söylüyor.”

Isidore, “Mopser ihtimal ki babanın ödemek istemediği diğer faturaları da o faturaya eklemiştir,” dedi.

“Ya da durumdan istifade etmeye kalkışan bir dolandırıcıdır.”

Isidore, “Hiç sanmam,” dedi. “Her halükârda, ondan köydeki bütün evlere beşer metre yün kumaş göndermesini istedim. Yirmi yedi ev olduğuna göre, yüz metreden fazla kumaş eder.”

“Yirmi yedi mi dedin?”

Isidore, “Nehrin aşağı tarafındaki barakalar da dâhil,” dedi.

Simeon, “Köyde on dokuz tane hane var,” dedi. “On üç tane-sinde oturuyorlar. Nehir kenarında gerçekten iki baraka benzeri yapı bulunuyor ama onlar da on dokuz haneye dâhil. Bu adam hırsız.”

Isidore, “Köydeki herkes babanın tuhafılarından çok çekmiş,” diye itiraz etti. “Tırtıklamayı hatta belki yalanı öğrenmişlerdir. Nalbant Silas Pegg bana köprüünün son derece güvensiz olduğunu söy-

ledi çünkü demire kum karıştırmışlar. Pegg, babanın ödemediği faturalar yüzünden ona hizmet vermeyi reddetmiş, o yüzden köprüyü komşu köyün demircisi yapmış ama o da masraflarını çıkarmak için Dük'e iki katı fiyat vermiş..." Gerisini getirmedi.

Simeon öyle hiddetle kaş çatıyordu ki kaşları hemen hemen ortada birleşmişlerdi. "Yani komşu köyün demircisi de mi hileli fatura göndermiş?"

Isidore, "Adam mecbur kalmış," dedi. "Babanın en fazla yarısını ödeyeceğini hesap ederek iki katı fatura keserek en azından masraflarını çıkarmayı düşünmüş."

"Babamın delirmesinin sebebi bunlardır."

"Deli..." Isidore sustu.

Simeon, masasındaki kâğıtları karıştırarak, "Delirmiş olmalı," dedi. Isidore'un gözleri bir an Simeon'ın parmaklarını güzelliğine takıldı. Simeon bir kâğıdı tutup çekti. "Köydeki bir terzi kadından gelmiş, iki vaftiz elbisesinin ücretini istiyor. *Vaftiz elbisesi*. Ödenmemiş."

Isidore, "Kardeşinin yaşım göz önünde bulundurursak, fatura on üç yıllık," dedi.

Simeon, "Uzun süren bir hastalık," dedi. "Bunun tek açıklaması budur."

"Baban neden ödemediğini yazmış mı?"

"Elbiselerin umurunda olmadığını, isterse geri alabileceğini söylemiş. Mektuba tarih düşülmemiş ama tahminimce babam elbiseleri vaftizin hemen ardından geri göndermiş."

"Baban delirdiyse bence Mopser'ı bunun suçlusunu ilan edemeyiz."

Isidore, Simeon'ın çenesinin yeniden kasıldığını fark etti. "Adam abartılı faturalardan bıkmış. Etrafını para isteyen dolandırıcıların sarıldığını düşünmüş, bu yüzden bir dereceye kadar Mopser da suçlu."

"Çaresiz kalmışlar."

“Sanıyorum.” Kâğıtları tekrar düzeltilti. “Artık sahte de olsalar, bu faturaları ödemekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Isidore, “Önemli olan itibarımızı geri kazanmak,” dedi. “Bundan sonra faturalarımızı dürüstçe ve zamanında ödeyeceğimize onları ikna etmek...”

“Mopser gibi bir hırsızın paralarını vermenin bu güveni tazeleyeceğini zannetmiyorum.

Isidore, “Seni kandıramaz,” dedi. “Gelecekte yakılacak her mumun hesabını tutabilirsin.”

Simeon’ın elleri durdu. “Bu pek iltifata benzemiyor.”

Isidore ayağa kalkıp masanın köşesinden döndü. Elini uzatıp onun kalm, pudrasız saçına bir parmağını soktu. Pudrasız saçlarını çok çekici buluyordu. Omuzları üzerinde beyaz tüylerle, yağlanmış, kıvr kıvr yapılmış, pudralanmış saçlarla dolaşan adamlara alıştı. Fakat Simeon’ın serbest bukleler halinde alnına dökülen saçları sağlıkla parlıyordu. Simeon meraklı bir ifadeyle yukarı baktı ve ikisinin gözleri buluştu. Isidore’un parmağı adamın saçından sağlam alnına, oradan burnunun kemerine, oradan da dudaklarına indi.

“Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?” Sesi belli belirsiz ilgili gibiydi.

“Evet.”

“Dağıttın o zaman.” Isidore kollarını onun boynuna doladı ama şaşırtıcı bir şekilde o Isidore’a sarılmadı. Hatta gözlerinde öyle bir ifade vardı ki...

“Neden ayıplar gibi bakıyorsun?” diye sordu Isidore. “İnsanın karısını öpmesi yasak mı?”

“Doğru mu anlıyorum, diye bakıyorum.”

Isidore çok hafifçe iç geçirdi. Kocası erik gibi kokuyordu, baharlı ve temiz. Hep onun yanında dursa, tuvaletlerin kokusunu bile

unuturdu. Dudakları çok güzeldi, uzanıp kendi dudaklarını onlara değdirdi.

Simeon, Isidore'un dudaklarını teğet geçerek onu geriye doğru itti.

Isidore müthiş incinmişti. Gözlerini indirdi, kırıldığını belli etmeden zarifçe kucağından kalkmanın bir yolunu düşündü.

Simeon, "Ah, *kahretsin*," diye homurdandı. Sonra birdenbire onu öptü. Gerçekten öptü. Isidore sadece ağzını onunkine sürtü ama Simeon'ın şakası yoktu. Simeon konuştuğu gibi öpüyordu: Doğrudan, dürüstçe, ileri taarruz yaparak. Öpüşü, "Seni istiyorum," diyordu.

Dişleri birbirine çarptı, bunun üzerine Simeon boynunun duruşunu değiştirdi, şimdi öpüşü, "Sana sahibim; sen benimsin," diyordu.

Isidore'un başı arkaya düştü ve ona sarıldı. Ağzının temasıyla vücudunu alevler içinde bırakıyordu. Isidore hissettiği şeyin şehvet olduğunu anlayarak ona daha çok sokuldu. Basbayağı şehvet. Şehvetin onu titretip erittiğini keşfetti. Şehvet ona Simeon'ın babası kadar eli sıkı olma belirtileri gösterdiğini unutturuyordu.

Şehvet onun aklını başında alıyordu; bulanık aklından geçen tek düşünce ona *durma* diyordu.

Tabii, Simeon durdu.

Isidore kendini toplayarak, "Bunca yıl öpüşmekten uzak durdum çünkü bana öpüşmenin sonunun iyi olmadığını söylediler," dedi. Başını dik tutmak için büyük gayret sarf etmiyormuş gibi davranarak kısık sesle konuşuyordu.

Simeon'm gözleri bir papazın gözleri gibi sert bakıyordu. Isidore inleyerek başını onun omzuna bıraktı. "Lütfen özür dileyceğini söyleme."

"Niçin?"

"Beni öptüğün için. Bir günah işlemiş gibi bakıyorsun."

"Hayır." Ama Isidore onun şüphede olduğunu düşündü.

“Sen hiç kontrolü kaybetmez misin?” diye sordu ani bir ilgiyle.

“Ne açıdan?”

Cevapları bile ihtiyatlı ve ölçülü idi.

“Küfreder misin?” diye sordu ümitle. “Tanrı’nın adını lüzumsuz yere ağzına aldığın olur mu? Günaha girdiğin?”

Simeon düşündü.

Isidore onun bunu düşünmesini düşünerek, en sevdiği hakaret sözü olan *bastardo*’yu¹¹ artık kullanmamaya karar verdi. Gerçi bu kelime ona iyi bir Katolik olan annesini hatırlatırdı.

Simeon nihayet, “Arada bir,” dedi.

“Ne sıklıkta? Bir aslanın insan kovaladığı sıklıkta mı, yoksa insanın dirseğini kapıya çarptığı sıklıkta mı?”

Simeon’ın siyah gözleri tebessümle ışıldadı ve Isidore buna opera duyan bir İtalyan gibi sevindi. “Bir aslanın insan kovaladığı sıklıkta.”

Isidore’un ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Tahmin etmiştim.”

Birdenbire, Simeon’ın gözleri tekrar ciddileşti. “Bütün ihtimallere hazırlıklı olursan, bilinmeyene karşı korku veya öfke içinde tepki vermene gerek kalmaz.”

“Çünkü bilinmeyen bir şey kalmaz mı?”

“Aynen öyle.”

“Yani bana asla bağırmayacaksın?”

“Umarım. Karıma bağırmaktan utanç duyarım. Ya da herhangi bir madunuma.”

Isidore’un kaşları çatıldı ve sırtı kendi iradesiyle doğrulandı. “Herhangi bir madun... bu nikâhlı karın da olabilir mi?”

Simeon, “Evlilikte benim mevkimin yadırganacak bir tarafı yok Isidore,” dedi. “Ben saygısızlık etmem. Gördüğüm kadarıyla sen in-

sanları idarede, okumada, cömertlikte benden daha iyisin. Sen bir geminin kaptanı olsaydın, sana hizmet etmekten şeref duyardım.”

Isidore’un gözleri kısıldı.

“Ama endişeleniyorum.” Sözlerini tartarak söylüyordu. “Mopser’in dükkânına para saçmayı ben olsam tercih etmezdim.”

Isidore ayağa kalktı. “Kumaş parasının haricinde ona yirmi yedi şilin daha verdim.”

Simeon’m ağzı bir an açık kaldı. “Ne yaptın?”

“Yirmi yedi şilin verdim. Teslimat ücreti olarak.”

“Yarım peni’yi kastediyorsun, değil mi? Ona... ona *yirmi yedi şilin mi verdin?*”

Isidore kendisi çok bağırıp çağıran bir kadın olduğu için, hiç bağırmadığını iddia eden birine asla inanmazdı. Hızlı bir hareketle arkasına döndü. “Bana bağırdın,” dedi sevinerek.

Simeon koltuğundan fırlayacaktı ama kendini tuttu. Sesi sakın olmakla beraber gözlerinde öfke kaynıyordu. “Yirmi yedi şilin ne kadar eder biliyor musun?”

“Sen gelip beni karın olarak sahiplenmedin,” dedi. “Bu yüzden ben de on dokuzuma girince kendi mülkümün idaresini devraldım.”

Simeon bir süret karısına bakakaldı. “Seninle iftihar ediyorum,” dedi sertçe. Bu basbayağı bir felaketti. Isidore tam bir dişi şeytan, erkeğin kararlılığını ve erkekliğini bozan, onu lapaya çeviren bir kadındı.

Isidore, “Benimle iftihar etmiyorsun!” diye bağırdı. Birdenbire normalden daha İtalyan olmuştu.

Simeon kendini topladı. Sesinde onu sahibini işiten köpek gibi titreten bir buğu varsa ne olmuş? Geçekten titremişti. Isidore draması hakkında konuşmaya devam ediyordu.

Simeon derin bir nefes aldı, kendini topladı, kendine sonsuzluk sahilinde küçük bir çakıl taşından başka bir şey olmadığını hatırlattı.

“Buraya gelmediğim ve drahomanı idare etmediğim için af diliyorum,” dedi.

Isidore, “Mesele sadece drahomam değil!” diye bağırdı.

“Sesini yükseltiyorsun.”

“Sen de! Mesele sadece drahomam değildi. Ailemin mülkü bana miras kaldı, ahmak.”

Simeon ağır ağır, “Ahmak mı?”

“Cretino!” dedi. Kendini tamamen kaybetmişti. Başının etrafında simsiyah bukleler uçuşuyordu, bir mürebbiye edasıyla parmağını ona doğrultmuştu. “Neden bahsettiğimi sanıyorsun?”

Simeon aklını toplamaya çalışarak, “Drahomandan,” dedi.

Isidore ona doğru bir adım atarak: “On üç üzüm bağı. Venedik’te kanal üstünde bir saray, Floransa yakınlarındaki dağlarda annemin Medici dükü olan büyükbabasından miras aldığı bir ev ve Trieste’de, babamın tarafından büyük büyükanneme ait bir ev daha.”

Simeon ağzını açmıştı ama Isidore ona doğru bir adım daha attı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Topyekûn, iki yüzün üzerinde madunum var.” Ses tonu kırıcıydı. “Hiçbiri de pislik kokusu içinde yaşamıyor! Evlerimin etrafındaki araziler bakımsızlıktan kurumuyor. Faturalarım ödeniyor!”

Gerçek bir ağır bir darbe gibi Simeon’ın başına inmişti. “Haklısın.”

“O faturalar bir iyiniyet göstergesi olarak ve sen artık şu vaziyette kimin seni aldattığını kimin aldatmadığını anlayamayacağın için topyekûn ödenmelidir. Ayrıca sana hatırlatırım, Simeon, burada bir dolandırıcı varsa o babandır: mal ve hizmet sipariş eden, sonra da bunların parasını ödemeyen kendisiydi.”

“Ben hiç...” Sustu. “Ben hiç bu açıdan bakmamıştım. Annemin burayı idare edemeyeceğini bilmem gerekirdi. Avukatlarımın mektuplarını daha dikkatli okusaydım, babamın aklını kaybettiğini anlardım.”

Isidore’un gözlerindeki öfke, nezakete dönmüştü. Simeon bundan nefret ediyordu. Aslında Isidore’ın nefret ediyordu. Eğildi. “İzinle bir görüşmem var.” Sonra da onun müsaadesini beklemeden çıkıp gitti.

Dosdoğru dışarı çıktı. Yağmur yağıyor ancak hava tatlı ve temiz kokuyordu. Kuşlar yağmura aldırıyor, yine de şakıyordu. Bir uşak, onun arkasından dışarı koşturarak cılız sesle paltosuyla ilgili bir şey söyledi. Simeon onu duymazlıktan gelerek bakımsız bahçelere girdi.

Arkasında koşturan ayak sesleri işitti ve azarlamaya hazırlanarak döndü. Honeydew’ün de haddini bilmesi gerekirdi...

Ama gelen Isidore idi.

Elinde aşırı süslü, fırfırlı, pembe bir şemsiye tutarak peşinden koşturuyordu. Saçları hâlâ dağınıktı ve ona doğru koşarken lüleleri omuzlarında hopluyordu. Simeon patikadan çıkıp bir çalının arkasına geçecekti ama kendini tuttu.

Isidore gelip kayarak önünde durdu. Simeon kendini hazırladı ama Isidore’un gözlerinde artık nezaket yoktu. Şimdi oldukça sinirli görünüyordu.

“Bence bir kural koymalıyız,” dedi.

“Ne?” Dudakları uyuşmuştu. Kendini hafifçe dengesiz hissediyordu. Isidore’un yanında genellikle böyle oluyordu. “Nasıl bir kural?”

“Bir tartışmanın ortasında çekip gitmeme kuralı.” Onun koluna girip şemsiyesini yana eğdi. Yüzü yağmurdan parlıyordu. Yanağına bir damla düştü.

Simeon parmağını damlanın üzerine koyarak sildi.

Isidore, “Özür dilerim,” dedi.

“Ben de.”

“Afrika çok güzel olmalı, buradan uzak,” dedi.

Simeon hafifçe iç geçirdi. Isidore’un sesindeki belli belirsiz sempati, adamın on yedisine girer girmez Doğu’ya kaçmasının sebeplerini anlamaya başladığını gösteriyordu.

İçinde bulunduğu durumu nakâr edercesine, “Ben yağmurda yürümem,” dedi. “Pratik, düşünmeli ve kontrollüyümdür.”

Isidore güldü. Simeon’ın bu gülüşü çok seviyor olması dehşet vericiydi.

Isidore, “Ben de yağmurda yürümem, hele de ıslak banklara hiç oturmam,” diyerek, kendini ıslak olduğu için parlayan dövme demir- den banka bıraktı.

Yağmur artık sadece çiseliyor, damlalar kuvvetsiz ama soğuk bir tarzda Simeon’ın boynundan aşağı kayıyordu.

Isidore, “Annem öldüğü zaman,” dedi, “o kadar korkmuştum ki doğru nefes alamıyordum.”

Simeon poposunun ne kadar üşüdüğünü düşünmeyi bırakıp el- leriyle onun parmaklarını tuttu. Küçük ve sıcak parmaklardı.

“Geceleri yatağымda yatarken, nefesimin odayı doldurduğunu, o yüzden içeride hava kalmadığını düşünürdüm.”

Simeon, apaçık olanı, bu korkusunun mantıksız olduğunu söy- lemeyi düşündü ama vazgeçti. Isidore apaçık olanı takdir eden biri değildi. O yüzden, “Bu duygudan ne zaman kurtuldun?”

“Nihayet halama söyledim.”

“O seni rahatlatılabildi mi?”

“Hayır. Beni yanıldığıma ikna edemedi.” Simeon başını çevirdi- ğinde onun tebessümüyle karşılaştı. Dudakları Ganj Nehri’nin kıyı- sında açan bir çiçek gibi, yumuşak, yakut kırmızısıydı.

“Ah,” dedi çaresizce; yine onu Isidore’a doğru çeken o arzuya düşmüştü. Isidore onun akıl sağlığıyla ilgili ilk yorumunda haklıydı. Bir kadınla beraber olmak için çok uzun süre beklemiş, artık aklı başından gitmişti.

Isidore, “Yani ben biraz sabit fikirliyimdir,” dedi. “Demem o ki...”

“Bu korkunun üstesinden nasıl geldin?” diye sordu birdenbire. “Bu eve geldiğinde mi başladı bu?”

Isidore başıyla onayladı. “Biraz çıldırmıştım gerçekten. Yatağa uzanır, sabaha kadar idare etsin diye nefesimi tutardım.”

Simeon onun elini bırakıp kolunu omzuna sardı. “Isidore.”

Isidore iç çekip başını omzuna yasladı. Simeon çiçek kokuyordu ve bir şey daha: Isidore’un Esansı.

“Halan ne diyordu?”

“Halam şarkı söyle, dedi. Şarkı söylemenin hava yarattığını, ciğerlerini doldurup şarkı söyleyerek boşalttığında odadaki havanın arttığını söyledi.” Gözlerini ona kaldırdı. “Bunun delice bir düşünce olduğunu söylemeyecek misin?”

Simeon onun burnunun ucunu öptü. Küçük, düz bir burundu. Çok güzel bir burun. Simeon zihninin arkalarında, bir kadının burununu arzulamanın bir saçmalıklar silsilesinin başlangıcı olabileceğini düşündü. “Hayır.”

Isidore başını tekrar omzuna koydu, o da onu daha sıkı sardı. “Ben de durmadan şarkı söyledim. Annen özellikle sofrada şarkı söylememe tahammül edemiyordu. Fakat söylemeye mecburdum çünkü ne zaman nefesim sıkışsa bu odada yeterince hava olmadığı anlamına geliyordu...” Sözüün gerisini getirmedi. “Biliyorum bu delice.”

Simeon, “Hiç babamın yasını tutmadım,” dedi. “Galiba buraya gelip de evi bu halde bulana kadar onun öldüğüne inanmadım.”

“Ona çok kızmışsındır.”

“Ben kendime kızıyorum,” dedi. “Babam besbelli aklını oynatmış, ben ise gelip onunla ilgilenmedim. İngiltere’de olsaydım, habereim olurdu. Bilirdim.”

Isidore, “Bir şey yapamazdın ki ama,” dedi. “Babamı dört yıl önce operada gördüm. Akıllı gayet yerindeydi.”

Simeon acı acı, “Görünüşte belki,” dedi.

“Kafasının içinde de. Ona ne diyecektin ki? *Baba, bence sen delisin; ben faturaları ödeyeyim*.”

Simeon bunu düşündü. Sonra poposunun çok üşüdüğünü düşündü ve Isidore’u kaldırdı. Isidore dönüp eteğinin arkasına baktı.

Simeon, “Islanmışsın,” dedi. Kendine şaşıyordu. Elini onun ıslak eteğine koydu. “Buz gibi.”

Isidore eteğinin altına jüpon giymişti tabii. İçinde ayrıca yanları kabarıklaştıran bir aparat da vardı. Fakat etekleri ıslaktı ve tene yapışmıştı. Simeon elinin altında onun yumuşak, sıcak etini hissediyordu.

İnleyerek iki elini oraya koydu ve onu kendine çekerek dudaklarına yapıştı.

“Ne oluyorsun?” demeye kalmadan Simeon onu öyle bir öptü ki Isidore nihayet vücudunu ona doğru bırakıp kollarını boynuna doladı.

Ama Simeon ellerini hareket ettirmiyordu. Kımıldatamıyordu. Isidore hem öpüyor hem konuşuyordu. Simeon kelime parçaları işitiyordu; adını, bir cümle, bir küçük inilti. Simeon onun dudağını emmeye çalıştı, o zaman Isidore iyice sokuldu... Hoşuna gitmişti.

Birdenbire dudaklarıyla Simeon’ın dilini kavrayarak emmeye başladı ve Simeon’m vücudundaki kan alevlendi. Kendi boğazından çıkan iniltiyi işitti ama aldırmadı. Ellerinin altındaki dolgun tatlılıkla sarhoş olmuştu. Başı dönüyordu, kanı ateşlenmişti. Onu yatak odasına götürüp yatağın üzerine atabilirdi. Isidore onun karısıydı, karısı...

Bu kelime onun aklını başına getirdi. Kendini zorlayarak parmaklarını açtı. Isidore'un elbisesi serbest kaldı. Isidore bir şey mırıldanarak onu kendine doğru çekti. Simeon bir an bekledikten sonra başını kaldırdı.

O da arzudan kararan gözleriyle ona baktı.

Simeon, "Sanırım haklısın," dedi. "Çok uzun beklemişim."

Isidore anlamamıştı. "Bir kadınla beraber olmak için," diye açıkladı.

Isidore'un kolları yanlara düştü. Bir yağmur damladığı yanağından aşağı süzülüyordu. "Neden böyle söylüyorsun?"

Simeon dürüstçe cevap verdi. "Seni öperken aklım başımdan gidiyor." Bu Isidore'un hoşuna gitti. Umutsuz bakışı kaybolarak, yerine hediye gibi bir gamze belirdi. Simeon bu gamzeyi öpmek istese de kendini tuttu.

Isidore, "Kulübe hoş geldin," dedi.

Simeon onun dudaklarına bakıyordu, ne dediğini anlamadı.

Isidore dudakları bir tebessümle titreşerek, "Ben bu evde gece gündüz şarkı söylerken, aklımı oynatmıştım," dedi. "Baban faturaları ödemeyi reddederken aklını oynatmıştı."

Simeon tek kaşını kaldırarak: "Annem?"

"Acıdan. Acıdan. O aklını oynatmadı ama babanın hatırasına elinden geldiği kadar sahip çıkıyor."

"Ah." Burada önemli bir şey vardı ama Simeon şu anda bunu düşünemiyordu. Isidore'un koluna girerek eve döndü. Yağmur damlaları Isidore'un uzun kirpiklerine asılı kalmışlardı. Simeon onların parçalanmış elmaslar gibi parladıklarını görüyordu. "Hangi şarkıları söyledin?" diye sordu çaresizce. Elbette, bahçede durup onun kirpiklerini yalayamazdı. Aklını kaybediyordu.

Isidore neşeyle, “Aklıma ne gelirse,” dedi. “Müziğe pek yeteneğim yoktur. Evin genel cazibesine katkıda bulunduğumu düşünmeni istemem.”

Simeon şaşırarak, “Ev o zaman da kokuyor muydu?” diye sordu.

Isidore: “Yok canım! Hiç de değil. Honeydew klozetlerin beş yıl önce takıldığını söylemedi mi? Ben on bir yıl evvelki durumdan bahsediyorum. Özellikle hamile kaldığı için uçurumdan atlayan terk edilmiş bir kadın hakkındaki baladı söylediğim zaman annenin çok canı sıkılırdı. Bu baladı bir zamanlar dadımdan öğrenmiştim fakat annen bunu çok terbiyesizce bulurdu.”

Simeon, “Tahmin ediyorum,” dedi hafifçe neşelenerek.

“Annen beni pek hanım hanımcık bulmuyordu. Zaten değilim, Simeon. Hâlâ olmayacak zaman ve mekânlarda şarkı söylüyorum. Sen küfür etmesen de, ben ediyorum. Anneme çekmişim, o tutkulu bir İtalyan kadınıydı.”

“Biliyorum.” Simeon bu noktada ona kendisi gibi kupkuru bir adamla olmak istemeyeceğini, daha ateşli biriyle daha mutlu olabileceğini söylemesi gerektiğini düşündü. Ama bunların yerine, “Ailene çok üzüldüm Isidore,” dedi. Ona tekrar sarıldı.

O bir şey söylemedi ve yağmur altında eve doğru yürüdüler. Kulübeye varana kadar çisenti, insana yandan çarpan klasik İngiliz yağmuruna döndü.

Honeydew onları Büyük Düşes Evi’nin kapısında karşılayarak, “Gümüşler kaldırıldı,” dedi. “Keza ufak tefek eşya ile galerideki küçük tablolar ve Sevr porselenleri de.”

Simeon, “Nereye koydunuz?” derken, Isidore’un yanından uzaklaşmasını seyretti. Etekleri ıslaktı ve bacaklarının arkasına yapışmıştı. Simeon ona dokunmanın nasıl bir duygu olduğunu öğrenmişti ya bir daha eskisi gibi olmayacaktı.

Honeydew, “Batı deposuna,” diyordu. “Hizmetkârlar gece orada kalacaklar tabii. Kadın hizmetkârların hepsi birkaç günlüğüne evlerine gönderildi. Aşçı köyde olacak çünkü fırıncı nezaket gösterip mutfağını bize açtı.”

Simeon yatak odasının kapsamı kapatınca Simeon gözlerini oradan ayırdı. “Annem?”

“Büyük Düşes, Revels House’tan ayrılmayı reddediyor. Ayrıca mücevheratının kaldırılmasını da istemiyor; odasındaki hiçbir şeye dokunulmadı.”

Simeon iç geçirerek, “Ben onunla kalacağım tabii,” dedi.

Honeydew güzel bir şekilde, “Fırsattan istifade ederek, ana yatak odasındaki mobilyayı Londra’ya gönderdim,” dedi. “Siz, Düşes ile birlikte burada kalmalısınız. Maalesef burası epey samimi bir daire olacak.”

Simeon, Honeydew’e dik dik baktı ama adamın yüzü ifadesizdi.

“Oturma odasına bir yatak hazırlansın,” dedi. “Yatak gibi bir şey bulabileceğini düşünüyorum Honeydew.”

Uşağın bundan hoşlanmadığı anlaşılıyordu ama Simeon aldırmayarak çıkıp gitti. Kendi uşağının karşısında sinecek değildi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

S

Gore House, Kensington

Beaumont Dükü'nün Londra Konutu

3 Mart 1784

Jemma dalgın dalgın tuvalet masasının üzerindeki aynaya bakıyordu. Sonra buruşturulmuş kâğıdı açıp tekrar okudu.

Kâğıtta yazılanlar değişmemişti.

Beaumont Dükü Ekselansları Düşes'e bugün müsait olmadığını bildirilmesini istiyor ve notu sekreterine yazdırdığı için özür dileğini belirtiyordu. Maalesef yarın da yoğun geçeceğe benziyordu. Saygılar ve saire. İmza Elijah'nın sekreteri Bay Cunningham.

Elijah daha önce aynı evde yaşarlarken, Jemma'ya hiç sekreteri aracılığıyla yazmamıştı. Not, görüncesinden bir mektup ve Leydi Castlemaine'den akşam yemeğine bir davetiye ile beraber eline ulaşmıştı; sanki kocası da herhangi bir tanıdıkmiş gibi.

Elijah kapanmıştı. Avukatlar Hanı'ndaki dairesine çekilmişti.

Besbelli Jemma'yı yanlış anlamıştı.

Onu görmemek bir işkenceydi. Jemma kahvaltıda yeni dönmüştü ve Elijah kahvaltıda yoktu. Halbuki kahvaltıda ne giyeceğine

karar verene kadar iki tane elbise deneyerek hizmetçisini delirtmiş ve mümkün olan en taze ve güzel haliyle kahvaltı odasına girmişti.

Fakat uşak, Dük'ün kahvaltı etmek istemediğini haber vermişti. Jemma aldırımıyormuş gibi davranmıştı tabii.

Gören ve anlayan hizmetkârların önünde hayatını sergilemekten daha gurur kırıcı bir şey olabilir mi? Bazen Jemma bir tiyatro oyununda rol aldığını düşünürdü ama artık duygularını gizleme kabiliyetini kaybetmişe benziyordu. Hizmetçisi Brigitte kesinlikle anlıyordu. İhtimal ki uşağı Fowler da öyle.

İnsanın onuruna dokunuyordu, kocasının arkasından hasret duy-
mak; gözleriyle ve ilgisiyle sarhoşa dönmek... ve birdenbire o, ilgi-
sini kesiveriyordu.

Jemma sırf vereceği acıyı tartmak için, belki Elijah'nın metre-
siyle randevusu olabilir diye düşündü. Fakat ilk evlendiklerinde met-
reslere nasıl inanmadıysa, şimdi de inanamıyordu. Elijah'nın met-
resi olduğunu aklının ucundan bile geçirmemişti. Sabah onun ya-
tağından kalkıp öğlen bir kadını odasına alacağını hayal edemezdi.

Şimdi bile...

Şimdi de buna inanamıyordu.

Dalgın dalgın aynaya baktı. Küçümsemeyecek kadar güzel ol-
duğunu düşündüğü için mi acaba? Onu tabiri caizse küçümseyen tek
insan kocası olmuştu. Ya da şöyle denilebilir: Ona kayıtsızlık göste-
ren tek kişi kocasıydı.

Bir an Villiers'in sureti gözünün önünden geçti. İsteddiği an in-
tikam alabilirdi. Kocasının iskambil oyununu bıldardoya tercih eder
gibi kolayca, onun arkadaşlığından Lordlar Kamarası'na yönelişini
seyredecek değildi. O da Villiers'a yönelebilirdi. Bir kere beraber in-
san içine çıksalar, birkaç saatte bütün Londra'nın haberi olurdu.

Elijah rezil olurdu ve buna müstahaktı.

Ama Jemma bunun hayalini kurarken bile böyle bir şeyi yapamayacağını –ya da yapmayacağını– biliyordu. Villiers piyon değildi; o bir erkekti. İşin tehlikesi de buradaydı, Jemma ona âşık olabilirdi.

O zaman evliliği gerçekten biterdi.

Nedense, evliliğini kafasında bir türlü bitirememişti, ne Fransa'ya gittiği zaman Elijah gelip onu almada ne de kendini ilk defa başka bir adamla yatakta bulduğunda. Hatta Elijah'nın metresine olan aşkı ilan edişini kendi kendine hatırlatarak işkence ettiği zaman bile.

Elijah -Jemma'ya- *karısına* bir kere bile onu sevdiğini söylememişti. Bu bile bir evliliği bitirmeye yeterli sebep değil miydi?

Fransa'da onsuz yaşadığı yıllarda görünmez bağlar incelmışti. Hafıza ve diğer adamlarla eğlenceleri bağları inceltmişti.

Ama bağlar hiçbir zaman kopmadı.

Şimdi bütün o hatıralar dün yaşanmış gibi tazeydi; düğünlerinde, Elijah'yı doğru düzgün tanımazken, yine de St. Paul Katedrali'nde onu beklerken görünce, kalbi heyecanla çarpmıştı. Düğün gecelerinde, kendisi çok beceriksiz, o düşünceli ama (geriye bakıp düşündüğünde) oldukça çekingendi.

Biriyle evli olmaktan gelen bir kafa yapısı, bir düşünme ve konuşma tarzı oluyordu. Evliliklerinin aldığı darbelere bile dayanan çok derin bir samimiyet.

Buna sevgi de denilebilirdi.

Garip, ele avuca sığmaz, hak edilmemiş bir sevgi. Jemma onun sevgisini kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı, o da sevgisini vermemişti. Bugünlerde, zaman zaman, onun gözlerinde âdeta arzuya benzer şefkatli bir bakış görür gibi oluyordu ama...

Ama ilk evlendiklerinde Jemma sevgisini yağdırmış ancak ne kadar uğraşırsa karşılık bulamamıştı.

Belki... belki pireyi deve yapıyordu. Elijah çok çalışıyordu. Hep çok çalışırdı; geçen yıl bu yüzden Lordlar Kamarası'nda bayılmıştı. Aşırı çalışmaktan ve uykusuzluktan.

Belki ona hayatın çalışmaktan ibaret olmadığı hatırlatılmalı. Jemma gidip...

Ama onun bürosuna gitmek düşüncesi bile Jemma'yı hasta ediyordu. Metresinin saçının şeklini, masanın kenarından aşağı dökülüşünü hatırlıyordu. İhtimal Enjan hâlâ o masayı kullanıyordu. Meseden, büyük masif masa yapılı bir kadını taşımaya elverişliydi.

Jemma içeri girdiğinde, Elijah kuvvetle gidip gelmesine rağmen, masa gıcırdamıyordu.

Hepsi çok eskide kalmıştı ama aynı zamanda bugün kadar yakındı.

Ora ya gidemiyordu. Ya gidip de -eğer varsa- şimdiki metresine dair bir ipucu bulursa?

Ya da Elijah ona bugünlerde metresi olmadığını mı söylemişti?

Jemma hatırlamıyordu bile: böylesine önemli bir ayrıntı ama gitmişti işte.

Ayağa kalktı; mektupları halıya düştü. O ellerini ovuşturup sızlanacak bir kadın değildi. O...

O, gidip istediği adamı bulacaktı.

O artık bir genç kız değildi. Kocasını görmek isterse, görürdü. Bu sefer sekreterine geldiğini kocasına haber verdirtecekti, böylece eğer kocası bir kadınla gönül eğlendiriyorsa, o kişiyi arka kapıdan çıkarıverirdi.

Ziyaret için ona bir bahane lazımdı. Boş yere önemli bir konu bulmaya çalıştı durdu. Kocasının işyerine ne diye uğrayacaktı? Bir kadın kocasının işyerine neden giderdi? Sadece ani bir program değişikliğini haber vermek için giderdi. Mesela eğer birdenbire birkaç

ğın için Londra'dan ayrılıp kırsala gitmeye karar vermişse. O da kır evlerine gidip Kuzey Kanadı'ndaki tadilatı tetkik edebilirdi.

Birdenbire yerdeki bir mektup dikkatini çekti ve mektup kendiydi: Jemma nereye gideceğini bulmuştu. Görümcesi sevgili Roberta, Bartholomew Fuarı'nda tanıştığı bir kadınla evlenmeye hazırlanan babası hakkında güldüren, dertli ayrıntıları anlattığı bir mektup yazmıştı. Durum zaten fenaydı; üstüne bir de kadın, balık kuyruğu takarak ve kafiyeli konuşarak para kazanıyordu... Roberta'nın babası ise bir marki idi.

Tabii, Elijah'nın dairesine gidip Wharton ve Malmesbury Markisi'nin kalbini bir denizkızına kaptırdığını, o yüzden Roberta'yı ziyaret ederek bu denizkızını kendi gözleriyle görmek istediğini bildirecekti. Belki Elijah'yı kandırırsa beraber öğle yemeğine ya da parkta yürüyüşe giderlerdi. Pencereden dışarı baktı, yağmur çiseliyordu.

Yağmurda araba yolculuğu.

Jemma bir öpücük daha almadan Londra'dan ayrılmayacaktı.

Acı ama gerçek.

Kocası son dokuz yıl içinde onu iki kere öpmüştü, ikisi de yakın zaman önceydi. O ise kocasını bir kere öpmüştü. Ne aptal dilenci bir kadındı ki bu iki öpücüğe çok değer veriyordu.

Tamam işte plan yapılmıştı. Brigitte'e kısa bir seyahat için hazırlık yaptıracak, kendisi de bu esnada Elijah'nın işyerine gidecekti. Yeminde değilse, beklerdi. Oraya gidince ona veda öpücüğü de verecekti.

Aynada kendi aksini yakaladığında, dudaklarındaki tebessümde onu telaşlandıran bir sevinç heyecanı vardı.

Bütün bunlar ne zaman olmuştu?

Ne zaman...

Arkasını döndü. İnsan kalbini hesap etmek mümkün değildi, en azından annesi daima böyle derdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

S

Büyük Düşes Evi

; Mart 1784

Yağmur yağıyordu. Isidore pencerede oturmuş, penceresine dolan yaban gülü çalısının dikenlerinden akan damlaları seyretilmişti. Isidore, düşes olmadan da yaşayabilirdi. Biraz üzülürdü tabii. Doğru, yıllarca unvan olarak kendine Leydi Del'Fino dese de demese de, kendimi bir düşes olarak hayal etmişti.

Ama düşes dediğin nedir ki?

Alt tarafı bir unvan. Simeon sadece kendine arzulama müsaadesi verdiği bir adamdı. Keşfedilmeyi bekleyen yüzlerce çekici adam vardı. Avukatına evlilik bağlarını çözme talimatı verebilir ve Londra'ya gidip önüne çıkan bütün erkeklerle flört edebilirdi.

Yağmur damlaları kadar hüznüydü. Evin boşaltılmasının heyecanıyla dolup taşan Lucille gelince, bir kelimedenden fazla konuşmaktan giyindi. Niçin Simeon'ı planladığı gibi baştan çıkaracaktı? Bu bir evliliğe başlamak için sağlam bir temel değildi. İhtimal, Simeon daha sonra onu istemediği bir evliliğin içine soktuğu için Isidore'u uçlayacaktı.

Hizmetçisinin önerdiği nefis elbiseyi istemedi ve böğürtlen dalı desenli lacivert elbisesini işaret etti. Bu elbisesi ağır ve uygundu. Bunu kiliseye giderken giyerdi.

O odasından çıkana kadar Cosway çoktan önünde bir yığın kâğıtla oturma odasındaki masasına yerleşmişti. Isidore ondan bir an ona bu kadar güzel, bu kadar kontrolü olduğu için, bir de ona hiç âşık olmadığı için sinirlendi.

Tabii, Simeon'm bir kabahati yoktu.

Simeon ayağa kalkarak: “Habersiz geldiğim için affet. Beraber kahvaltı ederiz diye düşündüm. Ölü Bekçileri deliğe girdiler ve temizleme işlemi başlamış bulunuyor. Honeydew servisi kendimiz yapmamızı rica etti çünkü evin bütün hizmetçilerini, en azından evin odalarını korumakla görevlendirilmeyenleri, gümüşleri korumakla görevlendirdi.”

Isidore, “Yüce Tanrım,” diyerek, genç adamın yardımını beklemekten masaya oturdu. “Gazi boşaltmayı atanalara müşkülât ücreti ödüyor muyuz?”

“Mükemmel bir fikir.”

Isidore bir küçük ekmek alıp özenle yağladı. Arkadaş olabillerdi. Melankoliye kapılması için hiçbir sebep yoktu. Dünya erkek doluydu. “Bugün ne işler yapacaksın?”

Simeon, “En zor işleri sona bıraktım,” dedi.

“Ne bakımdan zor? Talepleri imkânsız mı?”

“Hayır. Senin tavsiyene uyarak, emin olmadığım bütün faturaları ödedim.”

Isidore ekmeğini bırakarak gülümsedi. “Dolandırılma korkuna rağmen, çok cömertçe davranmışsın.”

Simeon, “Bunu cömertlikten yapmadım,” dedi. “Ashını istersen çok nazık bir insan olduğumu düşünmüyorum.”

Isidore buna ne cevap vereceğini bilemedi, o yüzden ekmeğinden bir lokma ısırdı.

Simeon, “Bana ait olanı elimde tutmak istiyorum,” diye devam etti.

Isidore acı acı, ben de senindim, diye düşündü.

Simeon, “Bunlar diğer ihlalleri ima eden mektuplar,” dedi.

Isidore ilgi göstererek: “Nasıl ihlaller?”

Simeon ayağa kalkarak açığa aldığı bir mektup kâğıdını alıp ona uzattı. Mektup hafifçe yatık, zarif bir el yazısıyla yazılmıştı ve hâlâ hafifçe gül kokuyordu. Uzun değildi ama acı olması cümleleri etkili kılıyordu.

Isidore gözlerini mektuptan ona kaldırdı. “Babanın metresi sanırım?”

“Metreslerinden biri.”

“Biri mi? Kaç tane vardı ki?”

“Böyle dört mektup var. Daha az yalvaran beş altı tane daha var.”

“Beş, altı! Bu...”

Simeon düz bir sesle: “En az on kadın eder.”

Isidore dudaklarını ısırdı. “Anladığımı kadarıyla bu bir âdetmiş. Ona çok gibi görünebilir ama baban yaşı ileri bir adamdı ve...”

“Mektupların tarihleri hep ömrünün son altı yılma denk geliyor.”

“Şey,” dedi Isidore, ümitsizce düşünerek, “baban güçlü kuvvetli bir adammış.”

Simeon’un çenesi kasıldı. Babasının bu kuvvetinden hazzetmediği belliydi.

Isidore meseleye iyi tarafından bakmaya çalışarak, “En azından annen bilmiyor,” dedi.

“Aslında biliyor.”

“Ne biliyorsun?”

Simeon cevaben ayağa kalktı ve başka bir mektubu masadan kapıp Isidore'a uzattı. Bu mektup o kadar sitemli değildi: bu, Dük'ün en azından bazı vaatlerini yerine getirmesini hazin bir şekilde talep ediyordu. Küçük bir kulübe, bir de aylık. En alta, Düşes'in örümcek ağı gibi yazısıyla, dört yüz sterlinlik bir ödemenin notu düşülmüştü.

Isidore, "Dört yüz sterlin!" dedi. "En azında o kulübesini almış."

"Evet." Sesi o kadar katı bir öfkeyle doluydu ki Isidore tekrar sustu. Nihayet o, "Senin babamın metresi oldu mu?" diye sordu.

"Sanmam. Annem..." Sözün gerisini getirmedi.

"Ne?"

"Onu öldürürdü. Sen benim aşırı derecede duygusal olduğumu söyledin Simeon. Bu bakımdan anneme çekmişim. Müthiş bir öfkesi vardı ve zaman zaman öfke içinde bağırıp çağırırdı." Annesinin bu halinin hatırası onu gülümsetti.

Simeon afallamış görünüyordu.

Isidore, "Başlarda babam tartışırdı," dedi, "nihayet gülmeye başlardı. Annem de gülerdi ve her şey unutulurdu."

Simeon, "Sanki hiç tanımadığım bir ailenin evine döndüm," dedi. "Babamın bir aldatma denizinde yüzdüğünü, esnaftan, yakınlarına kadar herkesi aldattığını hiç bilmiyordum. Şeref borçlarının tahsilatı her an başlayabilir."

"Kumarbaz mıydı?"

"Fikrim yok. Şu ana kadar kimse ödenmemiş kumar borcu için bana başvurmadı. Onu tanımamışım."

Isidore, "Kimse bir başkasını gerçekten anlayamayacak," dedi.

Simeon çatal bıçağı küçük net tıkrıtlarla masaya koydu. "Ben bir ılımlılık ve alışkanlık insanıyım Isidore. Karmaşadan hoşlanmam."

"Biliyorum," derken Isidore melankolisini âdeta bir arkadaş gibi hissediyordu.

“Ailemle ilgili her an tatsız gerçekler ortaya çıkacak duygusundan hiç ama hiç hoşlanmıyorum. Küçükken çok dikkatli değildim ve annemle babamın tartışmalarından öte bir şey hatırlamıyorum. Bu tartışmalara dahi kısıtlı ilgi gösterirdim. Tamamen yolculuk hülyalarına bağlanmış durumdaydım.”

Isidore onun o halini gözüne önüne getirerek gülümsedi. “Küçüklüğünden beri mi?”

“Mümkün olan en erken yaşta memleketi terk ettim. Babam benim bir yıl yolculuk edeceğimi sanıyordu. Ben daha uzun süreceğini biliyordum ama söylemedim. Fakat ailenin çözülmekte olduğunu bilseydim dönerdim.”

Isidore, “Ne kadar değişmişsin,” dedi. “Eskiden macera için yapıp tutuşurken, şimdi bir zamanlar sevmediğin sessiz sakın hayatı istiyorsun.”

Simeon soğuk bir edayla, “Macera da tadında güzel,” dedi. “Tuvalette Ölümle Burun Buruna maceranın nasıl bir şey olduğuna iyi bir örnektir.”

“Önemli faturaları ödedikten sonra karmaşadan kurtulacaksın.” Bunun söylenmesi zorunluydu, Isidore da söyledi. “Senin benimle evlenme konusundaki gönülsüzlüğünü düşünüyorum da Simeon sanırım baştaki düşüncen doğrudur. Ben sana uygun bir eş değilim. Avukat evliliği bitirebileceğimizi açıkça söyledi, bence de öyle yapmalıyız.”

Simeon bıçağını almıştı ama titiz bir hareketle tekrar masaya bıraktı. O konuşacağı benzemiyordu, o yüzden Isidore devam etti. “Sen kendine benzeyen biriyle daha mutlu olursun, sakın ve düzenli biriyle. Ben pek sakın değilimdir, Simeon. Daha en kötü halimi görmedin. İleride benden rahatsızlık duymaya başlayacaksın.”

Simeon, “Evlilik anlayışımı sorgulamaya başladım,” dedi ama sesi oldukça sertti.

Isidore tabağını iterek: “Evet, seni rahatsız edeceğim. Biz arkadaş olduk, sence de öyle değil mi? Belki ikimiz de acemi olduğumuz için. Ama sen şehvetin geçici bir duygu olduğunu söyledin, şüphesiz haklısın. Daha önce, böyle duygular hissetmezdim.”

“Umarını.”

“Neden?” diye sordu. “Benim şehvet duymuş ama kendimi tutmuş olmamı tercih etmez miydin? Gerçi önemli değil,” diye kendi kendini cevapladı. “Bence sen kendin kadar sakın biriyle daha rahat edersin.”

Simeon, “Bir yardımcı gibi,” dedi.

Isidore, “Hayır, hiç de değil,” dedi. Konuya ısınmıştı. “Sana tatlı birini buluruz.”

“Uysal?”

“Eh, bu çok sevimsiz bir kelime. Uysal değil de, belki daha yumuşak başlı biriyle daha çok mutlu olursun. Ben yumuşak başlı değilim Simeon. Hem de hiç. Ben yıllardır başına buyruk bir hayat sürüyorum. Daha önce fark etmemiştim ama maalesef ben bir cada-loz olmuşum.”

Simeon şaşırды ama gözleri gülüyordu. “Yok canım!”

Isidore, “İstediğin kadar gül,” dedi. “Bunu söylediğim için minnettarsın, hiç öyle değilmiş gibi davranma. Dediğim gibi kendine sakın ve ihtiyatlı güzel bir İngiliz kızı bulursun.”

“Annem gibi mi?”

Isidore anlamayarak, “Annen mi?” dedi.

Simeon ona düşünceli düşünceli baktı. “Annem babamın derslerini öyle iyi öğrenmiş ki o öldükten sonra bile yıllar boyu faturaları onun sakat yöntemiyle ödedi. Annemde bulabildiğim tek isyan emaresi babamın metresine çok cömertçe ödeme yapmış olmasıdır. Babam bundan hiç hoşlanmazdı. Ama bu da tutku eksikliğini göste-

ir, öyle değil mi? Annemin bütün bu kadınların varlığının farkında olmadığına inanmakta güçlük çekiyorum.”

Isidore, Simeon’ın annesi için ne düşüneceğini gerçekten bilemiyordu. “Sen tutkuyu sevmezsin,” dedi. “Tutku rahatsız edicidir. İhtimal ki annen de böyle düşünüyor. Hem bir kadının kocası yoldan çıkmaya kararlıysa, kadın ne yapabilir ki?”

“Sen ne yapardın? Eğer ben bir metres tutmuş olsaydım?”

Isidore bunu düşünmeye bile gerek duymadı. “Seni öldürürdüm,” derken, biraz yumuşatmak için gülümsedi. “Görüyorsun ya Simeon, ben çok rahatsız edici bir eş olurum.”

Simeon, “Metres ya da metresler tutmaya niyetim yok,” dedi.

“Takdir edilesi bir tutum. Karın çok mutlu olacaktır.”

“Senin bana eş seçmen fikri bana pek tatsız geldi.”

Isidore canlı bir şekilde, “Tabii. Ben hiçbir şekilde karışmak istemem,” dedi.

Bir anlık bir sessizlik olunca Isidore, “Ben de kendi eşimi arıyacağım için sana uygun eş peşinde koşmaya vaktim olmayacaktır. İkimiz de kendi işimizi kendimiz yapmalıyız,” dedi.

“Düşes olmamak umurunda değil mi?”

Isidore önemsemez tavırla, “Ah, yok canım,” dedi. “Ben unvanlara fazla önem vermem.”

“Belki bir daha düşününce fikrin değişir.”

“Eğer dediğin gibi olursa, bir düke abayı yakarım olur biter. Dük Villiers bir hayli çekici. Arkadaşım Harriet’la Lord Strange’in ev partisine giderken yanımızda o da vardı. Villiers’in bu kadar akıllı bir adam olduğunu hiç bilmezdim.”

“Sorun sende değil Isidore, bende.”

Isidore sinirlenmişti. “Bunu daha önce söyledin. Beni rahatsız edici bulmanı anlıyorum. Bunu kabul ediyorum; aslına bakarsan az

önce dediğim gibi, ben de seninle aynı fikre geldim. Hem, belki ben de bana tutkulu bir ilgi gösterecek bir koca istiyordum.”

Simeon'm gözleri nüfuz edilemezdi. “Tabii.”

“Ben daima sakın ve düzenli bir koca istemiyorum ki. Benim babam anneme derin bir sevgi beslerdi.”

“Şüphesiz.”

“Hiç metres tutmadı, annem kızacak diye korktuğundan değil, annemle bir çift oldukları için. Onlar hayatta beraber mücadele ediyorlardı. Ne kadar...” bir an boğazı düğümlense de söyledi “...ne kadar kahrolsam da, ikisinin beraber öldüğüne memnunum. Birini diğeri olmadan hayal edemiyorum.”

“Şanslılarmış.”

Isidore, “Öyle düşünmezdin,” dedi. “Annemle babam tartışarlardı. Bazen annem kazanırdı, bazen de babam kazanırdı. Fakat sanıyorum annem daha sık kazanırdı. Onları öpüşürken bulduğumu hatırlıyorum. Annemin beni odama gönderip babamı da şekerleme yapmaya götürdüğünü de hatırlıyorum.”

Simeon'm dudakları bir tebessümle kıvrıldı.

“Yıllarca bütün yetişkinlerin öğleden sonra uykuya yattıklarını sandım. Benim aksime babam itiraz etmezdi.”

“Sanmam.”

“Ben de onlarınki gibi bir evlilik istiyorum. Tuhaftır, ben on altı yaşındayken eve dönmediğin için şimdi memnunum. Kendi kendime sadece makul bir evlilik istediğimi söyleyip durdum. Ama şimdi anlıyorum, başka seçeneğim olmadığı için çölden kim gelirse razı olacaktım.”

Ayağa kalktı, hızlı adımlarla şömineye gitti ve dönüp ona baktı. “Sana teşekkür etmem gerek Simeon. Seçeneğim olduğunu hiç düşünmemiştim, o yüzden bir evlilikte ne istediğimi de düşünmedim.”

“Ne istiyorsun peki?” Isidore kalkınca o da kalkmıştı. Sesi bir parça garip, epey tutuktu, o yüzden Isidore onu gözlüyordu. Ama görünüşü tamamıyla az evvelki gibiydi: Tutkusuz, sakın Simeon. En azından onu sevinçle tebrik etmeyecek kadar nazikti.

Isidore: “Beğenilmek istiyorum.” Şimdi daha neşeliydi. “Âşık olmak isterim sanırım. Ah, ayrıca bana kur yapılmasını isterim. Çok erkek uğraştı.”

“Hiç şüphem yok.” Yüzü biraz asılmıştı.

“Çiçekler filan. Hatta bazen nasıl biri olduğumu henüz anlayamadıysa mücevherler... Benim arzu ettiğim evlilikte...” Durdu. “Kocamın benim fikirlerimi daima dinlemesini istemek çok mu fazla sence?”

“Evet.”

Isidore burnunu kırıştırdı. “O zaman sıklıkla diyeyim. Ve sen tutkudan ne kadar uzak duruyorsan ben o kadar çok istiyorum. Ben sakın ve huzurlu bir yaşantı istemiyorum. Biraz macerayı tercih ederim.” Isidore konuşukça açılıyordu.

Birdenbire Simeon onun önünde bitiverdi. Bir yırtıcı hayvan gibi hissettirmeden ilerlemişti ancak ne söylemek istediğini bilmiyordu.

Isidore, “Simeon?” dedi.

Simeon onu öpmedi, gerçi bakışlarıyla Isidore’un dizlerinin bağı çözülüyordu. “Senden hoşlandığımı bilmeni istiyorum Isidore.”

Isidore ne söyleyeceğini bilemedi.

Yirmi Altıncı Bölüm

S

Gray'in Hanı, Dört Numara

Beaumont Dükü'nün ofisi

3 Mart 1784

Öğleden sonra

Jemma, Elijah'nın Avukatlar Hanı'ndaki ofisine geldiğinde, çok şık ve güzel olduğundan emindi. Yani, beyaz çiçek dalları işlenmiş kehribar rengi ipek elbiseyi giymek için üç saatini harcamış bir kadın kadar emindi. Ayakkabılarının kenarları koyu altın rengi şeritle geçilmiş ve önüne bir de taşlı toka yerleştirilmişti. Saçını toplatıp hafifçe pudralatmış, ayakkabısına uyan taşlar taktırmıştı.

Elijah muhtemelen ayrıntıları fark etmeyecekti ama bir kadın baştan ayağa şık olduğunda daha kendine güvenli hissederci.

Jemma evliliklerinin hemen başında Elijah'nın ofisine ilk defa gittiğinde, öğle arasıydı ve ofisler boştu. Koyu renk lambrili duvarlarında ciddi ifadeli kilolu adamların portrelerinin asılı olduğu odalardan geçerek Elijah'nın özel odasına ulaşmıştı. Bugün ise manzara tamamen farklıydı. Elijah'nın ofisinin ön odasının kapısını iterek açtığında içeride bağışan adamlarla karşılaştı.

Adamlar boyunlarını çevirip ona bakarlarken kısa bir sessizlik oldu, ardından gürültü yeniden patladı. Fakat Jemma gergin bir memurun onu görünce içerideki odalara geçtiğini fark etti, bu yüzden olduğu yerde kaldı.

Önünde iki önemli Londralı tüccar ya da Jemma kıyafetlerinden öyle olduklarını sanmıştı, devlet memuruna benzeyen bir üçüncü adamla, “veba yuvası” diye isimlendirdikleri bir şey hakkında konuşuyorlardı. Jemma bu yuvanın ne edebileceğini kestiremeden, Elijah’nın özel sekreteri görüldü, tacize uğramış gibi bir ifadesi vardı.

Bay Cunningham küme küme beyefendilerin arasında kendine yol buldu ve Jemma’nın yanına varır varmaz, mazeret bildiren bir konuşmaya daldı.

Jemma, “Hiç önemli değil,” dedi. “Bana çok ilginç geldi.”

Sekreter onu çıktığı kapıya doğru götürürken: “Bugün çarşamba, Düşes Ekselansları. Çarşambaları hep bir karmaşa olur. Tıpkı salı günleri gibi. Ve...”

Jemma, “Diğer bütün günler gibi,” diyerek cümleyi tamamladı. “Kim bu beyler?”

Sekreter: “Dilekçe sahipleri. Bildiğiniz gibi Doğu Hint Şirketi, tek işleri parlamenterlere şirketin nelerin yapılmasını istediğini bildirmek olan birçok adamı vardır. Dük Ekselansları’nın ofisinde de bir görüşme için bekleyen birkaç adam daima bulunur. Son yıkıcı soygun dalgasına karşı bugünlerde çeşitli çareler teklif eden birçok insan var.”

Jemma: “Onları okumuştum. Fakat Beaumont, soyulan zavallı insanlara ne verebilir ki?”

Bay Cunningham, “Ah, biz mağdurlarla ilgilenmiyoruz,” dedi. “Şu anda devleti düşündüren şey, suçlular yakalanınca onlarla nasıl baş edeceğidir. Onları koloni bölgelerine sürüyorduk ancak Amerikan savaşı yüzünden artık bunu yapamıyoruz.”

“Elbette. Sanki fare avcısı birdenbire şehri terk etmiş gibi oldu. Fareleri yakalayacak kimse kalmadı.”

Bay Cunningham beyefendilerle dolu odada kendine yol açarak: “Onları Batı Afrika’ya yerleştirmeyi denedik ama işe yaramadı. İnanmazsınız, çoğunu Thames’de yedeğe çekilmiş savaş gemilerine hapsettik.”

“Tahmin ediyorum, her gün kaınmaya çalışıyorlardır.” Dilekçe sahipleriyle dolu bir üçüncü odaya girdiler. “Bay Cunningham, kocamı ziyaret edebileceğim daha uygun bir vakit var mıdır?”

Bay Cunningham omzunun üzerinden: “Ah, hayır, sabahtan akşama kadar böyleyiz.”

“Tanrım. Yıllardır buraya gelmemiştim ama hiç bilmiyordum...”

“Dük Ekselansları hem Bay Pitt’in sevgisini hem de Bay Fox’un saygısını kazandığı için anlaşmalarda arabulucu olarak pek hoş olmayan bir görevi üstlenmeye mecbur kalıyor.”

Sadece harıl harıl kâğıt kazıyan birtakım çelimsiz adamların bulunduğu bir odaya geldiler. “Eğer şu tarafa geçerseniz Düşes Ekselansları,” dedi Bay Cunningham, “dük sizi özel odasında beklemekte.”

Elijah’nın ofisi Gemma’nın çok beğendiği rokoko tarzda şöminesinin önüne çok güzel bir koltuk takımı yerleştirilmiş, zevkli döşenmiş bir odaydı. Elijah ayağa kalkmış, ona doğru geliyordu. Fakat gözlerindeki soğuk ihtiyatı görünce Gemma’nın morali bozuldu.

“Konuşmalıyız,” dedi. “Bu kadar insanın seninle görüşmek için bekleştiği bu saatte zamanını aldığım için kusura bakma.” Kapalı kapının ardından hafif bir uğultu içeri geliyordu.

Elijah, “Lütfen,” diyerek onu küçük kanepeye götürdü.

Gemma tek kaşını havaya kaldırdı. “Kiraz rengi değil mi? Çok hoş.” Tıpkı Paris’teki salonunu süsleyen koltuklara benziyordu.

Elijah sadece, “Senin evindekilere bayılırdım,” dedi. Ardından: “Bana seni hatırlatırlardı.”

Jemma ne düşüneceğini bilemedi. Kocasının onu bir çift koltukla hatırlamasını istiyor muydu? Elijah yanma değil, karşısına oturdu.

Jemma, “Roberta’dan babasının denizkızıyla evlendiğini haber veren eğlenceli bir mektup aldın,” dedi. “Roberta’nın ziyaretine gidip bu denizkızını bizzat görmek istiyorum. Bu öğleden sonra ya da en geç yarın sabah yola çıkayım diyorum, o yüzden sana haber vermek istedim.”

“Bana bizzat haber vermen büyük incelik,” dedi. “Denizkızı. Ben de bir denizkızıyla tanışmak isterdim.”

“Bu sabah seni görmeyi umuyordum.” Çok açıksözlü konuşmuştu ama kelimeler ağzından çıkıvermişti.

O bir an sessiz durdu. “Ben...”

Jemma onun sözünü keserek, “Meşgul olduğunu biliyorum,” dedi. “Biz birbirimize yalan söylemeyecek kadar uzun zamandır evliyiz, Elijah.”

“Ben evliliğin süresi uzadıkça, yalanlar artar, diye düşünürdüm.”

Jemma kocasının tebessümü karşısında kalp atışının değişmesine içerliyordu. “Ben aksini tercih ederdim. Mektubunun sana söylediğim son sözlerimi yanlış anlamandan kaynaklanmış olabileceğini düşündüm.”

Elijah sessizlik konusunda gerçekten ustaydı.

“Ben sana Villiers’la olan karşılaşmamın son oyununu oynamak istemediğimi söyledim.” Nefesini tuttu.

Elijah’nın yüz ifadesi değişmedi, Jemma gözlerini eldivenli ellerine indirdi. Ne kadar aptaldı, olmayan bir şeyi kafasının içinde kurmuştu. Adamın uğraştığı dilekçe sahiplerine bak. Meşgul olduğu

için eve gelemiyordu. Ne kadar aptaldı. Kendini suçladıkça kalp çarpıntısı artıyordu.

Elijah boğazını temizledi. “Yanınıza oturabilir miyim Düşes?”

Jemma hafifçe gülümsedi. Sesi ne kadar yumuşaktı. Nefesi kesilmiş bir şekilde: “Evet, Dük.”

Elijah onun yanına oturdu. “Ben bizim son oyunumuzu iptal ettiğini sandım.”

Jemma eldivenlerini çıkardıktan sonra onun yanağına dokundu: “Yine yorgun görünüyorsun, Elijah.”

Elijah onu devletin üst kademesine taşıyan inatçılığını göstererek, “Kastettiğin bizim son oyunumuz değil miydi?” dedi.

“Villiers’inki,” dedi. “Üçüncü oyunu oynamadan Villiers’la olan karşılaşmamızdan çekilmeye niyetim var.”

“O bunu pek iyi karşılamayacaktır.”

Jemma güldü. “Rakibine acıyor musun?”

“Leopold’un aşkta şansı yoktur.”

“Onunla başka oyunlar oynarım,” dedi, “ama gözümüz bağlı halde değil. Yatakta da oynamam.”

Elijah dudaklarını onunkilere değdirerek çok hafifçe sürttü ama bu kadar temas bile Jemma’yı titretmeye yetti. Yüreğini paramparça eden öpüşün şehveti değil, şefkatiydi. Aralarında çok kızgınlıklar geçmişti.

“Ben de Londra dışına çıkacağım. Pitt kır malikânesinde bir toplantı düzenliyor çünkü Paskalya Tatili’nden dolayı meclis birkaç hafta kapalı olacak.”

Gözlerindeki hüüzün derin ve gerçekti. Jemma, “Ne kadar kalacaksın?” diye sorarken, evli çiftlerin yeni sevgililer gibi heyecan duymalarının mümkün olup olmadığını düşünüyordu.

“Pitt’e ayın yirmi altısında Kral’ın ziyafeti için dönmem gerektiğini söyleyeceğim,” diyerek onu tekrar öptü. Ama bu Jemma’nın

istediği öpücük değildi, bu yüzden kolunu onun koluna dolayarak Elijah'ı kendine doğru çekti. O tıpkı Elijah gibi kokuyordu. Tadında ise... zorluk, kudret vardı, bir de bir şey vardı ki insana fena halde...

Fakat Elijah'nın dudakları güçlü ve hükmedici bir şekilde dudaklarında dolaşırken bu düşüncenin gerisi gelmedi. Öyle kuvvetli bir aşinalık hissi duydu ki gözleri kapatmaya başladı.

Öpüşürlerken kapı sertçe çalındı ve Bay Cunningham başını içeri uzattı. Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. Tabii, Bay Cunningham onların evliliklerinin bozulan durumunu Jemma'dan daha iyi biliyordu.

Ama Elijah arkasına dönmedi bile. "Ne var, Ransom?" dedi. Küçük, çarpık bir tebessümle Jemma'ya bakmaya devam ediyordu.

Cunningham, "Thames'de Blackfriars Köprüsü yakınlarında demirlemiş mahkûm gemisinden bir firar daha olmuş," deyip başını tekrar dışarı çekti.

Elijah: "Onlara insanları hurda gemilerde tutmanın aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Suçluları savaş gemilerinde tutmak mı? Yoksa Thames'la ilgili kısmı mı?"

"Sen bu konuyu biliyor musun? Beni sürekli şaşırtıyorsun Jemma." Ve yeniden başını eğdi.

Bir süre sonra Jemma, "Sen eve geldiğinde ben gitmiş olurum," dedi. Hem soluksuz kalmıştı hem mutluydu hem de korkuyordu.

"Gitmene izin vermeyeceğim," dedi.

Jemma'ya dışarıdaki boğuk gürültü her an biraz daha artıyormuş gibi geliyordu.

Elijah onun yüzünü ellerinin arasına alarak: "Mecliste, yapılacak şeyle ilgili bir konuşma yapmamı isteyecekler."

"Ne söyleyeceksin?"

“Ben daima...” dudaklarını onunkilere sürttü, “savaş gemilerini kullanmanın...” bir öpücük daha, “büyük bir hata olduğunu söyledim.”

Dışarıdaki gürültü iyiden iyiye şiddetlenmişti. Jemma kendini ondan ayırarak ayağa kalktı. Ama henüz gitmeye gönlü razı olmuyordu.

“Neden?” diye sordu.

Elijah yaradılışı nedeniyle onun sorusunu ciddiye aldı. “Mahkûmların çoğu çeşitli savaşlarımızda **S**arpmış işsiz gazilerdir. İş bulamamışlar için hırsızlığa ve daha kötü şeylere başvuruyorlar. Savaş gemilerinden hapis hane olmaz: Adamlar bütün vakitlerini fırar etmenin bir yolunu arayarak geçiriyorlar. Dörtte biri mahkûmiyetlerinin ilk üç yılı içinde ölüyor.”

Jemma hafif bir feryatla: “Veba yuvaları! Dışarıda bundan bahsedildiğini duydum.”

Elijah başıyla onayladı.

Jemma, “Sen iyi bir adamsın,” diyerek onun kravatını düzeltti.

Elijah onun ellerini tuttu, sağ elini çevirip avuç içini öptü. “Her zaman değil.”

“Önemli zamanlarda.”

“Ben tersini düşünmeye başladım. Belki sen önemli olduğun için olabilir Jemma. Benim için.” Ellerini bir saniye daha tuttuktan sonra bıraktı. Ayın yirmi altısında doğrudan Kral’ın yatına geleceğim Jemma. Ve seni arayacağım.”

Jemma o ana kadar sevinçten şarkılar söyleyen bir kalbin ne demek olduğunu bilmezdi ama mahkûmlara merhamet, yabancı memleketlere sürgün, idam, asılma gibi konularda konuşan adamların arasından yürüyerek dışarı çıkarken, dudaklarındaki şapşal gülümsemeyi silemiyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

S

Büyük Düşes Evi

3 Mart 1784

Isidore, Simeon'la samimi bir yemek istemiyordu. Yüreği burkulacaktı. Onu yıllarca kocası olarak düşündükten sonra bazı parçaları onu bu şekilde düşünmeden edemiyordu. Tamamen dürüst olması gerekirse, en çok da, vücudu.

Onu öpmek istemesi için görmesi yetiyordu. Eğer ikisi baş başa yemek yerlerse kendini küçük düşürecekti.

Akşama kadar son mektup destesi üzerinde çalışmışlardı. Bir mektup üzerinde tartışmışlardı. Bu mektupta paradan çok aşktan söz ediliyordu. Isidore'a göre bu daha kötüydü ve bu kadının kararlaştırılmış standart dört yüz sterlinlik hediyeden daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordu.

Simeon, "Kadının paraya ihtiyacı olmayabilir," dedi. "Diğerleri gibi babamın vaatlerinden söz etmiyor."

"Ama babanın evli olduğunu biliyor. O bir düğ ve kadın mektubu ona hitaben yazıyor. Paraya ihtiyacı olmasa neden yazsın?"

"Onu sevmiş."

Isidore mektubu tekrar aldı. "Babana ismiyle hitap ediyor."

“Yanına çağırıyor. Özlediğini söylüyor.”

Isidore: “Zavallı annen.”

Simeon şaşkm şaşkın baktı. “Ben de tam babamın maddi vaatlerle kadının yatağına girip sonra da ortadan kaybolmadığını öğrendiğime seviniyordum. Kadın öfkeli değil gibi.”

“Hayır, kadın yalnız. Baban ana dürüst davranmış olabilir. Belki bu metres rahat koşullarda yaşıyordur.”

Simeon: “Belki de zengin bir duldur.” Sesinden böyle olmasını istediği belli oluyordu.

Isidore alçak sesle: “Üzüldüm.”

“Ben de.” Tartışma böylece sona ermişti.

Bütün gün dışarıdan giren güneş ışınları açık sarıdan altın sarısına dönerken, saçlarında oynamıştı. Isidore’da pudrasız saça karşı gülünç bir sevgi baş göstermişti. Işık Simeon’ın saçını lülelerinin arasında sanki mavi çizgiler varmış gibi gösteriyordu. Eliyle saçlarını arkaya ittiğinde daima bir lüle alnına düşüyordu.

Isidore vücudunun her türlü haince uyarımı gönderdiğinin farkında, huzursuzca kıpırdanıp duruyordu. O uyarımlar ki Isidore’un ona kur yapan bir erkek bulmadaki kararlılığına tamamen aykırıydı.

Çünkü Simeon her ne kadar kibarca ondan hoşlandığını söylemiş olsa da bu yetmezdi.

O sevilme istiyordu.

Zaten nasıl bir adam çıkarsa çıksın Dük’ü kabul edeceğini kendine telkin ettiği yıllarda, eğer şansı olsaydı, derin bir tutkuyla sevilme istediğini keşfetmişti. Babasının annesini öperken gözlerinde gördüğü türden bir tutku istiyordu.

Aşkın bu kadar önemli olduğunu neden daha önce fark etmemişti?

En son istediği şey, pudrasız saç duyduğu sınırsız arzunun onu, Simeon'la birlikte düşüncesizce bir şey yapmaya sevk etmesiydi ki böyle bir şey evliliklerini oldubittiye getirirdi.

S

Yirmi Sekizinci Bölüm

S

Revels House

3 Mart 1784

Saatlerce müteveffa Dük'ün borçlarını inceledikten sonra Isidore kendini kayınpederi gibi delirmiş hissediyordu. "Sanıyorum annen bu evde bunalıyordu," dedi. "Sorayım bakayım, akşam yemeğini bizimle yemek ister mi?"

Simeon şaşırarak başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Bir deneyeceğim," diye itiraf etti. "Gelirse bu mektupları kaldırırsın."

"Annem çok inatçıdır."

"Pis kokulu gazla dolu bir evde durması iyi değil." Isidore ayağa kalktı.

"Şu son notu da yazıp annemi üzebilecek mektupları kaldır-mama izin verirsen ben de sana katılırım."

"Benim tek başıma beceremeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Çok şaşırırım ama mesele senin ikna yeteneğin değil, annemin inatçılığı. Ama kokuyu hesaba katarak sana eşlik etmek istiyorum."

Isidore dışarı çıkıp onu beklemeye başladı ama beş dakika sonra sabrı tükenmişti. Kokudan bayılacak hali yoktu. Venedik'teki evinde

sürekli kanallardan gelen kötü koku duyulurdu, hiçbir zaman bu durumdan çekinmemişti.

Eve, balo salonundan girdi ve derhal tuvalet kokusuyla karşılaştı. Ana girişte bir gürültü vardı. Dikkatlice kapıyı açtı. Bir adam el arabası sürerek önünden geçti. Isidore el arabasının içine baktı, bakmaz olaydı.

Adam onu görmemişti, o yüzden rahatça üst kata çıktı. Aslında üst katta koku daha kesifti. Dür Düşes’in kapısını çaldığında köpek havlamasına benzer bir sesle karşılaştı. “Düşes Ekselansları?” diye seslendi. “Ben Düşes. Kapiyı açar mısınız?”

Bir saniye sonra dul Düşes kapıyı açtı ve hiddetli gözlerini Isidore'a dikti.

Isidore özenli bir reverans yaptı. “Dük sizi korumak için bir uşak bırakmadı mı?”

Düşes sinirli sinirli: “Sersem kasmaya başladı. Senin burada ne işin var? Koku sadece alt sınıfları değil, herkesi kusturacak kadar kuvvetli. Durma, git.”

“Büyük Düşes Evi’nde bize katılmanızı rica etmeye geldim.” Gerçekten kokudan biraz başı dönüyordu. “Yemek köyden geliyor. Burada yemek yemeye imkân yok.”

“Yemek yiyebileceğimden şüpheliyim.”

Isidore, dul Düşes’in yüzünün dikkat çekecek kadar beyaz göründüğünü, yanaklarının pençe pençe kızardığını fark etti. “Düşesim, rica ederim benimle beraber bu evden çıkınız. Havasızlıktan renginiz solmuş.”

Dul kadın, “Bu kokudan rengim soldu,” dedi. Ama bir elini kol-
tuğun arkasına dayadı. “Şeyi düşünüyorum...”

Isidore onun koluna girdi. “İş bittikten sonra dairenize dönersiniz,” dedi tatlı bir dille.

Dul kadın kızarak: “Bana çocuk gibi davranmana gerek yok!” Ama aynı zamanda kapıya doğru bir adım atmıştı. “Mücevherlerimi bırakamam.”

“Onları...”

“Ben mücevherlerim olmadan hiçbir yere gitmem. Kimse benim onlara bağlılığımı anlamaz.”

Isidore başıyla onayladı. “Onları da yanımıza alırsınız.”

Düşes, “Bir de mektuplar üzerinde çalışıyordum,” dedi. “Onları da yanıma almalıyım. Yazmam gereken mektuplar var.”

Isidore masanın üzerindeki kâğıtlara baktı. “Onları taşıyamayız. Bu mücevher kutunuz mu?” Gümüş menteşeli, gül ağacından, küçük, güzel bir kutuyu eline aldı.

“Biri o. Diğeri de şurada.” Başıyla kenarları solmuş kadifeyle çevrilmiş, deriden, daha büyük bir kutuyu gösterdi.

Biraz sonra Isidore: “Tanrım. Ağır mı?”

Dul Düşes, “Ben küçüğü taşıyım,” dedi. “Onu bana ver. Sanıyorum bütün uşaklar evden kaçtı.”

Isidore, “Ambardalar,” diye bilgi verdi.

Dul Düşes, “Laf!” dedi ve gül ağacından kutuyu aldı. Odasının kapısını açınca koku yüzlerine çarptı. Dul Düşes şöyle geriye doğru sallandı.

“Yavaş,” dedi Isidore. “Düşes Ekselansları, ben gidip oğlunuzu getireyim mi? Hizmetkârlar sizi dışarı taşısınlar.”

Dul düşes, “Yaşlılıktan usandım,” dedi. “Bu odadan kendi ayaklarımla çıkacağım.”

Merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. Aşağı vardıklarında girişte öyle kirli iki adamla karşılaştılar ki Isidore böylesini hiç görmemişti. Pislik bacaklarına yapışmış, gömleklerine sıçramıştı. Yüzleri kısmen mendille kapatılmıştı.

Merdivene daha yakın olanı sırttı. Burnunu kapatan mendilin altında dişleri bembeyaz parlıyordu.

Dul Düşes sudan çıkan balık gibi garip bir yutkunma sesi çıkardı ve Isidore'un kolunu tutan eli gevşedi. Isidore, "Düşesim!" diyerek kayınvalidesini son basamaktan aşağı çekerek indirdi.

Yaşlı kadın sudan çıkmış balık gibi ağzını açtı. "Bu... bu..."

"Haklısınız. Fakat devam etmeliyiz."

Neşeli bir ses, "Aman Tanrım, hanımlar görmemeleri gereken şeyler görüyorlar," dedi.

Isidore gözlerini kaldırıncı, tuvaletten çıkan bir üçüncü adamla göz göze geldi. Ölü Bekçileri'nin bu üyesinin tam bir hırsız olduğunu gözlerinin garip donukluğundan ve gülümsemeye benzemeyen gülümsemesinden anladı. Adam Isidore'a, "Ben Jack Bartlebee, Ölü Bekçileri'nin başı," diye kendini takdim etti. "Siz de düşesler olmalısınız. Asillere karşı pek kıbarımdır. Gerçekten. Pazarları Kral arabasıyla geçerken ben daima dizlerimin üstüne çökerim. Değil mi gençler?"

Bir tanesi, "Çökersin elbet, Jack," diye söze karıştı.

"Maalesef Bay Honeybutt borulardaki küçük bir sorunu halletmek için tepenin yamacına indi Düşesim. Size biz yardımcı olalım."

Onlara en yakın adam ellerini uzatarak mücevher kutusunu aldı.

Bartlebee, "Şişşt, şişşt," dedi. "Hanımefendileri gücendiriyor-sun, Wiglet. Biraz ölçülü davranmayı öğren. Hanımlar güzel sözlerden, tatlı dilden hoşlanırlar, öyle değil mi?"

Isidore: "Bayım, eğer kenara çekilirseniz, kayınvalidemi dışarı çıkaracağım. Havasızlıktan fenalaşacak."

Bartlebee güler yüzlü bir tavırla, "Size yardım edeyim," dedi. "Edeyim, edeyim. Hanımefendinin taşıdığı şu ufak kutuyu alayım..."

Dul düşes: "Elini sürme ona!" Sesi normal buyurgan sesinin garip biçimde neşeli tonlamasıydı. "Dokunma benim..."

Üç adam da ellerini uzatmışlardı. Isidore kenara doğru bir adım atıp kayınvalidesini de yanına çekti. Dışarı çıkmak için ön kapı yerine balo salonunu da kullanabilirdi. Adamlar korku yaratmaktan hoşlanıyorlardı. Yüzleri tuhaf bir zevkin ışığıyla aydınlanmıştı.

Isidore birdenbire sinirlenerek bağırdı: “Ne cüretle yaşlı bir kadını korkutursunuz! Kadının yiğene indireceksiniz!”

Bartlebee sadece güldü ve onun gözleri bile, o korkunç donuk gözler bile canlanmıştı. “Ona güzel bir ders olur. Düşesler de herkes gibi tuvalete giderler. Ve siz de bizim kadar pisliğe batınca, onun renginin her yerde aynı olduğunu öğrenirsiniz, değil mi gençler?”

İki adam hep bir ağızdan onu onayladı.

Bartlebee birdenbire, “Yüzsüzlüğü bırakalım,” dedi. “Boruların daha yarısını temizledik Düşes. İş yarım bırakmamızı istemezsiniz, değil mi? Çünkü oraya bizden başkası inmez. İngiltere’de bunu yapacak bizden başka kimse bulamazsınız. O yüzden devam etmek için küçük bir hediye isteriz.”

Isidore, “Hayır,” dedi. “Size zaten iyi bir para ödeniyor.”

Dul Düşes hiç sesini çıkarmadan, dehşet içinde, adamlara bakıyordu.

Bartlebee adamlarına dönerek: “Genç hanım hiç korkmuşa benzemiyor. Çok garip.”

Isidore hışımla: “Korkmuyorum. Nezaket yoksunluğunuz mide bulandırıcı. Sizin hiç büyükanneniz yok mu?”

Bartlebee merakla: “O büyükanne mi?” Dul kadına yaklaştı, dul kadın hafif bir iniltiyle geri geri kaçtı. “Ah, anladım. Kırışıklıklardan anlaşılıyor, değil mi Wiglet? Kırışıklıkların ne kadar çoksa o kadar yaşlı oluyorsun? Bunu duymuştum. Tabii, biz Ölü Bekçileri’ndekiler böyle kırışacak kadar uzun yaşamadığımız için bunu sorun etmiyoruz. Bizim öyle bilindik anlamda ailelerimiz de yoktur.”

Hepsi kakhahayı bastı.

Isidore ters ters: “Size acımadığım için kusuruma bakmayın. Aileniz yoksa suç işleme eğiliminiz yüzündendir. Elbette, hiçbir kadın sizin yanınıza bile yaklaşmaz.”

Bartlebee, “Elbette, elbette” dedi. “Ama içiniz rahat etsin diye söylüyorum, küçük hanım, benim Wiglet, Pond Caddesi’ndeki ahırların arkasında evlendi. Şimdi için rahatladı mı?”

Isidore, Wiglet’e baktı. Adamın dişsizdi ve pis bir gülümsemesi vardı.

Isidore kibarca: “Sizin yalnızlığınıza üzüldüğümü ifade ettim mi ben? Eğer size öyle geldiyse yanıldığınızı belirtiyim.”

Bartlebee, “Bu kadar sohbet yeter,” dedi. “Şu mücevher kutusunu alacağım çünkü açıksözlülüğümü mazur görün ama mücevheri pislighin içine sokacak kadar aptalsınız. Ayrıca bu ayaküstü hoş sohbetin ücreti olarak küçük kutuyu değil, büyüğünü alacağız.”

Dul Düşes âdeta bağırarak: “Dük hepinizi hapse attıracak!” Parmakları küçük pençeler misali Isidore’un kollarına gömülmüştü.

Bartlebee, “Atamaz,” dedi. “Sizi temin ederim. Ölü Bekçileri’nin gittiği yeri kimse görmez. Bu da bizim, kanunların üzerinde olduğumuz anlamına gelir, bunu da size Londra’da söyleyeceklerdir.”

Isidore kızarak: “Kimse kanunların üzerinde değildir!” Eğer konuşmayı uzatabilirse Simeon mektubu bitirecek, Honeydew de dönecekti. Yana doğru ihtiyatlı bir adım daha atarak Düşes’i de kendisiyle beraber çekti. Sırtı hemen hemen balo salonunun kapısına dayanmıştı.

Bartlebee o korkunç tatsız sırtışıyla: “Şimdi ben birini öldürsem, o zaman haklısınız. Bir kilise görevlisi kapımı çalabilir, tabii bulabilirse. Bazen insanın aklı çeliniyor. Birini şöyle kuyunun içine

itivermen yeter, bu kişi elim bir kaza sonucu ebedi uykuya yatmış olur. Çok kolay değil mi gençler?”

Sadece Wiglet cevap verdi: “Ay!” Bartlebee sırtıyordu ama diğer adamı o kadar rahat değildi.

Isidore sesine ciddiyet vererek: “Kendinizden utanın. Size iş için hakkınız olan parayı dürüşte ödeyoruz. Peki, siz karşılığını nasıl veriyorsunuz? Yaşlı bir kadını koruyarak.”

Tam bu sözlerin üzerine dul kadın homurdanarak Isidore’un omzuna gömüldü. Ama mücevher kutusunu sıkıca tuttuğu da Isidore’un dikkatinden kaçmadı. Artık kapı tam arkasındaydı.

Bartlebee akıllıca bir harekette bulunarak ileri doğru adım atınca Isidore mücevher kutusunu bırakmak zorunda kalacağını, dünyanın bütün mücevherlerinin bu adamın bir parmağının dokunuşuna değmeyeceğini anladı. Dönüp kapıyı açmak için ya dul kadını ya da kutuyu bırakmak zorundaydı.

Tam o sırada arkasında hafif bir ses işitti. “Isidore.”

Simeon gelmişti. Arkasındaki kapı yavaş yavaş açılmaya başladı. Bartlebee sırtarak ona doğru uzanıyordu; her an açılan kapıyı görebilirdi.

Isidore hiç tereddütsüz bağırdı: “şimdi!” Sonra da elindeki kutuyu havaya kaldırıp yere çarptı. Kutu kulak patlatan bir çatırtıyla açıldı ve mücevherler yere saçıldı.

Arkasındaki kapı açıldı ve Simeon ileri doğru atıldı. Tozlu görünen kolyeler yığınının ortasında duran annesiyle adamların arasına girdi.

“Ne oluyor beyler?” diye sordu. Sesi Honeydew’le konuşuyormuş gibi sakindi.

Bartlebee'nin hiç korkmadığını gören Isidore'un kalbi duracaktı. Adamları da kavga ihtimali karşısında mahcup tavırlarını bırakarak gözlerinden ışık saçmaya başlamışlardı.

Bartlebee sevinçle, “İşte Dük'ün kendisi!” dedi. “Bakın, beyler, Dük memleketin kanunlarını bilir. O bizim iğrenç bir iş yaptığımızı, bunun için de ufak bir hediye istediğimizi bilir. Ve az önce Düşes'e de söylediğimiz gibi bize çalışan sevki verecek bir şey almadıkça işi bitirmeyeceğiz.” Birdenbire, dük'ün üzerine çökerek, aceleyle yerdeki mücevherleri toplamaya çalışan Wiglet'i tekmeledi. “Hişt! Görmemişlik yapma!”

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Isidore takip edemedi. Simeon onun önünde kııldamadan dururken, bir an sonra ayağı Wiglet'in çenesiyle buluştu. Döndü ve Bartlebee'nin başı arkaya fırladı. Bir kere daha döndü ve üçüncü adamın çenesini tekmeledi.

Annesine dönerek, her zamanki sakın sesiyle, “Özür dilerim, Düşesim,” dedi. “Temiz olmadıkları için yumruklarımı kullanmak istemedim. Umarım gecikmem için sizi aşırı paniğe sevk etmemiştir.”

Üç adam da yerdeydi. Wiglet ile diğer adam oturmaya çalışarak debeleniyorlardı fakat Bartlebee ağzı açık, gözleri kapalı halde boylu boyunca mermerin üzerinde yatıyordu. Baygın halde o kadar tehditkâr görünmüyordu. Çenesi dardı ve dişleri bitkisinden fırlamış beyaz turplar gibi çıkıntı yapıyordu.

Simeon: “Vah vah! Bay Bartlebee boyun ağrısı çekebilir. Doğru savunma sanatlarında daima böyle bir tehlike vardır.” Bartlebee'yi ayağıyla dürttü, adam inledi ama kııldamadı. Simeon, “Yaşıyor,” diyerek ayağa kalkan iki adama döndü. “İnsanları öldürmenin çok kolay olduğunu kendisi söylemişti galiba. Ben daima çok sert vurmamaya çalışırım.”

Isidore sesindeki kahkaha ve zafer tonunu gizlemeye çalışarak, “Bunu bir yere yazman gerekecek,” dedi. Sonra kayınvalidesini tu-

tuşunu düzeltti. Dul Düşes ise ona yapışık durumunu korurken, bir yandan da hiddetli bakışları Wiglet ile arkadaşını deliyordu.

Isidore adamlara: “Dua edin, Dük, annesini korkuttuğunuz için sizi sakatlamadı!”

Simeon yine onlara: “Bartlebee bir süre baygın kalacak.” Sesi kısık ve böbürlenmeden uzaktı. Onu burada bırakın, siz işi bitirin.”

Wiglet tereddüt etti.

“Tekrarlamama gerek var mı?” Sesi son derece sakindi ancak Wiglet, Simeon sanki onlara bir tabanca doğrultmuş gibi titredi.

Yutkundu, arkasından elini açtı. Tozlu bir yakut yere düştü, bir kere zıpladıktan sonra Bartlebee’nin dirseğinin yanına yuvarlanıp durdu.

Simeon, “Sen ikinci adam mısın?” diye sordu.

Wiglet, “Evet,” dedi. Dudağı şişerek iki katı boyuta ulaşmıştı.

“İyi o zaman, işe devam et. Ustanızın bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğini bir iki saate kadar anlarsınız. Artık kendi güvenliğim, karımın, annemin ve malımın güvenliği konusunda endişe etmem için başka bir sebep kalmadığını ümit ediyorum.”

Wiglet çabucak geriye çekildi. Hindi gibi öterek, “Kalmadı Dük Ekselansları,” dedi. “Hiçbir sebep kalmadı. Hiç.” Diğer adamlarla birlikte tuvalete girdiler ve ihtimal ki Simeon’dan kaçma telaşı içinde kendilerini deliğe atıverdiler.

Dul Düşes ayağa kalktı. “Mücevherlerim!” dedi. “O pis, yağmacı hayvanlarla beraber yerde. Artık onlardan hayır gelmez!”

Simeon taşları toplamak için yere çömeldi.

Dul Düşes birdenbire güçlü bir sesle bağırdı: “Ayağa kalk! Bu hizmetkârların işi, sana bunu söylememe bile gerek yok!”

Isidore, “Düşesim,” dedi. “Haydi...”

Simeon yakutu çatlamış kutunun içine koyup ayağa kalktı. “Toplama işinin gerisini Honeydew’e bırakmamızı ister misin anne?”

Annesi bir solukta, “Hiç doğmamış olmayı isterdim,” dedi. “Sen... sen beni çok rezil ettin. Çok rezil ettin!”

Isidore’un ağzı açık kalmıştı.

Dul kadın, “Baban bu zorbaları çenelerine tekme atmadan, saygın bir İngiliz beyefendisi gibi bizi dışarı çıkartırdı,” dedi. Fakat sesi hıçkırıkla boğuldu. “Sen... benim oğlum... ayağıyla...”

Isidore, annesinin başının üzerinde Simeon’la göz göze geldi.

“Dışarı çıkalım, Düşesim,” diyerek diğer mücevher kutusunu dul kadının kollarından aldı. “Benimle gelin isterseniz.”

Simeon’ı orada, ayaklarının etrafındaki, yarım asır önce moda olan, lekeli mücevherlerin içinde bıraktılar. Isidore arkasına döndü ama adam yere bakıyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gore House, Kensington

Beaumont Dükü'nün Londra Konutu

3 Mart 1784

Villiers Dükü paltosunu Beaumont'ların uşağı Fowle'a verirken, Jemma'nın dışarıda ama Dük'ün evde olduğunu öğrenince duraksadı.

Elijah ile konuşması gerekiyordu.

Yıllar vardı ki ikisi karşılıklı doğru düzgün konuşmamışlardı. Ama uşağı Finchley, Villiers humma ateşiyle yanarken Elijah'nın nasıl onun hayatını kurtardığını ağzından kaçırmıştı. Villiers bunu hatırlamadığı için onunla bir araya gelmek pek hoşuna gitmiyordu.

Mesele şu ki Villiers, Elijah'nın karısını baştan çıkarmak için elinden geleni yapıyordu, ne var ki bu hayat kurtarma meselesi yüzünden arkadaşına minnet borcu vardı.

bu eski arkadaşlar arasında ne vardı?

Fowle, "Ben bizzat haber vereyim," dedi. O kütüphaneye girerken Villiers yüksek arkalı bir koltukta oturan arkadaşının silüetini gördü. Gözlerini kapatmıştı. Villiers kestirmekten nefret ederdi. Öte

yandan Elijah hayatını dünyayı, hiç değilse İngiltere'yi kurtarmaya adanmışken, o satranç gibi havailiklerle uğraşmıştı.

Kendi hayatıyla başka bir adamınki arasındaki farkları değerlendirdiğinde genellikle yaptığı gibi durup kendi hayatını Elijah'ınkine benzetmek isteyip istemeyeceğini düşündü.

Hayır. Lordlar Kamarası'nda koltuk sahibi olmak istemiyordu. Hatta bu düşünceden kesinlikle net ediyordu.

Villiers şarap rengi, çiçekli halının üzerinde sessizce ilerledi. Halı ceketleri gibi harikuladeydi. Koltuğun etrafını dolaştı.

Elijah gerçekten uyuyordu.

Ya da uyumuyordu.

Yüzünün hareketsizliğinde, vücudunun koltuğun köşesine yığılmasında bir gariplik vardı.

Villiers ona doğru eğilerek, sertçe, "Dük," dedi. Elijah bayılmış olabilir miydi? Yüzü bembeyazdı. "Elijah!"

Yüzünün beyazlığında kirpikleri daha siyah görünüyordu. İkinin birer toy delikanlı oldukları zamanlarda da Elijah güzeldi ve Villiers'in hayatta sevdiği tek insandı. Villiers'in büyük bir burnu, ne arkada toplanan ne peruğun altında yatışan, asi saçları vardı. Elijah'ın ise meleksi açık sarı lüleleri ve çok yakışıklı bir yüzü vardı.

Villiers elini uzatıp Elijah'ın omzuna dokundu.

Onu sarstı.

Tekrar sarstı.

Otuzuncu Bölüm

S

Revels House

3 Mart 1784

Dul Düşes, kız kardeşinin evine gitmeden önce Isidore'a o dönene kadar bütün mücevherlerinin temizlenmesini istediğini söyledi.

“Bana *her seferinde* onları verirdi. Ne demek istediğimi anladığından eminim.”

“Hayır.”

“O zaman anla. Hem sen bir Cosway’le evlendin. O kolyeleri hiçbir zaman sevmedim ama bana kocamı hatırlatıyorlar.” Gümüş menteşeli, eski, küçük kutu araba koltuğunda yanında duruyordu. “Bunlar annemindi. Diğerlerinden istediğini alabilirsin, ne de olsa dükle evlendin. Ama bunları kız kardeşimin çocuklarına vereceğim. Oğluma öyle söylersin.”

Isidore, “Dük banyo yapıyor,” dedi. “Bekleyin de size veda etsin.”

“Olmaz. Gece bir komşumda kalacağım, sabah gündoğarken de kız kardeşimin evine varmış olmalıyım. Nereye gittiğimi ona sen söylersin. O benim oğlum değil, bundan eminim.”

Isidore yüzünü astı.

Yaşlı kadın çatlak, nefes nefese sesiyle, “Ah, aptal olma,” dedi. “O benim kanımdan, öyle olduğunu Tanrı biliyor. Godfrey de öyle. Ama Godfrey Eton’a gitti, ben de bütün bunlardan sıkıldım. Ben elimden geleni yaptım!”

“Tabii...”

“Ben iyi bir eş oldum, doğru düzgün bir eş. Kadınları asla sorgulamadım. Mücevherler bana suçluluk hissiyle verildi. En azından suçluluk duyuyordu.” Isidore’a suçlarcasına baktı. “Bu da bir şeydir.”

“Evet.”

“Hatıralarla, cevaplamadığım mektuplarla ve onun yaptığı aptalca şeylerle dolu bu evde kalmak istemiyorum.” Sesi çok sertti. “O koku... *aptalhğın* kokusu.”

Isidore başıyla onayladı.

“Kız kardeşim, dul Douglass Kontesi eski moda bir evde yaşıyor belki ama ben böyle yerlerde rahat ediyorum. Oğlumun görüntüsü ve tavırları ise... Benden bu kadar. Daha fazla burada kalıp geleneklerin hiçe sayılmasını, aptal erkeklerin istedikleri gibi davranmalarını seyredecek değilim. Adam çıplak koşuyor.”

Isidore, “Çıplak sayılmaz,” dedi.

“Bizi utandırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Sürekli. Kocam hiçbir zaman böyle çocuk beziyle etrafta dolaşmadı. Ama şimdi düşünüyorum da belki o da çıplaktı. Artık gidebilirsin.” Elini salladı.

Isidore geri geri giderek arabadan uzaklaştı.

Dul Düşes, “Göreceksin,” dedi. Bakışları nazik sayılırdı. “Hizmetçiler o sefil eve girebildikleri zaman eşyalarımı bana gönderirsin. Godfrey’e gelecekteki refahı hakkındaki teselli ve talimatlarımı ya-

zarım. Dük'ün vahşiliği ve tuhafılığıyla uğraşmak sana düşüyor. Ben çabaladım ama o benim değil. Gerçekten benim değil.”

Isidore, görevden ayrılan bir kraliçeyi selamlarcasına derin, hürmetkâr bir reverans yaptı.

Kraliçe ise bunu anlamadı.

S

Otuz Birinci Bölüm

S

Gore House, Kensington

Beaumont Dükü'nün Londra Konutu

3 Mart 1784

Sanki bir an dünya durdu. Elijah'yı sarstı... Elijah'nın başı kırık bir daldaki gelincik gibi önüne düştü.

“Hayır!” Villiers bir an bile düşünmeden Elijah'yı bir kere daha, sertçe sarstı. “Uyan!” Korku birdenbire midelerini burgaçla kıvrırdı.

Elijah uyandı.

Bir an sanki başka kimsenin göremediği bir memlekete bakar gibi dümdüz ileri doğru baktı. Sonra gözleri Villiers'a kaydı ve gülümsedi. “Merhaba.”

Villiers geri çekildi, eliyle bir koltuk bulup çöktü. “Lanet olsun.”

Elijah'nın gülümsemesi kayboldu.

Villiers, “O da neydi?” dedi. “Ne oldun?”

Cevap gelmeyince: “*Elijah!*”

On beş, on altı yaşından beri birbirlerine ilk isimleriyle hitap etmezlerdi. Öyle olduğu zaman bir kız yüzünden kavga eder, birbirlerine küserlerdi.

Elijah açıkça, “Yıgılmışım,” dedi. “Bayılmış olacağım. Kalpten. Yaşım otuz dört.”

“Otuz dört?” Villiers başını salladı. “Otuz dört mü? Ne bu, kalplerin nihai yaşı mı?”

Elijah, “Babam otuz dört yaşında öldü,” diyerek başını koltuğun arkasına yasladı ve tavanı sevmeye başladı. “Kalbi dayanmadı. Ben onun süresini aşmayı ümit ediyordum ama bu baygınlıklarım giderek artıyor. Kendimi kandırarak için hiçbir sebep göremiyorum.”

“Tanrım.”

“Daha değil,” dedi, o güzel yarım tebessümü ağzının ucunu kıvrarak. Başını salladı. “Bu konuda başka da söyleyecek bir şey yok, Leo.”

Villiers kendisine Leopold diye hitap edilmesini istemezdi. Elijah’dan başkasına Villiers’dan başka bir şey olmak istemezdi, değildi de. İsmi iştirince, hemen hemen yirmi sanki yok olmuş gibi, dengesi bozulmuştu.

“Bunu kabul etmiyorum,” dedi. Kelimeler boğazını acıtiyordu. “Doktora göründün mü?”

Elijah omuz silkti. “Gerek yok.”

“Bayıldın.”

O başını salladı.

“Kahretsin!”

“Evet.”

“Karımı baştan çıkarmaya çalışıyorum ve sen tek kelime söylemedin.”

Elijah buna gülümsedi. “Ne fark eder?”

“Çok şey fark eder,” dedi Villiers. Sesi kendi kulaklarını tırmalamıştı. Ayağa kalkıp odanın diğer ucuna gitti ve görmeden pence-
reden dışarı bakmaya başladı.

“Bence fark etmez. Seninle kadınlar konusunda hiçbir zaman anlaşılamadık.”

Villiers, “Barda çalışan kadın,” dedi. Kendine gelmeye çalışırken, bir yandan da sohbeti sürdürmeye çabalıyordu.

“Ateşler içinde yatarken beni bunun için ayıplamıştın. Barda çalışan kadının, köpeğin ve Jemma’nın benim olduğunu söylemiş-tin. Köpeğin uzun zaman önce öldüğünü sana anlatamamıştım. Ama Jemma’yı neden almak istediğini çok iyi anlıyorum.”

Villiers ona döndü. Elijah hâlâ oturuyor, meclisteki davranışının alametifarikası olan o sabırlı, hürmetkâr merakıyla bakıyordu. “Kahretsin, kızmıyor musun?” diye sordu.

“Benim hayatımı kurtarıırken yaşlı köpeğimin ölmesine izin verdiğin için mi?” Elijah tek kaşını kaldırmıştı. “On altı yaşında, aklım bir karış havadayken kızmıştım. Senin bar kadınına çalarak misilleme yaptığım için beni affet.”

“Onu demiyorum. Kalbin teklediği için kızmıyor musun?”

Elijah sessizleşti.

Nihayet Villiers: “Köpeğinin ölmesine üzüldüm.”

“O benim tek varlığımdı, sevdiğim yegâne varlıktı.”

Villiers birdenbire irkildi ama yerinden kıınılamamak için kendini sıktı.

“Sen hariç tabii.” Elijah gözlerini kaldırdı. “Sen benim en sevdiğim dostumsun ve ben senin metresini çalıp seni kenara ittim çünkü sen nehirde benim hayatımı kurtarıp köpeğiminkini kurtaramayacak kadar nezaketsizdin.”

Villiers mırıldanarak: “İkimiz de aptaldık.”

“Hayatta değer verdiğim iki şey vardı, bir tanesini heba ettim. Sonra kendimi görev ve güç coşkusuyla tatmin ettim ve karımı ih-

mal ettim. Yıllarımı boşa geçirdim; aptallığımla ilgili yorumuna sonuna kadar hak veriyorum.”

“Bir daha Jemma’ya yaklaşmayacağım. İntikam için değildi; gerçekten değildi. Ben sadece...”

Elijah sadece, “Jemma bu,” dedi.

“Evet. Senin hasta olduğunu biliyor mu?”

“Hayır! Bilmeyecek de.”

“Bilmek hakkıdır.”

Elijah ciddi bir sesle, “Hayatta hak diye bir şey yoktur,” dedi. “O ne kadar üzülüp korksa da sonuç değişmeyecek. Kalan zamanımı onunla gamsızca geçirmek istiyorum.”

“Tabii.” Villiers, Jemma’yı baştan çıkarmaya çalıştığı için kendi kendine küfür etti.

“Ben kazanıyorum.” Elijah’nın tebessümü güzel bir şeydi. Bu tebessümle parlamentoda birçok güçlükten sıyrılmıştı. İkisi dokuz yaşındayken de Villiers diye asabi, çirkin bir dükün kalbini kazanmıştı. “Seninle görüştüğünde, karşılaşmanızın son oyunundan çekildiğini söylemeyi düşünüyor.”

“Kazanıyorsun,” dedi Villiers. “Kazanıyorsun.”

Elijah, “Çok yavaş, taktik izleyerek hareket ettim,” dedi. “Hayatımın büyük bir bölümünü boşa harcadım. Bunu ise bir kampanya gibi planladım. Hayatımın en önemli kampanyası. Sen de bundan bir rol oynadın, Leo.”

“Ben...”

“Zorlu bir muhalefete ihtiyacım vardı,” dedi. “Ve bunu sen sağladın.”

Villiers tekrar Elijah’nın karşısına oturdu. “Ona söylemelisin. Bu nöbetler ne sıklıkta geliyor?”

“Haftada bir filan. Son zamanlarda daha sık.”

“Ne kadar zamanın kaldığını biliyor musun?”

Elijah başını salladı. “Bilmek istemiyorum.”

Villiers, “Ben gideyim,” dedi. “Meydan sana kalıyor. Tanrım, ben...”

“Gitme. Keşke arada bir satranç oynayabilsek.”

“Şeref duyarım.”

Bir an iki İngiliz asilzadesinden çok, kucaklaşabilecek, hatta ağlaşabilecek, sevgiye, dostluğa, kederle dair bir şey söyleyebilecek iki adamdılar. Ama İngiliz asilzadeleri oldukları için böyle şeyler yapmalarına gerek yoktu; göz göze geldiler ve her şey gözlerinde ifade edildi. Çocukluktaki arkadaşlıkları, çocukça kırgınlıkları, birbirlerine karşı davranışları.

Villiers, “Ona yaklaşmayacağım,” dedi. Âdeta yemin ediyordu.

“Niye yaklaşmayacakmışsın?”

“Olmaz...”

Elijah gülümsedi ama gözleri gölgeliydi. “Ona yardım etmelisin Leo. Ona yardım edeceğini bilmeliyim.”

“Yani ona kur yapmaya devam edip...”

Bazen bir İngiliz beyefendisinin bile kederden boğazı düğümlenir. Böyle zamanlarda, bu beyefendi pencereye gidip baharın başlarındaki bahçeye bakar.

Zayıflık göstermeyeceğinden emin olana kadar.

Ama sonra, İngiliz olarak, nihayet arkasına döner ve en eski dostunun aynı yerde oturmakta, onu beklemekte olduğunu görür. Ve bir satranç masası çekip taşları dizmeye başlar.

Otuz İkinci Bölüm

S

Büyük Düşes Evi

3 Mart 1784

Dul Düşes'in arabası uzaklaşırken Isidore kafasında bir düşünceyle, kendisinin çok aptal bir kadın olduğu düşüncesiyle Büyük Düşes Evin'de döndü. Simeon onu sevmeyebilirdi ama sahip olduğu erkekti. Simeon'ı bu kokuşmuş, boş evde tek başına bırakamazdı. Simeon da elbet onu sevmeyi öğrenirdi. Isidore onun dönerek tekme atışını düşündü ve kalbindeki duygunun ne olduğunu anladı. Ona hemen hemen ümitsizce âşıktı, hem de annesinin ondan hoşlanmamasına sebep olarak saydığı huylarından dolayı; gücünden, benzersizliğinden, Simeon olmasından dolayı.

İçeri girince, Simeon masadan kalktı. "Revels House'a benim iznimi almadan girdin," dedi. "O adamların tehlikeli olduklarını bildiğim için beni beklemeni söylemişim."

"Bense ricamı desteklemek için bana eşlik edeceğini sanıyordum."

"Ve benim desteğimin menfaatine olmayacağını düşündün," dedi. Çenesi ve omuzları kasılmıştı.

"Evet."

"Sana emir verdim."

“Ben emir almam.”

“Ölü Bekçileri’nden bahsederek seni korkutmak istemedim.”

“Ben kolay kolay korkmam.” Ama çekişmek istemiyordu, o yüzden: “Simeon, şunu söylemek istiyorum: Sen *muhteşemdin*!”

“Çok nazıksın.”

Isidore, onun yüz ifadesinden hiç cesaret almamakla beraber aynı hızla devam etti: “Sanıyorum annen olayın şokundan ve dehşetinden şaşırıldı.”

“O benim yabancı becerileri sergilemem yüzünden dehşete düştü.” Ama sesi ifadesizdi ve yaralı değildi.

“Dönerek tekme atışın müthişti.”

Simeon onun gözlerine baktı ve niyetini anladı. “Annem beni hiç sevmeyecek.”

Isidore kararlı bir şekilde, “Bu onun acizliği ve kaybı olur,” dedi. “Honeydew sana bildirmiştir, annen teyzenin evine gitti. Bence bu ziyaret ona iyi gelecektir.”

“Honeydew onun bir daha dönmeyeceğini düşünüyor. Bütün eşyasını istemiş, yatak odasının mobilyasını bile.”

Isidore: “O zaman biz de memnuniyetle göndeririz. Annene Londra’dan yeni takım getirmemize gerek kalmayacak fakat mobilya yolda dağılabilir.”

“Teyzemin evine girersen, iki asır geriye gittiğini sanırsın.”

“O zaman annenin mobilyası orada yabancılik çekmeyecektir.” Isidore onun yakına geldi. Evet, aşkı ve alakayı hak ediyordu. Ama bazen kadın elindekine razı olmalıydı. Hele de elindeki kaslı, güzel ve çekici bir erkekse.

“Şüphesiz.”

Isidore erkekler hakkındaki birkaç nasihatini hatırlayarak, derin bir nefes aldı. Sonra eğilip terliğinin tekini çıkardı. Simeon’ın şaş-

kın bakışı karşısında terliği yere koydu. Diğer tekini de çıkarıp birincinin yanına koydu.

Simeon, “Isidore?” dedi. Tabii, sesindeki merak, insan papaza yemeğe kalıp kalmayacağını sorarkenki kadar azdı.

Isidore cevap vermedi. Eteğini yukarı kaldırıp çorabını jartiyerinden kurtardı. Çorap ayak bileğine indi. Bir parmağını dışarı çıkarınca çorap kendiliğinde ayağının çıkıverdi. Simeon’ın gözleri artık o kadar sakin bakmıyordu, bunun üzerine Isidore ikinci çorabı da çıkardı.

Simeon, “Isidore,” diye tekrar etti. “Ne yapıyorsun?”

“Soyunuyorum.”

“Honeydew her an içeri girebilir.”

Isidore eteklerini kaldırdı ve çember iç eteğini beline bağlayan küçük bağcıkları çözdü. Çember iç etek sessizce yere yığıldı, Isidore ayağını dışarı atarak çember eteğin içinden çıktı. “Onu gönderseydin daha iyi olurdu,” dedi. “Karın yüzünden mahcup olmanı istemem.”

“Sen benim karım olmak istemiyorsun,” dedi ama bunu söyleyişinde gizli bir anlam vardı.

“Hayır, istemiyorum,” diyerek onu onayladı. Şimdi jüponuyla boğuşuyor. “Senden daha iyisini hak ediyorum.”

“Hak ediyorsun.”

“İlgiyi hak ediyorum.” Jüpon düştü ve Isidore ayağıyla onu kenara fırlattı. “Çiçeklerle, mücevherlerle ve o ana özel yazılmış şiirlerle. Hayran olunmayı hak ediyorum. Biri ayaklarıma kapanmalı.” Dosdoğru Simeon’a bakıyordu ama Simeon’ın ayaklarına kapana-cak gibi bir görüntüsü yoktu. Bu sefer elbisesinin korse kısmını çıkarmaya başladı.

“Sevilmeyi,” diye bağladı, “hak ediyorum.”

“Evet,” dedi. Hâlâ yerinden kımlıdamamıştı.

Isidore buz gibi bir su damlası sırtından iniyormuş gibi hissetti. Simeon, Jemma'nın dediği gibi ayaklarına kapanmamıştı. Belki de bacaklarını çok kalın bulmuştu?

Korsesinin bağlarını çözmeyi bitirmiş olmasına rağmen, Simeon'da hâlâ bir kıvıldama yoktu. Ya hiçbir şey olmamış gibi sessizce yatak odasına dönecekti ya da elbiseğini aşağı indirecekti. Tekrar Simeon'a baktı. Adam odundan yontulmuş gibiydi.

Isidore birdenbire yüzünün kızardığını hissetti. Korsesinin ön tarafı tamamen açılmıştı, gerçi tabii, içinde iç giysisi olduğu için en azından göğüsleri görünmüyordu.

Bir saniye sonra yatak odasına kaçıyor ve kapıyı kapatıyordu. Ayağı eşşe takıldı ve sert bir şekilde dizüstü yere düştü. Boğazında yükselen hıçkırığı boğdu. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı. Ez-kaza, Simeon'ın önünde kısmen soyunmuştu ve eğer ağladığını duyarsa ona acırdı, o zaman da...

Isidore ayak seslerini duymamış olsa da kapının dışından Simeon'ın sesi geldi. "Isidore?"

"Hayır," dedi. Sesi titremediği için minnettardı. Sert zeminde dizlerinin üzerinde, elleri titreyerek, korsesini tutarak oturuyordu.

"Hayır mı?"

Isidore boğazını temizledi. "Şu anda müsait değilim."

"Neden müsait değilsin?"

Isidore ani bir hiddet sevgiyle ayağa kalktı. "Neden mi? Neden müsait olduğumu sandın ki?"

Sessizlik oldu. O bir beyefendiydi. Jemma'nın sözünü dinlemesi ve bütün erkeklerin bacak aralarının hükmünde olduğunu sanması Simeon'ın suçu değildi. Vücuduna hükmedebilen bir adamla evlenmiş olması onun şanssızlığıydı. Harika.

Gerçi erkekler ihtimal ki gerçek arzu duymadıkları zaman vücutlarına daha rahatça hükmedebiliyorlardı. Sıkılı yumruklarının üzerine bir damla düştü.

“Isidore, içeri giriyorum.”

Isidore ters ters: “Girmemeni tercih ederim. Bir yanlış anlama oldu, olan bitenleri unutabilir misiniz lütfen?”

“Olmaz.”

Isidore yutkundu. “Lütfen git.”

Boğuk bir çarpma sesi işitildi. Ama kapı sesi değildi. Simeon giriyor olacaktı. Isidore sırtı kapıya dönük olduğu halde yatağın üzerine oturdu. Simeon’ın cehenneme kadar yolu vardı. Isidore jüponu şöyle dursun, eldivenini çıkarsa Londra’daki erkeklerin yarısı bayılırdı.

“Isidore, açar mısın kapıyı?”

Isidore sabrı taşarak bağırdı: “Tanrı aşkına! Beni rahat bırakır mısın? Beni yeterince utandırmadın mı?”

“Ne kadar intikam almak niyetindesin?”

Ne aptalca bir soru. “Korkma, intikam almayacağım. Şimdi gider misin lütfen?”

“Gidemem. Giysilerimi çıkardım.”

“Ne?..”

“Çırlıçıplağım. Hava bugün o kadar soğuk olmasa da Honeydew her an gelebilir.”

Isidore’un elleri ağzından düştü. Simeon, her zamanki gibi yine pratik zekâsıyla hareket ediyordu. “Bahçeden sesler geliyor,” diye ilave etti.

“Hayır, gelmiyor.” Ama Isidore’un sesi zayıftı. Merak ateşiyle kavruluyordu. “Gerçekten çıplak mısın? Çıplak?”

“Daha önce hiç oturma odasında çıplak durmamıştım.”

Isidore yine cılız bir sesle: “İyi, keyfini çıkar.”

Meydana gelen bir anlık sessizlikte Isidore onun çıplak olduğu gerçeğini düşündü. Simeon soyunmuştu?

Simeon alçak sesle, “Isidore,” dedi, “Honeydew kulübeye doğru geliyor. Onu pencereden görüyorum.”

Isidore yatak odasının kapısını açtı, onu kolundan tutup içeri çekti.

Simeon şimdi içerideydi.

İkinci güneşi eskilikten kararmış geniş döşeme tahtalarının üzerine düşüyordu. Başta Isidore onun sadece ayaklarını gördü. Tıpkı banyodan sonra olduğu gibi büyük ve erkeksi görünüyorlardı. Simeon elindeki giysiyi yere bıraktı.

Isidore utancından yerin dibine geçti. Elbette, onun gözlerine bakmalıydı. Gözlerini onun dizlerinden yukarı kaldırmalıydı. Ama...

Bacaklarına bakarken, o bacaklar birdenbire ona doğru gelmeye başladılar. Isidore’un kulağına çok gergin gelen bir ses, “Bence yatağına gidelim,” dedi.

Simeon’ın sesinde kontrolden eser yoktu. Kadife gibi pürüzlüydü, gözleri ise yarı kapalı olmakla beraber uyuklu değildi. Sanki içindeki hayvan uyanmıştı. “Seni utandırmak istemezdim,” dedi.

Isidore biraz gergin bir şekilde gülümsedi.

Simeon, “Bazı şeyleri geç anlıyorum,” dedi. “Hayır, beni dinle, Isidore.”

Isidore gözlerini kaldırdı. Gerçekten, büyüleyiciydi...

“Olaylar süratli geliştiğinde, sen giysilerini çıkardığında ben ne diyeceğimi bilemedim. Yoksa...”

Isidore, “Önemli değil,” dedi.

“Seni istiyorum. Deli gibi.”

“Ah.” İşte şimdi onu utandırıyordu.

“Ben konuşmayı pek beceremem.” Sonra birdenbire ona doğru geldi ve Isidore ne olduğunu anlayamadan sırtı yatağı bulmuştu. Simeon üzerine eğilerek korsesini nazikçe ayırdı.

Isidore dahşetle bağırması gerektiğini düşündü, halbuki o, Simeon’a giysisini çıkarmada yardım ediyordu. İç giysisinin bağcıklarını çözüp başının üzerinden çıkarırken, Simeon’ın omzundaki kaslar toplasıyordu.

Isidore, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu. Simeon biliyor gibi görünüyordu. Uzun bedenini onun üzerine uzattı ve dirseklerine dayandı.

Isidore yutkundu. “Şey... yapmayacak mısın...”

Fakat Simeon onu öpüyordu, hem de öyle derin ve yumuşak öpüyordu ki Isidore kollarını boynuna dolayarak onu kendine doğru çekti.

Elleri sırtından aşağı kayarak kalçalarına indi, sıcak kaslarının üzerinde gezindi ve bacaklarının arasına kayd. “Sen...” Simeon’ın sesi ızdırıp doluydu. Sırtını kamburlaştırdı. “Ah, Isidore, bu çok güzel.”

Isidore gülmeye başladı. Simeon onun dudaklarına yapıştı, sonra da vücudunu onunkine bastırdı. Isidore bunu çok garip buldu; sanki bir kapı açılır gibi. Önce sadece kendisi vardı; sonra nasıl olduysa ona da bir yer açılmıştı.

Simeon boğazının derinliklerinden kaba bir ses çıkardı ve biraz daha abandı. Isidore acı hissetmeyi bekliyordu ama hiçbir şey olmadı.

Simeon geri çekilip bir daha abandı.

Güzel bir histi. Aslında belki de o kadar güzel bir his değildi. Fazla hoşuna gitmeyen bir çekme hissi duyuyordu. Isidore bu hain düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. İkisi de dilediği şeyi yapabiliyordu. Isidore da ona dokunmak istiyordu.

Simeon’ın sırtını okşamak başka hiçbir şeye benzemiyordu. Simeon bu gidip gelme işini yaparken, Isidore’un parmaklarının altında gergin kaslar, bombeler ve kıvrımlar hareket ediyordu.

Isidore doğrusu bu gidip gelme işinden pek hoşlanmamıştı.

Ama Simeon hoşlanmıştı. İşin güzel tarafı buydu... Simeon'da soğukkanlılıktan, o kontrollü adamdan eser kalmamıştı. Yüzü zevkten canlanmıştı. Isidore ellerini onun yanaklarında dolaştırırken, Simeon o kadar hızlı gidip gelmeye başladı ki Isidore inleyerek dizlerini kırdı.

Böyle durmak nedense daha rahattı.

Simeon bu sefer de ölüyor-muş gibi bir ses çıkararak Isidore'u gülümsetti. "Isidore," dedi. "Sen... sen..."

"Evet?"

"Ben daha fazla kendimi tutamayacağım." Sesi karanlık ve ızdıraplıydı.

Kadınların yatak odası faaliyetleri sevmeleri normaldi. Isidore, "Bu çok normal," diye cıvıladı. Isidore hareket ettikçe Simeon inliyordu. Bu sefer Isidore sırtını kamburlaştırdı; böylesi onun için de daha rahattı. Hareket edince, Simeon kontrolünü kaybediyordu. Bu da tam Isidore'un istediği şeydi. Simeon geri çekildi ve Isidore'un kalçalarını morartacak kadar sıkı kavrayarak onu kendine doğru kaldırdı. Kesinlikle kontrolden çıkmıştı.

Simeon'm başı uğulduyor, vücudu da sanki yıllardır bildiği bir ritim içinde bayram ediyordu. Bu görkemli bir yarışa benziyordu. Saf fiziksel neşe. Isidore'un vücudu yumuşak, sıcak, ıslaktı.

Daha fazla bekleyemeyecekti. Fakat bu bitiş çizgisini görüp ona ulaşmak istememeye benziyordu. Gelmek istemiyordu.

Zevk bacaklarında dalgalanıyordu. Şimdi Isidore'da ona katılmış, kalçalarını ona doğru kaldırıyor. Onun bu hareketi Simeon'a azgın bir hayvan gibi boynunu ısırma isteği veriyordu.

Nihayet gözleri karamaya başlamıştı ki vahşi ve şiddetli bir biçimde boşaldı. İleri doğru iterken, karyolanın duvara çarpışını ta uzaktan gelen bir ses gibi işitiyordu, Isidore'un küçük kahkahasını da...

Kendinden geçmişti. Isidore'un kokusu ve ufak tefek, kıvrımlı vücudu, kahkahası, sesi, korkmadan, utanmadan dokunuşu onu başka bir yere götürmüştü.

Başını arkaya yatırarak, hiç de sakın olmayan bir adam gibi, çiftleşen bir aslan gibi kükredi.

S

Otuz Üçüncü Bölüm

S

Büyük Düşes Evi

3 Mart 1784

Simeon çok yavaş bir surette vücuduna döndü. Valamksepa oruç tutan rahiplerin tecrübe ettiği bir vücuttan ayrılma hadisesinden bahsederdi. Simeon bunun hoş bir şey olduğunu düşünmemişti ama bu safça tahmini yeniden düşünmesi gerekebilirdi.

Uzun bir koşudan sonra olduğu gibi ter içinde, nefes nefese kalmıştı ve yıllardır bu kadar mutlu olmamıştı. Gözleri kapalı olan Isidore'u doya doya seyretti: Gözlerinin hafifçe egzotik şeklini, minimini burnunu, kaymak gibi tenini. Enfesti. Onundu. Kontrolsüz, çıldırtıcı ve aşırı duygusaldı ama kaderine yazılmıştı.

İnsanın kaderine boyun eğmesinin güzel yanları vardı.

Birdenbire onun da bakire olduğunu hatırladı ve vücudunu yan tarafa devirerek, “Canın acıdı mı Isidore?” diye sordu.

Isidore gözlerini açtı. “Hayır, hiç acımadı. Senin canın acıdı mı?”

“Hayır ama zaten acıması gerektiğini söylemiyorlar.”

Isidore dirseklerinin üzerinde doğrulup vücuduna bakarak, “O kadar da rahatsız edici değildi,” dedi.

Simeon da onun vücuduna baktı. Kıvrımlı, kaymak gibi bir vücut.

Isidore rahatlamış bir edayla, “Kan yok,” dedi ve tekrar yattı. “Kalçam biraz berelendi. Peki, ne düşünüyorsun?”

Simeon kendini ifade etmeyi beceremezdi. Aldığı zevki tarif etmesi mümkün müydü? Öyle bir zevk ki âdeta teni canlı bir varlık halini almıştı, sanki Isidore’un vücudunu kendi vücudu gibi tanıyordu, sanki kör olduktan sonra dünyayı bütün renkleriyle görmüştü.

Isidore, “Benim hoşuma gitti” diye devam etti.

Bu iyiydi. Simeon arkaya uzandı çünkü ona bakmaya devam ederse, yine onun üzerine atlayacaktı. Bu düşünceyle çubuğu uyandı.

Isidore kendi düşüncesini anlatmaya devam ediyordu: “Her gün yapmak isteyeceğim bir şey değil ama bildiğim kadarıyla insanlar bunu zaten çok sık yapmıyorlarmış.”

Simeon kafasını çevirdi.

Isidore pek utangaç bir şekilde ona bakıyordu. “Evliliğimizi tamamina erdirmemize önem veriyor musun Simeon?”

Isidore onunla sevişirken kendinden geçmişe benzemiyordu. Simeon şimdi bunu düşünüyordu...

Kadın vücudu hakkında çok şey bildiği yoktu. Müstehcen kamp ateşi sohbetlerinden daima uzak durmuştu. Isidore çok büyük zevk almamıştı.

Bu kesinlikle kabul edilemezdi.

İhtimal ki bir süre sevişmek istemeyecekti. Bu da kabul edilemezdi. Simeon hemen o an bir plan yaptı ve uygulamaya koydu.

Tek dirseğinin üzerinde doğruldu. Onun sorusuna aldırmayarak, “Çok da iyi değildik,” dedi.

Isidore şaşkın şaşkın baktı. “Değil miydik?”

“Hayır.”

“Ben sandım ki...”

“Biraz çalışmamız lazım. Başarısız olmak istemezsin, öyle değil mi?”

Isidore, Simeon’ın beklediği kadar çabuk cevap vermedi. “Ben başarısız olduğumu düşünmüyorum,” dedi. “Sen de başarısız değildin. Ne bekliyordun?”

“Daha fazlasını,” dedi ama aklında az önce aldığından daha fazla zevk alabileceğinden pek emin değildi. “Çünkü biz daha acemiyiz,” diye çabucak ilave etti.

Isidore: “Bu doğru olabilir. Neyi yanlış yaptık sence? Sana nasıl geldi?”

“Kısa,” dedi ve bu doğrudu. “Birkaç dakikadan daha uzun sürmesi gerekirdi.”

Isidore, “Bilmiyorum,” dedi. “Sen... sen...” Boşver dercesine elini salladı.

Simeon, “Garip gelen şeylerden bir tanesi çok yakın olmamızdı,” dedi. Bu da doğrudu. “Vücutlarımız birleşti ama ben senin vücudunu tam olarak anlayamadım.”

“Vücudumu nasıl anlayabilirsin ki?”

Simeon nazık bir şekilde uzanarak: “Göğüslerin olması nasıl bir his?”

Isidore birdenbire gülmeye başladı. “Nasıl bir his mi? Simeon sen normal bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bence bu bana akla yatkın bir soru. Benim göğsümden öyle şeyler çıkmıyor. Onların varlığını sürekli hissediyor musun? Orada olduklarının farkında mısın?”

“Sen dizlerini sürekli hissediyor musun?”

“Sadece kullanırken. Ama onlar bir işe yaramıyorlar ki. Yani...”

Isidore doğrularak: “Tabii, işe yarıyorlar. Fakat henüz bir bebeğim olmadığı için onları kullanamıyorum.”

“Bebeğini kendin mi emzireceksin?”

Isidore, “Annem beni emzirmiş,” dedi. “İtalyan hanımefendileri bebeklerini kendileri emzirirler. Annem bebekler sütanneye verildiğinde yaşama ihtimallerinin daha az olduğunu düşünürdü.”

Simeon bebeklerden bahsetmek istemiyordu. Yavaşça: “Ben kadınların göğüslerinin güzel bir his verdiğini düşünürdüm. Mesela...” Elini uzattı -parmaklarının tıbbi olduğu görülebiliyordu- ve göğsünün tatlı yuvarlağını avuçladı. “Buna” bir his veriyor?”

Isidore: “Güzel. Senin bana böyle dokunabildiğini düşünmek garip. Kimse bana dokunmuyor.”

“Ama ben senin kocanım. Hem fiilen hem kanunen.” Başparmağıyla göğsünü hafifçe okşadı.

“Öyle.”

“Peki bu nasıl bir his?” Parmağını kadının göğsünün ucuna sürttü.

“Ah...”

Tekrar yaptı. “Isidore?”

Isidore ağzını açtı ama kelimeler dışarı çıkamadı. Simeon şimdi daha neşeli, “Kadınların da bundan çok hoşlandıklarını işitmiştim,” dedi. Eğilip dudaklarını göğsüne koydu.

Isidore boğazını temizledi. “Simeon sen çocuk değilsin...”

Simeon’ın dudakları göğüs ucunu yakaladı. Simeon’ın bacaklarının arasında ve kalbinde dolaşan arzusun çocuklukla alakası yoktu.

Isidore’un eli cansız bir şekilde Simeon’ın omzundan yatağa düştü. Simeon Onu emmeye başlamıştı. Isidore başını arkaya attı. Emmenin şiddeti artınca hafifçe inledi. Simeon’ın vücudu sertleşmişti, nabız gibi atıyordu. Ama henüz kontrol ondaydı.

Geri çekildi. “Gördün mü?” dedi, boğazında dışarı çıkmak isteyen bir iniltinin kenarından kendine yol bulan boğuklaşmış sesiyle. “Daha oraya gelmedik.”

Isidore gözlerini açtı. Gözleri biraz şaşkın, tatlı, kayıktı.

“Nereye?” Sesinde bir titreme vardı.

Simeon, Isidore’un üzerinden kalkıp gelişigüzel bir şekilde oturdu. Omzunun üzerinden, “Henüz birbirimizin vücutlarını tanımıyoruz,” dedi. Eğer ona daha fazla bakarsa üzerine atlayacaktı. “Pratik yapmamız lazım.”

“Pratik mi?” Isidore’un sesi kısık ve biraz sinirliydi. Simeon onun bu sesine bayılıyordu.

“Bu gece olabilir.” Gömleğini üzerine geçirdi. Hâlâ ona bakmıyordu. “Canımız isterse.”

Isidore birdenbire kalkıp oturdu. Ama söylediği şey Simeon’m hayal ettiği boğuk sesli periden çok uzaktı.

“Simeon!” Bir şırreti kıskandıracak kadar tiz bir çığlık. “Sen ne yaptın?”

Simeon hızla ona doğru döndü. “Ne?”

Isidore bacaklarına bakıyordu. “Üzerime işemişsin!” Yutkundu. “İçime!”

“Kan var mı?” Adam eğilip bacaklarının arasına baktı.

“Bu kan değil.” Telaş içinde bacağına sildi ve yataktan atladı. Derhal iç giysisini giydi. Simeon onu yırtmıştı, o yüzden iç giysisi yere düştü ama Isidore farkına bile varmadı.

“Bu çiş değil. Kimse sana birlikte olmak hakkında bir şey anlatmadı mı?”

“Halam bu sevimli ayrıntıdan bahsetmeyi unutmuş.”

“Bu sadece bir sıvı, bebeğin benden gelen parçası.”

Isidore şimdi eteğinin altında kalan bacaklarına baktı.

Simeon pantolonunu giyerek: “Sana bu gece gösteririm.”

Isidore şüpheyle: “Neyi göstereceksin?”

“Vücudumun çalışma şeklini.”

Bir yandan da Isidore’un ona dokunuşunu düşünüyordu. Şimdi bile gözleri vücudunda geziniyordu, o da pantolonunu popo kavisi kısmından yukarı çekerken lüzumundan fazla oyalandı.

Isidore nihayet gözlerini yukarı kaldırınca, Simeon onun gözlerine bakarak: “Sevişmeden **S** e gösterebilirim. Ne de olsa sen sevişmekten pek hoşlanmadın.”

Isidore savunmaya geçerek: “Sen de hoşlanmadın.”

“Kendimizi geliştiririz.”

“Tabii. İyi.”

“Bu gece,” dedi Simeon, ceketini omzuna atarak.

Otuz Dördüncü Bölüm

S

Büyük Düşes Evi

3 Mart 1784

Bu gece mi? Ne demek istemişti? Isidore bu işi bu kadar çabuk tekrar etmeye pek gönüllü değildi. Biraz hassasiyeti vardı. Ayrıca kendini bir garip hissediyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama bu saçmaydı. Hem Godfrey, papazın yanından eve dönecekti, yani karı koca ilişkisi kuramazlardı. Godfrey kulübenin oturma odasında yatacaktı. Isidore, Ölü Bekçileri, Londra'ya dönene kadar kimse'nin Revels House'ta kalmasını istemiyordu.

Yürüyüşe çıktı. Bahardan kalma bir gündü. Halbuki bahara daha vardı. Havada tatlı bir koku hâkimdi ve güneş parlıyordu. Bahçedeki bir karaçalı çiçeklenmeye, baş döndürücü bir daire içinde kuşları yemleyen bir çocuk gibi etrafa tohum saçmaya başlamıştı.

Simeon'dan çok iyi bir koca olacaktı. Düşünceli ve ilgiliydi. Hüznü tebessümü Isidore'un yüreğini şefkatle eritiyordu. Kendini kontrol ettiği, ne yapması gerektiğini bilmediğini itiraf ettiği zamanlarda çok tatlı oluyordu. Mesela bu öğleden sonra. Evliliğin pek öyle kolay bir şey olmadığını kendi kendine itiraf etmişti. Aslında...

Isidore durdu. Hatalarını itiraf eden, kadını utandırdığını fark ettiği zaman kendi giysilerini çıkaran bir adamı sevmek kolaydı. Simeon hesapsız davrandığı zamanlarda karşı konulmazdı.

Fakat kendisi hesapsız davrandığı zaman adamın aklı başından gidiyordu. Önce bağıyor, sonra öpüyordu. Kısacası, kontrolünü kaybediyordu.

Dönüşte Honeydew'e, "Godfrey kulübede kalacak elbette," dedi. "Büyük evde havanın temiz olmadığını düşünüyorum, o da yetişme çağındaki çocuk. Ayrıca odasındaki eşyayı boşalttık. Oturma odasında yatar."

Honeydew, Dük'ün karısıyla beraber yatacağı anlamına gelen bu habere yüzünde bir seğirmeyle cevap verdi. İhtimal ki Simeon'ın gözleri karısının onun hayatına el attığını öğrendiğinde bir parça büyüyecekti ancak Orta Yol onu büyük bir tepki göstermekten alıkoyacaktı.

Püf! Babası böyle derdi. İnsan ya sağdan gider ya soldan. Ya yukarıdan ya da aşağıdan...

Isidore onun vücudunu düşünürken gülümsüyordu. İhtimal ki hiçbir gerçek İngiliz beyefendisi alt aşağı yolu tercih etmezdi. Ancak onun vücudunu düşünmek bile bacaklarının iğnelenmesine, nefesinin kesilmesine yetmişti.

Onun üzerine eğildiğinde gözleri buğulu ve karanlıktı. Âdeta ızdırıp içindeydi.

Isidore yine Simeon'ın vücudunun nasıl çalıştığını göstereceğini söyleyerek ne demek istediğini merak etmeye başladı. Isidore vücudunun nasıl çalıştığını biliyordu. O kısım sertleşiyordu.

Vücudu, sevdiğini kurtarmak için otuz kilometre koşabilecek, zorbaları ellerini dahi kullanmadan dövebilecek bir adamınki gibi uzun ve incedi.

Evet, onun vücudunun nasıl çalıştığını çok iyi biliyordu. Bu düşünce onu gülümsetti.

İşte bu gülümseme yemekte Simeon'ın asabını bozdu. Isidore ona anlamlı anlamlı bakıp duruyor, bu da Simeon'ın damarlarındaki kanı coşturuyor, zavallı adam titremeye başlıyordu. Çok hafif olmakla birlikte, gerçekten titriyordu!

Orta Yol düşüncesi aklına geldi ama Simeon bu düşüncüyü bir kenara itti. Sevinçten fıkır fıkır kaynayan gözleriyle, saçlarının tatlı lüleleriyle, ona arsız arsız bakışıyla Isidore karşısında otururken Orta Yol saçma görünüyordu.

Karısının böyle her gülüşünde samimi bir surette onu düşündüğünü hayal etmek hoşuna gidiyordu.

Isidore başka bir şey düşünürken kontrollü olmayı düşünmek doğru değildi.

Hem yemekte sakın bir sohbet etmek için bütün gücünü sarf ediyordu. Isidore dün akşam yemeğindeki gibi gösterişli ve dekolte'li bir elbise giymemişti. Kendisi de diz hizasında pantolon giymişti. Tozluklar onu o kadar rahatsız etmiyordu, demek ki o da artık gerçek bir İngiliz beyefendisine benziyordu. Ama gerçek bir İngiliz beyefendisi onun gibi şehvetten kör olmazdı. Tek istediği sıcak ve tatlı Isidore'un üzerine çıkmaktı.

Honeydew, Godfrey'e şarap yerine limonata doldurdu. Godfrey, Simeon'a yalvaran bir bakış fırlattı.

Simeon kendini dişlerini gıcırdatırken buldu.

Godfrey de ambarda yatamaz mıydı? Isidore, küçük kardeşine karşı bu kadar nazik olmak mecburiyetinde miydi? Halbuki Simeon'ın bu gece için planları vardı.

Oturduğu yerde kıınıldandı. Valamksepa da tam tamına bunu söylüyordu. Şehvet kandaki bir zehir, aklı önüne katıp sürükleyen asi bir fırtınaydı. Onda akıl kalmamıştı. Sadece Isidore'u istiyordu.

Bu, Orta Yol değil. Nasıl bir yol olduğunu ancak Tanrı bilir. Kötü bir yol, şüphesiz. Şarabım içti ve onun göğüslerini düşünmeye başladı. Orta Yol düşüncesi bir erkeğin karısının yanında kanının tutuştuğu gerçeğini ihmal ediyordu.

Isidore da onun karısıydı.

Elbette...

Hayır.

Yemeğin sonunda ayağa kalkarak gitmeye hazırlandı. Burada yatağı yoktu, bu yüzden Honeydew'le ambarda kalacaktı.

Fakat daha sonra Isidore'un başka düşünceleri olduğu anlaşıldı. Yemek yendikten sonra Isidore minik bir ipek girdabı gibi ve teninin tatlı kokusunu taşıyarak karşısına geçip şundan bundan bahsetmeye başladı. Herkesi yerli yerine yerleştirdi, Honeydew'e tatlı dilli emirler verdi, Godfrey'i yatağına gönderdi ve şimdi Simeon'la beraber bahçede yürüyüş yapıyordu.

"Çok güzel bir gece," dedi Simeon'a gülümseyerek. "Ay çıkmış."

Uzun kirpiklerinin yukarı doğru kıvrılışlarındaki zarafet Simeon'ın aklını başından aldı. Basit bir cümle bile kurmaktan aciz, "Hımm," dedi.

Biraz sonra bir patikaya çıkmışlardı. Hava baharın başlarında olduğu gibi ılıktı.

Isidore: "Nereye gidelim?" Sesinden sevinç taşıyordu.

"Yürüyelim?" Simeon'ın beyni sütlaca dönmüştü. Tek istediği onu bir ağaç altına çekip elleriyle kalçalarını kavramaktı. Nasıl onunla sevişirdi de her bir göğsünün üzerinde bir saat harcamazdı?

Isidore'un yüzü hafifçe asılmıştı. Simeon aklım onun korsesinden zorla çekip kopardı ve boğazını temizleyerek çaresizce sordu: "Yazlık eve gidelim mi?"

"Yazlık ev! Yazlık eviniz mi var?"

Simeon bu tebessüm için her şeyi yapardı. Bu savunmasızlığının belirginliği o denli tehlikeli ki hiçbir şey söylemeden sadece yanında yürüdü. Bahçenin sonuna doğru yürüdüler. Nihayet: "Yazlık evden çok, tuhaf bir yapı."

Son bir köşeyi döndüler.

"Gördüğün gibi."

Isidore'un ağzı açık kaldı.

Simeon dürüstlüğün en iyi politika olduğunu düşünerek: "Virane olması istenmedi. Gerçi anladığım kadarıyla viraneler pek revaçta." Başını yana eğip evi onun gözleriyle görmeye çalıştı. Romantik bir taş yığını, yıkılan bir ortaçağ şatosu mu? Ya dakendi gözüyle: babasının ihtiyatsızlıklarından biri daha, taştan güzel bir yazlık ev olması gerekirken inşaatçıların para alamadıkları için tamamlamadan bırakıp gittikleri bir yapı mı?

Isidore onun önüne geçti. Bu gece iç eteğini giymemişti ve elbisesi, nefis kalçalarının kavislerini ortaya çıkarıyordu.

Isidore dönüp ona baktı. "İçeri girdin mi?" Simeon kanının gürlüldemesinin üzerinden Isidore'un ne dediğini zor seçebilmişti. Isidore onundu ve Simeon ona sahip olmak, onu kendinin yapmak, ona dokunmak, onu öpmek zorundaydı.

Isidore bir taş kalıntısına yaslanarak ona gülümsedi. Bu bir davet miydi? Kimin umurunda?

Bir küfür mırıldanarak büyük adımlarla ona doğru giderek Isidore'u, sanki küçük hanımları kucaklamaya alışkın bir adammış

gibi rahatça kucakladı. “Çimler ıslak olabilir,” derken kendi sesinin kalınlığına hayret etti.

Isidore bir şey söylemiyor ama kurtulmak için çaba da göstermiyordu. Güzel kokulu kıvrımlı bir bebek gibi kollarının arasına yerleşmişti. Simeon yapının etrafından dolaşarak yıkık kemere yöneldi. Avlu olması gereken yere...

Evet. Tuğlalar ayışığında hafçe parlıyordu. Yıkılmış duvarlar onları saklıyordu... Gerçi gecenin bu saatinde bahçelerinde onları görecektir kimse olmazdı.

Onu yere koyup ceketini çıkardı. Hâlâ gözlerine bakamıyordu. Onun nasıl olduğunu, aya karşı uluyacak kadar, vahşi hayvan gibi üzerine atlayacak kadar şehvetten delirdiğini görürse, korkabilirdi.

“Simeon?” dedi o. Sesi korkulu değildi. Sesinde kasıkların sıkıca kavrayan bir şey vardı. Sonra Isidore hemen hemen utangaç bir tavırla parmaklarını onun saçlarından geçirince Simeon ihtiyatı elden bırakarak onu göğsüne doğru çekti. Eğer aklı başında olsaydı onu kibar bir beyefendi gibi öperdi. Dudakları tatlı bir surette buluşur, Isidore bunun üzerine ağzını açardı...

Simeon ise onu tahrip edercesine öptü, istediği şeyi aldı, onun tatlılığını, tadını, kokusunu aldı, onu öperken parmaklarının altında kıvranan vücudunu, mırıldanışını ya da belki inleyişini aldı.

Ancak içinde bir ses onu ihtiyata davet ediyordu. Ama o kontrolden çıkmıştı.

Isidore inliyordu, boğazının derinlerinden gelen çok hafif bir inlemeydi ama Simeon’ı delirtmeye yetiyordu. Onu nazikçe yere yatırabilirdi ancak yer ıslak ve soğuktu.

Kötü meleği ceketinin bir halı gibi kadar kalın olduğunu söylüyordu. Bir an Isidore’a bir nebze mantıkla bakmayı becerdi.

Isidore gözlerinde şaşkın bir ifadeyle onun saçlarını kavramıştı. Arzunun pençesindeki bir kadına benziyordu.

Ama hayır.

İyi meleği öyle bir bağırdı ki en şeytani benliği bile titredi. “Söz verdim,” dedi ve bir an durmak zorunda kaldı. Isidore onun dudaklarını yaladı ve bu onun kasıklarına bir zevk hançeri sapladı ki buna ancak benzer bir şekilde karşılık verilebilirdi. Ona yeniden sarıldı ve hafifçe yukarı kaldırarak vücudlarını birbirine uygun konuma getirdi.

Hayır.

Onu iterek: “Sana vücudumun nasıl çalıştığını göstereceğim.”

Isidore’un dudakları hafifçe şişmiş, berelenmişti. Gözleri loş pınarlar gibiydi. Ona doğru giderek: “Yarın. Şimdi sadece öpüşelim.”

Simeon’ın idareyi ele alması gerekiyordu. Geri çekilerek gömleğini başının üzerinden çıkardı.

Isidore önce haykırdı, sonra güldü. Simeon ona bakma riskini aldı.

“Simeon! Giysilerini çıkarıyorsun...”

Simeon çizmelerini birer birer çıkardı. Çoraplı ayaklarıyla soğuk taşlara bastı.

Isidore itiraz ederek: “Seni doğru düzgün görmüyorum bile. Ay o kadar parlak değil...” Gözleri büyümüş, parlıyordu. Onu gayet iyi görüyordu. Simeon da onun üzerindeki her bir gölgesini ve kıvrımını, öpmek ve yalamak istediği teninin her bir santimetresini görüyordu.

Pantolonunu indirdi, bir an bekledi, sonra çoraplarını da çıkardı. Soyundu mu tam soyunacaksın kuralına uydu.

Nihayet, Isidore’un gözlerine baktı.

Isidore’un saçları omuzlarına dökülmüş, onu tanımadığı zamanlarda istediği tarzda bir kıza benzeterek, utangaç ve çekingen gösterecek tarzda yüzünü çevreliyordu. Isidore utangaç görünüyor olabiliyordu ama bu ayışığının bir oyunuydu; Isidore gözlerini onun vü-

cudunun her yerinde gezdiriyor, şurasında burasında duruyor, orta kısımda özellikle oyalanıyordu. Simeon kendisini sırtıtmaktan zorla alıkoyarak bekledi.

Isidore'un onu istemek için tanınması gerektiğine karar vermişti.

Isidore nihayet: "Ne kadar kaslı bir yapın var. Neden?"

"Çünkü koşuyorum."

Isidore ona iyice yaklaştı. Aylıkta, Isidore'un önünde çıplak halde durmak inanılmaz derecede erotikti. Isidore parmağını uzatarak göğsüne dokundu. Dokunuşu yaktı. Simeon ellerini ona uzatmamak için yumruklarını sıkı. Isidore topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve Simeon onun parmağının göğsünden çekildiğini hissetti.

Isidore, "Vücudun nasıl çalışıyor?" diye fısıldadı. Ancak artık doğru yöne bakmıyordu.

Simeon'm ereksiyonu vücudundan ayrılmış, ona doğru uzanıyordu. Simeon ereksiyonunu tuttu. Isidore'un gözlerinde alevler titredi, hatta ayışığında seçmek zor olmasına rağmen, Simeon'a, o gözler kararmış gibi geldi. "Bu senin vücuduna uygun bir surette yaratılmış," dedi. Erkekle kadın birbirini tamamlayacak surette yaratılmıştır." Elini çekti.

Elbette, Isidore mahcup bir küçük hanım değildi. Simeon'ın ereksiyonunu kavradı. Simeon başını arkaya yatırdı, az daha inleyecekti. Isidore düşünceli düşünceli, "Kıllı olmaması hoşuma gitti," dedi. "Göğsün de çok kıllı değil, öyle değil mi Simeon?"

Isidore onun sertliğini bıraktı ve tam Simeon sorusuna cevap vereceken, bu sefer parmaklarını sertliği boyunca yukarı aşağı dolaştırmaya başladı. Simeon'm kelimeleri öldü ve boğazından dışarı boğuk bir ses kaçırıldı. Isidore'un de hoşuna gidiyordu; Simeon onun gözlerinin parladığını görüyordu.

Simeon da zaten bunu istememiş miydi? Isidore onu tecrübe ediyor, onu eline alıyor, okşuyor...

“Hayır,” dedi.

“Evet.” Isidore, elini biraz daha sıkıyor, okşuyordu.

Simeon’ın uyluklarına dalga dalga ateş yayılmıştı. Isidore’un bileklerini tuttu, ellerini vücudundan ayırdı, bir an havada tuttuktan sonra bıraktı.

“Hayır.”

Isidore dudaklarını büzdü. Dudakları o kadar dolgun ve cazibeliydi ki Simeon planını unutarak onu kollarının arasına aldı. Isidore küçük bir feryat kopardı, sonra kendini onun kollarının arasına güzelce yerleştirdi. Yayıyla birleşen keman gibi.

Simeon, “Sen benimsin,” dedi. Gırtlaktan gelen sesi sakın, kontrollü, yatıştırıcı değildi. Isidore dudaklarını onun göğsüne değdirerek küçük bir öpücük verdi. Arkasından bir tane daha. Dudaklarının teması yakıyordu. Simeon şimdi planının bir sonraki adımını unutmuştu. Fakat beyninin bir köşesinde aynı kınama sürekli tekrarlanıyordu: Beyefendiler hanımlarıyla dışarıda sevişmezler. Bu ahlaka aykırıdır. Bu yanlıştır. Bu aklı başında bir insana yakışmaz.

Bu...

“Sana göstereyim,” dedi. Sesi tutuktu çünkü Isidore’un ipek gibi yumuşak saçı yanağına sürtünüyordu ve Simeon onu yemek istiyordu. Yalamak istiyordu. Üzerlerine yağmur yağsın, Simeon onun vücudundaki bütün damlaları yalayarak onu ısıtırdı.

Ama içindeki beyefendi *Hayır*, diye bağııyordu. Bütün bunlara rağmen.

“Bana ne göstereceksin?” Kadının sesi baygın, tatlı bir fısıltıydı. “Simeon?”

“Evet.”

“Bağcıklarımı çözmeme yardım eder misin?”

Delilik planla, medeniyetle mücadele etti, savaştı... ve kaybetti.
“Hayır.”

Isidore’un hayal kırıklığı gözlerine yansdı.

“Bu...” Simeon hangi kelimeyi kullanacaktı? Aletim diyemezdi, uzvum da. “Bu benim çubuğum. Sözcükler ağzından haşın bir şekilde döküldü.”

Isidore ise onu şaşırttı; dama şaşırtacağı benziyordu. Güldü.
“*Saatin terbiyesiz eli ögle çubuğunda!*”

“Shakespeare cinasa ve çubuklara pek düşkündü.”

“Bu kelime hoşuma gitti,” diyerek elini uzattı. Serin parmakları üzerinde dolaşmaya, dokunmaya, sıkmaya başladığı an Simeon’ın beyni çalışmayı durduruyordu.

Yine de çabayı bırakmadı. “Ben...” Kelimeler bir iniltinin içinde kayboldular.

Isidore kahkahalarının çınlaması arasında: “*Çıplak silahın meydana çıktı.*” Fakat Simeon vücudu ateşler içinde yanarken bir Shakespeare oyununda ona eşlik edemezdi. Isidore’un elinin içinde titredi. Isidore ise daha önce bilmediği bir gücünü keşfetmiş bir kadının muzaffer kahkahasıyla gülüyordu.

Simeon kendini toplayarak: “Ben boşaldığımda...”

“Sen ne yaptığında?”

“Boşaldığımda. Ah, Isidore, bunu yapmaya devam edersen boşalacağım.” Arkasındaki sütuna yaslandı. Mermerin buz gibi soğuğu aklını başına getirdi.

Isidore ona daha çok sokularak: “Boşal.” Eli ipek eteğiyle Simeon’ın karnının sert kılları arasında kalmıştı. Fakat Simeon onu korkutmak, rahatsız etmek istemiyordu.

Onu itti. “Bu seferlik yalnızca seyret.”

Isidore'un gözleri büyümüş, heyecanlıydı. Simeon düşüncelerini kasıklarından uzaklaştırmaya çalıştı. "Yatakta başarılı olabilmemiz için karşımızdakinin nelerden zevk aldığını öğrenmeliyiz."

Isidore dudaklarını araladı ama bir şey söylemedi. Gözlerinde hâlâ Simeon'ı ateşleyen bir şey vardı. "Yarın bana göstermeni isteyeceğim."

"Neyi?"

"Nelerden zevk aldığını. Benim vücudum seninki kadar ilginç değil ama öyle noktaları var ki..." Parmağını kendi göğüs ucuna koydu. "Benimki o kadar güzel ya da faydalı değil ama zevk veriyor."

Isidore'un dudaklarında beliren hafif tebessüm Simeon'a kendi parmağının temasından daha çok haz verdi. Elini yavaş yavaş aşağı indirdi, çubuğunu kavradı. Sıvazlamaya başladı. Onun bacaklarının arasında sıcaklık duyuyormuş, o günkü sevişmelerini hatırlıyormuş gibi ileri geri sallanışından tahrik oluyordu.

Isidore fısıltıyla: "Sanki büyüdü."

Simeon'ın vücudu içgüdüsel olarak ona doğru çekiliyor, kendi hissettiği hazzı ona da hissettirerek, onu doyuracak ve sersemletecek bir ahenk bulmak arzusuyla doluyordu.

"Peki, kontrolü kaybettiğinde ne oluyor?"

Simeon boğazını temizledi. "Gelecekteki bir çocuğa benim katkımı içeren bir sıvıyı boşaltıyorum. Ancak ben buna kontrolü kaybetmek demezdim." Elini vücudundan çekti.

Isidore elini onun üzerine koydu, Simeon derhal titredi. Sırtında bir ateş dolaştı ve hızla bacaklarından aşağı indi. Isidore: "Bunu yapmaya devam edersem..." –eliyle gösterdi– "kontrolünü kaybetmez misin?"

"Hayır." Ama bunu inleyerek söylemişti.

"Hiç kontrolünü kaybetmediğin için mi?"

"Bu..." –derin bir nefes aldı– "doğru bir tanımlama olmadığı için."

Isidore parmaklarıyla onu sevdi, okşadı, ateşledi. “Sana kontrolünü kaybettiremeyeceğimden emin misin?”

“Bana büyük bir zevk verebilirsin,” dedi. “Aynı şekilde ben de sana.”

Isidore ağzının bir kıyısıyla gülümseyerek elini çekti. “Başka hoşagidecek ne var?” Simeon şaşkın şaşkın baktı. “Vücudunun sadece bu iki parçası mı? Bu kadar mı?”

“Bu kadarı yeterli,” dedi.

Isidore yine gülümsedi. “Şimdi ben sana neden zevk aldığımı gösterebilir miyim?”

Simeon gömleğin başından geçirerek: “Bu saatler ve bu yer bir hanım için fazla karanlık ve soğuktur.” Vücudu arzudan titriyordu.

“Yatağımıza gidebiliriz...”

“Ama Godfrey oturma odasında.”

“Sessiz olmamız gerekecek,” dedi ve dönüp yürümeye başladı. Ayışığı saçından yansıyor, rengini gümüşe çeviriyor, saydam ışık yavaş yavaş kenarını, dolgun alt dudaklarını, gözündeki muzip ifadeyi ortaya çıkarıyordu.

Simeon çizmelerini ayaklarına geçirirken Isidore durdu.

“Tabii,” dedi, “bütün bunların kontrolü kaybetmek anlamına gelmemesi iyi bir şey Simeon, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Çünkü kendim genç Godfrey’i uyandıracak bir gürültü yapmaktan korkarken, senden yana asla böyle bir endişem olmayacak.”

Simeon onun peşinden gitti. Çölde geçirdiği yıllarda birtakım hayatta kalma yöntemleri öğrenmişti.

Bunlardan biri seni düelloya davet için ayaklarının dibine atılan bir eldiveni asla görmezden gelmemektir.

Otuz Beşinci Bölüm

S

Büyük Düşes Evi

3 Mart 1784

Honeydew onları kulübenin kapısında hiçbir şey anlamamış gibi karşıladı. “Buyurun efendim,” dedi. “Alçak sesle konuşsanız iyi olur çünkü küçük bey uyuyor.”

Isidore ıslak pelerinini çıkararak uşağa verdi. “Aman Tanrım, Honeydew,” dedi, “sen de git yat. Yağmur yeniden başladı.”

Honeydew: “Ufak bir sel ihtimali var.”

Simeon: “Saçma. Tepedeyiz.”

Honeydew söylediklerine bir açıklık getirerek: “Köye bağlanan köprüden bahsediyorum. Sizden izin almadan hanımınızın hizmetçisini köydeki geçici evlere gönderdim; eğer köprü yıkılırsa herkesi ambarda yatırmak zorunda kalacağız, o zaman da Bayan Lucille’in keyfi kaçacaktır.”

Simeon: “Sen de köyde mi kalacaksın?”

“Ben bu gece de ambarda kalacağım Dük Ekselansları. Gümüşlere göz kulak olmak gerek.”

Simeon kısaca: “Aferin sana. Seni tutmayalım.” Honeydew’ün arkasından kapıyı kapatırken, onun her zaman yanında isteyeceği tür-

den bir adam olduğunu düşündü. İster deve sırtında olsun, isterse İngiltere’de bir kır malikânesinde. Adam son derece dürüst ve sadıktı.

Isidore kaybolmuştu. Simeon kafasını oturma odasına soktu. Ateş zayıflamıştı, bir iki odun atıp kardeşine bakmaya gitti. Godfrey sırtüstü yatıyordu. Ateşin loş ışığında kardeşi ürkütücü derecede basına benziyordu. Hatta tıpkı onun gibi horluyordu.

Simeon bir süre bu horlamayı dinledikten sonra gülmeye başladı.

Küçük yatak odası ile büyük odanın arasında ufak bir geçiş, âdeta bir hol vardı.

Bir an durup kocaların karılarının oda kapısını çalıp çalmayacağını düşündü.

Isidore, kocasının sesini duyunca yüreği sanki boğazına kadar hopladı. Simeon ne yapıyordu acaba? Honeydew’le ambara gitmeyecekti. Gider miydi?

Kendine bakıp yatağa uzandı. “İçeri gel!” diye seslendi.

Kapı açıldı ve onu kapıda gördü. Ona bir saniye tanıyarak, kendine baktı, vücudunu onun gözünden görmeye çalıştı. Münasip yerlerinin dolgun, diğer taraflarının ince olduğunu gözlemledi. Mum yakmıştı, küçük alevlerin yansıması vücudunda oradan oraya sıcıyor, onu Roma devrine ait edepsiz mermer heykellerden biri gibi gösteriyordu. Saçları omuzlarına dökülüyordu ve Isidore öyle bir ayarlamıştı ki bir göğsü görünürken, diğeri saçlarının altında kalıyordu.

“Girebilirsin,” derken, boğazında heyecanlı bir kıkırtı hissetti.

Simeon büyük bir özenle kapıyı kapattı ve ellerini ceketinin üstüne koydu.

“Hayır!”

Simeon tek kaşını kaldırdı.

“Şimdi sen benim vücudumu tanıyacaksın.”

Simeon yatağa yürüdü. “Seninle oturabilir miyim?”

“Hayır!” O kadar iriydi ki Isidore’un başım döndürüyordu. Bir koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. Simeon’ın yüzündeki ifade onu Isidore’un hiç görmediği kadar gençleştiriyordu. Gözlerinde haylazlık vardı. Etrafı faturalarla çevrili, pis kokulu bir eve gömülen bir insan böyle görünmezdi.

Isidore dirseğinin üzerine yaslanarak: “Bu derse büyük dikkat göstermeni istiyorum.”

Simeon hayli uğraş vererek gözlerini onun göğüslerinden gözlerine kaldırdı. “Olur. Gösteririm.”

Isidore güldü. Yattığı yerden tamamen doğruldu. “Bunlar benim göğüslerim.” Aslında göğüslerine pek dokunmazdı. Ama Simeon’ın bakışları ona cesaret vermişti. Ellerini onların latif ve sıkı yuvarlakları üzerinde arzu ettiği surette gezdirdi. “Bugün...” Başını salladı.

Simeon’ın gözleri büyüdü. “Olmadı mı?”

“Ellerin çok kuvvetli. Kalçalarımda çürükler var.”

“Özür dilerim.” Gözlerindeki arzu kayboldu ve artık göğüslerine bakmıyordu.

Isidore telaşla: “Ben onu kastetmedim! Hoşuma gitti çünkü... bu akşam daha fazlasını istiyorum.” Gülümsedi ve Simeon’ın gözlerine yeniden arzu geldi.

“Canın yamadım değil mi?”

“Hayır!”

“Seni çok sert tutarsam söyle,” dedi. “Bilmiyordum. Biraz çalışmam gerek.” Hareket ettiğini bile göstermeden, Isidore’un yanına oturuvermişti. Ama ona dokunmuyor, göğüslerini tutan ellerine bakıyordu.

Isidore utanarak ellerini indirdi. Simeon: “Çok hoş.” Parmağının ucunu göğsünün kavisinde gezdirdi. “Güzel.” Parmak pembe renkli alanda gezindi, ucuna dokundu. Isidore sıçradı.

Yüzüne bakmaktan kendini alamıyordu. Simeon çok güzeldi, bir erkek olarak değil, bir varlık olarak güzeldi. Gözlerinin etrafı yağmurdan hâlâ bir parça ıslak olan kırılgan kirpiklerle çevrilmişti. Yanakları zayıftı ve güçlü çenesi kadınına asla terk etmeyecek bir adamın kemik yapısına benziyordu.

Isidore kendisi bile işitmediği bir şey mırıldanarak bedenini ona doğru uzattı. Böylece o, büyük ve nasırlı elini göğsünün üzerine koydu ve göğüs ucuna değen avuç içi Isidore’u titretti.

Simeon, “Bu güzel mi?” diye sordu. Sesi değişmişti. Daha kalındı. Honeydew’le kanalizasyon hakkında ve annesiyle herhangi bir konuda konuşurken olduğu gibi yorgun veya gergin değildi.

Isidore başını salladı. Simeon başparmağıyla başka bir şey yapınca bu sefer Isidore kaçtı.

“Çok mu?”

Isidore geri çekildi. “Çok aptalca ama ben...” Aşağı baktı. “Çok hassaslar. Hem zevk hem de acı veriyor.”

“En başta zevk veriyor?”

Isidore gülümsedi. Simeon’ın gözleri arzudan kararırken, aynı zamanda onu seyrederek, öğrenerek, dikkatle düşünmesi çok hoşuna gidiyordu. “Şimdi benim vücudumu öğrenme zamanı,” dedi.

Simeon başını salladı.

“Senden önce bir erkekle beraber olmadım ama bu konuda düşündüm.”

“Ne düşündün tatlım?”

“Sadece buradan öpülmek istemiyorum.” Parmağını dudaklarına götürdü. “Buralarımın da öpülmesini istiyorum.” Omzuna, boy-

nuna, göğsüne, belinin kenarına, uyluğunun içine dokundu. “Her yerimin,” diye fısıldadı.

Simeon’ın gözlerinin içi gülüyordu. Isidore âdeta utandı ama bu utanma onu arzusunda inat etmeye yöneltti.

“Her yerimin öpülmesini istiyorum,” diye tekrar etti. Neden olmasın? Bunu istemek utanç vericiydi. Ama o yirmi üç yaşındaydı ve bazı şeyler iştmişti. Erkekler bazı kadınlarla böyle şeyler yapıyorlardı.

Bu hikâyeler onu daima büyüledi.

Simeon’ın tebessümünden, bunun feci bir teklif olmadığı anlaşıyordu.

Isidore, “Nazıkçe,” diye ekledi.

“Bugünkü sevişmemizden zevk aldın mı?”

Isidore şaşırdı.

“Gerçeği söyle.”

“Pek sayılmaz.” Simeon yüzünü buruşturdu. Isidore şaşıarak: “Sen de o kadar zevk almadın. Unuttun mu, bana dedin ki...”

Simeon, “Nesinden hoşlanmadın?” diye sordu. “Onu bir daha tekrarlamayız.”

Isidore boğazını temizledi. “Sanırım ben öpücüğü bazı dokunuşlara tercih ederim. Ellerin çok kuvvetli.”

Simeon gülümsedi. “Öpücük. Benden istediğin başka bir şey var mı?” Gözleri okşar gibi üzerinde dolaşırken Isidore kendini çıplak hissetti. Zaten öyleydi. Simeon parmağını beyaz karnından aşağı kaydırarak minimini bir lüleyi dışarı çıkardı. “Ya burası?”

Isidore heyecanla: “Çok hassas bir alan.” Ateşi yükseliyordu. Simeon’ın yün pantolon içindeki bacağı onun çıplak bacağına dokunuyordu; bu inanılmaz derecede erotikti. Isidore ellerini uzatarak onun saçlarının arasına soktu.

Simeon, “Saçlarımın pudrasız olmasından hoşlanmıyorsun,” dedi. Sanki bir şeyi vadeder gibiydi.

Fakat saçları, kalın ve ipeksi, kendi güçlüydü. Menekşe pudrası değil, belirsiz bir temiz erkek kokusu yayıyordu. “Bu hali hoşuma gidiyor,” diye fısıldadı.

Simeon ağzını ona yaklaştırdı ama dudaklarına dokunmadan havada asılı kaldı. Parmağı ise hâlâ...

Isidore, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı. Ateşi yükseliyor, mahcubiyet verecek şekilde bacaklarının arasında toplanıyordu.

Simeon dosdoğru ona bakarak, sakın bir tavırla: “Öpmek...”

“Bu öpmek değil...”

“Bunu öpücüğe giriş olarak düşün.”

O parmak onu böyle tatlı tatlı okşarken Isidore düşünemiyordu. Dün geceki sert avuçlamalarına hiç benzemiyordu. Parmaklarını saçlarının arasına sokarak onu kendine doğru çekti. “Öp beni!”

Simeon onu yumuşak ve derin bir şekilde öperken yanı anda parmakları da okşamayı sürdürüyor, kendi tarzlarında öpüyorlardı. Bu parmak öpücüğü Isidore’u titretiyor, bacaklarına ateşler yayıyordu. Simeon başını geri çekip onun dudaklarını yalamaya başladı; Isidore başını arkaya atarak ağzından küçük boğuk bir inilti fırladı.

Simeon fısıltıyla: “Hoşuna gitti mi?” Çenesini öpüyordu ve kulak memesini hafifçe ısırıyor ama doğrusu Isidore pek dikkat etmiyordu. Kalçalarını havaya kaldıran ve ağzından küçük inilti çıkarmasına sebep olan şey, parmaklarıyla yaptığı hareketti. Isidore açıkta olan yerlerinin bir bir öpülmekte olduğunun belli belirsiz farkında olmakla beraber, maalesef artık umursamıyordu.

Ancak parmakları durduğunda öpmeyi de bıraktığını fark etti.

“Tatlım?”

Isidore kaşlarını çattı. Simeon ona böyle hitap etmezdi. Böyle oyun oynayan bir çocuğun neşeli, geniş tebessümüyle gülümsemezdi de.

Gözlerinde yaramazlık kıvılcımlarıyla: “Beni çok kuvvetli sıkıyorsun. Kolum morarabilir.” Parmaklarını yeniden hareket ettirmeye başladı. Isidore inleyerek geriye doğru kıvrıldı.

Uyarı olarak dişlerini gösterdi. “Simeon...”

Simeon mırıldanarak: “Bu kadar ön öpücük yeter.” Bir anda sıcak ıslak bir dil az önce parmağın olduğu yeri yalamaya başladı, eli de hâlâ oradaydı, içine giriyor, onu baştan ayağa titretiyordu. Nihayet Isidore parmaklarını onun kollarına geçirdi ve başını arkaya atarak bağırdı.

Otuz saniye sonra nerede olduğunu hatırladı. “Godfrey!”

Simeon kulak kabarttı. “Hâlâ horluyor,” dedi neşeli bir tavrıyla.

Isidore arkaya doğru düştü.

“Uyandıramadın.”

Isidore, “Ah... Tanrım,” dedi. Vücudu yavaş yavaş kendine geliyordu. Ayak ve el parmak uçları hâlâ zevkten titreşiyordu.

Simeon ayağa kalkıp üzerini çıkarmaya başladı. Kendinden bekleneyeceği gibi düzenliydi. Çizmelerini yan yana duvar kenarına koydu. Boyun bağımlı çıkarıp bir koltuğun üzerine koydu.

Isidore o anda kendini pek fena, zevkten gevşemiş hissetmese sinirlenirdi. Ama onun yüzüne bakmayı sürdürdü ve sinirlenemedi. Simeon onu istiyordu ancak Simeon’ın bir parçası kaosa karşı öyle bir direniş içindeydi ki giysilerini yırtarak çıkarıp aç kurt gibi üzerine atılamıyordu.

Bu onun keman yayı gibi gerilmediği anlamına gelmiyordu. Gözleri kontrollü güç ile saf şehvetin karışımıyla parlıyordu. Isidore’un vücudunun gevşekliği geçmişti, artık daha çok iğneleyici bir uyanıklık halindeydi.

Şimdi çıplak olan Simeon özenle katladığı pantolonunu sallanan sandalyeye koymak için eğildi. Yan tarafı ateşin ışığında altın sarısı renk almıştı.

Ne olmuş kontrol ve sistemli düşünme örneğiye? O aynı zamanda çok güzeldi ve Isidore'undu.

Isidore yan tarafına dönerek başını eline yasladı. Göğüslerinin çirkin bir şekilde hoplamayıp hoplamadıklarına bakmayı da ihmal etmedi. Neyse ki göğüsleri gayet hoş ve dolgun görünüyorlardı.

Simeon durup ateşe bir odun attı.

Isidore içinden güldü. Simeon korkuyordu. Sevişmek Simeon'ın kontrolü elinde tutma, hâkim olma dileğiyle uyuşmuyordu. Aslında Isidore'a göre sevişmenin en güzel kısımları Simeon için en kötüleriydi.

Isidore, onun yüzündeki teslimiyet ifadesini tekrar görmek istiyordu.

Simeon ateşin başından doğruldu, dönüp tekrar yanına oturdu. İhtimal ki bir beyefendi gibi, ona ne tercih edeceğini soracaktı. Ya da bunun gibi bir şey.

Isidore eliyle onun ağzını kapatıp konuşmasına fırsat vererek: "Benim sıram." Yine ateşi yükseliyordu. Simeon'ı önce çekti, sonra iterek yatağa yatırdı. Tabii, Simeon da ona karşı koymayacak kadar nazikti ancak Isidore onun bundan çok fazla hoşlanmadığını anlıyordu. Simeon kontrolü elinde tutmak istiyordu. Sırtüstü yatarken kendini savunmasız hissediyordu.

Isidore tatlı tatlı gülümsedi. Simeon tam olmasını istediği yerdeydi. Uzanıp ona dokundu. Mermer heykel gibi sertti ama alev alev yanan bir sertlik. Pürüzsüz ve erotik. Okşanmak için yaratılmış. Isidore onu keşfeder, yatıştırır, tatlı sözler söylerken, o kımıldamadan yatıyordu.

Sesini bile çıkarmıyordu, ta ki Isidore onu tekrar eline alana ve deneysel bir hareket yapana kadar...

İşte, o zaman Simeon tuhaf, boğuk bir ses çıkardı. Isidore başını şöyle bir geri attı. Ama bu sesin acından ileri gelmediğini biliyordu ve tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı.

Sonra, iki elini birden kullanarak, onun ustalıkla yaptığı ön öpüşlere başladı. Sonra gerçek öpücüklerle geçerek, dudaklarını onun altını teninde dolaştırmaya başladı. Göğüs uçlarına geldiğinde, Simeon altında dalgalanmaya başladı. Isidore başını kaldırdığında büyümüş gözlerinde ne kontrol ne düzen düşüncesi gördü, gözlerinde sadece arzu vardı. Aynı anda hem gülümseyip hem öpmek zordu ama teninin tadı uçarı neşesini yatıştırarak, yeni bir çılgınlık getiriyordu. Onu yaladı, ısırdı, tenini ve kokusunu yudum yudum içti. Tabii, Simeon onun gibi bağırmadı. Ancak nefesi hızlanmıştı, özellikle de vücudunun alt kesimlerine indikçe.

Isidore giderek aşağı iniyordu.

Simeon'm tadı sabun gibiydi ve aynı zamanda hem yumuşak hem sertti. Uykudan uyanır gibi, "Hayır, Isidore," dedi, o zaman Isidore onu dudaklarının arasına aldı.

Simeon teslim olarak, kendini arkaya bıraktı. Isidore onunla oynuyor, okşuyor, seviyordu. Simeon birdenbire doğrularak onu altına aldı.

"Isidore," diye gürledi. Ne gözlerinde ne ellerinde ne de kalçalarını sertçe kavrayışında kontrolün zerresi kalmıştı. Isidore vücudunu ona doğru kaldırdı. Simeon başını onun göğüslerine doğru eğdi ve Isidore inlemeye başladı, neredeyse çılgık atacaktı ama o...

Bu seferki farklıydı. Bu sefer Isidore daha yumuşak, daha davetkâr, daha ıslaktı. İnleyerek, içgüdüsel olarak bacaklarıyla kollarını ona doladı.

“Benden durmamı isteme,” derken Simeon’ın sesinin hoşluğu Isidore’un içini sevinçle doldurdu.

“Durma,” diye bağırdı. “Sakin...”

Simeon ileri geri gidip gelmeye başladı, nihayet Isidore her gi-diş gelişte ufak çığlıklar atmaya başladı. Simeon’m gözleri parladı, Isidore’un külotunu ağzında çi-nemeye başladı. Isidore duracak sandı ama o durmadı, devam etti. Her t-kşayış ateşi yükseltiyordu, niha-yet o da Simeon gibi hızlı solunmaya başladı, şimdi vücutları tek vü-cut olmuş, beraber hareket ediyordu.

Nihayet ağzını onunkinden çekip ayırdı, ona doğru yükselmiş, titriyor, bağıırıyordu ve Simeon sanki onu beklemiş gibi ona doğru dalgalandı, kontrolsüz, vahşi, özgür...

Sonra beraberce yeniden yatağa gömüldüler. Bu sefer farklıydı, tamamıyla farklı. İki vücuttular ama aynı zamanda yekvücut.

Simeon kendilerini yanlamasına çevirdi. Hâlâ biraz titreyen Isi-dore koluyla onu sardı ve tek kelime söylemedi.

Simeon gibi bir adam bütün kontrolünü kaybettiğinde, çok ko-nuşmak bir hanıma yakışmazdı.

Otuz Altıncı Bölüm

S

Büyük Düşes Evi

4 Mart 1784

Ertesi akşam

“*P*renses Ayabdar sıradışı bir kadındır. Hem imparatoriçenin hem de Ras Michael’ın torunuydu. Ayrıca Begemder Valisi Powussen’in karısıdır. Onunla beraber uzun zaman geçirme ayrıcalığına sahip oldum.”

Isidore şüpheyle sordu: “Neden yaptın bunu?”

“Çünkü ben kraliyet büyücüsü olarak atanmıştım.”

“Ne?”

“Bir mumla üç kalkanı delip geçebildiğimi gösterdim.”

“Nasıl yaptın bunu?”

“Tüfeğime barutla beraber azıcık mum doldurdum ve üç deri kalkanı delip geçtim. Bir de sihirli silahım vardı.”

“Nedir o?”

“Bekâretim.” Isidore’un yüz ifadesine güldü.

“Ben de bekâretini benim için koruduğunu sanıyordum.”

“Bekâret çok faydalı bir şey. Adamlarım, hatta daha da önemlisi, el falımda bunu gören saray büyücüsü tarafından doğrulanan bekâretim benim prensesle konuşabilmeme yardımcı oldu.”

Isidore alaycı bir şekilde güldü. “Prenses başka kaç tane bakirle konuşmuş?”

Simeon uzanıp onun dudağını sırdı. “Sadece ben. Bu mevkide hak iddia edebilecek sadece birkaç yetişkin erkek var.”

“Kimbilebilir ki? Bunu senin kadar rahat ilan eden birisiyle hiç karşılaşmadım.”

“Saraya giderken el falıma bakıldı ve falcı bağırarak bunu herkese duyurdu.”

“Utandın mı?”

Adam hafifçe omuz silkti.

Isidore başım salladı. “Yerinde olsam ben de utanırdım. Yirmi üç yaşında bakire bir eş olmak beni utandırmaya başlamıştı. Erkekler buna trajedi gözüyle bakıyorlar.”

“Tahmin ediyorum.”

“Ben de hiç sevişemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım.”

Simeon, “Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm günler oldu,” diye itiraf etti. “Zavallı kadının teki çalının arkasından üstüne bir aslan yerine benim atladığımı görecek.”

Isidore gülmeye başladı. “Ama bu seni bir büyücü yaptı. Prenses ile beraber olmayı düşündün mü?”

Simeon dudağının ucunda ufak bir tebessümle: “Bunu düşünmemek mümkün *değildi*. Çok zeki biri, beş ya da altı dil biliyor ve saatlerce Hindu şiirleri okuyor.”

Isidore, Prenses’ten hiç hoşlanmamıştı. “Hindu mu? Ama o Etiyopyalı.”

“Hindistan’a adam gönderip şiir getiriyor, onları tercüme ederek halkı ve kültürleri için saklardı.”

Isidore: “Takdir eilesi bir davranış.” Gevşemeye çalıştı. Prenses çölde bir kulübede yaşıyordu. Yüce gönüllü davranabilirdi.

Simeon: “Bir de sarayını görsen. Hayalinde bile canlandıramazsın Isidore. Tamamen pembe mermerden yapılmış ve kocaman bir yağmur ovasına tepeden bakıyor. Bazen ova binlerce beyaz çiçekle doluyor. Yağmur varsa, ova gökyüzünün büyük mavi bir aynasını oluşturuyor.”

“Pek güzel.”

“Onun kadar zeki bir kadın tanımadım. Saatlerce tartışırdık. Birçok konudaki fikirlerimi değiştirmiştir.”

Belli ki Simeon için fikir değiştirmek duyulmamış bir şeydi. Isidore iç geçirip konuyu değiştirdi. Simeon’ın kalça hattını okşayarak, “Sende düz olan yerler bende yuvarlak,” dedi. Simeon da ona dokunmak için uzanırken bir an kolları birbirine sürtündü.

“Sana dokunmadan duramıyorum,” dedi. “Seni aklımdan çıkaramıyorum. Revels House’a dönmeyi düşünemiyorum.”

Isidore gülerek sırtüstü döndü. “Artık koku gittiğine göre bu fikir bana çok yakın geliyor. Ama bu sırada...”

Simeon onun davetini kabul etti tabii.

Bir saat sonra. Çarşaf lar buruşmuş, Isidore daha önce hiç düşünmediği yerleri terlemişti, mesela dizlerinin arkası. Kımıldamadan yatarken vücudunun en tatlı yerlerinde küçük titreşimler hissediyordu. Halası kemanını çalmayı bitirip koyduktan sonra havanın titreşmesi gibi, hâlâ çalıyordu ama sessizlikte.

“Herkes e böyle mi oluyordur?” diye sordu.

Simeon tembel tembel: “Şairler arzu hakkında şiirler yazıyorlar.” Bir eli başının üstünde, diğeri Isidore’un kalçasında, sırtüstü yatıyordu.

Isidore, “Ama bu haz,” dedi. “Her zaman bu kadar tatlıysa, insanlar neden bunu sürekli yapmıyorlar?”

Simeon gerindi. “Sanırım biz o kadar uzun bekledik ki patlamaya hazır volkanlar olduk. Bazen sevişmenin çok ama çok nahoş olabileceğini biliyorum.” Ona doğru döndü. “İkimiz şanslıyız. Bazen insanlar uyuşmazlar, anladığım kadarıyla. Rahatsızlık doğabilir. Ya da biri diğerini itici bulabilir.” Uykulu tebessümü bunun onlar için geçerli olmadığını söylüyordu.

Bu Isidore için de sorun değildi. Bazen sevişirlerken kalbinin açıldığını hissediyordu.

“Ama sence insanlar evli olmadıklarında mı böyle oluyor?” diye sordu. *Sevmek* kelimesini söyleyememişti. Simeon’ı seviyor muydu?

Simeon ona güldü, Isidore da ona burnunu kııştırdı. “Evlilik belgesinin zevki artırıp artırmadığını mı soruyorsun?”

“Çok aptalım,” dedi.

Ama Isidore içinden onun asıl meseleyi ıskaladığını düşünüyordu. Ancak asıl meselenin ne olduğunu kendisi de tam bilmiyordu.

Simeon, “Ciddi olarak konuşmalıyız Isidore,” dedi.

“Hımm?”

“Bir plan yapmalıyız.”

“Plan mı?”

“Evliliğimiz için. Ne sen benim hayalini kurduğum eşsin ne de ben senin hayalini kurduğün kocayım. İkimiz de değişmeliyiz. Elimizden geldiği kadar. Böyle yapalım ki zor durumlara düşmeyelim. Ben olmasaydım, sen de kendine sosyeteden bir adam seçmek zorunda olsaydın, seçeceğin kişinin nasıl biri olmasını isterdin?”

Isidore kıkırdadı. “Kızıl saçlı.”

“Cidden.”

“Ciddi olmak zorunda mıyız?” diye inledi. “Vakit çok geç oldu. Çok yorgunum.”

“Sabah geç vakte kadar uyuyabiliriz. Bizi kimse uyandırmaz. Bu önemli Isidore.”

Isidore kendini toplamaya çalıştı. “Cidden mi? Nasıl bir adam seçerdim?”

“Sanırım hangi açılardan benden farklı olurdu, diye sormak daha doğru olur.”

Isidore tereddüt etti.

Simeon sabırla: “Isidore, ben aptal değilim. Ben senin erkeğimin ve az önce seni mutlu ettim. Daha sık kravat takmamı istediğini söylersen kalbim kırılmaz.”

“Eh, madem söyledin...”

“Ama peruk takmam. Peruğa tahammül edebileceğimi sanmam.”

“Özel zamanlarda biraz pudra da süremez misin?”

“Mesela saraya giderken mi?”

“Saraya giderken, Londra’daki balolara giderken. Sadece senin kafanın pudrasız olacağı yerlerde.”

“Peruk takmayayım da. Kulaklarımın üstüne o küçük salyangozları oturtmam ben. Başka ne istiyorsun, Isidore?”

“Biraz daha saygın görünemez misin?” Sırıttı. “Sen benimsin, yani başka kadınların seni çıplak görme zevkine erişmemesi gerek.”

Simeon yavaşça gülümseyerek: “Hoşuma gidiyor.”

“Başkasının seni o kısa pantolonla görmemesini tercih ederim.”

Simeon telaşlanmıştı. “Koşuyu bırakamam Isidore. Koşu benim benliğimin bir parçası.”

“Uzun pantolonla koşsan?”

Simeon başıyla onayladı. “Başka?”

Isidore, “Aklıma başka bir şey gelmiyor,” dedi. Üzerine bir tatlı bir uyuşukluk çökmüştü.

“Ben sana evlilikle ilgili isteklerimi henüz söylemedim.”

Uyku Isidore’un gözlerinin uçlarını aşağı indiriyor, güzel sıcak bir yorgan gibi onu sarıyordu. “H mm...” dedi. “Ne istersen.”

“İşte bu,” dedi.

“Ne?”

“Ne istersem, dedin.”

“Öyle mi?” Isidore az önce ne dediğini hatırlamaya çalışıyordu.

“Ne istersen, dedin.”

“Hh.”

Simeon doğrulup oturdu. “Yıllar boyu evliliği düşünecek çok zamanım oldu. Bu yüzden evliliğimizi iptal etmemiz gerektiğini söyledim Isidore: biz uyumlu bir çiftte örnek değiliz.”

Isidore uykulu uykulu: “Öyle mi? Bunu bana daha önce söylememiş miydin?”

“Kendini her açıdan uysal ve yumuşak başlı olarak tasvir edebilir misin?”

Isidore alaycı bir şekilde güldü.

“Söz dinleyen, nasihat alan?”

“İkincisine evet, birincisine hayır.” Fakat Simeon yıllarca değer verdiği listesini sıralıyordu.

“Kocanın arada sırada seni yönetmesini ister miydin?”

“Bazen...” dedi.

Simeon göz ucuyla ona baktı.

Isidore umutla: “Yatakta mı?”

“Mesela tehlikede olduğunda?”

“Ah.”

“Mesela adamlarımla olduğu gibi, bir komuta düzenimiz olmazsa bu evliliğin batacağından, hatta daha kötüsü bir bunalım anında bizi kurtaramayacak olmaktan korkuyorum.”

“Ama Simeon İngiltere’de bunalım anları olmaz. Düşündüğün tehlikeler –aslan saldırıları, kum fırtınaları, yağmacı kabileler– bunlar İngiltere’de yoktur.”

“Ölü Bekçileri uyuz bir aslan sürüsüne çok benziyordu.”

Isidore başını salladı. “Eğer bir daha Ölü Bekçileri ile karşılaşsam ya da yağmacı bir aslan saldırısı olursa, senden komut alacağıma söz veriyorum.”

Simeon gülümsedi. “Nihai kontrolün kimde olduğunu bilmeliyiz.”

Isidore bu cümleden pek hoşlanmadı. “Çok acil bir fiziksel tehlike yoksa, verdiğin tavsiyelerin ardındaki sebepleri uysalca dinleyeceğim.”

Kaş çatma sırası Simeon’daydı. “Benim olduğunu bilmeliyim Isidore.”

“Seninim. İngiliz kanununa göre ben senin malınım, tıpkı bir inek ya da yazlık ev gibi.”

“Gördün mü? Sen aslında bunu kabul etmiyorsun.”

“Ben İngiltere’nin sistemini değiştiremem. Sen eve dönünce bir kocam olacağını daima biliyordum.”

Simeon ciddi bir tavırla, “Bu önemli,” dedi. “Senin benim düşüncelerime saygı duyduğunu, bir an bile düşünmeden bana itaat edeceğini bilmem gerek. Aksi halde evliliğimiz asla yürümez.”

Isidore başını salladı. “Ya bana, şu kaynar suyu elime dök, dersene?”

“Neden elime kaynar su döktüreyim?” Yüzünde tipik şaşkın erkek ifadesi vardı.

“Örnek verdim.”

Simeon inatla: “Dökeceksin. Eğer böyle bir şey söylüyorsam, aklımı kaybettim ve ikinci bebekliğime döndüm demektir. Sen de bizim çocuklara yaptığımız gibi soruculu göstererek öğretmen gerekir.”

Isidore iç geçirdi. “Ya bana çok aptalca gelen bir şey yapmamı istersen? Bir meseleyi halletmenin daha uygun bir yolu varsa?”

“Niye böyle bir şey yapayım?”

Isidore, *çünkü sen Her şeyi Bilen Tanrı değilsin!* dememek için kendini zor tuttu. “Diyelim ki yaptın.”

Simeon, “Bazen ben de hata yapıyorum,” diyerek onun şaşırttı. “Bir keresinde satmak için bol miktarda kırmızı ve yeşil boncuk almıştım. Bunların, Cidde’deki tüccarın bana almamı söylediği ufak mavi boncuklardan daha güzel olduklarını düşünmüştüm. Tüccarın beni kandırmaya çalıştığını sanıyordum. O boncukları Etiyopya çöllerine götürdüğümüzde kimse almadı.”

“Ne diye boncuk götürdün ki?”

“Boncuğun taşınması yemek ve suyunkinden daha kolay. Daima yanımda bir miktar boncuk götürürdüm.”

“Neden para değil?”

“Para belli bir bölgeye aittir. Ama kadınların güzel şeylere olan düşkünlüğü... evrenseldir.” Sırıttı.

Isidore gülerek: “Peki benim mavi boncuklarım nerede?”

Simeon onun üstüne çıktı. “Tehlikeli bir durum olduğunda beni dinleyecek misin bakayım?”

Isidore gözlerini kaldırarak ona baktı. “Yanlış boncukları seçersen dinlemem. Ama haklı olduğunda sana itaat etmek beni rahatsız etmez.”

“İtalyanca söylemek gerekirse, birinin *capo*¹³ olması gerekiyor, aksi halde evliliğimiz başarısız bir sefere benzer. Dağılır.”

Isidore gözlerini devirmemek için kendini tuttu. Simeon sanki üzerine atlayan vahşi hayvanların hallerinden kurtulamıyordu. Birkaç yıl alacağa benziyordu ama İngiliz kırsalında tehlikeli hayvan olmadığını öğrenecekti. “Tehlike hallerinde...”

“Aramızda bir işaret olsa, bu işareti söylediğim bir şeyin içine yerleştirsem, sen de hiç düşünmeden bana itaat etsen?”

Isidore başıyla onayladı. “Yetkini kötüye kullanmadığın sürece kabul.”

Simeon dirseklerine dayanarak onu öptü. “*Şimdi* dediğimde, itaat etmen gerekiyor, Isidore.”

“Günde yüz kere *şimdi* diyorsun.”

“Farklı söylediğimde anlayacaksın.”

“Tehlike. Tehlike, unuttun mu? Sesinin tonunu tehlike anında çok iyi anlayamayabilirim.”

Isidore kıpır kıpır hareket ederek, Simeon’a huysuz bir İtalyan kadınıyla evliliğin ne gibi şeyleri içerebileceğini ona hatırlattı. Gerçekten Simeon’ın gözleri bir parça camlaşmıştı.

Isidore, “Yabancı lisanda bir şey olsa?” diye öneride bulundu.

Simeon’ın yüzü aydınlandı. “Eğer *Baalomaal* olarak dersem o zaman bana sorgusuz sualsiz itaat edeceksin Isidore.”

Isidore şüpheyle: “Ne demekmiş bu *Baalomaal*?”

Simeon gözlerinde haylaz bir gülümsemeyle yeniden ona doğru

Isidore onun başını kendine doğru çekti. “Nasıl istersen,” dedi,

S

Otuz Yedinci Bölüm

S

Cricket and Song Hanı

Batı Londra

4 Mart 1784

Beaumont Düşesi Jemma arabadan inerken hanın avlusunu kaplayan bir dönüm çamuru keşfetti. Son basamakta birdenbire durarak refakatçilerini gözden geçirerek, kuvvetlerini tahmin etmeye çalıştı. Maalesef, arabanın kapısında duran iki refakatçisi çelimsiz görünüyordu. Jemma çamura düşürülmek istemiyordu.

Ağır ağır konuşan bir ses: “Düşes Ekselansları.”

Jemma başını kaldırınca avludaki diğer tek arabanın açılmış kapısında Villiers Dükü’nü gördü.

“Villiers!” diye bağırdı, “Lütfen beni şu hana taşıyabilecek güçlü kuvvetli bir adamın olduğunu söyle. Eminim zavallı refakatçilerim de en az benim kadar dehşet içindeler.”

Villiers çamur yokmuş gibi yere indi. Elbette, çok sık giyinmişti. Pelerininin bordo rengi siyah renge çalacak kadar koyuydu. Pelerinin omuz kısımları en iyi kalite yünden gelen gösterişli zarafetle aşağı doğru dökülüyordu.

Jemma ona gülümsemekten kendini alamadı. Villiers çok dramatikti ancak Jemma artık onu tanıdığı için, Villiers'm zarafeti ile dramatikliği diğer yönlerine nazaran geride kalıyordu. Villiers ona doğru yürüdü.

Her zamanki uyuşuk konuşmasıyla: "Umarım pelerinimi ayağının altına sermemi beklemiyordursundur. Bunu sadece bir kez giydim ve hesapsızca seviyorum."

Jemma güldü. "Bana iri yarı bir uşak ödünç vermeni bekliyordum, Villiers! Şu hana girmem lazım. Saatlerdir yoldayım ve açlıktan midem kazanıyor. Dün Londra'dan yola çıktım, inanmazsın. Bir tekerleğimizi kaybettik ve geceyi şehre sadece bir saat mesafede geçirmek zorundayım."

Villiers kollarını uzattı. "Gel o halde."

Jemma donakaldı. "Sen iyileşme dönemindesin."

Villiers onu beş yaşında bir kız çocuğunu kucaklar gibi basamaktan aldı. "İyileştim. Tabii, kabiliyetlerimi yanlış hesaplamış da olabilirim." Adımları yavaşladı. "Ah..."

Elleri hafifçe gevşeyip onu yere doğru düşürür gibi olunca Jemma çılgılık attı. "Hayır!"

Villiers, "Ah, tamam o zaman," dedi. Sesinde bir muziplik izi vardı.

Jemma onu suçlayarak: "Çok kötüsün."

Villiers rahat bir tavırla, "Bunu bana ilk söyleyen sen değilsin," diyerek, onu hanın kapısının iç tarafına koydu.

Jemma eteklerini silkeleyerek: "Çok teşekkürler Villiers. Tabii, senin şu pelerinin üzerinde yürümeyi tercih ederdim ama elimizdekiyle yetineceğiz."

"Akla yatkın bir düşünce. Maalesef insan hayatta sürekli tavizler vermek zorunda kalıyor."

Hancı gıdaklar gibi bir sesle: “Dük Ekselansları. Maalesef şu anda özel bir odam yok. Güneydeki baca çöktü.”

Villiers soğuk gözleriyle hancıya baktı ve bir saniye sonra kabul salonunda başka misafir bulunmadığı ortaya çıktı ve hancı başka kimseyi içeri almama görevini üstlendi.

Villiers kibarca: “Düşes çay içene kadar.”

Jemma öyle garip bir dengesizlik içine düşmüştü ki odaya girerlerken Villiers’a eski nişanlısının ziyaretine gittiğini anlatmaya başladı. “Roberta’nın babası, Wharton ve Malmesbury Markisi panayırda tanıştığı bir denizkızıyla evleniyor.”

Villiers baygın baygın gülererek: “Nişanımızın bozulmasına şimdi daha çok memnunum. Denizkızı balık *teçhizatıyla* beraber mi geliyor?”

Jemma: “Tabii. Galiba kuyruğunu şap şap vuruyor ve birkaç şilin karşılığı şiir okuyor.”

“İnsan bir kayıvalidede başka ne ister? Evet, gerçekten ucuz atlatmışım.”

Jemma, hancıya: “Bir çay alayım lütfen. Zahmet olmazsa bir de yiyecek bir şey.” Midesinde bir gariplik vardı, böyle durumlarda bir şeyler yemek daima iyi gelir. “Aynı handa karşılaşmamız ne garip.”

“Sana da söylemiş olduğum gibi, Cosway Dükü’ne bir ziyarette bulunacağım.”

Hancı bir çay tepsisi getirdi. Servisle Jemma meşgul oldu. Kendini Villiers’la bir handa bulmak oldukça garipti. Bu âdeti bir randevu gibiydi ama tabii, randevu değildi. Ama Elijah buna inanır mıydı?

Elijah’nın bunun bir randevu, bir ilişki olmadığına inanmasını bu kadar çok istemesine kendisi de şaşıyordu.

Villiers: “İkimizin de sosyemizin maceracı insanları tarafına davet edilmiş olmamız sıkıcı olabilir ama hiç şaşırtıcı değil. Başka kimi çağıracaktı?”

Jemma, “Herhangi birini,” derken Roberta’nın mektubunu ciddiye almamış olmaktan pişmandı.

Hanım avlusunda büyük bir gürültü vardı. Jemma, “Hancı bu odayı...” diye söze başladı ama cümlesini tamamlayamadan kapı hızla ardına kadar açıldı. Perthuis Markizi siyah seyahat elbisesiyle kapıda göründü. Elbiselerine çamur sıçramıştı.

Markiz içeri girdi. “Ne büyük bir zevk. Arabam bir saat önce çamura saplandı, çok sıkılmışım. Seni burada bulmak ne büyük bir zevk, sevgili Düşesim!”

Jemma dişlerini gıcırdatarak içinden küfür etti.

Markiz sevinç içinde: “Villiers Dükü de burada! Hepimizin aynı anda çamura saplanmış olması ne olağanüstü bir şans.”

Jemma’nın yapacağı en kötü şey bunun doğruluğunu vurgulamak olacaktı. Kimse Villiers’la onun tesadüf eseri aynı handa bulunduğuna inanmazdı. Bu yüzden güzelce hesaplanmış bir kayıtsızlık dönüşüyle: “O kadar da tuhaf değil. Ne de olsa hepimiz aynı yere gidiyoruz.”

Markiz’in yüzü durgunlaştı. “Hayır,” dedi. Ancak şimdi tebesümü buz gibiydi.

Jemma, Markiz’in davet edilmemiş olmasından üzüntü duyduğunu belli etmek için bir saniye kadar bekledikten sonra aceleyle, “Önemli bir şey değil, tabii,” dedi. “Şimdi düşündüm de zaten töreni küçük bir şey olacaktı. Cosway Dükü sana öyle söylemedi mi Villiers?”

Villiers ağır ağır: “Çok küçük bir şey.” Tabii, çok yanılıyordu.

Markiz getirilen bir fincan çayı alarak: “Hangi törenden bahsediyoruz?” İçeri girip de onları beraber görünce saçtığı mutlu coşkuyu kaybetmişti. Jemma’nın midesinin de kasılması geçmişti. Markiz’in, Jemma’nın Villiers’la varsayımlara dayanan gönül ilişkisinin keşfiyle sevinmesindenense, kendini dışlanmış hissetmesi daha iyiydi.

Villiers iç geçirerek: “Ah, bir düşün töreni. Cosway’in düşünü.”

Markiz kaşlarını çattı. “Aman. İngilizleri hiç tanımıyorum... Kim bu Cosway?”

Villiers, “Sanıyorum Cosway Kontu’nu düklüğe yükselten VIII. Henry idi, değil mi?” dedi.

Jemma böyle şeylere hiç dikkat etmezdi. “Şu andaki Cosway vekâletle evlendi. Şimdi yıllar süre, seyahatinden döndü ve evliliğini sağlamlaştırmak istiyor.”

Markiz: “Aman, ne garip. Bildiğim kadarıyla erkekler evliliklerini sağlamlaştırmaktan çok, bozmaya hevesliler.” Gözlerinde sönük bir ifade vardı.

Jemma, “Siz kimi ziyaret edeceksiniz Madam la Markiz?” diye sordu.

Markiz çay kaşığıyla oynamaya başladı. Jemma sorduğuna pişman olmuştu. Sonra Markiz omuz silkti, hafif, umarsız biçimde. “Ben herkesin hakkımda hükmettiği kadar aptal bir kadını,” dedi iç geçirerek. “Benim Henry’nin Lincolnshire’da bulunabileceğini düşünerek oraya gittim.”

Villiers, “Perthuis Markisi mi?” diye sordu. “Lincolnshire’da... İngiliz taşrasının en yabanıl bölgesinde? Yok canım.”

Markiz, Jemma’nın tahminine göre zaten bal gibi tatlı olan çayına bir kaşık şeker daha koydu. “Olmayabilir. Ama ben Londra’da oturup kendime acıyamam.” Sesi sakindi ama gözleri değildi.

Villiers ile Jemma göz göze geldiklerinde Jemma onun gözlerinde de kendi hissettiği sevecenliği gördü. Villiers’in gözlerinde! Bu mümkün müydü? Dük zalimliği ve umursamazlığıyla tanınırdı.

Markiz şekerden koyulaşmış çayını karıştırdı dururken, üçü sessizce oturarak, kaşığa baktılar. Sonra Markiz başını kaldırarak Jemma’ya baktı. “Sen yine yapar mısın?” diye sordu. “Yanlış hatırlı-

lamıyorsam sen görücü usulü evlendin. Eğer seçme şansın olsa, yine Dük'le mi evlenirdin?"

Jemma hiç tereddüt etmeden cevap verdi: "Evet."

Markiz acı acı: "O zaman sen bir aptal âşıksın. Benim gibi. Derler ki..." sesi vahşiydi, "...bir kere sevip kaybetmek hiç sevmemekten iyiymiş. Yalan. Bu Cosway eğer arkadaşınızsa onu uyarmalısınız."

Villiers sakın bir tavırla: "Onu sevdiğini sanmıyorum. Bu da onu bütün duygu fırtınalarından koruyacaktır. Evliliği o gençken ayarlanmıştı."

Markiz karıştırmaya devam ederek: "Çocuklarım olunca hepsinin evliliklerini erken yaşta ayarlayacağım. Eşlerini de ahlaki değerleri dikkate alarak seçeceğim."

Jemma araya girdi. "Cosway'in eşini sevmediğinden emin misin Villiers? Müstakbel karısından bir mektup aldım, mektup dikkatlice okunursa, senin söylediğinin tam tersi bir anlam çıkıyor."

Markiz, "Karısı kim?" diye sordu. "Hiç Fransa'ya gelmiş mi?"

"Birkaç yıl Paris'te yaşadı. Leydi Del'Fino."

"Ah, evet." Çay daha hızlı karıştırılmaya başladı. "Henri onunla da arkadaşlık etmişti."

Jemma, "Bütün erkekler gibi," dedi. "Ancak Isidore sabırla Dük'ün çeşitli kıtalardaki keşif gezilerinden dönmesini bekledi."

Markiz, "Ben de asla aksini iştirmedim," diye itiraf etti.

Villiers, "Cosway âşık değil," dedi. "Hatta galiba evliliği sürdürüp sürdürmeyeceği bile belli değil." Markiz kaşığını bıraktı ve gözlerindeki hüznü derhal kaybolmuştu. "Evlilik tamamına ermemiş, elbette."

Markiz: "Ah."

"Ama tabii, bu aramızda kalsın."

"Tabii!"

Villiers, Markiz'e doğru eğildi. "Ciddiyim, Louise."

Jemma şaşkın şaşkın bakıyordu ama Louise –Markiz– sadece kaşığıyla Villiers'ın elinin üstüne vurdu. "Yalvarırım bana ayrıntıları anlat, Villiers. Düşünecek ilginç bir şeye hasret kaldım."

Villiers arkasına yaslanarak: "Fark ettim. Kocanı aklından çıkarmaya gayret etmelisin, sevgili Markizim."

Sevgili Markizim? Louise? Jemma bu ikisi hakkında en ufak bir dedikodu hatılamıyordu.

Markiz kıkırdamaya başladı. "Odaya girdiğimde ne düşündüğümü biliyor musunuz?"

Villiers gülünç bir vurguyla, "Keşke Düşes bana karşı bir patavatsızlıkta bulunsa," dedi. Ama sesinde bir ciddiyet de vardı ve Markiz gözlerini kıstı. Villiers, Jemma'ya dönerek, "Perthuis Markizi benim uzaktan kuzenim olur. Çocukken birçok kez bir araya gelmişizdir."

Markiz omuzlarını silkerek: "Pek çocuk sayılmazdık. Bebekken diyelim. Annem beni belli bir yaştan sonra ona yaklaştırmadı." Gülmeyince, Jemma onun mutluken çok güzel olduğunu fark etti.

Villiers sakın bir tavırla: "Bayağı dedikodular. Bana bir fincan daha çay doldurur musunuz Düşes?"

"Dedikodular!" Markiz kıkır kıkır güldü. "Madem bu kadar samimi olduk, canlarım... Villiers, senin on sekiz yaş gibi hassas bir çağında gayrimeşru bir çocuk sahibi olduğun söyleniyordu. O kadar eskide kalmadığı için tamamen unutmuş olamazsın?"

Villiers, "Sosyete dedikodusu," diye yanıtladı.

Jemma merakla, "Bu çocuk olduğunda kaç yaşındaydın?" diye sordu. Erkeklerin taşraya gayrimeşru çocuklar saçmaları onu hayrete düşürüyordu.

"Yirmi iki filan. Gençlikteki sayısız aptallıklarımı hatırlatan tatlı bir konu. Lütfen başka konularda konuşabilir miyiz?"

Markiz, “Olur,” dedi. “Söylesene, Cosway Dükü neden evliliğini bozmak istiyor? Leydi Del’Fino gayet hoş bir kadın. Onunla evlenmek istemeyecek adam düşünemiyorum.”

Jemma bu muammada Isidore’u savunması gerektiğini düşünerek söze girdi: “Isidore’un de Cosway Dükü ile evlenmek istediğini sanmıyorum. Dük yabancı memleketlerde yaşarken kabul edilmez bazı alışkanlıklar edinmiş.”

Markiz burnunu kııştırdı. “Banyo yapmayı mı bırakmış?”

“Hayır, ama dışarıda kısa paçalı pantolonla ve tozluksuz dolaşıyormuş.”

Markiz, “Kendini belli bir sebepten dolayı mı teşhir ediyor?” diye sordu.

Jemma, “Sanıyorum egzersiz gibi bir şey yapıyor,” diye izah etti.

Villiers, “Görmek için can atıyorum,” dedi.

Jemma, “Her halükârda Cosway aptalın teki. Elbette, evliliğini tamamına erdirmeli,” dedi. Çayı soğumuştı, fincanını sehpa koydu.

Villiers, “Sana katılmıyorum,” dedi. “Eğer hanıma karşı herhangi bir beğenisi yoksa –ve bana söylediğine göre yokmuş– o zaman evliliklerini feshetme fırsatını yakalamışken, kullanmaları ikisi için de daha iyi olur.”

Markiz bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

Jemma istemediği kadar hararetle bir şekilde: “Onun aşk ya da bu türden bir saçmalıktan bahsetmeye hakkı yok ki. Yıllar önce onunla evlenmiş. Isidore onu bekledi, beklerken de namuslu davrandı ve tek bir skandal yaratmadı. Bir tane bile!”

Villiers, “Çok haysiyetli bir davranış,” dedi. “Fakat haysiyet da-ima ömür boyu sürecek bir mutluluğun başta gelen ölçütü değildir.”

Markiz araya girdi: “Eğer kocası, kadının haysiyetini takdir etmezse o evlilikte saadet olmaz.”

Jemma: “Belki de evlilik saadet aranacak bir kurum değildir. Hepimiz aptallık derecesinde duygusal, çocuksu olmuşuz. Cosway, Isidore’la evlenmeye ve vaatlerini yerine getirmeye mecburdur.”

Villiers, “Leydi Del’Fino koca bulmakta zorlanmaz ki,” dedi. “Hem güzel, hem zengin. Kenarda köşede kalmaz.”

Jemma sinirlenerek: “Mesele bu değil. Düşes olacak mı? Kosasının keşiflerinden dönmesini bekleyerek geçirdiği yılları yeniden eline geçirebilecek mi?”

Markiz: “Tamamıyla katılıyorum. Eşlerin karşı tarafa yoğun duygular beslemediği anlaşmalı bir evlilik güzel bir şeydir. Cosway karısının nerede olduğunu asla merak etmez. Karısı da onu merak etmez.”

Villiers saldırıya geçerek: “Ama sen Henri’ye âşıktın Louise. Düğününü hatırlıyorum, her halinle âşık –ve kendisine âşık olunacak– bir gelindin. Cosway’in de bu sevince hakkı olmadığını söyleyebilir misin?”

Jemma, Louise’le göz göze geldi ve ikisi de tamamen hemfikir. Hiç evlenmemiş olan Villiers boş sözler söylüyordu. Jemma Villiers’in safça sorusunu duymamış gibi davranarak Markiz’e, “Villiers evlensin de görürüz,” dedi.

Markiz geniş bir tebessümle: “Müthiş bir intikam olur! Belki Cosway’in düğününde biri olacak, eğer düğün olursa. Kuzenim ümitsizce âşık olacak.”

Villiers: “O zaman beni beklemesi gerekecek.”

Jemma tek kaşını kaldırdı.

“Londra’da bir randevum olduğunu hatırladım.”

Jemma, “Ne kadar garipsin, Villiers,” dedi. “Bu randevuyu şimdi mi hatırladın?”

Markiz çayını karıştırarak: “Korkuyor. Düğünde duygulanıp kendisi de evlenecek diye korkuyor.”

“Boş tehditlerle bir dükü korkutamazsın,” dedi Jemma. “Söylesene Villiers ne randevusuymuş bu şu ana kadar aklına gelmeyen?”

Villiers Dükü Leopold Dautry boş tehditlerle bir Dük’ün korkutulamayacağı söyleyecek ilk kişi olurdu. Fakat az önce, rahatsız edici bir şekilde, bu korkunun insanlık hali olduğunu keşfetmişti.

Eğer Jemma, Roberta’yı ziyaret için yoldaysa o halde Elijah bu gece yalnızdı. Ve Villiers buna dayanmadı. Bu aptallık derecesinde duygusallıktaki bu duyguyu içinden atamıyordu. Elijah yalnız ölmeyecekti çünkü en yakın dostu buna izin vermeyecekti.

Kaşığını fincanın yanına koyarak: “Önemli bir şey değil. Kocana bir satranç sözüm vardı da canım.”

“Elijah’ya mı?”

“Ta kendisine.”

“Kocamla bir satranç maçını kaçırmamak için Cosway Dükü’nün davetine boş verip Londra’ya mı dönüyorsun?”

“Ah, ama Beaumont’u kendimi bildim bileli tanırım, diğer yandan Cosway’i tanıyalı on yıldan biraz fazla oldu. Ben senin seyahatte olduğunu, Beaumont’un yalnız kalacağını bilmiyordum. Randevularıma sadık kalmak bana yakışmaz.”

Jemma: “Uzun zamandır iki yabancı gibi birbirinize uzak olduğunuz için mi?” Markiz’e döndü. “Bu artık sır değil; kocamla Villiers çocukluk arkadaşısıdır, delikanlılık çağlarında aptalca bir sebepten dolayı ayrı düştüler.”

Villiers, “Bir köpek yüzünden,” diye açıkladı.

“Aynen! Erkeklerin aptallıkları beni daima şaşırtır. En azından yakın zaman önce barıştılar.”

Villiers kelimeleri yayararak: “Tabii, onu hiçbir surette küçük görmek istemem. Çok alıngan bir adam, senin şu kocan.”

“Elijah mı? Saçma! Bu beyaz yalana asla inanmam Villiers. Başka bir sebep olmalı...”

Markiz tek kaşını kaldırarak: “Villiers ani randevuyu benim çocukları hakkındaki sorumdan sonra hatırladı.”

Villiers: “Londra’da beni oraya döndürecek hiçbir şey yok. Gerçi...”

Jemma: “Biliyordum! İtiraf et! Ya o zavallı gayrimeşru çocukların Villiers?”

Villiers, “Hastalığım sırasında bana bakan bir hanıma onlara masraflarını ödemekten daha fazla babalık yapacağıma söz verdim,” diyerek, Jemma’nın dikkatini başka bir tarafa çekmeye çalıştı.

Markiz: “Aman. Çok tutucu bir kadın olmalı. Senden ne bekliyor ki çocukları bizzat yetiştirmeni mi?”

Villiers çayından son bir yudum alarak: “Sanıyorum aynen bunu kastetti.”

Markiz açıkça, “Görgüsüzlük. Eğer gayrimeşru çocuklarını kendi çatının altında toplarsan, Villiers, seninle evlenecek doğru düzgün bir kadın bulamazsın.”

Villiers gözleri gülerek ona baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Jemma hafifçe gülerek: “Onu kışkırtıyorsun. Haydi göreyim seni, Villiers. Yetimhaneni aç, ondan sonra da evlenmek istediğini ilan et.”

Markiz, kendi kocasını düşündüğünü hissettiren bir tavırla: “Asil kana sahip insanlar çok hoyrat olabiliyorlar.”

Villiers: “Sanırım benim hoyratlığım bizzat çocukların varlığıyla ispatlanmış oluyor. Ama bu meseleyi ciddi olarak düşünüyorum. Toplumun fikrine aşırı dikkat göstermek benim benlik bilincime uymaz.”

Markiz: “Tabii, çocuklar iyi bakılıyorlardır. Eğer bakılmıyorlarsa bu senin açıdan utanılacak bir şeydir. Ancak senin alçak bir birleş-

meden doğan çocukları evine almak gibi bir vazifen olduğunu sanmıyorum.”

Villiers sadece gülümsedi.

Markiz, “Ben yola koyulayım,” diyerek ayağa kalktı. “Akşam olmadan en az dört saat yol almayı umuyorum.”

Kapıda ayrıldılar. Hancı alımlık ederek kapıdan üç arabaya kadar yere tahta diskler koymuştu.

Villiers, “Benim çizmeler manivoldü bir kere,” dedi. Markiz arabasına binene kadar bekledi, sonra da Jemma’ya doğru uzandı. “Başka sebeplerden dolayı da bu tahta yol beni mahvetti.”

Nefesi Jemma’nın kulağındaki saçı dalgalandırdı ve Villiers, Jemma’nın hafifçe kızardığını gördü.

Jemma, “Hoşça kal,” diyerek ona arkasını döndü. “Elijah’ya selam söyle.”

“Söylerim,” dedi Villiers. “Söylerim.”

Arabanın kapısına gidene kadar onu seyretti ama Jemma arkasına bakmadı.

Otuz Sekizinci Bölüm

S

Revels House

5 Mart 1784

Fvde pis koku olmaması âdeta bir mucizeydi. Simeon derin derin nefes alarak evin kapısından içeri girdi, hatta giriş kat tuvaletinin kapısını açtı. Delikte koku yoktu.

O bölgenin pırl pırl olduğuna dikkat çeken Bay Merkin'e, "Ölü Bekçileri gittiler mi?" diye sordu. "Bay Bartlebee tekrar yürümeye başladı herhalde?"

Bay Merkin: "Bu ona bir ders olur." Daha sonra karısına söyleyeceği gibi, bir dükün malını nasıl koruduğu onu ilgilendirmezdi. "Şimdi, çok hoş bir keşifte bulundum, Düküm."

Simeon tek kaşını havaya kaldırdı.

Bay Merkin açıkladı: "Nehirlerinizin aktığı yön. Nehirden bir kol ayırıp sizin ana çukurdan geçecek şekilde akmasını sağlayabiliriz. Revels House'un kanalizasyon tesisatı bambaşka olacak! En yağmurlu günlerde bile koku olmayacak!"

Simeon ihtiyatlı bir şekilde: "Su nereden çıkacak?"

Bay Merkin yeleğini aşağı çekerek: "Tepenin diğer tarafında bir çukur kazacağız. On yıl sonra orası düklüğün en bereketli toprağı ola-

cak. Çürümüş boruları en iyisiyle değiştiriyoruz ancak Düşes’le sizin bu konuda aynı fikirde olduğunuzu biliyorum Düküm. Düşes bana, *Hiçbir masraftan kaçınma*, dedi. Biraz masraf çıkabilir ama burası mis kokulu, pirüpak bir ev olacak!”

Tuhaf bir tasvir olmuştu ama Simeon adamın ne demek istediğini anlamıştı.

Honeydew kucaklarında Simeon’ın bir deste evrakını taşıyarak çalışma odasına girdi. Arkasında odanın daha fazla sayıda evrak taşıyan başka bir uşak daha vardı. Fakat Simeon kapının eşiğinde donakaldı. Odada yarısı dolu raflardan başka mobilya yoktu. Honeydew boş raflara fatura ve mektupları istifliyordu.

Simeon gergin bir tavırla, “Kitaplarım nerede?” diye sordu. “Babamın masası nerede?”

Honeydew: “Büyük Düşes Evi’ne taşındığınız gün Düşes masayı Londra’ya göndertti. Bütün mobilyalar birkaç gün içinde geri gelecektir. Düşes çok haklıymış, çifte fiyat teklif edince, ödemeyi de nakit yapınca, mucizeler oluyormuş.”

Simeon bu haberi sindirdi. “Kitaplar? Onlar da Londra’ya mı gitti?”

Honeydew: “Sadece parçalanmış olanları gönderdik.” Tavanı gösterdi. Simeon başını kaldırıncaya, bir köşeden odanın üçte birine yayılmış bir kirli leke gördü. “Maalesef, tuvalet boruları sızdırınca, çalışma odasını su basarak birçok kitabın çürümesine yol açtı. Düşes’in talimatlarıyla...”

Simeon onun sözünü kesti. “Anladım.” Yine içinde babasına karşı bir öfke kabardığını hissediyordu. Bu kitaplardan bazıları İngiltere’de basılan ilk kitaplardandı. John Donne şiirlerinin, şairin imzasını taşıyan bir baskısını hatırladı. İhtimal ki şimdi çürümüş bir kâğıt yığınının dönmüştü.

Honeydew: “Düşes kitapların tamir olunabileceği görüşündedir.” Sesindeki teselli Simeon’ı daha çok çileden çıkardı.

Ters ters, “Tabii,” dedi.

Bir uşak, Büyük Düşes Evi’nden küçük masayı getirip yankılı çalışma odasının tam ortasına koydu. Honeydew derhal raftan bir kâğıt yığını alıp masaya aktardı. Teskin edici bir sesle, “Buyurun Düküm,” dedi. “Peters şimdi bir sandalye getirir, rahat edersiniz. En azından koku gitti!”

Kokunun kaybolması Honeydew’in keyfini yerine getirmişti.

Sandalye gelince Simeon oturup önceki gün gelen mektupları gözden geçirmeye başladı. Dört yeni fatura gelmişti. Son on yılda düklükte yapılan bazı masrafları gösteren bu faturaların yanında bir de yine para vaadi karşılığında babasını yatağına almış bir kadının mektubu da bulunuyordu.

Babası neden kadınlara yerine getirmeyeceği vaatler vermişti? Bu ilişkilerin hepsinin acıklı bir yanı vardı. Babası bu kadınların hepsine ilk görüşte âşık olduğuna yemin ediyordu. Sonra “sevgilisine” ömür boyu maddi destek vereceğini vadeliyor, genellikle paranın yanı sıra küçük bir kulübe teklif ediyordu. Daha sonra, ihtimal ki gönlünü eğlendirdikten sonra, eve dönüyor ve artık o kadınla her türlü ilişkisini kesiyordu.

Simeon babasının bu tavrını kabullenemiyordu. Bu gerçek, onun midelerini ekşitirerek asabileştiriyordu.

Honeydew kapıda belirdi. “Bay Pegg sizinle görüşmek istiyor Düküm. Bay Pegg...”

Simeon, “Bay Pegg’i tanıyorum,” dedi. “Nalbanthık işlerinin beldelinin ödenmesi talimatı verdim.”

Honeydew, “Buraya mezarlıkla ilgil bir konu için gelmiş,” dedi. Odanın içine doğru girerek, sesini alçalttı. “Düşes Ekselansları nasıl yaptıysa Bay Pegg’de mucize sayılacak bir değişim meydana getirmiş. Adam köyün muhtarını gibi davranıyor. Mutfakta personeli geçen gece Bay Mopser’in nehir kıyısında yaşayan köylülere çifte fiyat

çektığını söyleyince, Bay Pegg dükkâna dalarak Bay Mopser'a, bu davranışlarından vazgeçmesi için söz verdimiş."

Simeon, "İçeri girsin," dedi.

Bay Pegg uzun zaman deve kervanı güdüyormuş gibi yıpranmış görünüyordu. Ama sırtı dik, gözleri dürüsttü. Simeon ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak öne geldi. Isidore belli ki insan sarrafıydı.

Fakat on beş dakika sonra barısına karşı yüce ruhlu değildi. Pegg'in köy için listesini yaptığı bazı tamirat kabul edilebilirdi: Bir dulun yeni bir çatıya ihtiyacı vardı, kilisenin yeni bir tuvalete vs. Köyün çayırıları köylünün kullanımına açılacak ve her haneye altı kümes hayvanı verilecekti. Ayrıca köylülerin, Dük'ün ormanında, bekçi tarafından yakalanmak korkusu taşımadan tavşan ve kuş avlamasına izin verilecek. Bekçi falan kalmamıştı gerçi; babası yıllar önce kovmuştu.

Fakat mezarlığı yenilemek için iki yüz sterlin? Ve bir iki yüz sterlin de Martin Smith'i çırak olarak kabul ettiği için çatı ustası Henry Wissner'e? Köy kilisesi için yeni çan kulesi inşaatını gözetmesi için John Phillipson ve Christopher Sumerall'a üç yüz sterlin?

Simeon ile Pegg, çan kulesi ile mezarlık meselelerinde bir parça tartıştılar. Yarım saat sonra ikisi de memnundu. Doğruya doğru, Isidore iyi seçmişti. Pegg, köyünü ve halkını seviyordu. Mopser'm dolandırıcı kişiliğini kontrol altında tutabilirdi. Fakat Simeon, Isidore'un bütün bu konularda önce kendisine danışmış olmasını isterdi. Ona karşı çıkmazdı ama...

Honeydew'un odaya getirdiği bir sonraki misafirin de bir yabancı olması belki de talihsizlikti. Honeydew, "Mösyö Antoine-Joseph Peyre," diye ilan etti.

Simeon, çocuklarından daha yaşlı olan faturaları getirenlere karşı asabiyetini yatıştırmak için sempatik bir tebessüm geliştirmişti. Fakat Mösyö Peyre kendini düklüğün birçok alacaklısı gibi meymus bir görünüşle takdim etmedi. Kendine güveni tam bir adamın tavrıyla

selam verdi. İri düğmeli, gümüşü zambak işlemeli, canlı portakal renginde bir ceket giymişti. Selamından doğrulunca, cebinden küçük bir koku şişesi çıkartıp kuvvetlice burnuna çekti.

Simeon eğilerek, “Mösyö Peyre,” dedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Peyre gözlerini odayı çevreleyen duvar süslerinden indirerek cevap verdi: “Mesele sizin bana nasıl yardım edeceğiniz değil, benim size nasıl yardım edeceğim!” Derhal odada dolaşmaya başladı. Elindeki şişeden odaya kuvvetli bir koku yayılıyordu.

Simeon gülmesini tutarak bekledi. Mösyö Peyre, tüyleriyle gururlanan ve sırf onun ötmesi sayesinde güneşin doğduğundan emin, portakal rengi bir horoza benziyordu. Peyre’nin yanında dokuz tane sıvacı getirdiğini ve en az on gün Revels House’ta çalışmaya niyetli olduğunu öğrenince keyfi kaçtı.

Peyre havai bir edayla: “Tabii, duvarlarda ne kadar işçilik istediğinize bağlı olarak, daha uzun da çalışmamız gerekebilir. Düşes’in Venedik’teki konutunda resmî odalar altın rengi bitkiler, çiçekler gibi harika fantezilerle kaplıdır. Muhteşem!” Parmak uçlarını öptü. “Ama burası İngiltere kırsalı, insan aynı coşkuyu, aynı hoş pırıltıyı duymuyor. Belki daha klasik bir görünüş daha uygun olur. Bu odayı açık renk panellerle görüyorum...”

Mösyö Peyre anlatıp dururken, Simeon, karısının ona haber vermeden duvarcılarını çağırması hakkında kötü düşüncelere dalmıştı.

Peyre: “Dük Ekselansları, burada fena bir koku duymuyorum.”

Simeon dönüp baktığında Peyre’yi küçük parfüm şişesinin ağzını kapatırken buldu. Şişenin etrafını, camdan çiçeklerle çalışılmış, aşırı ayrıntılı, altın rengi bir kafes çevirmişti.

“Klozetler tamir edildi.”

Peyre omuz silkerek: “Düşes mektubunda kötü kokuya hazırlıklı gelmemi bildiriyordu. Davetini geri çevirmeyi düşündüm. Ancak...” gözlerini kocaman açarak “...Düşes Ekselanslarını reddetmek mümkün mü?”

Simeon, “Elbette,” dedi. O anda bu kelimedede annesinin ekşi sesinin bir yankısını işitti ve gülümseyerek bunu bir parça yumuşattı. “Lütfen nasıl uygun görürseniz, öyle yapınız, Mösyö Peyre. Sizin kararlarınıza sonsuz güven duyuyoruz.”

Möstö Peyre: “Tabii. Tabii!” Fakat memnundu.

Bir parfüm bulutu içinde odadan çıktı ve Simeon yerine oturmak için döndü, durdu ve pencereden bahçeye baktı. Isidore’u kulübede bırakmıştı. Orta Yol’un iyi bir temsilcisi, belki bir iki kilometre fazladan koşarak öfkesini zapt ederdi. Kendisinin evrendeki yerini düşünür, öfkenin kötülöklere yol açtığını ve asırların sularının, sonsuzluğun çakıllarını yıkadığını hatırlardı.

Simeon çalışma odasından çıkıp balo salonuna girdi. Mösyö Peyre bir alay adamın ortasında durmuş, odanın tepesindeki duvar süslemelerini gösteriyordu. Simeon’ın kulağına bir iki Fransızca kelime geldi. Besbelli salon Versailles Sarayı’na benzeyecek, diye düşündü.

Balo salonun kapısından dışarı çıkıp Büyük Düşes Evi’ne yöneldi. Karısından sadece ev için büyük kararlar almadan evvel kendisine danışmasını isteyecekti. Tabii, medeni bir şekilde. Tartışmak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu.

Simeon öfkeli olmasaydı bu beklentiler gerçek olabilirdi. “Me-sele,” diyordu titiz bir tavırla, “senin düşüncesizce hareket etmen.”

“Ne münasebet!”

“Annemin akşam yemeğini nerede yiyeceğini düşünmeden bütün mobilyayı gönderdin. Köyün hırsızından top top kumaş satın aldın, üstüne bir de kumaşları evlere dağıtsın diye çuvalla para döktün.

Huysuz bir nalbandı muhtar yaptın. Beş dakika mektubu bitirmemi beklemediğin için az kaldı annem soyguna ve saldırıya uğrayacaktı.”

“Bu benim kabahatim değil...”

Simeon, sakın bir şekilde: “Başkalarına karşı sorumsuzca hareket ediyorsun. Her şeyi istediğin gibi yapmaya alışmışsın.”

“Sen de öyle!”

“Öyle olsa bile, bana sürekli emri yapıyorsun.” Simeon onun biraz renginin attığını ve sinirlendiğini görerek üzüldü. “Fikirlerime saygı duymayan bir karımın olması hoşuma gitmiyor.”

Isidore onun sesini tereyağını kesen bir bıçak gibi keserek: “O başka bir mesele. Beni senin deyişinle ilerisini düşünmeden hareket ettiğim için yerebilirsin. Bunun sebebi senden daha hızlı düşünmem olabilir. Nihayet dağıttığım kumaşlar köyliyle ilişkileri düzeltti. Muhtar atamam da karısının ve bebeğinin ölümü yüzünden babandan nefret eden bir adamı teselli etti.”

Simeon gözlerini kıstı.

Isidore devam ediyordu: “Bu köyde bir sağlık hizmeti yok. Köyün fakirleşmesinin sebeplerini saymama gerek yoktur. Nalbant, doktor getirmek için komşu köye gidiyor, döndüğünde hamile karısının ölmüş buluyor. Benim yöntemlerimi alışılmadık bulabilirsin ama etkilerini de inkâr edemezsin.”

Simeon inatla: “O kararları ben vermek istiyorum.”

“Peki, karının senin hayatında ne rolü var?” Şimdi yüzü bembeyazdı ve Simeon bunun karısının en sinirli anı olduğunu anladı.

Onun karısı daima annesinin mektuplarda tasvir ettiği gibi, köşese oturup ayışığı gibi narin danteller ören bir genç kız, uysal bir canan, gölge gibi, hayali bir mahluktu. Bu genç kız kararlar almak istemezdi. O odanın köşesinde oturup göze batmamayı seçmişti.

Simeon, “Bilmiyorum,” diye itiraf etti.

“Ben biliyorum. Karının bir çocuk gibi sorgulamadan senin her sözünü dinleyen bir kadın olmasını istiyorsun. Hatta bence karın seninle aynı dili konuşmasa daha iyi olur. Neden Etiyopya’da karşına çıkan bir yabancı kadınla evlenmedin bilmiyorum, mesela o bahsettiğin prensesle.”

Simeon bir an yüzünün donduğunu hissetti, sadece bir an için ama Isidore tanıdığı bütün kadınlardan daha zekiymiş, o kadar dil bilmesine rağmen, prensesten çok daha zekiymiş. Isidore gülüverdi. “Düşündün! Senin dilini bilmeyen bir kadınla evlenmeyi düşündün. Ne kadar güzel. Karın bir köşede oturur şiir tercüme ederken, sen de kudurmuş gibi her çeşit aptalca kararı kendin alırdın. Tabii, karın seni kesinlikle yargılamazdı çünkü ne yaptığını anlamazdı!”

Simeon, “Neden aptalca kararlar aldığımı düşünüyorsun?” diye sordu.

Bir anlık bir sessizlik oldu.

Simeon yumuşak bir şekilde: “Seni tehlikeye attım mı? Altındaki mobilyayı çekip aldım mı?”

“Beni sessiz bir Afrika prensesine çevirmeye çalışıyor, sonra da aptalca kararlar aldığını düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun?”

Evet, her şey açıktı. Simeon’ın duyacağını duymuştu. Çenesi gerilmişti ama onun bir şey söylemesine kalmadan Isidore derin bir nefes aldı. “Bu evlilik yürümeyecek.”

Simeon yeniden ağzını açtı ama...

Isidore: “Eğer sana yardım edersem beni karın olarak görmeye başlayabileceğini düşünmüştüm. Ne aptalmışım! Benim için de fikirlerime saygı duyan bir erkekle beraberlik önemli, gerçekten benimle beraber olmak isteyen...”

Simeon onun gözlerine baktı. “Ben senden hoşlanıyorum, Isidore.”

“Sana inanmayı gerçekten istiyorum. Ama öbür yandan, keşke buna aldırıyor olsaydım. Ama bu benim için önemli. Evli olmamız gerekirken ayrı kaldığımız geçen on yılda hep senden hoşlanıp hoşlanmayacağımı düşünürdüm ama senin benden, kişiliğimden hoşlanmayacağın hiç aklıma gelmedi. Benimki de ne kendini beğenmişlik.”

“Ben senden hoşlanıyorum.”

Isidore onu duymadan devam ediyordu. “Benim hatam. Belki on altı yaşında daha uysal olmalıydım. Ama geçti artık. Sırf sen İngilizce bilmeyen bir eş istiyorsun diye de kişiliğimden vazgeçemem.” Hızla arkasına döndü. “Prensesle neden evlenmedin?”

“Sana söz vermiştim.”

Isidore kırıcı bir edayla: “Düzelteyim, benimle evliydin. Ama mesele değil. Avukatın da söylediği gibi, bu evliliği iptal edebiliriz.”

“Hayır, edemeyiz. Tamamına erdirdik.”

Isidore sıktığı dişlerinin arasından, “Hamile değilim,” dedi. “Hamile değilim.”

Simeon bunu nasıl bildiğini soracaktı ama kelimeler boğazından dışarı çıkamadı. “Ya.”

“Aptalca – senin deyişinle düşüncesizce – bir harekette bulunarak, senin karşında soyunarak, ihtiyatsızca bir samimiyete sebebiyet verdiğimi kimsenin öğrenmesine gerek yok. Gelecekteki kocamın anlayış göstereceğinden eminim.”

“Gelecekteki...”

Isidore onun gözlerine baktı. “Sen benimle evli olmak istemiyorsun Simeon.”

“Ben...”

Onun yanında cümlesini bitirmek Simeon için mümkün değildi. Isidore'un gözleri kafese kapatılmış bir hayvaninkiler gibi dehşetliydi.

“Ben sevgini, yaşama tarzımı belirleyen karar verme yeteneğimden feragat etmekle kazanmak istemiyorum.”

Simeon buna ne diyebilirdi ki?

Isidore dudağını büktü. “Sen de sana uygun kadını bulacaksın. Ben derim ki, bu kadın mutlaka genç olmalı. Belki annen benim için hikâyeler uyduracağına, sana birini bulabilir. Ben yarın sabah gidiyorum.”

“Ne?”

“Londra’da avukata evlilik feshine başvurmak istediğimizi söyleyeceğim, o ne yapılması gerekiyorsa halleder.”

Simeon büyük bir bulantı duyarak, “Bu aceleyle gerek var mı?” dedi.

Isidore, “Evet. Yirmi üç yaşındayım,” dedi. “Çoğu genç kız on altı yaşında evleniyor Simeon. *On altı*. Ben yirmi üç yaşındayım. Acelemi mazur gör.”

Simeon onun kolunu tuttu. “Delirmiş olmalısın.”

Isidore, “Şüphesiz,” diye patladı. “Bu evliliği yıllar önce feshettirmemiş olduğumu anlamıyorum.”

“Sen benimsin.”

“Bana bağırabileceğin bir çöl prensesi gibi davranmaya çalışma.” Isidore hışımla kolunu çekti.

“Senle ben...”

“Senle ben yok.”

“Dün gece böyle düşünmüyordun.”

Isidore gözlerini devirerek: “İkimiz de yakın zamana kadar sevişmek hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Beraber olup makul bir hazzı paylaşmayı öğrenmemiz güzel ama bu eşsiz bir şeymiş gibi davranınayalım, olur mu? Bir dahaki sefer daha da güzel olacaktır.”

Bir dahaki sefer mi? *Bir dahaki sefer?* Simeon'ın ruhundaki inlemeyi Isidore işitseydi korkardı. Simeon vahşi bir hayvan gibi dişlerinin meydana çıktığını hissediyordu. Isidore ne paylaştıklarını hiç bilmiyordu.

Simeon: "Gitmekte neden bu kadar acele ediyorsun? Bence bana karşı hislerin seni rahatsız ediyor."

Isidore dudak büktü. "Doğru. Ben kocama hayran olmak isterim."

Simeon bu söze aldırmadı. Isidore bir İtalyan balıkçı karısı gibi konuşsa da, gözleri başka bir şey söylüyordu. Birdenbire, "Şarkı söylüyorsun," dedi.

Şarkı kesildi.

"Beni seviyorsun."

"Sevmiyorum."

"Seviyorsun. Beni seviyorsun." Bunun kesinliğini kalbinde duyuyordu.

Nihayet, Isidore yumuşak bir sesle konuştu: "Sen ihtimal ki prensesin de seni sevdiğini sandın, değil mi Simeon?"

Hangi prenesten bahsettiklerini unutan Simeon şaşkın şaşkın bakıyordu.

Isidore, basit, hüznü bir şarkı söyler gibi, canlı bir sesle, âdeta kendi kendine: "Bazı erkekler böyledir işte. Herkes onları seviyor zannederler."

Simeon onu tekrar tutarak: "Bazen de bazı kadınlar kimse onları sevmiyor zannederler."

"Ben hiçbir erkeğin beni tanınmasına izin vermedim. Sen hariç."

"Seni seviyorum." Bunu bütün kalbiyle duyarak söylüyordu.

Ama Isidore onu duymamış gibi davrandı. "Ben Londra'da olacağım," dedi. "Avukattan sana doğrudan yazmasını isteyeceğim Simeon." Sonra Simeon'ın elini bir yabancı gibi itti ve odadan çıktı.

Simeon uzun zaman olduğu yerde durarak, annesiyle babasını kaybettiğinde ağlamak yerine şarkı söyleyen küçük kızı düşündü. Onun sevgisine inanmayan ve şarkı söyler gibi konuşan, hiç ağlamayan yetişkin kadını da düşündü.

Isidore ise kulübenin yatak odasına kapanarak öfke gözyaşlarına boğuldu. Neden Simeon'ın bir erkeğe göre fazla güzel, koyu kalıve gözleri vardı? O sabah bir İngiliz beyefendisi gibi giyinmiş olması nedense daha büyük bir hakaret gibi geliyordu. Kısa pantolonla ortalarda dolaşan, Orta Yol'dan dem vuran, alay konusu edilecek bir adam olarak görmek bu yüzden zorlaşıyordu.

Kolay ve hesapsız bir resmiyetle eğilip selam verdiği, Isidore'a eldivenlerini çıkarıp atmasını hiç söylememişçesine, eldivenli elini tam gerektiği kadar tuttuğu zaman onu hor görmek zordu.

Yine kontrollüydü. Buna duyduğu nefret Isidore'u ertesi gün ta Londra'ya, Jemma'nın evine kadar götürdü.

Ev uşak doluydu ama Jemma yoktu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

S

Gore House, Kensington

Beaumont Dükü'nün Londra Konutu

8 Mart 1784

Isidore Jemma'yı bekleyerek geçirdiği iki gün boyunca evliliğini düşünmemek için boşuna uğraştı.

Jemma nihayet eve döndüğünde ona, “Simeon benden hoşlanmıyor,” dedi. “Belki haklıdır. O ssizlikten, düzenden hoşlanıyor. Ben de maalesef söz dinlemiyorum...”

Jemma şaşırarak: “Söz dinlemek mi? Nasıl sözler? Hem benden hoşlanmıyor ne demek?”

Isidore mendilini arayarak: “Benim başka biri olmamı istiyor. Anlıyor musun, karısının tatlı ve uysal olmasını istiyor.”

Jemma alaycı bir şekilde güldü.

“Annesi, evinden yıllar önce ayrılmama rağmen, ona mektuplar yazarak, benim namuslu bir terzi olduğumu söylemiş.”

“Bir evlilikte yalanlara yer olmamalı.”

Isidore, bir damla gözyaşını silerek: “Öyle. Ama bu benim yalanım değildi. Herhalde, ben onu dehşetli bir hayal kırıklığına uğ-

rattım. Ben çok çabuk karar veririm, sen de bilirsin, düşünmeden hareket ederim.”

Jemma: “Öyle ama sevimlisin.”

“O senin sevimliliğin. Ama Simeon bunu daha acımasız bir şekilde dile getiriyor.”

Jemma: “Simeon aptalın teli. Ama hayatım, onun bu türden aptallıklarını hoş görmem gerekir. Bu erkek cinsinde yaygın bir hususiyettir.”

Isidore dudaklarını sıktı. “Hoş görürdüm ancak...”

“Kalbini kırdı.”

Gözyaşları Isidore’un ellerine dökülüyordu. “Çok aptalca davrandım Jemma ve galiba ona âşık oldum. Fakat o benden hoşlanmıyor bile yani kişiliğimden. Ben de buna dayanamıyorum. Çok kırılıyorum.”

Jemma kolunu ona doladı. “Hakkın var, hayatım. Ben seni hem seviyorum hem de senden hoşlanıyorum, keza Avrupa’daki bütün akli başında insanlar da.”

“Ne zaman şey istesem, bilirsin, onu baştan çıkarmam gerekiyor. Bilemezsin, Jemma. Bu o kadar gurur kırıcı bir şey ki.” Son sözleri hıçkırıklarda boğuldu.

“Yani o sana yaklaşmıyor mu?”

“Hayır. İlk seferde ben karşısında soyunduğum için oldu.”

Jemma güldü.

“Ve bu senin suçun! Sen bana dedin ki erkekler –şey– hatırlayamadım, neyse, çok haklıydın. Elbiselerimi çıkardım ve bana karşı koyamadı ama sonra pişman oldu.”

“Öyle mi? Emin misin?”

“Önce mutluydu ama sonra mutsuz oldu. İkinci seferde kardeşi de kulübede kalıyordu, o yüzden Simeon’ı yürüyüşe çağırdım.”

“Yine elbiselerini mi çıkardın?” Jemma hayret içindeydi.

“Hayır, ama çok belli ettim... yani yürüyüşe çağıran ben oldum!”

Jemma bir parmağıyla dudaklarına vuruyordu. “Çok garip.”

“O aslında benimle beraber olmak istemiyordu ama ben onu zorladım. Şimdi de bana düşünceyiz olduğumu ve ona itaat etmediğimi söylüyor. Gerçekten, dahautsal biriyle mutlu olacaktır. Ben böyle düşünüyorum. O benden...”

Jemma aceleyle: “Yine senden hoşlanmadığımı söyleme bana. Buna hayatta inanmam. Bana kendini kaybetmiş gibi geldi.”

“Ah, hayır, Simeon asla kendini kaybetmez.”

“Asla mı?”

“İşçiler annesiyle bana saldırdıklarında bile Simeon kendini kaybetmedi. Biraz olsun heyecanlanmadı. Son derece sakindi ve ikisini yumrukla, üçüncüsünü de tekmeyle yere indirdi ve...”

“Yaa?”

Isidore mendilini büküyordu. “Sonra da her şeyin benim kaba-hatim olduğunu çünkü onu beklemediğimi söyledi.”

“Ne kadar kaba. Bana öyle geliyor kiDük’ün de arada bir yükseklerden inip kendini kaybetmesi gerekiyor.”

Isidore keyifsiz bir şekilde: “Ah, inmez! Sanıyorum ki, gözlerinin önünde başka bir adamı öpsem, bunu bile aynı duygusuzlukla karşılar.”

Jemma: “Bunu görmek isterdim.” Sonra düşünceli bir şekilde ekledi: “Gerçekten isterdim.”

“Neyi?”

“Kocanın önünde başka bir adamı öptüğünü... Ne de olsa biriyle yatmanın kalbi değil, vücudu ilgilendiren bir eylem olduğunu düşünüyor.”

“İhtimal, sadece sırtım dönerdi. Bu da beni...” Isidore burnunu çekti.

Fakat Jemma’nın gözleri parlıyordu. “Bu senin için de iyi olaktır. Bence sen kocana fazla müsamaha gösteriyorsun. O seni eziyor, senin o harika kişiliğini. Ona bir ders vermek lazım.”

Isidore gözlerini kaldırdı. “Öyle mi dersin...”

“Tabii. Bir işaretinle önünde tiz çökmeyecek erkek yoktur.”

Isidore tekrar burnunu çekti. “O zaman neden kendi kocam öyle değil, Isidore? Onu en cilveli tarzda öpmeye sarılmaya kalktığımda o beni itti.”

“Bilmiyorum. Senin kocan gibi birine hiç rastlamadım Isidore.”

“Benzersiz olduğu için memnun olmam gerek.”

“Öyle olmasaydı daha kolay olurdu. Ben şahsen küçük bir köpeği gibi bir kocayı tercih ederdim.”

Isidore gülümsedi. “Senininki gibi birini mi yani?”

“Benimki öyle demedim ki. Ama küçük köpeği gibi kocalar çok cazip.” Jemma’nın tebessümü, kendi kocası Elijah’nm asla böylesi bir koca olmadığının acıklı bir kabulüydü.

Jemma, “Leydi Farthingward bu akşam bir ridotto düzenliyor,” dedi. “İlgiye doyabilirsin.”

“Fakat öpüldüğümü Simeon göremeyecek. Bana nazık bir biçimde, elveda, dedi. İki gün oldu, Londra’ya gelmedi.”

“Bu gece gelmezse bile yakında gelecektir. Son konuşmanız üstünde düşünmesi uzun sürmeyecektir Isidore. Gelecek.”

Simeon Londra’ya o gece gelmedi. Ertesi gece de, ondan sonrakinde de.

Koskoca bir hafta geçti.

İyi, diyordu Isidore. Pekâlâ. O, onu önemseyen bir adam istiyordu. Simeon onu sevdiğini söylemişti ama Isidore hafızasından

şüphe etmeye başlıyordu. Onu sevdiğini söylemiş miydi? Yoksa bu beyninin hummalı bir uydurması mıydı?

Muhtemelen. Çünkü eğer onu sevseydi bırakmazdı. Onun gibi geceleri uyumaz, gülüşünü ya da babasının mektuplarına bakarken alnını kırıştırışını düşünürdü. Onu okşadığı rüyasından, ter içinde, yorganı bacaklarına dolanmış halde uyanırdı.

Sahip olamayacağı bir şeyin hasretinden kalbi değil, kemikleri sızlıyordu.

Koca hasretinden.

Çünkü Simeon'dan daima istediği bu değil miydi? Ona kocalık etmesi. Afrika'dan gelip onunla yatması, onu sevmesi, onu kabul etmesi.

Bir hafta daha geçince, kararını verdi ve ciddi olarak erkeklere bakmaya başladı. Pek çok erkek vardı. Bütün İngiltere, kayıncıların oğlunun beyin hummasına dair inandırıcı tasvirleri sayesinde, onun evlilik feshinden haberdardı. Isidore, Simeon'm, annesinin ihaneti karşısında ne düşündüğünün vehmine kapılmamak için kalbini katılaştırdı.

Kayıncıların dediği gibi yatağını kendi düzeltiyordu. O yatağa yatsın. Yalnız. Tabii, Orta Yolu uygulayarak, evi idare ederek mutludur.

Bir hafta daha geçti. Gelmiyordu. Jemına nihayet yanılmış olabileceğini itiraf etti.

Isidore çaresizce, "Bu onun kabahati değil," dedi. Uykusuz ve yalnız gecelerde her şeyi etrafıca düşünmüştü. "Elinde değil, düzen-sizlikten nefret ediyor. Sanıyorum, daha çocukken. babasının nasıl bir adam olduğunu anladı."

"O tuvalet kokusunun içinde nasıl anlamasın?" Jemına bütün aileden buz gibi soğumuştü. "Yazdığı mektuplara bakılırsa annesi çok bayağı." Dul Düşes, Simeon'ın dövüş yeteneğini tasvir ederken

hiç tevazu göstermiyordu. “Babası ciğeri peş para etmez bir adam, ayrıca delinin teki. Kendisi de...”

“Yapma,” dedi Isidore çabucak. “Yapma.”

Jemma yatağın üstüne oturdu. “Evlilik gıpta edilecek bir kurnumdur,” dedi. “Bir dahaki evliliğin hoşuna gidecek.”

Isidore: “Yıllarca öyle düğündüm.”

“Bu iptal işlemi ne kadar sürer?”

“Konuyla Kral bizzat ilgileneyeceği için, avukat ancak bir ay sürecini söylüyor. Canterbury Başpiskoposu ile görüşerek Kral’ın acil harekete geçilmesi talebini iletmış. Leydi Pewter, kocası sokaklarda kadın giysisiyle dolaşmaya başlayınca, bir ay içinde evliliğini feshettirmişti. Avukat yarın buraya gelmek istediğini bildirdi. Sanırım verecek haberleri var.”

Jemma başım salladı. “İşlerin bu kadar hızlı ilerlediğinden Cosway’in haberi var mı?”

Bu durum Isidore’un çok zoruna gidiyordu. “Vardır.”

“O zaman bitti.”

Isidore vücudunun susuz kalmış bir bitki gibi solduğunu hissetti. Ki bu aptalcaydı. “Yatağa girip bir daha çıkmamak istiyorum,” diye fısıldadı.

“Seni anlıyorum,” dedi Jemma.

Bir süre sessizce oturdular.

Nihayet Jemma, “Kötü bir koku alıyorum,” dedi. “Tuvaletleri kastetmiyorum Isidore. Kocanı kastediyorum. Bu işte bir terslik var.”

Isidore: “Benim anlamadığım ne biliyor musun? Bana beni sevdiğini söyledi. Bunu söyledi.”

“Bunu bana söylemedin!”

“Ona inanmadım.”

Jemma: “İnanmalıydın. Erkekler hissetmedikleri takdirde böyle bir şey söylemezler. Duygularını göstermeye karşı katı savunmaları vardır.” Gülümsüyordu. “Aptalca davranıyor, o kadar.”

Isidore: “O aptal değil.”

“Ne istediğini bilmiyor. Yani biliyor da, elini uzatıp almaktan korkuyor.”

Isidore kederli kederli: “S

“Senden korkuyor.”

Isidore alaycı bir şekilde güldü.

“Senden korkuyor çünkü annesi bütün İngiltere’ye onun deli olduğunu duyuran ihtiyar kadının teki. Babası ise daha beter, metresler, sorumsuzca davranışlar...”

“Bunun benimle ilgisi yok.”

Jemma, “O zaman annesi mektuplarında ona evde yolunu bekleyen fazilet timsalini anlattığında, neden Simeon yıllarca geri dönmedi?” diye atıldı.

Isidore: “Çünkü Nil’in kaynağını arıyordu.”

“Saçma! Yıllar geçmiş. Buraya gelip seni alabilir, sonra yine gidip Nil’in kaynağını arayabilirdi. Buraya gelip evliliği feshedebilir, sonra yine gidip nehirde dolaşabilirdi. Hiç gelmedi.”

Isidore, “Bunu ben de biliyorum,” derken, Jemma’nın bazen dehşetli biçimde otoriter konuştuğunu düşünüyordu.

“Bence sana sahip olmak onu korkutuyordu. Bir şeye sahip olmak korkusu.”

Isidore gururla: “Bana sahip değil. Ben bir insanım, buzağı değil.”

Jemma elini salladı. “Bir erkek gibi düşün Isidore. Erkek gibi düşün! Bence hiçbir zaman bir fazilet timsaliyle evlenmek istemedi. Sen onu mükemmeliyetin yoruculuğundan kurtardın.”

Isidore üzgün: “Ben ona çok geldim.”

Jemma: “Ona bir parçacık küstah gelmiş olabilirsin. Erkekler üstün olmayı severler bilirsin.”

Isidore gözlerine dolan yaşlar batarak: “Çok aptalca. Yani, beni çok küstah bulduğu için, bayat turta gibi atıverdiğini söylüyorsun. Ben... ben...” Bundan daha güzel bir muameleyi hak ettiğini söyleyecekti ama cümleyi unuttu ve gözyaşlarına boğuldu.

“Kontrolü eline almaya iltiyacı var. Bu yüzden yeniden düğün yapmak istedi. Bu yüzden Londra’ya gelmedi çünkü o zaman senin peşinden gelmiş olacaktı. Simeon küçük bir köpek değil.”

Isidore burnunu çekerek: “Değil.”

Jemma gülümsüyordu. “Ona neler kaybedeceğini gösterelim.”

“Ne demek o?”

“Kocanın bir metresi olduğunu keşfettiğimde, bavulumu toplayıp gitmiştim.”

Isidore gözlerini kıstı. “Ben önce onu öldürür, sonra giderdim.”

“O da bir tercih tabii. Fakat geriye baktığımda, yapmam gereken şey Elijah’ya aynı cezayı vermekmiş diyorum.”

“Sen de bir metres tutmalıydın? Ya da... ne denir?”

“Bir âşık. O zamandan bu zamana geçen yıllar içinde şuna karar verdim ki ben de Elijah’nın gözleri önünde kendimi başka bir adamın kollarına atsaydım, belki Elijah bana değer verirdi.”

“Neden?” Isidore dudağını ısırdı. “Bu bana mantıklı gelmiyor Jemma, keşke öyle olsa. Kocanın tek derdi vârisi ise, üç yıl ayrı kalmışsınız ya da kalmamışsınız ne fark eder?”

“Artık erkekleri daha iyi tanıyorum. Yeni evlendiğimizde, Londra’da beraber yaşarken ben ona aittim. Üç yıl sonra beni unuttu. Erkekler bunu yapıyorlar. Eğer Simeon’ın Etiyopya’ya dönüp yeni bir havza aramasına izin verirsen seni unutacaktır.”

Isidore’un gözleri doldu.

Jemma nazikçe: “Böyle bir şeyi istemezsin.”

“Bu çok korkunç!” Isidore perişan halde derin bir nefes aldı.
“Ben... ben...”

“Ben hiç karşılık vermeyen Elijah’ya âşıktım. Bunu atlatmam çok zor oldu.”

Isidore titreyerek: “Sanırım ben asla atlatamayacağım. Bu dünyanın en saçma şeyi. Onun evin idaresini üstlenmesi ve hasis annesiyle, resmen bir hırsız olan babasının suçlamaması çok hoşuma gitmişti. Benim olaylara müdahale etme tarzımı beğenmediğini biliyorum ama sandım ki...”

Jemma teskin ederek: “Bence o sana deliler gibi âşık. Aksi mümkün mü?”

Isidore: “Onun Afrika’ya dönmesine izin veremem. Başka biriyle evlenmek de istemiyorum!”

Jemma, “O zaman evlenme,” dedi. Sebepsizce gülümsüyordu. “Öyle bir ayarlayacağız ki akli başına gelecek. İnsanın bir darbeyle sersemledikten sonra, bazen ikinci bir darbenin onun aklını başına getirdiğini biliyor musun? Biz de öyle yapacağız.”

Isidore telaşlanarak: “Simeon’m başına vurulmasını istemiyorum.”

Jemma: “Simeon’a vurmayacağız. Yalnızca onu şimdiki bu kayıtsız düşünce kalıbından çıkaracak bir şey yapacağız.”

“Ne?”

Jemma tebessüm ederek: “Ne değil, kim.”

“Kim?”

“Villiers.”

Kırkıncı Bölüm

S

Revels House

26 Mart 1784

Sabahın erken bir saati

Villiers Dükü eve girmeden önce durdu. Doğrusu Dük oldukça müşkülpesentti. Bazen vücut faaliyetlerinden hoşlanmaması onu utandırırđı. Başka erkekler terlemekten ve genellikle kendi pislikleri içinde yuvarlanmaktan zevk duyarlar. O ise sevmezdi. Tuvalet de vücut faaliyetinin mükemmel bir simgesi olduğu için, Villiers görünmez olmak ve kimseyi incitmemek istiyordu.

Fakat uşak bekliyordu. Villiers iç geçirerek basamakları çıktı. Nasıl böyle tanıdıklarının kölesi haline geldiğini bilmiyordu. Gerçi Elijah onu *arkadaşlarının kölesi* diyerek düzeltirdi. Villiers ölçülü bir şekilde antreyi kokladıktan sonra keyfi biraz yerine geldi.

Paltosunu uşaa verip döndü. Uşaa, “Revels House’u korkunç bir kokunun istila ettiğini işittim.

Adam gülümsedi. “Artık geçti, Düküm. Sizi Sarı Salon’a alayım, Dük birazdan size katılacaktır.”

Salona giren Villiers birdenbire durup ayağının altındaki halıya baktı. Bütün yeri kaplayan kiraz kırmızısı ve koyu kırmızı de-

senli halı alev alev parlıyordu. Villiers, “Aman Tanrım, hiç böyle bir şey görmemiştim,” dedi.

Uşak, “Bildığım kadarıyla dünyada bunun benzeri iki ya da üç tane var,” dedi. “Dük bunu bir Moğol kralından satın almış. Altın ve gümüş sirmalarla, yün ve ipekle dokunmuş.”

Muazzam bir evi olan Villiers, yağının altında mukayese edilebilir değerde bir şeyi çiğnediğinin farkındaydı. Bu halının üzerinde yürümek ona âdeta bulantı veriyordu.

Cosway içeri girerek dosdoğru halının üzerine bastı. Selam vermeden, “Sana o mektubu yazdığım için pişmanım,” dedi. “Düğünü iptal ettim.” Yorgun görünüyordu. Dağınıktı ama kesinlikle annesinin mektuplarında belirttiği gibi, aşırı garip değildi.

Villiers evlilik meselesinden uzak durarak başka bir soru sordu: “Ne oldu da diz hizasında pantolon giydin? Çeşitli raporlara göre, pantolonunla kırsalı hayretler içinde bırakıyormuşsun.”

Cosway omuzlarını silkti. “Eşe dosta verdiği sıkıntıya değmez. En başta da evdekilere.”

“Pudra yok,” dedi Villiers. “Ama diz hizasında pantolonla düzgün bir yelek, tamam. Sonunda seni de dük yapacağız.”

Cosway hafifçe gülümsedi. “Özel uşağım bile var.”

“Bir saat içinde Londra’ya doğru yola çıkabilir misin?”

“Ne?”

Villiers tatlılıkla: “Bir saat içinde. Arzu edersen özel uşağına talimat ver, ancak toplanır.”

Cosway’in tebessümü genişledi. “Olmaz.”

“Bu gece Kral, Thames’de, Londra Kulesi’nin hemen önünde demir atmış halde duran kraliyet yatı *Peregrine*’de bir parti düzenliyor.”

Cosway: “Müthiş. Sana iyi eğlenceler dilerim.”

Villiers bir koltuğa çökerek biraz kendine gelmek için bekledi. Sonra en kayıtsız tavrıyla anlatmaya başladı: “Deliliğinden dolayı evliliğinin feshiyle bizzat alakadar oluyor ve meselenin hem mecliste hem de kilisede süratle halledilmesini emretti. Düşes –yani senin Düşes’in– de bu geceye davetli. Benim anladığım kadarıyla Kral evlilik feshini ona bizzat verecek.”

Bu bir darbeydi. Villiers bunun farkındaydı. Derken, Cosway’e bir kararlılık hali geldi, sırtını dikleşti.

“Ona engel olamam,” dedi. “Kendi kocasını seçmeye hakkı var.”

“Üç kıtadan bütün servet avcıları ona kur yapmaya başladı bile.”

“Evet, tahmin ediyorum.” Cosway hava durumunu tartışıyorlarmışçasına, oturup bacak bacak üstüne attı.

Başkası olsa Cosway’in bu umursamaz tavrına aldanırdı. Ama nedense Villiers ızdırap belirtilerini tespit etmeyi öğrenmişti, bunlar insanın gözünün derinliklerinde saklı olsa bile.

“Ah, şey,” dedi. “Sana haber vereyim, dedim. Senin aldırmadığını gördüğüme sevindiğimi söylemeliyim.”

“Niçin?”

Cosway’in sesinde çok hafif bir şüphe vardı ama gülmeyecek kadar usta bir aktördü. “Bilmiyorum hiç sana bahsettim mi ama benim gayrimeşru çocuklarım var,” dedi.

Cosway’in kaşları havaya kalktı. “Bu sana göre külfetli bir şey midir?”

Villiers dokunaklı bir edayla: “Eskiden değildi ama artık öyle gelmeye başladı. Bu çocukları kendi çatım altında toplamaya karar verdim.”

“Kaç taneler?”

“Altı.” Villiers içini çekti. “Ben kendim bile inanamıyorum. Gençliğin günahları ileri yaşların yükü oldu.”

Cosway itiraz etti: “Senin yaştın ileri değil. Kaç yaşındasın, otuz? Bence azmedersen bir düzineyi tamamlayabilirsin sen.”

Villiers, “Otuz dört,” dedi. “Ruhum ise çok daha yaşlı, emin ol. Herhalde, altı gayrimeşru çocuk benim evlilik beklentilerim için bir engel teşkil ediyor.”

Cosway alacı bir şekilde şunu “Sanmam ki...” deyip sustu.

Durumunu yeni bir bakışla gören Villiers memnun bir ifadeyle bakıyordu.

“Çocuklara bir anne bulmalıyım,” dedi. “Benim sınıfımdan kadınlar beni bu koşullarda kabul etmeyecekler. Ama ya boşanmış bir kadın? Isidore da çok hoş.” Bunu kibarca söyledi ama belli ki yeterince kibar olamamıştı.

Cosway’in yerinden kıınıldadığını bile fark etmemişken, bir an için boğazını güçlü bir el sıkıyordu. Cosway, “O senin piçlerine anelik edecek kadın değil,” diye homurdandı. Sesindeki haştın öfke Villiers’ı gülümsetirdi ancak bu yüzden ölebileceğini düşünerek cesaret edemedi. “O benim.” Villiers’ı geriye doğru fırlattı. Koltuk neredyse geriye doğru devrilecekti.

Villiers hafif hafif boynuna dokundu. Hep Gemma’nın yüzünden. Arkadaşlık güzeldi de fiziksel şiddet pek hoş değildi. Öksürdü. Cosway etkilenmiş benzemiyordu, Villiers bir kere daha ama bu sefer daha kuvvetlice öksürdü.

Cosway hâlâ tepesinde dikilmiş dik dik bakıyordu. “Kahretsin,” dedi ve gidip bir koltuğa kendini bıraktı. “Yalan söyledin. Adi herif.”

Villiers ihtiyatlı bir şekilde sordu: “Ne açıdan?”

“Isidore’la evlenmeye niyetin yok, değil mi?”

“Sen bana saldırıyorsan istemem, hayır.”

Cosway’in yüzü, Villiers’m şansı sayesinde o zamana değin hiç karşılaşmadığı korsan kaptanları gibi bozuktı. “Düğününe gelip karnım deşerim.”

Villiers: “Pek hoş. O gemi güvertesinde bana güzel güzel anlattığın Orta Yol işine ne oldu? Sen ebediyet sahillerindeki sakın bir çakıl taşı değil misin?”

Cosway sıkılmış dişlerinin arasından, “Isidore’la tanıştım,” dedi.

Villiers iç geçirdi. “Kadınlar.” Ayağa kalkıp zili çaldı.

Uşak hemen geldi. “Yiyecekler bir şeyler getirebilir miyim?”

“Boynum için bir ıslak bez. Dürün uşağına da söyle, bir saat sonra Londra yolcusuyuz. Bu gece kraliyet yatında olacağız, uşak ona göre hazırlık yapsın.”

“Kahretsin,” diyordu Cosway.

Villiers onu teskin ederek: “Sen erkekliğini daha yeni keşfediyorsun. O çakıl taşları sana yaramaz. Mesele kendini kuleden aşağı atmadan onu nasıl geri getireceğindir.”

Cosway: “Kocasını seçmek istiyormuş. Kendisine kur yapılmasını istiyormuş. Çiçekler. Şiir.”

Villiers: “Mücevher. Çiçekleri geç; onlar ölür. Mücevherin var mı?”

“Kaplan yakutları. Bankadan yeni getirttim.”

“Mükemmel.”

“Ama Isidore böyle şeylerle ilgilenmez.”

“O ne istiyor?”

“Küçük köpek istiyor,” dedi Cosway. “Bütün kararları vermesine izin verecek ve her söylediğine inanacak biri.”

“Düzeltir.” Villiers ayağa kalkarak, duvar kaplamasına bakmak üzere duvara doğru yürüdü. “Buraya ne güzel bir duvar süslemesi yaptırmışsın Cosway. Odanın ilk hali böyle miydi?”

“Hayır. Isidore birini çağırdı ama yapılan işi görmeden gitti.”

Villiers arkasına döndü. “Al sana tavsiye: Sizin evliliğinizin romantik yanı eksik.”

“Ne evliliği?”

“Aynen. O evliliğinizi feshettirmek için Londra’ya gitti, sen peşinden gitmedin bile.”

“Ben onun peşinden ayrılmayan süs köpeği değilim!”

“Çok doğru,” dedi Villiers. “Sen daha çok, bir korsansın.”

Cosway gözlerini kıstı. “Bir...”

Villiers âdeta hülyalı bir edebiyatçı. “Kadınına giden yolu yarararak açan bir adam. Bütün gayretini ortaya koyarak, buna en yüksek sınıftan olanlara fiziksel zor kullanmak da dâhil (ki bu yüzden asılabilir, doğrusunu istersen) gelinine giden yolu aşar ve onu omzuna attığı gibi...”

Cosway, “Yeter,” diyerek onun sözünü kesti. “Sen gizli gizli melodramlar yazıyorsun galiba.”

Villiers gözlerini açarak: “Sence yazmalı mıyım? Benim de bir yeteneğim varmış meğer.”

“Ah, Tanrım. Senin Avrupa’nın en iyi eskrimcilerinden olduğunu bilmesem, erkekliğinden şüphe ederdim Villiers.”

Villiers bileklerindeki dantelleri sallayarak düzeltti. “Sadece bir düello kaybettim. O da âşık bir adama.”

“Ah.”

“Yani benim böyle bir duruma saygım var. Yoksa böyle bir adamdan gelecek tehlikeye atılmazdım.”

Cosway’in düşündüğünü, bunu kabul edip bununla yaşamayı öğrendiğini görebiliyordu. Birazdan hatta gülüyordu. “Peki, seni buraya gelmeye kim zorladı?”

Villiers, “Beaumont Düşesi Jemma,” dedi. “Artık gitmemiz gerek. Kral’ın şölenine hazırlanmam en üç saat sürer.” Cosway’i süzdü. “Uşağının becerisine bağlı olmakla beraber, seninki en az dört saat sürer.”

Kırk Birinci Bölüm

The Peregrine

III. George'un Yata

26 Mart 1784

Isidore bunun sessiz, cüretkâr bir hareket olduğunu biliyordu. Avukatı, Kral'ın o akşam onunla evlilik feshi hakkında konuşacağını söylemişti; kocasıyla ilk buluşmasında üzerinde olan elbiseyi giymeye karar verdi.

Arkasından yaklaşan Jemma, "Aman Tanrım," dedi. "Ne kadar güzel olmuşsun Isidore."

Isidore aynadan ona gülümseyerek: "Bu benim için sosyeteye takdim balosu gibi bir şey olacak. Niyetim bütün bekâr erkekleri özelliklerimle etkilemek."

Jemma: "Sosyeteye takdim edilen bir genç kız böyle giyinmez. Şu küçük korsene ve dolgun hatlarına baksana. Elbisen çok güzel: Gümmüş renginin altındaki mavi harelî ipekten iç eteğine bayıldım. Ne fis! Üzerindeki pırlantalarla müthiş olmuş... Peri kızına benzıyorsun."

Isidore şüpheyle, "Ben peri kızlarını zar kanatlı minimini yeşil mahluklar olarak biliyorum," dedi.

Jemma, “Peri kraliçesi,” diye düzeltti. “Ölümlüler sana bir kere bakınca akıllarını kaybediyor, ebediyen ormanın derinliklerinde doluyorlar.”

“Biliyor musun Jemma çok garipsin.”

“Kabul ediyorum. Ancak eteğinin her noktasında pırlanta olan ben değilim.”

“Ben herkese şunu göstermeyi çalışıyorum ki ben... gülünç mü olmuş?”

Jemma, “Herkes senin ne kadar kıymetli olduğunu biliyor hayatım,” diyerek onu rahatlattı. “Ben pırlantıyı severim. Sen ortalığı aydınlatarak insanları suya düşmekten kurtaracaksın. Kral’ım yatta verdiği son davette, biliyorsun, Lord Piddle ayakları birbirine dola-narak, bir taklayla suya düşmüştü.”

“Tekrar yukarı çıkmış mıydı?”

“Tabii,” dedi Jemma. “Mantar gibi yüzeye çıktı.”

Isidore, “Eğer ben düşersen taş gibi dibe batarım,” dedi. “Bu pırlantalar küçük ama toplamda epeyce ağırlar.”

“Bence sen bir tahtta otur, âlem de seni hayran hayran seyretsin.”

Isidore dudağını ısırıldı.

Jemma onun ne düşündüğünü anlayarak: “Villiers onu buraya getirecek.”

Isidore yüreğinde korku kabarak: “Ya Villiers onu gelmeye ikna edemezde? Ya Simeon bensiz mutluydu, benim baş belası olduğuma karar vermişse.”

“O zaman elbiseni açık artırmaya çıkarırız, sen de kendine yeni bir koca bulursun.”

Akşam saat ona yaklaşıyordu. Isidore, Villiers Dükü’nün bile mucize yaratamayabileceğini kabul etmeye başlamıştı. Kral III. George gel-

miş, avukatının sunduğu boşanma belgesinin en hızlı şekilde onaylanacağı konusunda ona teminat vermiş ve gitmişti. Mutlu bir evliliği olan hükümdarın bile onun göğsüne arzuyla bakması Isidore'un yüreğini ısıtması gerekirdi ama ısıtmadı.

Simeon neden gelmiyordu? İsteksizce kalkıp elini bir centilmenin avucuna koydu. Adamın adını bile hatırlamıyordu. O kadar çok talibi olmuştu ki Jemma'ya onların kıyafetleriyle tasvir etmeye başlamıştı. Bu yeşil düğmeli gök mavimsi bir ceket giyiyordu. Hiç yakışmamıştı. Isidore yüzüne zoraki bir tebessüm yerleştirdi.

Mavi Ceket el dalgalandırma hareketini abartarak reverans yaptı ve kalabalık piste doğru yürüdüler. Yat heybetli bir tekneydi ama Kral, davetlerinde savurganlığı severdi ve (Isidore'un düşüncesine göre) yatta çok fazla insan vardı. Sert çember iç eteği, diğer kadınlarınkine çarpıp durarak, sonu gelmez özür dilemelere yol açıyordu. Bu yetmezmiş gibi, suyun hafif çalkantısı da dans etmeyi zorlaştırıyordu, özellikle de bu incecik topuklu ayakkabılarla ve hantal elbiseyle.

Tam eteğini bir dükün ayağının altından çekerken, güm diye bir sesle beraber, yat sanki bir devin eliyle birkaç santim havaya fırlatılmış gibi, suyun içinde hopladı.

Dük kabahat Isidore'un elbisesindeymiş gibi kaşlarını çattı ve dans eden kalabalıkla beraber sarsak sarsak güverteden indi.

Isidore'un dans partneri, "Garip şey," dedi. "Ne oldu acaba? Samıyorum gidip suya bakabiliriz." Müzisyenler keskin bir falsonun sonrasında toparlanarak ölçüyü tamamladılar.

Bazı insanlar dansa devam ettiler ama davetli kalabalığının büyük kısmı güverteye açılan kapılardan dışarı aktı. Jemma parlayan gözlerle yanına geldi. Gürültünün arasında bağırdı: "Bir gemi bize çarpmış. Ben Beaumont'u arıyorum!" Sonra da gitti.

Mavi Ceket sürekli şikâyet ediyordu. Sarhoş tekne kaptanları nehirdeki herkesin hayatını tehlikeye atıyorlarmış... Kral'ın yatına

çarpan sarhoş kaptanın alacağı cezayla ilgili tahminleri dinlerken Isidore'un zaten ağrıyan başı daha çok ağrımaya başladı.

“İzin verirsiniz Lordum,” dedi, “hanımlar odasına uğrayacağım.”

Mavi Ceket: “Bu güvenli olmayabilir. Ya teknede bir hasar varsa? Dışarı çıksak daha iyi olur.”

Isidore: “Eğer tekne hasar almış olsaydı, yan yatarıdık.”

“Bağırışlar işitiyorum.”

Isidore elini adamın kolundan çekti. “Sizinle dans büyük zevkti Lordum.”

Adam bir şey söyledi, Isidore ona döndü. “Efendim?”

Adam son derece rahatsız olmuş görünerek söylendi: “Ben lord değilim.”

Isidore cevap vermeden arkasını döndü. Şimdi boşalmış olan balo pistinde yürürken bu hareketinden suçluluk duyuyordu. Tekne hâlâ sallanıyordu. Isidore'un tahminince, yat palamar yerinden kurtulup Thames'de başıboş kalmıştı. Demek ki beş dakika içinde kara oturacaktı, dolayısıyla endişelenmeye gerek yoktu.

Her halükârda, güverteadaki kalabalığın arasına karışmak için bir sebep yoktu. İhtimal, orada elbisesinin üstüne basılır, hatta pırlanta kaplı pabuçlarının topukları çok yüksek olduğundan, suya bile düşebilirdi. Cilalı zeminde sendeleye sendeleye ilerleyerek nihayet hanımlar odasına vardı.

Hizmetçiler görevlerini terk etmişlerdi tabii. Isidore bir şezlonga oturarak karşıdaki duvara gözlerini dikti.

Onu seviyordu ve onu kaybetmişti. Baskıcı, şirret bir kadın olduğu için onu kaybetmişti. Kendi kendine mırıldandı: “Küstah. Aptal.” Mendilini bir yerde bırakmıştı, o yüzden pırlantalı eteklerini toplayıp gözlerini kombinezonuna sildi.

“Kayıp mı oldun?”

Kapının açıldığını duymamıştı. Ne ayak sesi işitmiş ne de onu izleyen bir çift gözü sezmişti. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, en kötüsü de buydu.

“Bu senin ceketin değil,” dedi.

“Villiers’a ait.” Gözlerini Isidore’dan ayırmıyordu.

Isidore hafifçe burnunu çokerek: “Düke benzemişsin.”

Simeon, kıyafetiyle ilgili komplimana aldırmadı. “Kendine bir koca seçmekte özgürsün, en azından bana öyle söylediler,” dedi.

Isidore yutkundu. Kalbinin gürültüsünden kulakları uğulduyordu. “Evet.”

“Sana kur yapanların arasına ben de katılabilirim.”

Isidore’un kalbinde küçücük bir umut filizlendi.

“Katılabilirsin.” Başını salladı. “Uzun pantolon giymişsin. Taleplerimden biri de buydu.”

“Bir de pudra. Kral’ın balosu için. Ancak...”

“Ancak?..” diye fısıldadı Isidore.

“Ben kendimi takdim etmiyorum.”

Isidore’un midesi büyük bir bulantı ve utanç dalgasıyla burkuldu. “Anlıyorum,” dedi alçak sesle. Simeon ona çok dikkatli bakıyordu, o yüzden ağlayamazdı. Ağlamamalıydı. Ağlamadı da.

“Tabii, bu seni şaşırtmaz,” diyerek içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Isidore: “Burası hanımlar odası.” Sesinin titremesi çok aptalcaydı. Hem annesini hem babasını aynı anda kaybetmiş bir çocuk gibi derin bir şaşkınlık içindeydi. Simeon sevgisini dile getirdiğinde ona inanmıştı. Gözleri doldu ve dudağını sertçe ısırarak zorunda kaldı. Ona arkasını döndü. “Sanırım artık gitme zamanı,” derken sözcükler boğazına takılıyordu. “Jemma beni merak eder.”

Simeon cevap vermiyordu. Isidore nihayet tekrar ona doğru döndü. Simeon kapalı kapıyla tuvalet masasının arasına bir altın yaldızlı sandalye sıkıştırmakla meşguldü.

Isidore, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

Simeon, “Senden elini istemiyorum,” diyerek gelip önünde durdu.

Isidore kızarak: “Kararını ısrarla belirtmene gerek yok! Ne kadar isteksiz olduğunu çok iyi anlıyorum.”

“Anlıyor musun, Isidore? Gerçekten anlıyor musun?”

Isidore çenesini kaldırdı. “Elbette, anlıyorum. Evle ilgili o kararları alırken sana saygıda kusur ettim, sen de haklı olarak bana kızdın.”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Senden elini istemiyorum Isidore çünkü o eli ben alıyorum.”

Isidore şaşırdı.

“Londra’ya eteğinden ayrılmayan bir küçük köpek olduğum için gelmedim. Seni istiyorum,” dedi arzuyla. “Çünkü seni seviyorum, sen de beni seviyorsun. Kahretsin, sen ne şeytansın. Ama *benim* şeytanim. Seni başkasına bırakamam, sensiz yaşayamam.”

Isidore hıçkırıklı, şarkı dolu bir nefes aldı. “Senin beni...”

“Benim seni beraber yaşayacak kadar sevmediğimi sandın. Ve beni denemek için Londra’ya geldin. Ben de arkandan gelecek miydim?”

Isidore sakar bir yeniyetme gibi ayağa kalktı ve onun kollarına atıldı. Titreyen sesiyle, “Senin seviyorum,” dedi.

“Kendimi alçaltmış olacağım, diye peşinden gelemem diyordum.”

Isidore: “Ben asla böyle düşünmedim!”

“Ben gerçeği kabullenemedim,” dedi Simeon. “Sen benim kalbimin efendisisin, Isidore. Bunu söylemekte utanılacak bir şey yoktur.”

Isidore onun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Simeon onu öyle kuvvetli öptü ki Isidore’un elleri boynuna kaydı. Bu öyle tatlı bir öpüştü ki Isidore’un kalbi hiç böyle erimemişti. Ve bu öyle şiddetli bir öpüştü ki Isidore bir aslanın kendi rızasıyla kollarının arasına girdiğini anladı. Cosway Düşesi Isidore Del’Fino bu son dersi bir daha hiç unutmadı.

Simeon’ın elleri onun vücudunda dolaşıyordu. Isidore soluk soluğa, “Yapamazsın,” diyordu. Güvertedeki onca insanı düşünüyordu. Buna rağmen Simeon devam etti. Birkaç dakika sonra Isidore inleyerek: “Yapmamalısın.” Simeon aldırmadı.

Isidore’un korsesi her koşulda göğüslerini kapatmak üzere tasarlanmıştı ama Simeon’m kararlılığı karşısında dayanamadı. Simeon’ın bakışlarını görünce Isidore’un soluğu kesildi.

Simeon, “Çok güzelsin,” dedi. Sesi boğuk ve elleri sanki ona dokunmaktan korkuyormuş gibi havadaydı. “Olgun ve narin, bir gül kadar güzel.”

Şimdi şiir zamanı değildi. Isidore onu saçından yakalayarak, “*Simeon*,” dedi.

Simeon ay olmayan bir gece kadar kara gözleriyle ona baktı. Isidore, “Öp beni,” diye buyurdu.

“Böyle mi?” diye sordu o, gözlerinde haylaz bir ışıltıyla. Göğüs ucuna narin bir öpücük kondurdu.

Isidore başını salladı.

“Böyle mi?” Onu birazcık yaladı.

Isidore’un kalçaları havalandı ama bu yetmezdi. “*Simeon*.”

Simeon güldü ve kadının bir göğsünü emmeye, diğerini eliyle sertçe yoğurmaya başladı. Isidore’un aklından bütün itirazlar uçup gitti.

Çok güzeldi. Özenle kıvrılıp topuz yapılmış saçı çözülerek omuzlarına dökülmüştü. Dudakları bütün yakutlardan daha kırmızı; teni şeftali ve kaymaktı. Tadı nektar gibiydi ama asıl afrodisyak gözlemindeki bakıştı.

Simeon parmaklarını kaymak teninde gezdirdi ve aşağı varınca tatlı tatlı daireler çizmeye başladı. Isidore titremeye, sonra yalvarmaya, nihayet dirseklerine dayanarak çatık kaşlarla ona bakmaya başladı. Simeon da bunu istiyordu.

Onun kaş çatışına bayılıyordu. Kafasını eğerek ona istediği şeyi verdi, onu teslimiyetin kıyısına sürükledi, onu iniltir dudaklarından bir şarkı gibi dökülene değin öptü... ve geri çekildi.

Tabii, yeniden kaşlar çatıldı. “Beni serseme çevirmeye çalışıyorsun,” dedi.

Simeon onu altında kıvrandırıcaya kadar parmaklarıyla yatıştırdı. “Sana kim olduğumu gösteriyorum.”

Isidore nefes nefese: "Simeon. Kocam."

Tam o sırada Simeon arkadan bir çarpma sesi duydu. Sese al-
dırmayarak kendini Isidore’u memnun etmeye, onu şairlerin hayal
ettikleri kaotik coşku haline sokmaya verdi. Ancak...

Dışarıda anlaşılmaz patırtı ve bağrısmalar geliyordu. Derken kapıları vurulmaya başladı. Yüksek ve telaşlı bir ses bağırdı: “Dışarı çıkın! Hapishane gemisi yata çarptı ve mahkûmlar...”

Simeon başını kaldırarak, “Ne?” dedi. Kral’ın hizmetkârlarının önünde sonunda kapıya dayanmalarını beklemiş ve onları başından saymayı düşünmüştü. Ama bu daha ciddiydi.

Biraz soluk soluğa kalmış olan Isidore: “Mahkâmlar diyor. Hapishane gemisi. Simeon... durma lütfen, durma!”

Ama o daha cümlesini bitirmeden Simeon’ın bütün vücudu alarma geçmişti. “Kalk,” diye emrederken, bir yandan da kadının eteklerini indiriyordu.

“Ne?” Isidore ayağa kalktı ama bacakları titriyordu. Simeon’ın koluna tutundu.

“Tames’de demirli mahkûm gemilerinden biri yata çarpmış olacak. Ya da biz ona çarpmışızdır.” Pantolonunu çekti.

“Ah.” Isidore bir an durup nefesini toplamaya çalıştı. “O zaman gitsek iyi olur.” Ayakkabısının tekini bularak düzünü çevirdi.

“Bunlarla koşabilir misin?” Simeon kapıyı dinliyordu.

“Hayır.”

“Bırak onları.” Villiers’in ceketini de bir köşeye fırlattı.

“Ama elmaslar...” Isidore etrafına bakındı, sonra ayakkabılarını kanepenin altına fırlattı. Daha sonra onları oradan alabilirdi.

Simeon sandalyeyi yoldan çekti. “Seslerden, mahkûmların fırrar ettikleri ve yata binmekte olduklarını anlıyorum,” dedi. “Buradan çıkmamız gerek.”

Isidore arzuyla, ellerini Simeon’ın göğsünde gezdirerek: Bu sandalye bizi koruyamaz mı?”

“Tekneyi ateşe verirlerse koruyamaz.”

Isidore’un gözleri açıldı. “Bu elbiseyle yüzemem Simeon.”

“Hani ben bunalımlardan korktuğumda, sen de bana İngiltere’de böyle şeyler olmadığını söylediğinde, aramızda geçen konuşmayı hatırlıyor musun?” Simeon kendini tutamadı; Isidore o kadar güzeldi ki onu tekrar öptü.

“Sen benim neyimdin?..” Isidore artık korkusunu yenmiş benziyordu. “Bana ne yapacağımı söyle yeter, *capo*.”

“Suya ineceğiz,” dedi. “Üzerinde bu elbise varken, burada kalamayız. Mümkün olduğunca çabuk hareket etmeliyiz.”

Isidore başını salladı ve elini ona verdi. Simeon dikkatli bir şekilde kapıyı açarak dışarı baktı. Balo salonunda kimse yoktu. Ama kapı açılınca güverteden gelen ses artmıştı. Bağrıışmalar ve kılıç şakırtıları duyuluyordu. Isidore telaşla, “Dövüşüyorlar,” dedi.

“Muhtemelen Kral’ın muhafızları da burada. Aynı şekilde kilise görevlileri, Muhafız Alayı, mahkûm gemisinden muhafızlar da.” Ama aslında buna aldırmiyordu. O asıl, hayatının en kıymetli varlığını korumak derdindeydi. Bu varlık kendini ona emanet etmişti. Simeon ateşli bir şekilde, “Korkma,” dedi.

Isidore’un tebessümü gözlerini kör etti. “Korkmuyorum.”

Sessizce balo salonuna girdiler, duvar kenarından ilerleyerek salonun diğer ucundaki kapılara vardılar. Kapıdan çıkar çıkmaz Simeon hızlı bir şekilde koridoru geçip yatın sonundaki merdivenlere geldi.

Isidore’un kulağına, “Yukarı çıkacağız,” dedi. “Dosdoğru trabzanlara gitmemiz gerek Isidore. Seni görürlerse, ele geçirmek için ölümüne dövüşeceklerdir.”

Isidore başını salladı. Simeon onu ellerinin arasına alıp son bir kez, şiddetli bir öpücük verdi.

“Ben sol taraftaki trabzandan atlayarak onların dikkatini dağıtacağım. Yüzme bildiklerinden şüpheliyim, her halükârda, nehre atlayacaklarımı sanmam. Ama kesinlikle bu taraftaki trabzana geleceklerdir.” Çok alçak sesle konuşuyordu. “Bu kapının arkasında bekle ve yirmiye kadar say. Sonra durup düşünmeden sağ taraftaki trabzana koş. Tamam mı?”

Isidore tekrar başını salladı.

Simeon kapıyı açarak dışarı çıktı. Isidore saymaya başladı. Dinleme, dedi kendi kendine. Dinlemeyeceğim dedin. Sen sadece yirmiye kadar say, sonra koş. Hepsini bu kadar...

Kendine engel olamadı. Kulaklar dinlemek için yaratılmış. Simeon'm ayak seslerini, ardından su şapırtısını ve bağırtıları işitti. Kaba saba aksanlı, mutlu bağrışmalar. Simeon'm suya atladığını ama bir zorbanın suda bulunduğunu ve onu derhal yakaladığını anlayınca Isidore'un göğsüne kurşun gibi ağır bir korku çöktü.

Kapıya doğru sürünerek aralıktan dışarı baktı. Paçavralar içindeki birkaç adam tırazanın üzerinden sarkıyorlardı, derken bir baş görüldü; işte, sırlıslık ve öfkeli Simeon'ı yukarı çekiyorlardı. Kollarını arkaya kıvrımışlardı.

Simeon'ı yakalayan mahkûm tırazanın üzerinden güverteye atladı. Adam, "Sıkı tekme attı, doğrusu," deyip arkasına bir de, Isidore'un hiç işitmediği bir kelime ekledi. "Bunun hesabını bizzat soracağım." Ve yıldırım hızıyla kolunu geri çekip Simeon'ın yüzüne vurdu. Simeon sırtüstü yere düştü ve iki adam onu kollarından tuttular.

Isidore az kaldı bağıracaktı ama kendine engel oldu. Simeon bu darbeye karşılık vermeye tenezzül etmedi. Sadece bir bir yüzlere bakıyor, etrafına toplanmış adamları inceliyordu.

Simeon'm hiç ses çıkarmamasından besbelli rahatsız olan bir mahkûm: "Hey, ne yapıyorsun?"

"Yüzlerinizi ezberliyorum," dedi. Sesindeki öfke öyle güçlüydü ki Isidore titredi.

Adam, "Şimdi iki gözünü birden morartacağım bunun," diye homurdandı. "O zaman yola gelir."

Isidore'un yüreği ağzındaydı. Bu adamlar Simeon'ı döverken orada saklanamazdı. Onları korkutacaktı, böylece adamlar Simeon'ın kollarını bırakacaklar, o da tekmeyle hepsini yere serecekti. Isidore ses çı-

karmadan tekrar merdivenlerden aşağı indi. Bir silaha ihtiyacı vardı. Ancak Kral'ın yatında silah yoktu. Ağır bir şamdan bile bulamadı.

Birdenbire aklına bir fikir gelerek, hanımlar odasına koştu ve pırlantalı pabuçlarını aldı. Ayakkabılar adamların ilgisini çekecekti. Nefes nefese merdivenleri yeniden tırmandı. Oraya vardığında fazla bir şeyin değişmemiş olduğunu gördü.

İki zorba hâlâ Simeon'ın kollarını tutuyorlardı ama neyse ki Simeon başka darbe yememişti. Isidore'un tahminine göre, adamlar özgürlüklerine karşı Simeon'ın canını ortaya koyacaklardı.

Isidore doğru anı bekledi, kapıyı açtı ve pırlantalı ayakkabıyı dışarı fırlattı.

Ayakkabı güverteyi aydınlatan meşale ışığında taklalar atarak tam çetenin önüne düştü. Sanki güverteye bir özgürlük güvercini konmuş gibi hepsi bir an ayakkabıya öyle baktılar. Ayakkabının pırlantaları ıslıl ıslıl parlıyordu.

Ardından, boğuk bir bağırtyla beş adam hep birden ayakkabının üstüne atladılar.

Simeon ona yakın adama öyle sert bir tekme savurdu ki mahkûm havada uçarak yatın duvarına çarptı. Diğer dördü hızlı bir döner tekme ile döne döne, teker teker yere yığıldı. Isidore kapıyı açarak Simeon'a doğru koştu. Simeon kaslı kollarıyla ona sarıldı ve geriye doğru fırlayarak nehre atladı.

Suya çarpışları öyle şiddetli oldu ki Simeon'ın Isidore'u saran kolları açıldı. Su Isidore'un yüzünü örttü ve pırlanta taşlı etekleri onu cepleri taşla doluymuş gibi, acı suyun dibine doğru çekmeye başladı.

Yüzüne bir şey sürtündü. Isidore, Ölü Bekçileri'nin çıkardığı şişmiş cesetleri düşündü. Ümitsizce kollarını çarparak yüzeye çıkmaya çalıştı ama pırlantaların ağırlığına karşı çaresiz kalıyordu.

O sırada bir takdis gibi, bir dua gibi Simeon'ın güçlü kolları onu sararak, yumuşak ama kuvvetli bir kulaçla yukarı çıkardı. Isidore suyun üstüne çıkarak öksürüp solumaya başladı.

Simeon onu suyun üstünde tutarak: “Sakin ol. Ben seni tutuyorum canım. Tutuyorum.”

“Öleceğim sandım...”

Simeon ona sert, hızlı bir öpüşük verdi. “Seni nehirden çıkarayım.” Başka bir söz söylemeksizin onu suyun üstünde, bir bebek kadar hafifmiş gibi rahatça çekmeye başladı. Isidore bu arada Simeon'ın koşu tutkusuna ve bunun ona verdiği kuvvete şükredecek vakti de buldu. (Mavi Cetek olsaydı onu bırakır, kendini kurtarırdı ya da daha çok, onunla beraber nehrin dibini boylardı.)

Kıyıya vardıkları zaman yüz yardımcı el onlara doğru uzanıyordu. Simeon bir çırpıda ayağa kalkıp dönerek, Isidore'u kıyıya doğru çekmeye koyuldu. Etekleri ıslanınca ağırlığı on kat artmıştı ve hem suyun hem mücevherlerin ağırlığıyla uzayan ipek kumaş ayaklarına dolanıyordu. Nihayet Simeon eğilip onu kollarına aldı ve kıyıya taşıdı.

Kıydakiler, “Yaşa!” diye bağırıyordu. Gürültü sağır ediciydi. Isidore birdenbire bir esinti hissetti, dehşet içinde aşağı bakınca, pırlantalı korsesinin yerçekimiyle savaşını bırakarak göğüslerinden aşağı düştüğünü gördü. Dehşete düşmüş halde gözlerini kaldırdı ve Simeon'la göz göze geldi. Simeon gülüyordu.

Biraz sonra kıyıya çıktılar; Simeon, Isidore'un bedenini bir paltoyla sarıp sarmaladı. Isidore'un kulağına, “Bütün Londra'nın neler kaçırdığını görmesini istemem,” dedi.

Isidore hıçkırarak ağladı. “Ah, Simeon. Sana vurdu Simeon. Adam sana vurdu ve ben onu durduracak hiçbir şey yapamadım.”

Simeon, “Durdurdun ya,” dedi. “Ölebilirdim ama senin sayende kurtuldum.”

Isidore bir kere daha hıçkırarak: “Sonra suya atladık ve ben dibe batıyordum. Tek düşünebildiğim cesedimi çıkaran Ölü Bekçileri’nin ne kadar sevinecekleriydi.”

“Asla,” dedi ona sıkıca sarılarak. “Buna asla izin vermezdim.”

“Cesedimi onlar çıkarmasın Simeon. Bana söz ver.”

“Boğulmayacaksın ki. Asla.”

Isidore başını onun göğsüne dayadı ve kalbinin gümbürtüsünü dinledi. Emniyettediler. Yanaklarından yavaşça yaşlar süzüldü.

Simeon onun duymadığı bir şey söyledi.

“Ne?”

“Ne kadar şanslı olduğumuzu görmüyor musun Isidore?”

“Evet,” dedi biraz kederli. Onun sıcak kollarındayken bile kalbi korkuyla çarpıyordu.

Simeon geri çekilip yüzünü ellerinin içine aldı. “Biz annenle baban gibiyiz, sevgilim. Eğer birimiz kaybolursa ikimiz de gideceğiz. Eğer gemimiz batarsa ben seni bulana kadar ararım.”

Sonra Isidore’u, babasının annesini öptüğü gibi, sahiplenici, sevgi dolu bir şekilde öptü. Isidore’un gözlerinden yaşlar döküldü ve Isidore kollarını Simeon’m boynuna sararak sımsıkı asıldı. Gözyaşları zaten sırlıklam olan Simeon’ı biraz daha ıslattı.

Simeon başını yeniden ona doğru eğince tezahüratlar arttı... ya da Isidore’a öyle geldi.

İki dakika sonra Simeon onu yeniden kucığına aldı ve ıslak, ağır elbisesini arkalarından sürükleyerek, kalabalığın içinde yürüdü. Isidore çevresinde olanlara pek dikkat etmiyordu ancak refakatçiler arabanın kapısını kapattıktan ve Simeon onu koltuğa oturtuttuktan sonra etrafına baktı. O güne kadar gördüğü en lüks arabanın içindeydi. Arabanın içi her tarafına altın taçların serpiştirildiği kırmızı

kadifeyle kaplanmıştı. Atlar yürümeye başladılar ve araba o kadar güzel tasarlanmıştı ki Isidore hareket ettiklerini bile hissetmiyordu.

Yarı gülerek, “Neredeyiz?” diye sordu.

Simeon ıslak gömleğiyle boğuşuyordu, başını kaldırmadı. “Buckingham Dükü’nün arabasında.”

“Kraliyet arabası.” Isidore Simeon’unun altından onu seyrediyordu. Göğsündeki nefesi ısınmıştı. Yoksa Simeon’ın niyeti...

Evet, Simeon niyeti tam da buydu.

Çünkü biraz sonra Simeon onun sırlıslıkla olmuş elbisesini beline doğru sıırıyordu. Suyu çarptıklarında tenine batan pırlantalar kırmızı izler bırakmıştı. Simeon bu küçük bereleri öperek aşağı indi. Bu küçük öpücüklerin en çok ihtiyaç duyulduğu yeri biliyor gibiydi.

Isidore böyle bir şeyin –arabada, hem de prensin arabasında sevişmenin– mümkün olabileceğini hiç hayal etmemiş olsa da kırmızı kadife koltuğa uzandı ve kocası hünerli hamlelerle vücudunu yeniden uyararak, yatta yaşadığı o titreşimli duruma getirdi.

“Yapma,” diye fısıldadı bir ara ama bir haz dalgası onu sözlerin kaybolduğu bir yere sürükledi. Artık düşünemiyordu.

Ve Simeon içine girdiğinde Isidore’un tek yapabildiği zevkten inlemektir.

Simeon’ın vücudu da onu takip etmek için yalvarıyordu ama o Isidore’la ağır ağır sevişmeyi seçti.

Nihayet bu yavaş ritmi sürdüremez hale geldi. Hızlı ve sert hareketlerle gidip gelmeye başladı. Isidore’un onunla birleşmek için çabalayışını, inleyişini, gözlerinin ve ağzının güzelliğini görmek için gözlerini açık tutuyordu.

Araba köşeyi dönerken sallanınca aldıkları haz bir kat daha arttı. Isidore, “Simeon,” diye fısıldadı, “eve gelmek üzereyiz.”

Simeon, “Kapıyı açmamalarını söyledim,” dedi ama kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissediyordu.

“Simeon!” diye bağırdı Isidore ve onu biraz daha içine doğru çekerek, kontrolünü tümünden kaybedip daha vahşi, daha güzel bir şeye teslim olmaya zorladı. Isidore’u biraz ağlatan, biraz da Simeon’ın gözlerini karartan bir şeye...

Birkaç saniye sonra, fısıltıyla söylenen sevgi sözcüklerinin arasında, Simeon kalbinin zaten bildiği bir şeyi fark etti. Onlar hayat arkadaşlarıydılar. Isidore daima düşüncesiz kararlar verecek, o ise daha yavaş ve mantıklı hareket edecekti. O daima Isidore ona annesi gibi kaşlarını çatacak diye biraz korkacaktı. Isidore da Simeon ona bakacak ve onu yeterince sevmeyecek diye daima biraz korkacaktı.

Kısacası, onlar birbirleri için yaratılmışlardı.

Simeon göğsündeki bütün sevgi, tutku ve ümitte söyleyecek güzel sözler düşündü ve onları tek cümleye damıttı. “Seni seviyorum.”

Isidore onu öptü. Bir daha öptü.

“Sen nereye,” dedi Simeon, tekerleklerin gürültüsü içinde zor duyulan bir sesle. “Ben oraya.”

Kırk İkinci Bölüm

S

St. James Sarayı

Londra

10 Nisan 1784

Isidore olan biteni ancak iki hafta geçtikten sonra anlayabilmişti. Cesurca kaçışlarını ve Simeon'ın onu kurtarışını bütün Londra'nın gördüğünü anlayamamıştı. Kral bile Simeon'm onu kucağında sudan çıkardığını ve daha sonra öptüğünü görmüş ve bir daha hiçbir avukatın asilzadeleri hakkındaki delilik suçlamalarına inanmayacağını, hele de böyle suçlamalarla bir evliliği feshetmeyeceğini beyan etmişti.

Mahkûm isyanının elebaşlarını yere sermekle Simeon'm, Kral'ın muhafızlarına ayaklanmayı bastırmalarında büyük bir yardımda bulunduğunun da farkına varmamıştı. Yine kocasının halkın şükranlarını kabul etmek üzere St. James Sarayı'na çağrılacağını ve bu törende Cosway Dükü'nün, bu başarıya Düşes'le ortak çabaları sonucu ulaştıklarını açıklayacağını aklına bile getirmemişti.

Kral'ın beyanatından sonra düzenlenen baloda, Isidore en az bir saatir kocasını görmemişti. Sürekli dans partnerlerinin omuzlarının üzerinden etrafa gözetleyerek, kocasını arıyordu. Gümüşü elbise-den soğumuştı, bu yüzden Lucille –Thames'in çamuruna gömülme-yen– bütün pırlantaları tek tek sökerek, takdim elbisesine dikmişti.

Ama bu gece üzerinde o elbise yoktu; uzun bir zaman pırlantadan uzak durmayı düşünüyordu. Elbisesi Chantilly danteliyle süslü açık gül rengi kadifedendi. Ayrıca bir servet değerinde kaplan yakutundan takıları vardı.

Isidore'un talipleri yine iş başındaydı. Çoğu Isidore'un, Simeon'dan soğuyacağına dair ümitlerini kaybetmemişti. Isidore'un evliliğini bitirmeye niyeti olmamasına rağmen, talipleri onun kocasının tuhaf-lıklarından bıkarak teselli arayacağı umudunu taşıyordu. Gülümüyor, hopluyor, reverans yapıyorlardı... Ağır kokularından, ellerini "kazara" göğsüne sürtmelerinden, dişlerini göstererek gülmelerinden bunalmıştı.

O artık bir erkeğin ağır başlı bir şekilde gülümsemesi, hafifçe kakule sabunu kokması ve göğüslerine sadece karı koca yatak odasının mahremiyetinde dokunması gerektiğini düşünüyordu.

Evlilik öyle bir dünyaydı ki bir kadın bu dünyanın kurallarını kısa zamanda koyuyordu.

Kont Bisselbalte önünde tohum eken bir köylü gibi elini savurarak eğilirken, birdenbire bir başka el Isidore'un omzuna dokundu. Isidore sıçradı ve döndü. Simeon. Isidore ona gülümserken, arkasında Kont'un doğrulduğunu ve onu dans pistine götürmek üzere uzattığı eli havada beklemekte olduğunu fark etmedi bile.

Heyecanla: "Simeon. Neredeydin?"

Simeon gülümseyerek: "Kral özel bir istekte bulundu da. Kraliçe kaplan yakutlarını çok beğenmiş."

Kont öksürdü.

Isidore isteksizce refakatçisine dönerek: "Kusura bakmayın. Ben..."

Simeon, "Senin *Baalomaal*'in olarak," dedi... Sesini alçaltmıştı.

Isidore bir an bile düşünmeden elini alnına koyarak kendini arkaya doğru bıraktı. Simeon'm onu tutacağını biliyordu. "Ah!" diye bağırdı. "Fena oluyorum! Sıcaktan olmalı."

Simeon sessiz sessiz gülüyordu. Isidore'ü çene çalan asilzadelerin arasından çabucak taşıyarak salonun kapısından, St James Sarayı'nın sayısız koridorundan birine çıkardı.

Isidore başını onun göğsüne dayamış, kuvvetli kalp atışını dinliyor, tehlikenin ne olduğunu sormuyordu bile. Simeon yanındaydı. Güvendedi.

Birkaç saniye sonra Simeon onu bir kapıdan çıkardı. Kadifemsi karanlık bir yerdi. Simeon onu yere bıraktı.

"Simeon?" dedi Isidore. Sanki çok küçük bir odadaydılar. "Neredeyiz biz?"

"Dolapta. Ama uzanacak yer var... İstersen."

Isidore güldü ama Simeon dizüstü çökmüş, onun eteklerini kaldırıyordu. Isidore ellerini onun güçlü omuzlarına koydu ve kendini, bacaklarından yukarı dağlayarak ilerleyen, sarhoş edici küçük öpücüklerle bıraktı.

"Ama Simeon," dedi, dizleri titreyerek, biraz sonra Kral'ın sarayında bir süpürge dolabında yere uzanacağını bilerek. "*Baalomal* kelimesini sadece büyük tehlike anlarında kullanacağını sanıyordum."

Isidore nefes nefese ve kesik kesik iniltiyle içinde duvara yaslandı. Simeon ayağa kalkarak ceketini çıkarıp yere koydu. Villiers'in nakışçısının hazırladığı bu muhteşem ceket koyu kahve zemin üzerine siyah güllerle süslenmişti. Ayrıca çok yumuşaktı ve mükemmel bir yatak oluyordu.

Simeon yeniden karısının kasıklarının iç kısmını öpmeye başladı. Şimdi Isidore aklını sohbete vermekte zorlanıyordu.

Simeon, “Tehlike vardı,” dedi ama artık Isidore artık onun neden bahsettiğini anlayacak durumda değildi.

Isidore’un nefesi düzensiz küçük solumalar halinde gidip gelmeye başladığında Simeon bu kadifemsi karanlıkta onun üzerine uzandı. Isidore ona doğru yükseliyor, yalvarıyor, rica ediyordu...

Simeon tek bir hareketle Isidore’un içine girerek, onun vücudunu, onun nefesini, onun aşkın yaylaşmanın enfes güzelliğinin tadına vardı. “Çünkü seni seviyorum,” dedi. Duygu yoğunluğundan kalınlaşmış sesi, kontrollü olmanın –bazı durumlarda– kontrolü bırakabiliyorsan güzel olduğunu anlamış bir adamın sesiydi.

Isidore ona doğru yükselerek: “Ben de seni seviyorum.”

“Bu da bir tehlikeydi.”

Isidore gülüyordu. “Hımm.”

Konuşma zamanı geçmişti ama Simeon’m şunu da söylemesi gerekiyordu: “O erkekler tehlikede idi Isidore. Sana bakmak bile kalbimi ağrıtıyor. Başka erkeklerin bırak dokunmalarını, sana bakmaları bile beni sinirlendiriyor.”

Isidore’un elleri sırtında dolaşarak onun kanını ateşlendiriyordu.

“Sen benimsin,” dedi Simeon ve onu sahiplenici bir şekilde öptü.

“Seninim,” dedi Isidore ve o da onu öptü. “Sen de benimsin.”

İkİ Bölümlük Sonsöz

S

Birinci Bölüm

Piskoposun Çalışma Odası

Canterbury Katedrali

Yaklaşık bir ay sonra

Canterbury Başpiskoposu'nun kendisi de evliliği yeniden kutsama işleminin kurallarını tam olarak bilmiyordu. Bu onun eksikliği değildi; bugüne kadar böyle bir talep olmamıştı. Sayısız çifti evlendirmişti ki bunların mutlu birer evlilik yürütemeyeceklerini çok iyi biliyordu.

Bu çift ise muhtemelen mutlu olacaktı. Ya da zaten mutlu olduklarını söylemek daha doğrudu.

Birbirlerinin ellerini sımsıkı tutarak bağlılık yemini etmişlerdi. Takdir edilecek denli yüksek sesle, “Evet,” demişlerdi.

Buna rağmen birbirlerine verdikleri sözler bitmiyordu.

“Seni daima seveceğim,” diyordu damat. “Sen benim ruhumun dengesisin.”

Gelin, “Daha düşünceli davranmaya söz veriyorum,” diyordu. Piskopos bunun ne demek olduğunu biliyordu. Annesi de tez can-lydı.    geçirdi, bu çift hiç gitmeyecekti.

Damat, “Ben seni olduğun gibi seviyorum,” diye fısıldadı.

Aman ne güzel.

Yine   p    yorlar.

Piskopos kendine bir kadeh daha şarap doldurdu. Bu gece uzun olacaktı.

Sonsöz

S

İkinci Bölüm

Revels House

Yaklaşık bir yıl sonra

Bir bebek ağlıyordu. Çok yorgun bir insanın uykusundan uyanan Simeon sendeleyerek ayağa kalktı. Yanında yatan Isidore kımıldamıyordu bile. Simeon yüzünde çarpık bir tebessümle karısına baktı. Dolaşık saçları ve uzun kirpikleri, başının üstüne attığı kolu, hatta gözlerinin altındaki morluklar bile ne güzeldi.

Kapıya doğru yürüdü, dizini komodine çarptı, içinden küfür etti. Artık hayat sürekli kargaşaydı ve fırtına karşısında sessizliğini koruma yeteneği artık o kadar güçlü değildi. Kapıyı açtığı anda koridora çıkmış olan dadiyla karşılaştı. Dadi, “İşte, Lucia,” diyerek sıcak bir kundağı kucağına verdi.

Yumuşak, siyah lülelerle çevrelenmiş minimini, kırmızı bir surat Simeon’a bir an baktı, onun süt verici olmadığını anladı ve yeniden ağlamaya başladı. Lucia’ya sonsuzlukta bir küçük çakıl taşı olduğunu nasıl söylesin? O nefes alan, yaşayan, tatlı mı tatlı bir kaos kaynağıydı ve Simeon onu öyle çok seviyordu ki sanki kalbi vücudunun dışında atıyordu.

Parmağım onun sinirli küçük burnuna sürterek, ‘‘Hi  t, tatlım,’’ dedi. ‘‘Anne uyuyor... Anne bir iki dakika daha uyusun olmaz mı?’’

Lucia, annesinin badem gözleriyle ona baktı. Ama o hayatta kim olduğunu ve ne isteyebileceğini çok iyi biliyordu. O, yatak odasının hanımıydı, oturma odasının da, bütün Revels House’un da hanımıydı. Babası durumu anlayamıyorsa, anlasın diye ağzını tekrar açtı.

Simeon onu öptü, son bir kez bağrına bastı ve annesine verdi. Isidore güzel sözlere gerek duymadan doğrulup oturarak Lucia’yı olmak istediği yere tıktırdı. Simeon tam yatağa uzanmıştı ki kulak kabarttı, i  geçirdi ve tekrar kalktı.

Isidore uykulu uykulu, ‘‘Bu gece çok kötü değildi,’’ dedi. ‘‘En  c saat uyumu szdur.’’

Simeon, ‘‘ ok güzel,’’ derken aslında hissettiğinden daha huy-suz görünmeye çalışıyordu.

Dadı neşeli bir tavırla, ‘‘Dante,’’ diyerek bebeği Simeon’a verdi. ‘‘Ve Piero ama o daha tam uyanamadı, bir iki dakika daha bekle-yebilir.’’

Simeon kucadı sakın olmaktan vazgeçmesinin sebepleriyle dolu olarak tekrar yatak odasına girdi.    n n en küçüğü Dante’yi bur-nundan  p p annesine verdi.

Sonra Piero’yla oturdu. Piero gözlerini açtı, birkaç kez kırptıktan sonra, son zamanlardaki en değerli başarısını sergilemeye karar verdi.

Tebessüm.

Ganj’m kıyısında temiz bir  adırdı yaşamanın kötü tarafı şuydu ki orada dişsiz g l  ler, sıcak kundaklar, güzel, coşkulu eşler, so-ruumluluklar yoktu.

Gerçek bir hayat yoktu.

Bir başka deyişle, sevgi yoktu.

Tarihî Not

S

Bu tarihî notun ana konusu, kahramanım için serbest bir tarzda model aldığım cesur seyyah James Bruce'dur. İskoçyalı bir lord olan James Bruce birçok uzak Afrika ülkesine gitmiş, sıradışı bir George dönemi beyefendisidir. Memlekete döndüğünde birkaç ciltlik "Nil'in Kaynağını Keşif İçin Seyahatler" adlı eserini yazmıştır. Birçok başarısından biri de Etiyopya'daki Mavi Nil'in (batısındaki Beyaz Nil'le karıştırılmamalıdır) kaynağını bulmuş olmasıdır. Kahramanımın birçok macerası hayal gücüme dayanıyor, Bruce gerçekten Barnagas'la tanışmıştır ve onu çıplak ayaklı, kısa pantolonlu, kemerinde bıçak taşıyan ufak tefek bir adam olarak tarif eder. Bruce ayrıca Prenses Ayabdar'm düğününe de katıldığını ve bunun hayvan kurban edilen, toplu seks yapılan, sıradışı bir düğün töreni olduğunu kaydediyor. (Bruce gözlerine inanamamış; o, kadınların "aile ve kişilik sahibi olması" gerektiğinde ısrarcı.) Bu kitabın kahramanı bir yarışla Barnagas'ın saygısını kazanıyor; Bruce ise bu saygıyı siyah bir atı kontrol altına almadaki ustalığı sayesinde elde ediyor. Eğer *Romancing the Stone*'un kahramanı Jack Colton'm o zamanki benzeri olan bir adamın maceraları ilginizi çekiyorsa, J. M. Reid'in kaleme aldığı Bruce'un hayat hikâyesini ("Sıradışı Bir Seyyah: Kinnaird'li James Bruce'un Hayatı") ve Bruce'un kendisinin yazdığı "Seyahatler"i de tavsiye ederim.

Bruce ile Simeon arasındaki önemli bir fark da Simeon'm Orta Yolu tutturamamış olmasıdır. Simeon'm hatırladığı Valamksepa öğ-

retilerinin doğruluğu hakkında herhangi bir iddiam bulunmamaktadır. “Orta Yol” tabiri Rudyard Kipling’in “Kim” adlı romanından alınmıştır. Bu romanda kahraman, “Kader Çarkı”ndan kurtulmaya çalışan Tibetli bir kutsal adamla tanışır. Simeon da *Kim* gurusuyla tanışmış olsaydı, Revels House’ta onu bekleyen pisliği daha ılımlı karşılardı. Fakat ben Valamksepa öğretilerini su katılmış Doğu öğretilerinden kotardım. Esaslı bir dayanakları yoktur.

Bu tarihî notu, klozetlerle ilgili bir konuya dikkati çekerek bitirmek istiyorum çünkü klozetlerin gelişimi (ve başarısızlığı) Simeon’ın en büyük mücadelesinin özünü oluşturmaktadır. 1770’ler modern tuvaletlerin tarihinde heyecan verici bir tarihti; 1775 ile 1785 arasında mucitler (kokunun çıkmasını engelleyen) S biçimli tuvaleti ve değişik versiyonlarını icat ettiler. Bu yeni icatların hiçbiri henüz taşradaki evlerde kullanılmıyordu ancak klozetler dış tuvaletlerden ve eski tarz oturaklardan daha çok tutulmaya başlamıştı.